

Kết hôn chớp nhoáng

Contents

Kết hôn chớp nhoáng	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	6
3. Chương 05 - 06	10
4. Chương 07	16
5. Chương 08	19
6. Chương 09 - 10	23
7. Chương 11 - 12	29
8. Chương 13.1	35
9. Chương 13.2	38
10. Chương 14	41
11. Chương 15.1	44
12. Chương 15.2	47
13. Chương 16	51
14. Chương 17.1	55
15. Chương 17.2	59
16. Chương 18	62
17. Chương 19 - 20	66
18. Chương 21	72
19. Chương 22	78
20. Chương 23	83
21. Chương 24	88
22. Chương 25	91
23. Chương 26	97
24. Chương 27	100
25. Chương 28.1	104
26. Chương 28.2	107
27. Chương 29	111
28. Chương 30	115
29. Chương 31	120
30. Chương 32	126
31. Chương 33	129
32. Chương 34	134
33. Chương 35 - 36 End	138

Kết hôn chớp nhoáng

Giới thiệu

Trong quá trình làm việc và sống cùng với chị họ Hứa Trác Nhiên, cô nàng Hứa Trác Nghiên đã vô tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-chop-nhoang>

1. Chương 01 - 02

Chương 1: Áo ảnh thoáng qua

Trong quán cà phê ở sân bay đang phát nhạc Jazz và nhạc Blue, khiến cho người ta có cái cảm giác buồn bã như đang ly biệt.

“Blue” trong tiếng Anh còn có nghĩa là buồn, là u uất. Những nốt xuống nửa vời, thỉnh thoảng xuất hiện thêm vài nốt rung và trượt khiến cho bản nhạc truyền tải được tình cảm một cách phong phú hơn, chỉ có điều nghe có vẻ như tiếng ai oán, rên rỉ thống khổ, vì vậy người ta gọi nhạc Blue là “nhạc buồn”, nhưng lại rất phù hợp với tâm trạng của Hứa Trác Nghiên hiện giờ.

Tại vị trí gần cửa sổ, Hứa Trác Nghiên cùng người chị họ có tên chỉ khác tên cô có một chữ là Hứa Trác Nhiên và ông anh rể Phan Hạo Nho, người sáng lập ra tập đoàn đá kim cương lớn nhất trong nước đang lưu luyến tiễn biệt.

Phan Hạo Nho là một doanh nhân rất thành đạt. Sự thành công của anh không phải là ngẫu nhiên. Trên thương trường, trên tình trường, đối xử với bạn bè hay phụ nữ, anh đều rất “điều luyện”, biết mềm nắn rắn buông. Một người đàn ông điển trai như anh, trên khuôn mặt luôn phảng phất chút nho nhã, đôi mắt sâu thẳm thường nhìn ra xa xăm, kiểu đàn ông đẹp trai mạnh mẽ và nam tính ấy có sức sát thương thật khủng khiếp.

Anh tinh nhanh, nhạy bén, dịu dàng, cách xử lý công việc và cách đối nhân xử thế luôn rất phù hợp, có thể coi là một người đàn ông trưởng thành hoàn mỹ. Đường như chẳng thể nhìn thấy bất cứ điểm thiếu sót nào trên con người anh.

Hứa Trác Nghiên xoay xoay ống hút, xuyên qua thứ dịch lỏng màu hồng đáng yêu trong cốc, cô có thể lơ mơ nhìn thấy một gia đình hạnh phúc đang ngồi đối diện.

Ánh mắt anh dịu dàng như làn gió xuân, ánh mắt cô mềm mại như làn nước xuân, cô dịu dàng nép vào lòng anh, một cánh tay anh dịu dàng ôm chặt lấy vợ, tay kia ôm chặt lấy cô con gái xinh đẹp tựa thiên thần, trong mắt ánh lên sự ấm áp và dịu dàng. Hình ảnh một người đàn ông trưởng thành tràn đầy tình cảm hiện ra thật sinh động vào khoảnh khắc này.

“Nghiên à, em cũng thật là, nói đi là đi, trước đây cũng chẳng chịu hé răng nửa lời, chẳng trách mà bố mẹ em tức giận, nếu là chị, chị cũng tức điên lên ấy chứ!”. Chị họ Hứa Trác Nhiên mặc chiếc áo len ghi lê, bên ngoài khoác thêm áo ren cộc tay, mặc một chiếc váy bò bó sát, kết hợp với đôi boots cao cổ màu đen, toàn thân toát lên vẻ sang trọng và quyến rũ của một phụ nữ thời thượng.

Hứa Trác Nghiên vừa định mở miệng giải thích thì ông xã của chị đã cướp lời: “Nghiên ra ngoài lần lộn cũng tốt. Nếu không cứ núp mãi dưới đôi cánh che chở của em, sẽ khiến cho tài năng của em ấy mai một hết!”

“Cái gì chứ? Nó còn nhỏ mà!”. Hứa Trác Nhiên lườm ông xã, lấy tay kéo con gái ngồi lên thảm, khuôn mặt ánh lên vẻ dịu dàng của một người mẹ trẻ.

Phan Hạo Nho khẽ mỉm cười, sự dịu dàng trong ánh mắt khiến người khác đắm say. Anh nhìn vợ và nói: “Lúc em bằng tuổi nó bây giờ chẳng phải cũng tự ý bỏ nhà đến Thanh Đảo hay sao, làm anh chờ mất cả sáu năm trời. Làm chị mà còn vậy, giờ lại còn định cấm cản em gái à?”

“Thôi thôi thôi, em không nói với anh nữa!”. Chị họ kéo tay Hạo Nghiên, cẩn thận dặn dò. Hạo Nghiên gạt đầu lia lịa nhưng thực ra chẳng để vào tai lời nào.

“Bố ơi, con muốn đi ị!”. Thiên sứ nhỏ của Phan Hạo Nho lên tiếng nhắc nhở, anh vội vàng vỗ nhẹ vào lưng con bé, dịu giọng hỏi han, sau đó đứng dậy chuẩn bị đưa con ra ngoài.

“Khoan đã!”, chị họ đột nhiên gọi giật lại: “Anh đấy, đây đâu phải là nhà anh, nơi công cộng thế này, anh có vào được nhà vệ sinh nữ không hả?”

Phan Hạo Nho chột thừ người, sau đó liền mỉm cười lắc đầu, bế con gái giao cho vợ rồi nhìn theo hai mẹ con đi vào nhà vệ sinh. Lúc anh ngoảnh đầu lại nhìn Hứa Trác Nghiên, vẻ mặt khác hẳn, có chút gì đó nghiêm nghị, lại có chút thư thái, dường như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lúc này chỉ có thể tổng kết lại bằng một câu: “Đi ra ngoài phải hết sức bảo trọng em nhé!”

Hứa Trác Nghiên mắt đỏ hoe, buột miệng nói: “Em thật sự không còn cơ hội nữa sao? Em có thể đợi, chị họ đợi anh sáu năm, em có thể đợi lâu hơn nữa!”

Phan Hạo Nho nhìn cô, biểu cảm trên mặt anh khiến Hứa Trác Nghiên hiểu rằng, đó chính là lo lắng và thương cảm, bản thân mình lúc đầu cũng đã bị chính ánh mắt này của anh mê hoặc. Ánh mắt ấy sâu thẳm, giống như vì sao lấp lánh trên bầu trời mờ mịt sương mù, càng nhìn lâu lại càng không biết phải làm gì. Anh châm một điếu thuốc lên, chậm rãi nói: “Tình yêu chân chính không phải cứ anh yêu tôi, tôi yêu anh như em nghĩ, mà là sau khi trải qua phong ba, bão táp, tìm được người yêu thương mình vào một khoảng thời gian phù hợp. Câu chuyện của anh với chị họ em chắc em cũng biết ít nhiều. Tám năm trước anh gặp cô ấy, lúc đó anh đã xác định người vợ sẽ cùng anh đi đến cuối cuộc đời chắc chắn là cô ấy, không phải là vấn đề thời gian, có thể trong mắt em cuộc sống của bọn anh bây giờ khá bình lặng, nhưng anh thực sự rất trân trọng nó, cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Còn với cô ấy, không chỉ là tình yêu, càng nhiều hơn là sự trân trọng và tôn trọng, là thứ tình thân đã ngấm vào tận trong cốt tủy”.

Nước mắt trào ra, cuối cùng thì cô vẫn không thể kìm nén được cảm xúc của bản thân. Cô đứng dậy, nhìn anh: “Em vào trong đây, anh nói với chị họ, hai năm ở bên chị, em học được rất nhiều thứ, em sẽ mãi trân trọng khoảng thời gian ấy!”, nói rồi cô đi mà không ngoảnh đầu lại.

Phan Hạo Nho nhìn theo cái bóng của cô, cười như mếu. Cuối cùng thì cô em gái khiến người khác đau đầu này cũng ra đi. Anh ngoảnh đầu nhìn về phía phòng vệ sinh ở đầu hành lang, thỉnh thoảng lại đưa tay lên nhìn đồng hồ.

Không biết một mình vợ anh có làm nổi không. Con gái từ khi sinh ra cho đến giờ đều do một tay anh chăm sóc. Việc tắm rửa, thậm chí là thay tã lót hàng ngày đều do một tay anh làm hết, đó là bởi vì anh rất hiểu tính cách của vợ mình, ở bên ngoài cô là người rất mực giỏi giang, đảm đang, nhưng ở nhà, chỉ có thể dùng một từ “đoảng” để hình dung.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, cuối cùng anh không thể kiên nhẫn chờ đợi tiếp được nữa, liền đứng dậy thanh toán rồi mang theo túi xách của bà xã đi đến cửa nhà vệ sinh. Nhìn tới nhìn lui mới thấy Hứa Trác Nghiên ôm con gái ra, vừa nhìn thấy chồng đứng ngoài cửa, Hứa Trác Nghiên đầu tiên là tròn mắt ngạc nhiên, sau đó vội vàng đưa con cho chồng.

Phan Hạo Nho khẽ nhún mày, nói như thể oán trách: “Em làm gì mà lâu thế?”

Hứa Trác Nghiên cười ngọt ngào: “Em xếp hàng! Tranh thủ trang điểm lại một chút!”

Phan Hạo Nho lắc đầu: “Em đấy, càng ngày càng giỏi rồi!”

“Cái Nghiên nó đâu rồi?”. Hứa Trác Nghiên liếc mắt nhìn, thấy chỗ ngồi của họ trống không liền kéo tay chồng, sốt ruột hỏi.

“Vào trong rồi, em lẻ mề lâu như thế, anh bảo cô ấy vào trong trước rồi, đã bắt đầu đăng ký lên máy bay rồi!”. Phan Hạo Nho đưa tay lên chỉnh lại viên kim cương trên cổ vợ cho ngay ngắn lại: “Sao cứ bị lệch thế nhỉ?”, đó là kỷ vật tình yêu của họ, đến từ thành phố kim cương Kimberley của Nam Phi.

Hứa Trác Nhiên chẳng mấy để tâm, mặt cô liền xì xuống: “Làm thế nào bây giờ, em còn muốn ôm nó một cái trước khi chia tay mà!”

“Thôi được rồi!”, Phan Hạo Nho ôm vợ: “Nếu em có thừa nhiệt tình thì cứ tặng cho anh là được, anh sẽ nhận hết!”

Hứa Trác Nhiên ngẩng đầu nói: “Đáng ghét!”

Cả nhà ba người hạnh phúc bước ra khỏi sân bay.

Chương 2: Bắt đầu lại từ đầu

Trái tim Hứa Trác Nhiên khẽ run rẩy khi máy bay từ từ hạ cánh xuống Thâm Quyển. Cuối cùng cô lại đến cái thành phố vừa quen thuộc vừa xa lạ này. Đây là lần thứ ba cô đến Thâm Quyển, tính chất hoàn toàn khác so với những lần công tác hay du lịch trước đây. Lần này cô đến để làm việc, mặc dù Liêu Vĩnh Hồng không nói rõ nhất định phải làm việc trong bao lâu, nhưng ít nhất cũng là một năm.

Tháng Một ở Thâm Quyển, không khí có hơi u ám và ẩm ướt, Hứa Trác Nhiên tin rằng kinh nghiệm nửa năm tham gia lễ rửa tội với chị họ trên cao nguyên Thanh Tạng sẽ khiến cho khả năng thích nghi của mình cao hơn, chắc sẽ nhanh chóng thích nghi với môi trường mới thôi. Tâm trạng vẫn nặng nề. Trước đây mỗi lần đi công tác hay du lịch đều cảm thấy vô cùng háo hức, nhưng lần này thì khác, trong lòng cô cứ có chút do dự, không biết là nên hay không nên đến đây nữa? Tương lai mờ mịt, tâm hồn tê dại. Cô không biết mình đến đây làm việc là vì nể lời mời của bạn hay đến đây để trốn tránh, nhưng có một điều có thể chắc chắn, đó là: cái gì cũng có thể trốn tránh được, chỉ có trái tim là không thể trốn tránh.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Hứa Trác Nhiên tham gia vào hoạt động công ích hỗ trợ giáo dục “Hoa bướm bướm Thanh Hải” của chị họ. Chị họ rất bận, mỗi năm phải mất đến nửa năm đi khắp các tỉnh thành trong nước để làm chủ trì các cuộc bán đấu giá ít ỏi trong nước, nửa năm còn lại sẽ mang số tiền mà mình vất vả kiếm được đến những khu vực nghèo khổ trong cả nước để thăm nom và phát học bổng cho học sinh nghèo.

Chị họ là một phụ nữ thời đại mang màu sắc “truyền kỳ”, Hứa Trác Nhiên từng một thời mù quáng sùng bái chị. Cho đến một ngày, chị họ lấy chồng, chồng chị chính là người đàn ông mà chị đã trốn tránh suốt sáu năm mà không trốn tránh được. Chị họ sau khi bước chân vào gia đình giàu sang, không cam tâm làm người phụ nữ đứng sau lưng người đàn ông thành đạt, mà một mực biến một người đàn ông có tài sản lên đến hàng trăm triệu nhân dân tệ trở thành người đàn ông của gia đình, còn chị thì vẫn y như thời son rỗi, làm tất cả những việc mà mình thích. Hai năm trước, chị đã sắp xếp cho Hứa Trác Nhiên vào làm ở công ty đá quý của Phan Hạo Nho. Làm việc ở đó hai năm, có lẽ Hứa Trác Nhiên đã học được rất nhiều, cũng dần dần hiểu được thế nào là yêu, chỉ có điều cô đã yêu một người mà cô không nên yêu. Cô đã yêu chồng của chị họ, Phan Hạo Nho.

Vì vậy, cô mạnh dạn tỏ tình và nhận được lời từ chối đúng như dự đoán. Sau đó, cô quyết định ra đi.

Cuối cùng thì máy bay cũng dừng lại, cửa khoang máy bay bắt đầu mở ra, Hứa Trác Nhiên lại một lần nữa tự cổ vũ mình, rời khỏi mảnh đất Bắc Kinh thân thuộc, không còn cái gọi là “thiên thời địa lợi”, rời khỏi ánh hào quang của chị họ Hứa Trác Nhiên, có thể bản thân mình cũng sẽ rất xuất sắc.

Dù gì cũng đến đây rồi, phải dốc sức làm việc thôi.

Nghĩ vậy, cô liền khẽ mỉm cười, sải bước ra ngoài cửa sân bay.

Ra khỏi cửa, cô liền nhìn thấy Liêu Vĩnh Hồng đã đến đón mình.

“Giám đốc Liêu, tại sao lại quyết định chọn Thâm Quyển là nơi lần đầu tiên ra mắt “Thủy Dạng”?”. Hứa Trác Nhiên cứ nghĩ rằng, Bắc Kinh và Thượng Hải mới là miền đất hứa cho việc ra mắt một nhãn hiệu mỹ phẩm mới.

“Đi thôi, lên xe trước rồi hẵng nói!”. Liêu Vĩnh Hồng là phụ nữ Đông Bắc, rất đảm đang. Hai người đi đến bên một chiếc xe hơi màu đen, Liêu Vĩnh Hồng xách vali của Hứa Trác Nhiên cất vào cốp sau rồi khởi động

xe, điều khiển chiếc xe đi vào làn đường cao tốc, lúc này mới bắt đầu nói:

““Thủy Dạng” ở nước ngoài là một dạng mỹ phẩm chức năng, phát triển theo hướng là mỹ phẩm thuốc, không đưa vào thương trường, chỉ đưa vào các hiệu thuốc. Mà các hiệu thuốc ở Bắc Kinh và Thượng Hải thì cô cũng biết rồi đấy, chính xác là hiệu thuốc!”

“Vậy hiệu thuốc ở Thâm Quyển thì...”. Hứa Trác Nghiên lấy làm lạ, lẽ nào hiệu thuốc ở Thâm Quyển thì không phải là hiệu thuốc?

“Cô tự xem là biết liền!”, Liêu Vĩnh Hồng ngoảnh đầu sang nhìn sang Hứa Trác Nghiên: “À phải rồi, tôi có mang cho cô một bộ mỹ phẩm dưỡng da chuyên sâu, cô thử dùng xem sao!”

Hứa Trác Nghiên khẽ “vâng” một tiếng. Kể từ khi nhận lời mời của Liêu Vĩnh Hồng đến đây làm việc, cô từng dùng toàn bộ thời gian để lên mạng tìm hiểu chức năng, đặc điểm của vô vàn các loại mỹ phẩm, nhằm bổ sung kiến thức ềnh về lĩnh vực này.

Hai người đi thang đến văn phòng tầng mười ba ở khu nhà cao tầng La Hồ, một không gian văn phòng rất rộng rãi, bàn ghế không ít, nhưng giờ đều không có người ngồi, chỉ có vài ba cô gái đang cúi đầu bận rộn trước máy vi tính, còn ở phía trong cùng là hai gian văn phòng được ngăn cách bởi cửa kính.

“Đây là phòng làm việc của cô!”, Liêu Vĩnh Hồng nói: “Lát nữa tôi sẽ bảo thư ký chuyển tài liệu sang cho cô. Bây giờ cô cứ làm quen trước đi!”

“Ok!”, Hứa Trác Nghiên đáp lời, rồi đi vào phòng làm việc tạm thời của mình.

Đọc số tài liệu mà thư ký gửi qua mail, Hứa Trác Nghiên cũng “vỡ” ra được ít nhiều.

Liêu Vĩnh Hồng đặc biệt mời Hứa Trác Nghiên đi dùng bữa trưa, đương nhiên cô không thể bỏ qua cơ hội giao lưu hiếm có này.

Hứa Trác Nghiên nói: “Dân số ở Thâm Quyển này lên đến hàng chục triệu người, có gần sáu nghìn nhà thuốc, bình quân khoảng hai nghìn người trên một cửa hàng thuốc, tỉ lệ cao hơn hẳn so với lý thuyết là sáu nghìn người trên một cửa hàng thuốc. Mật độ các cửa hàng thuốc ở đây cũng cao hơn hẳn so với các thành phố khác trong nước, điều đó cho thấy thị trường tiêu thụ thuốc ở Thâm Quyển này đang cạnh tranh rất khốc liệt”.

Liêu Vĩnh Hồng gật đầu.

“Vì vậy nếu “Thủy Dạng” có thể tồn tại trong ngành dược ở Thâm Quyển này, vậy thì ở Bắc Kinh, Thượng Hải hay các khu vực, thành phố khác đều chẳng có vấn đề gì. Ngược lại, nếu chúng ta “chết” ở Thâm Quyển này, dù chúng ta có thay đổi chiến thuật, tấn công vào các khu thương mại cao cấp của Bắc Kinh, Thượng Hải thì cũng chẳng tạo được ảnh hưởng mấy!”, Hứa Trác Nghiên phân tích rất có lý.

Liêu Vĩnh Hồng cười: “Xem ra tôi đã nhặt được báu vật rồi, không tồi, cô nói rất đúng, phải biết rằng là một đại lý không chỉ đơn giản là phần đầu đạt thành tích. Khi nào, ở đâu, có được thành tích gì mới có thể khiến cho công ty công nhận cô, hết lòng ủng hộ cô, đó mới là điều quan trọng!”

Sau khi Hứa Trác Nghiên xuống máy bay liền bắt đầu chính thức làm việc, môi trường làm việc mới ít nhiều khiến cho Hứa Trác Nghiên cảm thấy lo lắng, sau khi nói chuyện với Liêu Vĩnh Hồng xong, cô đột nhiên cảm thấy áp lực rất lớn.

“Vậy thì phải làm thế nào? Muốn tìm một công việc không áp lực, không có các con số, không có chỉ tiêu... đó là điều không thể!” – Cô cười tự lảm bảm: “Con người là một động vật rất mâu thuẫn, Hứa Trác Nghiên à, ày nhàn rồi, làm một cô gái bé bỏng được người ta chăm bẵm mà lại không chịu được cô đơn mà muốn vùng ra sa trường. Giờ đứng trước sa trường rồi, mà lại rụt rè, đúng là kiểu gì cũng khó!”

Ngày tháng cứ như vậy trôi qua, Hứa Trác Nghiên đã lấy lại trạng thái lạc quan và tích cực, tập trung hoàn toàn vào công việc.

Thâm Quyển là một nơi rất thích hợp để sống, ban ngày ồn ào náo nhiệt, nhưng ban đêm lúc nào cũng rất yên tĩnh. Cô thích nơi này, không chỉ bởi bầu trời màu xanh biếc, cũng không phải vì bờ biển rì rào sóng vỗ, mà là vì thứ cảm giác xa lạ. Đúng thế, ngoài Liêu Vĩnh Hồng ra, chẳng có đồng nghiệp, chẳng có bạn

học, càng không có bạn bè và người thân, một thành phố hoàn toàn xa lạ có thể khiến cô tạm thời quên đi tất cả.

2. Chương 03 - 04

Chương 3: Quận thất tìm gan

Hôm nay là một ngày cực kỳ tồi tệ, đầu tiên là chuyện đưa sản phẩm vào cửa hàng, Hứa Trác Nghiên đã đứng chờ ở trụ sở chính của cửa hàng thuốc Hải Vương Thần Huy đợi giám đốc của họ mất bốn tiếng đồng hồ, thế mà chẳng thấy mặt mũi người đâu. Sau đó lại nhận được điện thoại của công ty, nói rằng cửa hàng thuốc Nhất Chí khiếu nại, nghe nói khách hàng sử dụng “Thủy Dạng” bị dị ứng, mặt mũi sưng phồng lên. Thế là Hứa Trác Nghiên lại hỏa tốc chạy đến cửa hàng thuốc Nhất Chí, tức tốc dập tắt cơn giận ngàn ngút của khách hàng, sau đó an ủi cô bán hàng bị ầm ức rồi dẫn khách hàng đến bệnh viện kiểm tra. Tiếp sau đó lại quay về công ty tiến hành đào tạo cho các nhân viên mới trong hai tiếng đồng hồ, cho đến khi hai mắt hoa lên, miệng mồm khô đắng và tiếng chuông báo hết giờ làm lúc năm rưỡi chiều vang lên, Hứa Trác Nghiên mới ngồi xuống máy tính, đọc một lượt những báo cáo tuần vừa qua, sau đó gửi mail cho Liêu Vĩnh Hồng. Cuối cùng là lê lét cái xác của mình về nhà trọ.

Lúc đi ngang qua khách sạn Cách Lan Vân Thiên, cô đột nhiên nghĩ, ở các cửa hàng thuốc xung quanh, số lượng “Thủy Dạng” bán ra không được bao nhiêu, phân tích đi phân tích lại mà vẫn không tìm được nguyên nhân. Rồi đột nhiên cô nảy ra một ý nghĩ, nếu như tổ chức vài chương trình bán hàng ở vườn hoa ngoài trời của khách sạn Cách Lan Vân Thiên này không biết chừng sẽ có hiệu quả. Nghĩ vậy, Hứa Trác Nghiên liền hào hứng đi vào khách sạn, đi tìm và nói chuyện hết một lượt với bộ phận marketing và dự án, cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận hợp tác.

Lúc này Hứa Trác Nghiên đang vô cùng hào hứng, thế nên chẳng cảm thấy đói nữa. Cô ngồi ở khu vực nghỉ ngơi, lặng lẽ quan sát những người đi qua đi lại trong đại sảnh, những dòng xe cộ tấp nập bên ngoài cửa kính. Bất giác, trong đầu cô lại hiện lên một hình bóng mà cô vẫn chưa thể gạt ra khỏi đầu, mặc cho cô có xua đuổi thế nào cũng chẳng thể xóa hình ảnh của anh ra khỏi đầu óc mình. Vì vậy cô đứng phắt dậy, sải bước đi ra ngoài.

Ở cửa ra vào, Hứa Trác Nghiên đột nhiên đụng phải một người.

Đó là một gã đàn ông to béo, người nồng nặc mùi rượu, hấn nhìn Hứa Trác Nghiên rồi hất hàm hỏi: “Bao nhiêu?”

Hứa Trác Nghiên ngẩn người: “Cái gì?”

“Cái gì mà cái gì?”, gã đàn ông ấy sỗ sàng kéo cánh tay Hứa Trác Nghiên: “Hỏi cô giá bao nhiêu để qua đêm với tôi, hiểu chưa hả?”

Cú va chạm với hấn vốn đã khiến Hứa Trác Nghiên hơi bực mình rồi, giờ hấn ta còn dám ném ra một câu hỏi thô bỉ như vậy càng khiến cho cô thêm điên tiết. Cũng không biết là do bản năng hay do thói quen hành sự quá cảm tính mà Hứa Trác Nghiên chỉ khề nhếch mép, tiến lên trước hai bước, giáng thẳng vào mặt hấn ta một bạt tai đau như trời giáng.

Mặc dù Thâm Quyến đang vào đêm, người qua lại không nhiều như ban ngày, nhưng cảnh tượng này gây chú ý tới mức khiến rất nhiều người phải dừng chân.

Gã đàn ông đang say xỉn, đột nhiên nhận một cái bạt tai khiến cho hấn tỉnh táo ít nhiều, máu nóng dồn lên đầu, hấn ngoác mồm chửi: “Đồ đi thỏa mắt dạy, đã đi làm đi mà còn ngông cuồng thế hả? Dám đánh tao à, mày tưởng tao không có tiền hả? Ông mày không thiếu tiền, để xem tao xử mày thế nào!”, nói rồi hấn lại xông đến kéo tay Hứa Trác Nghiên.

Hứa Trác Nghiên tức đến run lên, cô có thông minh đến đâu cũng chẳng biết phải đối phó thế nào với tình cảnh này, chỉ biết tức tối gào lên: “Ai là đi hả? Mày là đi thì có!”

Bàn tay to như gấu của gã đàn ông ấy nhằm thẳng vào mặt Hứa Trác Nghiên. Cô hoảng hồn nhắm mắt lại, không kịp né tránh.

“Bốp!”, một tiếng bốp giòn tan vang lên. Tiếng động ấy không phải là nhỏ, nhưng chẳng có cảm giác đau đớn gì cả, bởi vì nó không giáng vào mặt Hứa Trác Nghiên.

Cô mở to mắt, nhìn thấy bên cạnh mình không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đàn ông, đôi lông mày rất đậm, khuôn mặt tròn trĩnh, thân hình cân đối, ánh mắt sắc bén lúc này đang lướt qua mặt Hứa Trác Nghiên, về mặt biểu lộ sự chế nhạo và khinh thường. Chính anh ta đã dùng cánh tay của mình để chặn cái tát này cho cô.

“Cậu Tàng, lại đi uống rượu ở đâu rồi về đây làm loạn thế hả?”

“À, anh Phàm đây à!”, cái gã say bí tỉ ấy liền đến bên cạnh người đàn ông kia, nói: “Ly hôn rồi, vợ em ly hôn với em rồi!”

“Thôi được rồi, đừng làm ầm lên nữa!”, người đàn ông được gọi là “anh Phàm” liếc nhìn đám đông xung quanh: “Giải tán đi, giải tán hết đi! Uống nhiều quá thôi, có gì hay ho đâu mà nhì!”

Người tên Phàm liền kéo gã say kia: “Đi thôi, lên trên đó ngồi một lát!”. Tên say ấy đứng lì ra đó, chỉ tay vào Hứa Trác Nghiên, nói: “Anh Phàm, dẫn “con hàng” này đi cho em, để xem tí em xử cô ta thế nào! Dám cứng đầu, lại còn đánh cả em!”

Anh Phàm vừa lòi vừa đẩy gã say rượu: “Thôi được rồi, chỉ là một cave thôi, chú so đo làm cái gì? Lát nữa anh sẽ tìm cho chú một đứa khác đẹp hơn!”

Hứa Trác Nghiên vốn dĩ đã cố nén nhịn nổi nhục này vì nể tình anh chàng tên Phàm kia đã đỡ hộ mình một cái bạt tai, nhưng lúc này máu nóng lại bốc lên đầu, cô không kiềm chế được, quát lên: “Anh bảo ai là cave hả? Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi là cave? Hắn ta uống say quá rồi, tôi không thèm so đo với hắn làm gì. Còn anh thì sao? Anh là đồ đầu heo hay là bị va phải đá hả? Bị ngấm nước hay là bị dở hơi hả?”

Nổi tức giận khiến Hứa Trác Nghiên sử dụng hết tất cả những lời lẽ thô tục mà nhiều năm nay cô không dùng đến, một cảm giác rất là sảng khoái!

Cái gã “anh Phàm” kia liền dừng bước, tròn mắt nhìn Hứa Trác Nghiên, khề nhừ mày, giống như định nói gì đó nhưng cuối cùng đành nhịn, chỉ thò tay vào túi lấy ra một cái ví da, móc hai trăm tệ đưa cho Hứa Trác Nghiên: “Đủ rồi chứ?”

Hứa Trác Nghiên tức muốn phát điên lên, cô gật đầu: “Anh giỏi lắm!”, nói rồi liền móc điện thoại ra, lập tức ấn ba số gọi 110 [1].

[1] Số điện thoại gọi cảnh sát, tương đương với 113 của Việt Nam.

Điện thoại được kết nối, Hứa Trác Nghiên lập tức nói: “Ở cổng khách sạn Cách Lan Vân Thiên, có hai gã đàn ông sỉ nhục con gái nhà lành ngay trên đường phố, còn định mua dâm, đây có còn là đất nước xã hội chủ nghĩa nữa không hả? Các anh mau qua đây mà xem đi!”

“Họ tên người báo và phương thức liên hệ!”, đầu dây bên kia hỏi.

“Hứa Trác Nghiên, số điện thoại 139xxxxxxx”

Suốt cả quá trình, “anh Phàm” chỉ lạnh lùng quan sát, khóe miệng khề nhếch lên cười nhạt. Anh ta diu tên say rượu, chỉ vào Hứa Trác Nghiên, từ từ nhả từng chữ: “Tôi diu anh ta lên trước, nếu không lát nữa xảy ra chuyện đổ máu gì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy! Cứ ở đây đợi tôi, lát nữa tôi sẽ quay lại tính sổ với cô!”

Hứa Trác Nghiên khề hừ giọng: “Tôi sẽ không đi đâu, loại người giàu lên chỉ trong một đêm như các người suốt ngày vung tiền làm trò bày bịp! Anh có biết hai trăm tệ trong tay anh đủ để đóng học phí ột đứa trẻ ở Thanh Đảo không, thế mà anh mang đi để chơi gái. Tôi thật không hiểu việc tìm gái thỏa mãn nhu cầu sinh lý của anh có quan trọng đến thế không? Thế này thì có khác gì động vật? Các người không có chị em, cô dì hay sao? Tại sao lại khinh thường phụ nữ như vậy?”. Không hiểu tại sao Hứa Trác Nghiên lại phần nộ đến vậy, cô không thể kìm nén nước mắt lưng tròng, cô chợt nhớ đến anh, anh cũng là một doanh nhân thành công, nhưng tại sao lại khác xa đến thế? Cảm giác đau đớn khó nói thành lời, để cuối cùng nước mắt tuôn rơi.

Anh Phàm nhú mày, dùi gã say rượu đi vào trong khách sạn, chỉ nói một câu: “Thôi đủ rồi, cái kính gì chứ, giải tán đi! Một lát nữa cảnh sát đến, cô phải trình bày với họ cả buổi, có mệt không hả?”

Hứa Trác Nghiên nhìn theo cái bóng của họ, cảm thấy hơi do dự. Đúng thế, bọn họ đi rồi, đuổi theo hay là đứng yên tại chỗ? Đường như đều không ổn, đuổi theo ư, mình là thân con gái, lại chẳng quen thuộc thành phố này, lỡ có xảy ra chuyện gì thì mình chịu thiệt là cái chắc! Mà đứng ngây ra đây, tí nữa cảnh sát đến, chẳng lẽ cô diễn kịch một mình sao? Nghĩ vậy Hứa Trác Nghiên đành cười như mếu, lắc đầu ủ rũ bỏ đi.

Chương 4: Gặp gỡ như vậy

Ngủ đi một giấc, đi tắm một cái, gột hết những bức bối, mệt mỏi, lại một lần nữa điều chỉnh tâm trạng của mình. Đúng vậy, mình là con gái đẹp không chết, một kẻ lạc quan vô địch, cho dù phải đối mặt với hoàn cảnh nào, không chỉ có thể biến nguy thành an, thay đổi theo hoàn cảnh mà còn có khả năng thích nghi cực cao, sống rất chủ động.

Nghĩ thông rồi sẽ thấy nhẹ nhõm hơn. Cô lấy một chai nước trong tủ lạnh ra, cầm theo một túi bánh mì, xách theo cái túi đi ra khỏi nhà trọ. Cái gọi là nhà trọ chẳng qua là một căn hộ hai phòng ngủ ở tòa chung cư Thanh Niên gần công ty, đương nhiên là công ty trả tiền thuê rồi. Giờ chỉ có mình Hứa Trác Nghiên ở, vì vậy lúc đầu cô vẫn còn thấy sợ, bởi vì sợ nên cô đã chọn ngủ ở trong căn phòng ngủ nhỏ hơn, không gian nhỏ hẹp có cảm giác an toàn hơn. Mỗi tối trước khi đi ngủ, cô thường kiểm tra kỹ lưỡng cửa giả, đồng thời bật hết đèn hành lang lên, nhưng cho dù có là như vậy, suốt một tuần đầu, cô vẫn gần như thức trắng đêm.

Giờ thì tốt rồi, cứ mỗi ngày mệt mỏi về đến nhà, cô vui đầu vào gối là ngủ tít, thỉnh thoảng quên cả ăn cơm tối, đa phần là nấu tạm mì ăn cho xong bữa. Lúc tâm trạng vui vẻ, cô sẽ cho vài lát cà chua, một ít rong biển, một ít tôm nõn, bởi vì cô ghét cái cảm giác một mình làm cơm trong bếp. Điều đó sẽ khiến cô không tự chủ được mà nghĩ đến gia đình ấm áp của chị họ, tại khu Tử Viên, anh đang đeo tạp dề, bầm bầm chặt chặt cái gì đó trong bếp, phần còn lại nhường cho chị họ chuẩn bị các món ăn dinh dưỡng cho con gái. Thật khó để mà liên tưởng hình ảnh anh trong bộ tạp dề, lúi húi ở bếp với lúc anh đứng trước hội nghị. Cô từng rất ngưỡng mộ hình ảnh ấy, nhưng giờ đây cô chỉ muốn lãng quên.

Cô quyết định sẽ đến trung tâm Nord ở chỗ giao cắt giữa đường Kim Điền và đường Phúc Trung, trước tiên sẽ gọi một cú điện thoại, sau đó trực tiếp đi lên tầng mười tám, tức là khi văn phòng làm việc của trụ sở hệ thống cửa hàng thuốc Hải Vương Thần Huy. Giám đốc thu mua Đồng Triệu vừa nhìn thấy Hứa Trác Nghiên đến thì nhìn cô với vẻ có lỗi: “Giám đốc Hứa, thật ngại quá, tổng giám đốc Lâm của chúng tôi còn chưa đến. Tài liệu của các cô chúng tôi đã báo lên tuần trước rồi, thực sự cô không cần ngày nào cũng đến đây đâu, có tin tức gì tôi nhất định sẽ thông báo cho cô trước tiên!”

Hứa Trác Nghiên khẽ mỉm cười, gạt đầu, cố làm vẻ ủ dột: “Haizz, tôi sốt ruột quá! Các anh là hệ thống cửa hàng thuốc lớn nhất Thâm Quyển này, ngày nào chưa vào được cửa hàng các anh là ngày đó tôi chưa thể ăn nói với sếp tôi, hay là tôi cứ ngồi ở đây, anh có việc gì làm để tôi làm giúp anh nhé!”

“Ấy, tôi đâu dám!”, Đồng Triệu cười ranh mãnh.

Hứa Trác Nghiên đã có sự chuẩn bị từ trước, cô bông đùa với Đồng Triệu và các nhân viên văn phòng thu mua dăm ba câu rồi nhìn đồng hồ, có vẻ rất vội. Cuối cùng cô đứng dậy cáo từ. Đồng Triệu tiễn cô ra tận cầu thang máy, nói: “Giám đốc Hứa về cẩn thận nhé!”

“Xin anh đấy, đừng có gọi như thế, tôi còn nhỏ hơn anh mà, anh gọi tên tôi là được rồi!”, Hứa Trác Nghiên ngoảnh đầu lại, nhìn Đồng Triệu nói: “Ông chủ các anh sao mà bận thế, ngày nào cũng không thấy đến công ty nhỉ!”

“Haizz.....” Đồng Triệu cười như mếu: “Cũng không hẳn vậy, thường thì việc thu mua các sản phẩm thuốc hay thực phẩm chức năng đều do bộ phận chúng tôi quyết định. Nhưng việc đưa loại mỹ phẩm của các cô vào cửa hàng, vì còn là chuyện mới mẻ, nên chúng tôi đâu dám đi tiên phong, vì vậy đành phải báo cáo lên trên, chờ quyết định cuối cùng của ông chủ!”

“Ừm”, Hứa Trác Nghiên gạt đầu: “Chúng tôi cũng thế thôi, nếu là cửa hàng thuốc khác, công ty chúng tôi sẽ để cho nhân viên kinh doanh, giám đốc Marketing lo liệu là được, bởi vì cực kỳ coi trọng Hải Vương các anh nên tôi mới đích thân sang tận đây, nhưng mấy lần rồi mà chẳng gặp được người cần gặp!”

Đồng Triệu cười bối rối, định nói nhưng lại thôi: “Haizzz, nói thực lòng, mọi người đều nhận thấy chuyện này quá mạo hiểm, cho rằng chưa chắc đã bán được với số lượng lớn mà rắc rối lại không ít, vì vậy tôi đoán cô có gặp được ông chủ của tôi cũng chưa chắc đã được như ý, chi bằng cô cứ thoải mái về đợi tin tức vậy! Cô cứ chạy đến đây suốt khiến tôi cũng cảm thấy ngại quá!”

“Nếu anh cảm thấy ngại, vậy thì khi nào ông chủ các anh đến, anh cứ gọi cho tôi là được!”

“Tôi đâu dám, cô nói thế khác gì bảo tôi làm gián điệp?”, Đồng Triệu cười ranh mãnh.

Hứa Trác Nghiên tiện miệng hỏi chơi: “Ông chủ của các anh đi xe gì thế?”

“A8 của Audi, sao thế?”

“Căn cứ vào dòng xe có thể phân tích được tính cách người dùng. Tôi về phân tích, xem xem lần sau gặp mặt nên nói gì với anh ta!”, Hứa Trác Nghiên hình như chỉ nói đùa chứ không có ý định làm thật.

“Thang máy đến rồi, tôi không tiễn cô nữa nhé!”, Đồng Triệu đưa tay ra, giúp Hứa Trác Nghiên chặn cửa thang máy, sự cẩn thận và chu đáo của người đàn ông Phương Nam quả là danh bất hư truyền.

Tuy nhiên, vào thang máy rồi, Hứa Trác Nghiên lại không ấn tầng một mà ấn luôn vào nút đi thẳng xuống tầng hầm để xe. Đến tầng hầm để xe, cô tìm một nhân viên bảo vệ trẻ trông có vẻ hiền lành, mỉm cười tươi rói nói chuyện dăm ba câu với anh ta, sau khi thăm dò được hết những gì cần thăm dò, cô ngồi vào một chỗ để xe còn trống, im lặng chờ đợi.

Một tiếng sau, một nhân viên bảo vệ tốt bụng mang cho cô mượn một cái ghế nhỏ, ngồi thế này có vẻ dễ chịu hơn. Cô uống nước tự mình mang đi, gặm cả bánh mì. Hứa Trác Nghiên nghĩ, ngày mai nên mang theo một túi củ cái muối nho nhỏ.

Lại nữa tiếng đồng hồ trôi qua, một chiếc Audi A8 lái vào, Hứa Trác Nghiên đứng dậy, đặt cái ghế sang một bên.

Chiếc xe dừng lại trước mặt, cách cô nửa mét.

Cửa kính từ từ hạ xuống, một người đàn ông đeo kính râm thò đầu ra, nhìn cô từ đầu đến chân.

Hứa Trác Nghiên trầm nghĩ, trời mát mà đeo kính đến, đúng là dở hơi, cứ tưởng mình là minh tinh chăng? Cô cười nhẹ, tiến lên phía trước vài bước: “Xin chào, anh có phải là tổng giám đốc Lâm của Hải Vương không ạ?”

Người đàn ông kia có hơi ngạc nhiên: “Cô là...”

Hứa Trác Nghiên lấy từ trong túi xách ra một cái hộp màu đỏ, rút ra một tờ danh thiếp, đưa cho người đàn ông đó bằng hai tay.

“Hứa Trác Nghiên, phó giám đốc công ty mỹ phẩm Thùy Dạng...”, người đàn ông ấy đột nhiên bật cười, cười rất quái đản, cũng rất phản cảm. Anh ta liền tháo kính râm xuống: “Hóa ra là phó giám đốc Hứa, chỉ trong vòng hai tư tiếng đồng hồ mà gặp đến hai lần, chúng ta thật có duyên đấy!”

Hứa Trác Nghiên tròn mắt kinh ngạc, đứng ngây ra đó không biết làm gì. Thật là nực cười, sao lại chính là anh ta chứ!

Nổi uất ức dồn lên, cô rất muốn quay phắt người đi. Tuy nhiên, chỉ một giây đầu tranh, cô đã thay đổi chủ ý, cô không thể công tư bất phân như vậy. Đây là công việc, cô là nhân viên, phải chịu trách nhiệm trước công ty. Nghĩ vậy Hứa Trác Nghiên cố trấn áp cơn giận.

“Đúng là không hẹn mà gặp, tổng giám đốc Lâm có thể cho tôi chút thời gian để nói về” Thủy Dạng” hay không?”. Hứa Trác Nghiên nói bằng giọng rất nhã nhặn và lịch sự, chẳng thể nhận ra chút khó chịu hay bức dọc nào. Tuy nhiên, cánh tay đeo túi xách đang cứng đờ ra, cho thấy cô đang cố gắng kiềm chế.

Lâm Khởi Phàm, ông chủ của chuỗi cửa hàng thuốc Hải Vương Thần Huy, “Kẻ đứng đầu” của chuỗi cửa hàng thuốc Thâm Quyền mà Hứa Trác Nghiên đã vất óc tìm đủ mọi cách gặp suốt nửa tháng trời nay lại chính là gã “anh Phàm” đã mâu thuẫn với cô tối hôm trước ở cổng khách sạn Cách Lân Vân Thiên.

Anh gật đầu: “Ok, nếu mặt cô đã có lòng như vậy, dám chặn tôi ở nhà để xe cơ đấy! Được rồi, tôi cho cô nửa tiếng, trong nửa tiếng nếu cô có thể thuyết phục được tôi, tôi sẽ cân nhắc đến kế hoạch của cô!”

“Nửa tiếng”. Hứa Trác Nghiên cứ nghĩ rằng tính cách của mình không đủ kiên quyết để làm sales, ai mà ngờ được giờ mình lại là một kẻ bán nước bọt để kiếm ăn như thế này.

“Nửa tiếng là đủ!”. Cô nghĩ, với một người như thế, ngồi với anh ta chỉ nửa tiếng cũng là đủ lắm rồi, cô không muốn ngồi lâu hơn dù chỉ một giây với anh ta.

3. Chương 05 - 06

Chương 5: Đấu trí

Tại một bàn nhỏ gần cửa sổ trong quán cà phê ba tầng ở trung tâm Nord, Hứa Trác Nghiên và Lâm Khởi Phàm đang ngồi đối diện nhau.

Một tấm màn nước phủ kín cánh cửa kính, ngăn cách hoàn toàn không gian trong với thế giới ồn ào bên ngoài. Đúng là một nơi yên tĩnh hiếm có! Hơn nữa chỗ ngồi cong làm theo kiểu xích đu bằng dây mây, điều đáng tiếc chính là người ngồi đối diện.

Hứa Trác Nghiên dùng năm phút để nhấn mạnh ba vấn đề: thương hiệu, chất lượng và lợi nhuận, sau đó hỏi: “Tôi muốn biết ý kiến của tổng giám đốc Lâm ra sao ạ?”

Lâm Khởi Phàm cười khẩy, lấy một miếng thuốc trong bao ra, liếc nhìn Hứa Trác Nghiên, không biết lịch sự hay làm bộ hỏi: “Tôi có thể hút thuốc không?” Hứa Trác Nghiên mặt mày vô cảm nói: “Nếu coi tôi là bạn làm ăn, đương nhiên anh có thể tự nhiên; nếu như không phải, vậy thì tôi là phụ nữ, anh nên giữ phong độ không nên hút!”

“Ha ha...” Lâm Khởi Phàm bật cười sảng khoái. Hứa Trác Nghiên khẽ nhủ mày, nhìn sang xung quanh một lượt. Bầu không khí đang yên tĩnh thế này, anh ta cũng thật quá khoa trương, cười lớn thế sẽ gây cho người khác cảm giác khó chịu.

Lâm Khởi Phàm đặt miếng thuốc xuống, nhìn Hứa Trác Nghiên: “Liêu Vĩnh Hồng cũng có lúc nhìn nhầm, để cô làm trợ thủ thật không thích hợp cho lắm!”

Hứa Trác Nghiên rất kinh ngạc cô không nghĩ mà buột miệng nói luôn: “Tôi không biết anh và tổng giám đốc Liêu có giao tình gì, nhưng chuyện này tổng giám đốc Liêu đã giao phó cho tôi, vì vậy đương nhiên tôi sẽ cố gắng hết sức!”, Lâm Khởi Phàm lại một lần nữa chăm chú nhìn Hứa Trác Nghiên.

Đối mặt với Lâm Khởi Phàm cô khó mà bình thản được. Mặc dù cô luôn cố gắng để kiềm chế bản thân để không đưa ra những phán đoán của bản thân mình trước, nhưng cô vẫn sơ ý mà bỏ qua những cái gọi là “kỹ năng đánh bạc”, sử dụng phương pháp nguyên thủy nhất là “đi thẳng vào vấn đề”: “Tôi rất muốn biết lý do vì sao tổng giám đốc Lâm từ chối sản phẩm của chúng tôi!”

Lúc này nhân viên phục vụ đang bê đồ uống mà hai người gọi lên. Lâm Khởi Phàm gọi một ly cà phê đen, còn Hứa Trác Nghiên gọi một cốc trà bưởi. Một cốc cà phê nóng thơm lừng, một tách nhỏ đựng đầy nước và hai túi đường cát nhỏ nhỏ.

Lâm Khởi Phàm lịch lăm đặt hai túi đường sang một bên, cũng không trút sữa bò ở trong tách sang cốc cà phê, chỉ dùng một cái thìa nhỏ khuấy đều lên rồi nhấp một ngụm. Hứa Trác Nghiên nhủ mày, có hơi ngạc nhiên, nhưng không nói gì, chỉ nhìn anh ta uống hết cốc cà phê, sau đó khẽ nhếch môi. Lâm Khởi Phàm đứng dừng nói: “Cô còn mười lăm phút!”

Hứa Trác Nghiên dựa lưng ra sau chiếc ghế đu đưa theo quán tính: “Nói ra lý do từ chối của anh đi!”

“Rất đơn giản, Hải Vương hiện nay không cần thiết phải xây dựng cái mới, chúng tôi không muốn là người đứng mũi chịu sào, hơn nữa tôi cũng nhận thấy cửa hàng thuốc mà bán mỹ phẩm, số lượng bán ra chắc

chấn sẽ không nhiều. Nếu các cô ầm ĩ xông vào, sau đó im lìm tắt thở, các cô rút lui cũng chẳng thành vấn đề, dù sao cũng đâu phải thương hiệu gì lớn. Nhưng tôi thì khác, nhất cử nhất động đều bị ngành dược của Quảng Đông này quan sát, tôi không cần thiết phải mạo hiểm như vậy!” Lâm Khởi Phàm nói thực lòng.

Hứa Trác Nghiên đã sớm biết lý do này thế nên cô đã có sự chuẩn bị lấy ra một xấp báo cáo đưa cho Lâm Khởi Phàm. Thấy anh ta nhú mày, cô liền cướp lời: “Xin mời đọc trang đầu và trang cuối cùng!”

Mười mấy trang báo cáo, đương nhiên anh chẳng có đủ kiên nhẫn để ngồi đọc. Anh ta liếc nhìn trang đầu tiên, ánh mắt dừng lại ở đoạn mở đầu rồi nhanh chóng bị thu hút vào đó. Lâm Khởi Phàm không xem trang cuối cùng như Hứa Trác Nghiên nói mà lật sang trang thứ hai, thứ ba, xem từng trang một cuối cùng anh gấp lại bản báo cáo, sắc mặt trầm ngâm.

“Cái này là do cô làm sao?”, nói thực lòng, đây không chỉ là một sự bất ngờ mà còn là một sự chấn động.

Hứa Trác Nghiên gật đầu đáp: “Tôi nghe nói trước đây anh không phải xuất thân từ ngành dược, vậy hồi đầu tiếp nhận Hải Vương, làm nên sự nghiệp lớn trong vòng mấy năm trong ngành dược truyền thống này, dựa vào phương pháp quản lý và phục vụ showroom để áp dụng vào cửa hàng thuốc, bản chất đã là một sự sáng tạo, bởi vậy tôi tin rằng anh chỉ thận trọng đối với các sự vật, sản phẩm, hình thức kinh doanh mới mẻ. Tôi tin rằng chỉ cần đưa ra các bằng chứng đáng tin, anh sẽ cân nhắc và chấp nhận.”

Lâm Khởi Phàm lại một lần nữa quan sát tỉ mỉ cô gái trẻ đang ngồi trước mặt mình, anh nhận lời cuộc hẹn này chẳng qua chỉ là làm cho có lệ. Anh biết Liêu Vĩnh Hồng cũng biết chương trình mà cô ta đang làm nhưng anh chưa bao giờ nghiêm chỉnh cân nhắc vấn đề này.

Giọng nói của Hứa Trác Nghiên lại vang lên: “Hải Vương Thần Huy, ban đầu anh chọn cái tên này chắc chắn là muốn thâm tóm thị trường dược, có chỗ đứng vững chắc trong ngành y dược Trung Quốc, trở thành người đi đầu trong ngành, vì vậy sự sáng tạo và mở rộng thị trường chính là phong cách và thói quen từ trước đến nay của anh. Vậy thì hôm nay, rất mong anh hãy mở một cánh cửa cho “Thủy Dạng” để chúng ta cùng có bước tiến mới trong ngành!”

Lâm Khởi Phàm trầm ngâm hồi lâu. Hứa Trác Nghiên đột nhiên phát hiện bộ dạng lúc trầm ngâm của anh ta không đến nỗi đáng ghét lắm, trầm ngâm cho thấy anh ta đang cân nhắc, cân nhắc cho thấy anh ta đã bị thuyết phục.

“Nếu như anh thật sự thấy quá mạo hiểm, có thể chọn phương pháp hợp tác bảo thủ, tức là cho thuê địa điểm. Chúng tôi trả tiền thuê cố định cho anh, vậy đương nhiên doanh thu tiêu thụ không liên quan gì đến anh hết, sau này cho dù lỗ vốn, quyền lợi cho Hải Vương trong hợp đồng vẫn được đảm bảo. Đương nhiên nếu sử dụng phương pháp này, lợi nhuận và mức đảm bảo thấp nhất sẽ không thể so bì với các sản phẩm khác được.”

Lâm Khởi Phàm dựa lưng ra sau, lấy một điều thuốc từ trong bao ra, châm lên dưới sự chú ý của Hứa Trác Nghiên rồi hít một hơi thật sâu, một luồng khói dày được nhả ra, từ từ phát tán trong không trung anh cười nhẹ nhìn Hứa Trác Nghiên: “Sao cô dám chắc tôi sẽ nhận lời?”

Hứa Trác Nghiên không cười khuôn mặt vẫn rất nghiêm nghị nhấp một ngụm trà buổi rồi chỉ tay vào cốc cà phê trước mặt Lâm Khởi Phàm. Lâm Khởi Phàm ngạc nhiên nhú mày, khẽ búng tàn thuốc lá.

Hứa Trác Nghiên cười thầm trong bụng, thái độ rất nhẹ nhàng nói đùa: “Rất vui vì lần này chúng ta đến đây nói chuyện chứ không phải tại văn phòng của anh. Các nhân viên nghiên cứu của hiệp hội quản lý học của Mỹ đã chỉ ra rằng, trong cà phê có chứa caffeine, dễ khiến cho người khác đi đến thỏa hiệp, tức là cà phê có thể khiến tâm trạng người ta nhẹ nhàng, đỡ bỏ sự đề phòng, khiến cho người ta dễ “mềm lòng”. Cuốn sách “Bí quyết lắng xê mình tỉnh” bán chạy nhất Amazon đã nói, khi bạn “tấn công” một khách hàng khó tính, hãy mời anh ta một ly cà phê, như vậy có thể tăng cường sức hút cho lời nói của mình có lợi cho việc đi đến thảo thuận, vì vậy, bữa cà phê hôm nay, tôi mời!”

Lâm Khởi Phàm không nói gì, anh thực sự có hơi bất ngờ, dụi tắt điều thuốc đag hút dở vào chiếc gạt tàn trên bàn, nhìn điện thoại, ba mươi phút, trong vòng 30 phút, anh đã thật sự bị thuyết phục: “OK, chiều mai, tôi sẽ bảo giám đốc bộ phận thu mua liên hệ với cô.”

Lông mày Hứa Trác Nghiên liền giãn ra, cô thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Khởi Phàm dường như không thích nhìn thấy cô vui vẻ, liền nhú mày trợn mắt dọa nạt: “Đừng vui mừng vội, tôi chỉ cho các cô đưa hàng vào năm cửa hàng, trong thời gian ba tháng, nếu như số lượng tiêu thụ tăng gấp đôi so với báo cáo của cô, chúng ta sẽ bàn nốt chuyện tiếp tục hợp tác.”

Mặt Hứa Trác Nghiên lập tức xị xuống, cô phải thừa nhận, “đánh bạc” với những người đàn ông trưởng thành trên thương trường như thế này, cô thật sự vẫn còn non kinh nghiệm.

Lâm Khởi Phàm đứng dậy, liếc nhìn Hứa Trác Nghiên đi thẳng mà không thèm quay đầu lại. Hứa Trác Nghiên có vẻ bức bối, vẫy tay gọi phục vụ: “Phục vụ, thanh toán!”

Nhân viên phục vụ có vẻ bất ngờ, đầu tiên là ngây ra nhìn cô, sau đó lễ phép cười nói: “Lâm tổng thường ghi sổ ở đây, cô không cần trả tiền đâu, có thể đi được rồi!”

“Hừ tên khốn nhà giàu, có phải cửa hàng nhỏ trong huyện đâu, ngay cả cửa hàng cà phê cũng phải ghi sổ à?” Hứa Trác Nghiên bức bối chửi thề rồi đi ra khỏi quán.

Chương 6: Kiếp phù du

Trong văn phòng của Liễu Vĩnh Hồng.

Nghe xong báo cáo của Hứa Trác Nghiên, Liễu Vĩnh Hồng mặt mày hớn hở, chỉ có điều thấy Hứa Trác Nghiên có vẻ hậm hực liền lên tiếng khuyên nhủ: “Không tồi, không ngờ cô có thể hẹn gặp anh ta lo liệu xong việc hợp đồng, sau ngày quá trình tiến triển sẽ rất thuận lợi. Năm cửa hàng đã là kết quả không tồi rồi, chúng ta sẽ làm tốt năm nhà này trước tết, biến chúng thành cửa hàng mẫu, đến lúc ấy sẽ bàn bạc điều kiện, có thể sẽ là một viễn cảnh khác đây!” Đúng là gừng càng già càng cay, mấy câu này khiến Hứa Trác Nghiên bực tức, cô nhìn Liễu Vĩnh Hồng bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Cùng lúc ấy, ở trong phòng họp của Hải Vương, các giám đốc thu mua và tiêu thụ đang ngồi vây thành vòng tròn, ngây người trước một bản báo cáo, tròn mắt nhìn nhau, không biết ý ông chủ là thế nào.

Trưởng phòng thu mua đưa mắt nhìn khắp lượt rồi lên tiếng: “Chúng tôi đang xem xét các sản phẩm này, cũng đã gửi tài liệu của cô ta cho bộ phận tiêu thụ rồi, dự định nghe ý kiến của tổng giám đốc Lâm để quyết định có nhập hay không ạ?”

“Tôi không nói chuyện lý thuyết! Không phải chỉ có chuyện nhãn hiệu này đâu!” Lâm Khởi Phàm chợt nhớ ra khuôn mặt đắc chí của Hứa Trác Nghiên lúc chiều, máu nóng ở đầu bỗng bốc lên đỉnh đầu, liền lớn tiếng mắng mỏ: “Xem xem báo cáo tiêu thụ của người ta đi, những con số này người ta đứng ngoài cửa hàng chúng ta mà đếm lượng khách đấy, đã nắm rõ được thời gian tiêu thụ, các loại sản phẩm tiêu thụ, xu hướng giá cả đặc điểm khách hàng. Lại còn cả đối thủ cạnh tranh của chúng ta nữa, các người đã nghĩ đến điều này chưa? Các người xem đi, với số lượng tiêu thụ ở một cửa hàng nhỏ của sản phẩm này, nếu đặt trong cửa hàng của chúng ta có phải đã trở thành bước tăng trưởng tiêu thụ mới rồi không?”

Lâm Khởi Phàm thực sự không ngờ một cửa hàng nhỏ chưa đầy sáu mươi mét vuông với doanh thu trên dưới mười vạn tệ, ngay tháng đầu tiên khi tung ra sản phẩm của “Thủy Dạng” doanh thu từ sản phẩm này đã chiếm 50% tổng doanh thu cửa hàng, hơn nữa lợi nhuận kiếm từ mỹ phẩm còn cao hơn nhiều so với thuốc thang. Lại cộng thêm các quầy hàng được bày trí bắt mắt, các cô bán hàng xinh đẹp, rõ ràng đã tăng thêm đẳng cấp và phẩm chất cho cửa hàng thuốc, lượng khách hàng tăng lên là điều chắc chắn, vì vậy ngay buổi chiều lúc Hứa Trác Nghiên đưa cho anh bản báo cáo, dù là lý trí hay cảm tính, Lâm Khởi Phàm đều đã có quyết định cho việc nhập sản phẩm này, chỉ có điều lòng tự trọng của đàn ông không cho phép anh trực tiếp mở miệng ra, thế nên cái có “người uống cà phê dễ thỏa hiệp” đã trở thành bậc thêm tốt cho anh xuống nước.

Lâm Khởi Phàm cảm thấy cáu kỉnh với tất cả những chuyện này.

Trưởng phòng thu mua và trưởng phòng tiêu thụ liên tục nhấm nháy nhau, rõ ràng đã lâu lắm rồi không thấy ông chủ nổi nóng. Đây là một người đàn ông nhanh nhạy vũ bão, cương nghị làm việc rất quyết đoán, mặc dù đối xử với cấp dưới không tồi nhưng cũng chẳng hề khách khí đối với những “nguyên lão” bên cạnh, thường xuyên mắng mỏ thẳng thừng. Chỉ có điều, vụ nổi nóng gần đây nhất đã hơn nửa năm rồi, vốn dĩ càng làm ăn lớn, các hạng mục dần đi vào quỹ đạo rồi ông chủ sẽ thay đổi tâm tính, không tiếp tục nổi nóng nữa. Nào ngờ giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Bọn họ đang than thầm, trong khi đó Lâm Khởi Phàm dường như vẫn chưa hả lòng hả dạ, vẫn đang tiếp tục chỉ trích. Mãi cho đến lúc hết giờ làm, điện thoại Lâm Khởi Phàm đổ chuông, cuộc họp mới kết thúc.

Hứa Trác Nghiên làm việc xong mới phát hiện trong văn phòng chẳng còn một ai, hoá ra mọi người đều đã về cả rồi. Cô vừa thu dọn đồ đạc định về, thì đột nhiên điện thoại trong văn phòng đổ chuông, vốn định không nghe nhưng thấy điện thoại cứ đổ chuông mãi, cô đành nhắc máy: “A lô, công ty mỹ phẩm chăm sóc da Thủy Dạng xin nghe ạ!”

“Xin chào!” một giọng nữ lạnh lót vang lên: “Chào chị, em đến xin việc bởi vì gặp chút sự cố trên đường nên em đến muộn, xin hỏi giờ em đến có được không ạ?”

“Ừm cô ứng tuyển vào vị trí gì vậy? Cô tên là gì?”. Chiều nay Hứa Trác Nghiên đã phỏng vấn mấy người, đều không như ý, vì vậy cô trân trọng từng người đến ứng tuyển, hy vọng không bỏ sót bất cứ người thích hợp nào.

“Em tên là Trần Hiếu Đình, ứng tuyển vào vị trí hướng dẫn mua hàng ạ!” giọng nói của các cô gái này rất dễ nghe, chắc là một cô gái cởi mở, dễ thương và xinh xắn.

Hứa Trác Nghiên liền mở xấp hồ sơ dự tuyển trên bàn mặc dù nhất thời chưa tìm được tài liệu về người có tên là Trần Hiếu Đình, nhưng cô vẫn nói: “Cô cần bao lâu để đến công ty tôi?”

“Chắc khoảng nửa tiếng ạ!” có thể nghe ra sự háo hức trong giọng nói của cô ta.. Sự háo hức này đã gây được thiện cảm cho Hứa Trác Nghiên. Một người biết trân trọng cơ hội phỏng vấn ắt sẽ biết trân trọng chức trách và nỗ lực làm việc. Nghĩ vậy cô liền nói: “Được rồi, tôi đợi cô, cô cứ đến thẳng đây đi!”

“Vâng ạ, cảm ơn phó giám đốc Hứa! Em nhất định sẽ đến trong nửa giờ nữa, tạm biệt.”

“Ok!” Nói thực lòng mỗi khi đồng nghiệp gọi cô là phó giám đốc Hứa cô vẫn vô thức nhớ đến Bắc Kinh. Lúc trước cô ở Nguyên Hưởng, cô cũng được gọi như vậy, giờ vẫn thế. Mặc dù Thủy Dạng nhỏ hơn nhiều so với Nguyên Hưởng, mặc dù ở đây cô không thực sự là một phó giám đốc, rất nhiều khi không chỉ tham gia chiến lược, tổ chức chiến thuật, lên kế hoạch, thậm chí làm báo cáo đào tạo nhân lực cô đều phải đích thân đi làm. Có lẽ công việc của cô giống một trưởng phòng tiêu thụ hơn, nhưng cô vẫn cam tâm tình nguyện làm ngày nào cũng có cảm giác rất thoải mái.

Tại sao lại như vậy?

Lắc mạnh đầu Hứa Trác Nghiên đi về phía bình đun nước, lấy một túi hồng trà bỏ vào hai viên đường rồi rót nước sôi vào, sau đó bề cốc trà đến gần cửa sổ, nhìn dòng xe tấp nập qua lại bên dưới, tư duy bỗng trở nên hỗn loạn. Anh thích uống trà, thích uống Bích La Xuân, thích pha trà.

Mỗi lần anh hì hục trước bàn pha trà rồi bê cho cô một cốc, cô thường uống hùng hục như trâu. Nhìn ánh mắt anh yêu thương dành cho chị họ của mình, cô lại thấy trà này thật đáng chất. Nhưng cùng là loại trà ấy, anh với chị họ lại thưởng thức vô cùng thích thú. Phong thái thanh tao, ánh mắt ấm áp dường như trong cốc trà ấy chứa đựng tình cảm gắn bó mật thiết của hai người họ.

Tuy nhiên có một lần, mọi người cùng nhau đi dạo phố, tự nhiên anh đặt vào trong xe cô, một hộp hồng trà và một hộp đường viên, vui vẻ nói: “Chắc là em thích uống hồng trà!”

Kể từ đó cô yêu thích hồng trà, thích cái vị ngọt nhàn nhạt của trà đắng giống như sự đồng hành của vui vẻ và cay đắng trong mỗi ngày sống trên đời.

Cuộc sống như phù du, sống phải biết đối tốt bản thân.

Mệt thì nghỉ.

Sai cũng chớ oán trách bản thân.

Buồn thì tạm thời buông tay.

.....

Chuông cửa vang lên, cô từ hồi ức quay trở lại với hiện thực.

Hứa Trác Nghiên đặt cốc nước xuống, sải bước ra cửa, ấn công tắc tự động ở trước quầy, cánh cửa kính được tự động mở ra.

“Chào chị, em đến để ứng tuyển, xin hỏi văn phòng phó giám đốc Hứa ở đâu ạ?”. Một cô gái mặc áo len đen trắng cùng với chiếc váy bò màu xanh lam đang đứng ở ngoài cửa, vẻ rụt rè hỏi.

Nói thực lòng là Hứa Trác Nghiên có hơi kinh ngạc, nghe giọng nói thì đây đúng là cô gái đã gọi điện ban nãy, nhưng cô không ngờ, một cô gái có giọng nói hay như vậy lại trông như thế này. Cô cứ nghĩ trên đời không có cô gái nào xấu, chỉ có người không biết làm đẹp mà thôi.

Nhưng giờ, cô tin rằng đáng tạo hóa cũng có lúc sơ sót.

Cô gái này ăn mặc rất giản dị, tóc ngắn, trên sống mũi có một gọng kính màu đen vắt ngang qua, khuôn mặt lấm tấm những nốt tàn nhang, mà điều quan trọng nhất là, hàm trên của cô ta bị chìa ra, nói theo cách của các cụ là “răng tung tăng đi trước, môi lả lướt theo sau”.

Giờ thì Hứa Trác Nghiên hiểu rồi, thực ra nhiều khi chuyện tình yêu sét đánh lại là chuyện hết sức tự nhiên. Giống như hiện giờ, ngay từ phút đầu tiên nhìn thấy cô gái này, dường như cô đã đưa ra quyết định: cô gái này không thích hợp trở thành người hướng dẫn mua hàng, bởi vì dung mạo của cô ấy thực sự rất khó coi. Nhưng một tia thất vọng hiện lên trong ánh mắt cô gái khiến cho Hứa Trác Nghiên tự thấy khinh bỉ mình. Một giám đốc chuyên nghiệp lại để người khác nhìn thấy tâm sự của mình. Hứa Trác Nghiên chợt mềm lòng: “Tôi là Hứa Trác Nghiên, ban nãy chúng ta đã nói chuyện rồi, giờ cô theo tôi đi vào phòng họp nhé!”.

Mắt cô gái đó như sáng lên, dường như không tin vào tai mình, bởi vì vẫn còn cơ hội để nói chuyện là vẫn còn hi vọng, thế nên cô ta vui vẻ đi theo Hứa Trác Nghiên vào phòng họp.

Trước khi bắt đầu, Hứa Trác Nghiên cười vẻ có lỗi: “Tôi rót cho cô li nước nhé?”.

“Không cần đâu ạ, chị cứ làm việc của chị đi ạ!”. Dáng vẻ của cô gái mang lại một cảm giác hoàn toàn khác so với lúc nói chuyện trong điện thoại. Cô gái này lúc nói chuyện qua điện thoại có vẻ rất cởi mở, kiên định. Nhưng cô gái ngồi trước mặt Hứa Trác Nghiên lúc này có vẻ rụt rè, thấp thỏm.

Hứa Trác Nghiên mỉm cười, lấy cốc dùng một lần ra theo thói quen rồi rót nửa cốc nước ấm pha nửa cốc nước lạnh rồi đi vào phòng họp, đặt cốc nước xuống trước mặt cô gái.

“Trần Hiểu Đình!”, Hứa Trác Nghiên lên tiếng: “Cô ứng tuyển vào vị trí hướng dẫn mua hàng ư?”

“Vâng ạ!”, cô gái khẽ ngáy người, rồi vội vàng gật đầu. Cô nhìn Hứa Trác Nghiên, ánh mắt chợt u ám: “Em biết ngoại hình của em không thể làm nhân viên hướng dẫn mua hàng được. Em đọc được quảng cáo tìm người của các chị, lại thấy tuyển người làm trong hiệu thuốc nên có lẽ sẽ không yêu cầu cao như ở các trung tâm mua sắm, vì vậy em mới đến thử, em xin lỗi!”.

Mặc dù trong lòng đã có quyết định, nhưng đối mặt với một cô gái nhạy cảm và thật thà như thế này, bảo Hứa Trác Nghiên từ chối thẳng thừng, cô không làm thế được. Nhất là khi nghe thấy cô gái ấy nói “em xin lỗi”, tim cô như run lên.

“Công việc hướng dẫn mua hàng có mối liên quan nhất định tới ngoại hình, nhưng điều quan trọng hơn là kiến thức về sản phẩm và kĩ năng bán hàng. Trước đây cô làm nghề gì?”, Hứa Trác Nghiên cười ái ngại: “Thật ngại quá, tôi không tìm thấy hồ sơ của cô, có thể là ở bên bộ phận hành chính rồi, giờ đã hết giờ làm nên...”.

“Trước đây em đã từng làm ở một công ty xuất bản sách, làm đánh máy và chế bản!”, nhắc đến công việc cũ, cô gái tỏ vẻ rất thích thú: “Mỗi phút em gõ được một trăm ba mươi từ, là người đánh nhanh nhất công ty đấy!”.

“Thể hiện giờ cô đã xin nghỉ việc chưa?”

“Dạ rồi ạ, em mới xin nghỉ việc!”, Trần Hiểu Đình ừ ừ nói.

Hứa Trác Nghiên gật gù.

“Em chưa từng làm việc hướng dẫn mua hàng, nhưng em rất thích bán hàng, thích cái cảm giác bán được hàng, nhất là các loại mỹ phẩm. Em rất ngưỡng mộ các cô gái làm việc hướng dẫn mua hàng, không chỉ ăn

mặc rất thời trang, rất xinh đẹp, mà còn giới thiệu các sản phẩm làm đẹp thích hợp ọi người, đấy đúng là một công việc truyền bá cái đẹp!”

“Công việc truyền bá cái đẹp!”, trái tim Hứa Trác Nghiênn chọt rung lên, đúng là một cách giải thích hay ho. Cô gái này, dưới vỏ bọc xấu xí lại là một trái tim lương thiện và tràn đầy nhiệt huyết.

Hứa Trác Nghiênn bỗng thấy khó xử, “Thủy Dạng” mặc dù mới đưa vào Trung Quốc, danh tiếng chưa lớn, nhưng dù gì cũng là sản phẩm quốc tế, nếu như cho cô ấy đứng trước quầy bán hàng, cho dù qua được cửa ải là mình thì cửa ải bên hiệu thuốc chưa chắc đã qua được. Cho dù có được nhận vào làm việc, với nhiệm vụ quảng bá thương hiệu, hình tượng nhân viên hướng dẫn mua hàng có liên quan mật thiết đến hiệu quả và đẳng cấp của sản phẩm, vì vậy nếu ngoại hình không thích hợp sẽ gây ảnh hưởng lớn đến việc tiêu thụ, cuối cùng rồi cũng sẽ bị đào thải.

“Tại sao cô nghỉ việc?”, Hứa Trác Nghiênn đột ngột chuyển chủ đề. Cô cho rằng đây là một câu hỏi hết sức phổ biến khi đi phỏng vấn.

“Bởi vì bất công ạ!”, trên mặt Trần Hiểu Dĩnh lộ ra vẻ phẫn nộ: “Em làm việc gì cũng không bao giờ ngại khổ, ngại mệt, hơn nữa lúc làm việc cũng không cần người khác phải giám sát, lúc nào cũng nỗ lực hoàn thành tốt nhất công việc mà lãnh đạo giao cho. Nhưng bọn họ hoàn toàn không căn cứ vào thành tích và hiệu quả làm việc để đánh giá nhân viên, chỉ xem ai biết ăn nói, ai biết nịnh nọt, ai biết lấy lòng lãnh đạo thì người đó có cơ hội được thăng tiến và tăng lương. Làm việc trong một môi trường như vậy, em không học hỏi được cái gì, cũng không phát huy được cái gì, hơn nữa lại rất áp lực, em muốn tìm một công việc được trả công xứng đáng, không cần phải nhìn sắc mặt của người khác, cũng không bởi vì mình xấu xí mà bị người khác bắt nạt, coi thường!”. Nói xong câu cuối cùng, cô ngẩng đầu, đôi mắt nhìn Hứa Trác Nghiênn như lấp lánh.

Hứa Trác Nghiênn gật đầu. Đúng vậy, cảnh ngộ của cô gái xấu xí cô cũng đã từng được ném trải qua. Mặc dù cô không xấu, nhưng lúc còn nhỏ, bố mẹ đã li thân, bởi vì không có thời gian chăm sóc con, nên mẹ thường cắt tóc thật ngắn cho cô, khiến cô trông giống hệt như một thằng con trai. Lúc ấy, cô vừa gầy vừa đen, đặc biệt là khi so với chị họ có ngoại hình và thành tích học tập đều xuất sắc thì cô chẳng khác gì một con vịt xấu xí, chính bởi vì vậy mà cô cũng từng cảm thấy tự ti và bất công sâu sắc. Khi cô biết để ý chăm sóc cho sắc đẹp, cô mới phát hiện ra trong mắt đám con trai, cô cũng được coi là một cô gái “xinh đẹp”. Vì vậy cô rất thấm thía cái cảm nhận của Trần Hiểu Dĩnh.

“Cô là người bản địa phải không?”, Hứa Trác Nghiênn tiện miệng hỏi.

“Không, em là người Sơn Đông”.

“Vậy hiện giờ cô đang ở Thâm Quyển một mình à? Cô ở đâu?”

“Em...”, Trần Hiểu Dĩnh ngập ngừng một lát rồi nói: “Hiện giờ em đang ở Thâm Quyển một mình, trước đây em ở chung với bố, nhưng bố em qua đời rồi!”

Căn phòng chìm vào yên tĩnh.

“Có phải em đã khiến chị khó xử không? Nếu như không có cơ hội, chị cứ nói thẳng với em!” Trần Hiểu Dĩnh mím chặt môi, đôi mắt long lanh, thấp thỏm chờ đợi.

Hứa Trác Nghiênn chọt cảm thấy thư thái: “Đúng, nói thẳng là, nghề hướng dẫn mua hàng này không hợp với cô!”

“Vâng cảm ơn chị nhiều, em đã làm lãng phí thời gian của chị rồi!”, Trần Hiểu Dĩnh đứng dậy, ánh mắt buồn bã không thể giấu giếm, trong lúc bối rối đã lỡ đánh đổ cốc nước xuống đất.

“Em xin lỗi, em xin lỗi!”, cô ta vội vàng lấy một chiếc khăn tay ra lau bàn.

“Không cần đâu!”, Hứa Trác Nghiênn chạy ra ngoài lấy khăn lau. Trần Hiểu Dĩnh liền đón lấy, lau thật sạch mặt bàn, sau đó lại đi vào phòng vệ sinh giặt sạch giẻ lau, vắt khô rồi phơi ra. Cuối cùng cô đứng trước cửa chào tạm biệt Hứa Trác Nghiênn: “Cảm ơn chị, em về đây ạ!”.

4. Chương 07

Chương 7: Mùa đông cô đơn

Nhớ mùa đông của Bắc Kinh, rợp trời tuyết bay, phủ trắng từng ô cửa sổ, lấy ngón tay vẽ lên cửa kính một hình đầu lợn đáng yêu hoặc một chú chuột dễ thương, rồi lại thở dài thườn thượt, nhìn chúng mờ dần đi từng chút một rồi biến mất không còn dấu vết. Sau đó nhìn qua những vết trong suốt trên ô cửa, đưa mắt nhìn xa xa, cả thành phố ngập trong tuyết trắng xóa, một cảm giác thuần khiết và dễ chịu như vậy không thể có ở một nơi xa xôi như Thâm Quyển này.

Mùa đông của Thâm Quyển là mùa hanh khô, không khí bức bối, ngọt ngào, còn cả bầu trời ảm đạm thê lương. Tiết trời thay đổi không mấy rõ ràng khiến cho người ta lạc hướng trong thời gian của chính mình, để rồi bất giác, thời gian ban ngày trôi qua thật nhanh như cơn gió thoảng.

Mặt trăng lơ lửng giữa bầu trời, mặc dù có các vì sao làm bạn nhưng vẫn luôn cô đơn. Con người sống trên đời, nếu không có người tri kỷ đồng hành, e khó mà tránh khỏi cô độc.

Hứa Trác Nghiên thu mình trong phòng ngủ, cuộn chặt lấy tấm chăn, ôm một cái gối sưởi ấm áp, thầm nghĩ như kiểu tự nhạo báng mình: kể cũng giống như bà để đang ở cũ. Haizz, dạ dày đau quá, bệnh cũ lại tái phát rồi. Ở Thâm Quyển đã hai tháng nay, bận tới quay mòng mòng, chẳng thể ăn uống đúng giờ giấc, dạ dày của cô bắt đầu đình công, các cơn đau co giật xuất hiện từng cơn. Hứa Trác Nghiên buộc phải đến bệnh viện, nằm truyền nước mất hai tiếng đồng hồ mới hồi phục lại ý thức.

Về đến nhà, cô vui đầu vào chăn, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon lành.

Tuy nhiên, muốn ngủ rồi dù chỉ trong khoảnh khắc cũng là điều không thể. Tết đến, phải gửi tin nhắn chúc Tết đến khách hàng.

Ấn bàn phím điện thoại đến mỗi tay mới nhớ ra không biết có nên nhắn tin chúc mừng cho lũ bạn ở Bắc Kinh không?

Vì muốn cắt đứt liên lạc triệt để, vừa đến Thâm Quyển là cô đổi ngay số điện thoại bản địa, lúc này cô đột nhiên có một ý muốn, đó là lắp cái sim cũ vào trong máy, chỉ có điều vừa nghĩ đến cái tên và nội dung những tin nhắn trong đó thôi, cô lại bắt đầu do dự.

Phan Hạo Nho, hơn hai tháng rồi, tại sao vẫn không thể quên nhỉ?

Cô lắc mạnh đầu.

“Chị Nghiên ơi!”

Là Trần Hiểu Đình, giờ cô ấy đã trở thành trợ lý thân cận của Hứa Trác Nghiên, không chỉ có thể giúp cô xử lý rất nhiều công việc ở công ty, hơn nữa Hứa Trác Nghiên vì thương Trần Hiểu Đình cũng một thân một mình nên đã bảo cô ấy chuyển đến ở chung trong căn chung cư mà Liêu Vĩnh Hồng thuê ỉnh.

“Vào đi!”

Trần Hiểu Đình bê một bát mì vẫn bốc nóng hồi vào: “Hôm qua vất vả cả ngày, đêm qua lại phải đi chuyển dịch, chị mau ăn đi cho nóng!”

Hứa Trác Nghiên đỡ lấy cái bát, hơi nóng từ trong bát phả vào mặt cô, một cảm giác ấm áp tràn vào trong tim.

“Chị Nghiên, sao Tết đến mà chị không về nhà?”, Trần Hiểu Đình nhìn cô, thở dài nói: “Em một thân một mình, mẹ em đã tái giá, hai cha con sống dựa dẫm vào nhau, nay bố em mất rồi, em chẳng còn nơi nương tựa, cũng chẳng có nhà để về, còn chị thì sao?”

“Chị á?”, Hứa Trác Nghiên nhấp một ngụm canh nóng: “Bận thế này, trong một thời gian ngắn mà mở bao nhiêu cửa hàng, showroom, làm gì có thời gian mà nghĩ đến chuyện khác! Hơn nữa nhân viên hướng dẫn mua hàng với nhân viên nghiệp vụ đều chỉ được nghỉ có ba ngày, sao chị có thể về nhà được chứ?”

“Chị Nghiên, em cứ nghĩ những người phụ nữ quyền lực ai cũng rất mạnh mẽ, thật không ngờ chị...”, Trần Hiếu Đình thè lưỡi, cảm giác như mình vừa lỡ miệng.

“Sao thế? Chị không mạnh mẽ, chị nhu nhược à?”, Hứa Trác Nghiên cười như mèo: “Em chưa nhìn thấy chị bê từng thùng hàng cùng với nhân viên chuyển hàng hay sao, mới đó mà đã quên rồi à?”

“Ha ha, vẻ ngoài chị mạnh mẽ nhưng thực ra nội tâm lại rất mềm yếu, một cô gái nhỏ khát khao được người khác bảo vệ!”, Trần Hiếu Đình nói như thể hiểu biết lắm.

“Cái gì cơ?”, Hứa Trác Nghiên ăn miếng mì vằn thắn cuối cùng: “Để chịu thật! Đây là bữa ăn ngon nhất của chị kể từ sau khi đến Thâm Quyển đấy. Cảm ơn em!”

“Chị nói gì vậy, em được ở trong một chung cư tiện nghi như thế này, có được thu nhập ổn định như hiện nay, chị nói xem, có phải ngày ngày em đều phải nói cảm ơn liên tục với chị không?”. Trần Hiếu Đình giờ như đã biến thành một người khác hẳn, nhiệt tình, cởi mở, hoạt bát và tích cực. Điểm này của Trần Hiếu Đình khiến cho Hứa Trác Nghiên tự nhận mình không bằng.

Đêm đã buông xuống, Hứa Trác Nghiên nằm trần trọc trên giường không sao ngủ được, nhớ đến chuyện ban sáng hôm qua, cơn tức ở đâu lại ập đến.

Trước Tết, cô đã đặc biệt dặn dò quản lý nghiệp vụ giao đầy đủ hàng cho hệ thống cửa hàng của Hải Vương Thần Huy, chỉ sợ hết hàng ngay trong kì nghỉ Tết. Thế mà ngày cuối cùng trước dịp Tết, đáng lẽ ra ăn xong cơm tất niên ban trưa là được nghỉ, thế mà giám đốc thu mua của Hải Vương đột ngột gọi điện đến, nói hết hàng, yêu cầu phải bổ sung hàng toàn diện. Hứa Trác Nghiên xem lại đơn hàng, tổng cộng hơn hai mươi thùng, thế mà lái xe đưa hàng đã nghỉ sớm để về quê rồi. Nhiều hàng như thế này không thể thuê xe chuyển đi được, mà Hải Vương lại yêu cầu phải giao hàng vào trước hai giờ chiều.

Trong lúc cấp bách chẳng còn cách nào khác, Hứa Trác Nghiên đành phải chộp lấy chìa khóa xe, dẫn theo giám đốc nghiệp vụ Đỗ Giang và Trần Hiếu Đình đi chuyển hàng lên xe. Những kiểu xe chở hàng thế này Hứa Trác Nghiên chưa lái bao giờ. Bản thân cô lúc đi học lái xe chỉ tập lái những chiếc xe hơi loại nhỏ, chính là lái chiếc BMW của chị họ. Thế mà bây giờ cô dám lái cả xe tải, bản thân cô cảm thấy vô cùng kích thích và gay cấn. Nơi này là Thâm Quyển, không phải là Bắc Kinh, trên đường vành đai sẽ không bị tắc nghẽn khủng khiếp như một bãi đỗ xe giống với Bắc Kinh. Cô liên tục tự cổ vũ bản thân.

“Phó giám đốc Hứa, hay là chúng ta gọi mấy nhân viên nghiệp vụ đến, thuê thêm vài cái xe, chia nhau giao hàng đi!”. Giám đốc nghiệp vụ Đỗ Giang là một thanh niên Tứ Xuyên có dáng người thư sinh, nhìn thấy Hứa Trác Nghiên khởi động xe hai lần đều bị tắt máy, trong lòng liền phấp phồng bất an.

“Không sao, tôi sẽ lái chậm một chút! Hải Vương là khách hàng lớn, không thể đắc tội với họ được, với lại đây cũng là một bài học cho anh, những nhiệm vụ mà tôi đã giao phó đừng có mà “Cắt giảm” như thế, khách hàng không hiểu, cũng không chuyên nghiệp nên mới phải thuyết phục họ, nếu không cuối cùng bên chịu khổ, chịu thiệt vẫn là chúng ta thôi!”

“Dạ, tôi biết rồi, lần sau tôi sẽ nhớ kĩ!”, Đỗ Giang gật đầu lia lịa.

Đường phố Thâm Quyển ngày Tết khá yên ắng, xe ít, người vắng. Mặc dù là vậy trán Hứa Trác Nghiên vẫn lăm lăm mồ hôi, vô cùng căng thẳng, cô có cảm giác như bàn chân đạp ga của mình đang run lên bần bật.

Nhưng đến chỗ có đèn đỏ, Hứa Trác Nghiên đột nhiên phát hiện ra chiếc xe này không thể phanh tay, phanh chẳng ăn chút nào. Chân cô đè chặt vào phanh, giống như bị đóng đinh lên đó, không dám để xảy ra chút sai sót nào. Mà cái hệ thống đèn đỏ này lại xây dựng ở trên đường dốc, đúng là chơi khăm nhau mà!

Cô nhìn phía sau qua gương chiếu hậu, may mà chưa ngắt ngay tại chỗ: ngay sát phía sau có một chiếc Volvo S80. Trong đầu cô hiện lên hàng loạt cảnh tượng: chiếc xe tải này nếu có hỏng, có va chạm thì Liêu Vĩnh Hồng chắc sẽ không bắt cô phải đền bù. Nhưng cái S80 kia thì sao?

Chẳng thể nghĩ ngợi được gì nhiều, đèn vàng vừa lóe lên, đèn xanh bật sáng, những chiếc xe trước mặt đang khởi động, Hứa Trác Nghiên vội vàng đạp ga, cô nghĩ rằng hành động của mình rất liên quan, nhưng kết quả khiến cho cô súp đổ: xe bị tắt máy. Trong lúc luống cuống chân tay, chiếc xe đã trượt về phía sau khoảng năm mươi centimet, chỉ cách chiếc S80 đúng ba mươi centimet.

“Chị Nghiên, đừng cuống!”, Trần Hiếu Đình lên tiếng trấn an Hứa Trác Nghiên.

Lúc này mà bảo Hứa Trác Nghiên đừng cuống thì đúng là chẳng khác gì mằm mơ.

Khởi động máy lần thứ hai, vẫn là tắt máy, chỉ có điều đỡ hơn lần trước là lần này chiếc xe không bị trôi tuột đi. Người lái chiếc xe S80 phía sau hình như đã cảm thấy có điều gì bất ổn liền thò đầu ra ngoài cửa kính quan sát, vẻ mặt còn căng thẳng hơn cả cô.

Đỗ Giang do dự cả buổi, cuối cùng đành nói: “Phó giám đốc Hứa, hay là để tôi xuống, bảo xe đằng sau lùi lại một chút nhé!”

“Ok ok!”, Hứa Trác Nghiên lập tức đồng ý.

Đỗ Giang đẩy cửa xe ra, nhảy xuống khỏi xe, chạy ra đằng sau nói chuyện với lái xe chiếc S80, còn lấy tay chỉ chỗ vào chiếc xe trước mặt. Cũng may là lúc này, xe đứng đợi đèn đỏ trên đường không nhiều lắm. Chiếc S80 rất hợp tác, lùi lại sau, cách chiếc xe tải hơn ba mét, sau đó lái xe nheo nheo mắt mỉm cười, đến trước mặt Hứa Trác Nghiên nói: “Đừng cuống, để tôi lái qua giúp cô nhé!”

Toát mồ hôi hột. Hứa Trác Nghiên vội vàng xua tay: “Trừ phi anh giúp tôi lái đến tận đích, nếu không giờ chỉ cần xuống xe là tôi sẽ ngắt ngay ra đây, không bao giờ dám động vào cái xe này nữa đâu!”

“Vậy thì cô tự lái đi vậy!”. Người lái chiếc S80 là một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai, đứng bên cạnh nhìn Hứa Trác Nghiên: “Cô đừng căng thẳng, chẳng qua ban nãy là sợ xe bị trôi, sợ đâm vào xe tôi thôi mà. Giờ ổn cả rồi, an toàn rồi, cô có thể thả lỏng một chút, chắc chắn không thành vấn đề!”

Người tốt, đúng là người tốt!

Hứa Trác Nghiên nghiêng răng, khởi động xe lần thứ ba. Thành công rồi!

Mừng quá, chỉ cần đi qua hết hai con đường nữa là đến kho của Hải Vương. Nhưng mà ông trời quả là “Tốt bụng”, bầu trời u ám nặng nề suốt cả ngày cuối cùng bắt đầu lộp độp đổ mưa, những giọt mưa to như hạt đậu ào ào đổ xuống: “Cần gạt nước, cần gạt nước ở đâu?”, Hứa Trác Nghiên la lên.

Đỗ Giang ngồi ở ghế lái phụ lần này tỏ vẻ rất dằn ông, dùng tay ấn cái nút gì đó trên vô lăng, cần gạt nước bắt đầu hoạt động. Nhưng chẳng mấy chốc, kính chắn gió ở trước mặt đã bị phủ một lớp hơi nước, tầm nhìn trước mặt càng ngày càng hạn chế, Hứa Trác Nghiên sợ phát khóc: “Điều hòa, tôi còn nhớ hướng dẫn viên đã nói khi trời mưa, nếu kính chắn gió của xe bị mờ hơi nước hãy bật điều hòa, bật điều hòa lên là không thành vấn đề gì! Điều hòa ở đâu?”, cô liếc mắt, căng thẳng nhìn cái vô lăng, câu hỏi này được đặt ra cho Đỗ Giang ngồi ở ghế bên cạnh.

Đỗ Giang hít một hơi thật sâu: “Cái này... tôi cũng không biết! Chuyện cái cần gạt nước là nhờ lần trước đi chuyển hàng với chú Trịnh tôi mới biết, còn điều hòa tôi chưa thấy chú ấy bật bao giờ!”

“Hả? Thế thì phải làm sao bây giờ?”. Hứa Trác Nghiên liền bật đèn trước lên, giờ chỉ còn cách lái thật chậm, đảm bảo để người khác nhìn thấy xe của mình, không đâm vào họ là may lắm rồi.

“Đỗ Giang, cầm lấy này!”, Trần Hiếu Đình ngồi phía sau liền ném cho Đỗ Giang một túi giấy ăn: “Anh chỉ cần ngồi bên cạnh lau cửa kính là ổn thôi mà!”

“Đúng thế!”. Đỗ Giang cầm lấy túi giấy ăn, lau một nhát ở trên mặt kính, tầm nhìn trước mặt đột nhiên rõ ràng hơn nhiều, không chỉ Hứa Trác Nghiên mà cả ba người cùng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng thì chiếc xe cũng đến cổng lớn nhà kho của Hải Vương.

Theo chỉ thị của nhân viên bảo vệ, chiếc xe đỗ lại ở vị trí chỉ định. Hứa Trác Nghiên tắt máy, rút chìa khóa, mở cửa xe rồi nhảy phóc xuống. Cô dựa lưng vào cửa xe, một cảm giác quay cuồng đáng sợ!

Trần Hiếu Dĩnh và Đỗ Giang cũng xuống xe, Đỗ Giang cầm phiếu xuất hàng đi gặp cán bộ nhận hàng. Trần Hiếu Dĩnh bật ô, che mưa cho Hứa Trác Nghiên. Trong cơn mưa, Hứa Trác Nghiên cảm thấy cái lạnh như đang ngấm vào từng thớ thịt.

Đỗ Giang dẫn theo mấy người đến dỡ hàng. Tất cả hàng trên xe được chuyển đến tổ nhận hàng, sau đó chuyển đến trung tâm kiểm định chất lượng, kiểm tra bao bì, lô sản xuất và vỏ bọc ngoài, tất cả đều ok mới được đưa vào kho.

Trong lúc chuyển hàng, một chiếc Audi A8 lái vào sân kho, Lâm Khởi Phàm bước xuống xe.

Rõ ràng anh ta rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Hứa Trác Nghiên ở nơi này. Lâm Khởi Phàm đến gần, nhìn Hứa Trác Nghiên bằng ánh mắt thăm dò: “Sao thế? Sao ngay cả chuyện giao hàng mà phó giám đốc Hứa cũng phải đích thân ra tay à?”

Khuôn mặt trắng bệch, Hứa Trác Nghiên cố nheo một nụ cười: “Chẳng còn cách nào khác, các anh là khách hàng lớn mà! Mười một giờ năm mươi phút chúng tôi bắt đầu ăn trưa, quý công ty vừa hạ lệnh một cái, chúng tôi đã lập tức chấp hành. Trên bàn ăn, tôi biết gọi ai đây? Chỉ có thể tự thân vận động và gọi theo hai trợ thủ chịu thương chịu khó lao đến đây thôi!”

Lâm Khởi Phàm nhìn Hứa Trác Nghiên, sau đó lại nhìn sang chiếc xe tải chở hàng đang nằm im lìm trên sân, vẻ mặt ngạc nhiên thấy rõ.

“Thế tổng giám đốc Lâm cũng thân chinh xuống kho kiểm tra trước tết đấy à?”. Hứa Trác Nghiên cảm thấy những lời nói ban nãy có vẻ hơi cứng nhắc, thế là đành khéo léo bỏ sung.

Mặt anh ta lạnh tanh, móc từ trong túi xách ra mấy bao lì xì đỏ, tận tay trao cho nhân công của trung tâm kiểm định.

Hóa ra ngày cuối cùng trước khi nghỉ Tết, anh ta đến để phát bao lì xì.

Hứa Trác Nghiên cười thầm, chẳng phải gửi luôn vào thẻ là được hay sao? Sao phải đích thân phát tận tay cho từng nhân viên chứ, để người ta tỏ vẻ biết ơn đại ân đại đức của anh ta sao? Đúng là cách làm của một nhà doanh nghiệp nông dân!

Cô với Đỗ Giang và Trần Hiếu Dĩnh đứng từ xa quan sát bọn họ hàn huyên, nói chuyện xã giao với nhau. Các nhân viên cảm kích biểu thị thái độ quyết tâm, còn Lâm Khởi Phàm chỉ lặng lẽ lắng nghe.

Lâm Khởi Phàm phát phong bao xong liền đi sang các phòng làm việc khác. Trong khi đó, những nhân viên được nhận lì xì ban nãy tỏ ra háo hức vô cùng, làm việc rất nhanh nhẹn. Lúc thùng hàng cuối cùng được kiểm định xong, vừa đúng là hai giờ chiều. Lúc này Hứa Trác Nghiên mới cảm thấy đói meo, cảm giác dạ dày mình đang co thắt từng cơn, khó mà chịu nổi.

5. Chương 08

Chương 8: Mưa dày đặc

Quay lại sân kho, đứng trước cái xe tải, mưa lúc này vẫn còn lất phất, Hứa Trác Nghiên có hơi hoang mang, cô thật sự không dám lái chiếc xe này về nữa.

“Phó giám đốc Hứa, hay là tôi nói với họ một tiếng, gửi nhờ xe ở bãi đỗ xe này rồi chúng ta bắt xe về!”. Đỗ Giang dè dặt hỏi, quả không hổ danh là quản lý tiêu thụ, rất biết cách quan sát sắc mặt người khác. Hứa Trác Nghiên thầm khen Đỗ Giang rồi gật đầu. Thế là Đỗ Giang liền chạy một mạch đến phòng quản lý của nhà kho.

Hứa Trác Nghiên khóa cửa xe cẩn thận rồi đợi Đỗ Giang quay lại. Ba người họ che chung một cái ô, đứng trước cổng sân kho Hải Vương chờ taxi. Trước Tết nên rất nhiều lái xe taxi đã về quê từ sớm, vì vậy trên

đường rất ít xe qua lại, thỉnh thoảng mới thấy một vài chiếc taxi đi ngang qua, nhưng bên trong đều có người.

Đợi được khoảng hai mươi phút, Hứa Trác Nghiên nhìn thấy cả ba người đều bị mưa ướt liền hạ quyết tâm: “Thôi bỏ đi, lái xe về vậy, tôi không tin là tôi lái được nó đến đây lại không lái được nó về!”, nói rồi cô quay người đi vào trong sân kho, vừa hay gặp Lâm Khởi Phàm đang lái xe từ bên trong ra, anh ta hạ cửa kính xuống, hỏi: “Sao thế? Vẫn chưa về à?”

“Định bắt xe về nhưng đợi cả buổi mà không có xe!”

“Ra thế, chiếc xe trong sân chẳng phải của các cô sao?”, Lâm Khởi Phàm chưa hiểu hết tình hình.

Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến lại khiến cho Hứa Trác Nghiên bực bội: “Tổng giám đốc Lâm, xe đó là tôi lái đến. Bằng của tôi là loại C, hơn nữa từ lúc ra trường đến giờ tôi chẳng mấy khi lái xe, hôm nay bản cùng bất đắc dĩ, bên anh giục dữ quá, lái xe của công ty tôi nghĩ cả rồi, tôi đành phải liều mạng lái xe chở hàng đến. Đến giờ chân tôi còn chưa hết run đây này, thực sự không dám lái xe về!”

“Ồ!”. Lâm Khởi Phàm dường như cảm thấy rất thú vị: “Thế thì cô may mắn lắm vì không gặp cảnh sát đấy!”

Hứa Trác Nghiên trợn mắt nhìn Lâm Khởi Phàm, cảm thấy con người này sao mà đáng ghét thế.

“Lên xe đi, tôi đưa các cô về!”, Lâm Khởi Phàm tỏ vẻ ga lăng.

Nếu như cảm tình chiếm thế thượng phong, chắc chắn Hứa Trác Nghiên đã thẳng thừng từ chối, tuy nhiên lí trí lại nói: “Cảm ơn, vậy tôi không khách sáo nữa!”, nói rồi cô ngoảnh đầu lại gọi hai người kia lên xe.

“Đi đâu thế?”, Lâm Khởi Phàm hỏi.

“Tôi muốn đến cửa hàng Hoa Mậu một chút, còn hai người thì sao?”, Hứa Trác Nghiên ngoảnh đầu lại nhìn Trần Hiểu Đình và Đỗ Giang.

“Nếu không có kế hoạch gì khác thì về công ty thôi!”, Đỗ Giang nói.

“Vậy phiền anh cho chúng tôi xuống La Hồ nhé!”. Hứa Trác Nghiên ngoảnh lại nói với Lâm Khởi Phàm, phát hiện ra mặc dù trời đang mưa nhưng anh ta vẫn đeo kính râm và lái xe. Hứa Trác Nghiên lại cười thầm trong bụng.

“Ok!”, Lâm Khởi Phàm bật một đĩa CD, tiếng nhạc du dương cất lên...

Chính là bài “Ánh mắt em” của Thái Cầm.

Hứa Trác Nghiên dựa lưng vào ghế, lắng tai nghe những giai điệu mượt mà, cố gắng chịu đựng sự dày vò của cơn đau dạ dày, rồi chẳng biết chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

Lúc cô tỉnh lại, phát hiện xe đã dừng. Cô ngồi phắt dậy, ngoảnh đầu sang nhìn, phát hiện Lâm Khởi Phàm đang đeo kính râm nhìn vào mắt mình, cô vội vàng ngoảnh đi chỗ khác, phát hiện Trần Hiểu Đình và Đỗ Giang không biết đã xuống xe từ lúc nào và biến mất không một chút dấu vết.

“Ban nãy tôi thả họ xuống La Hồ rồi, chẳng phải cô muốn đến Hoa Mậu ư? Đi qua bãi đỗ xe này, vào thang máy đi thẳng lên là đến!”. Không thể nhìn rõ ánh mắt anh ta qua cặp kính râm, chỉ có điều giọng nói cũng có đôi chút ầm áp.

Hứa Trác Nghiên chợt thấy mơ hồ, nhưng vẫn nói cảm ơn theo quán tính: “Cảm ơn!”, sau đó xuống xe, lên tầng năm, đi thẳng đến quầy hàng của Thủy Dạng, động viên một số nhân viên bán hàng ở quầy, tìm hiểu tình hình tiêu thụ, sau đó phát cho giám đốc cửa hàng một ít tiền thưởng Tết. Đến đây mới có thể tuyên bố kết thúc công việc của ngày hôm nay, cũng là kết thúc một năm làm việc. Ngày mai là ba mươi Tết, tiếp theo là mừng một, mừng hai, được nghỉ ba ngày, sau đó lại tiếp tục làm việc. Cô đột nhiên nhớ ra, không biết Trần Hiểu Đình đã từ công ty về chung cư chưa, định móc điện thoại ra gọi đi, nhưng ngay lập tức Hứa Trác Nghiên phát hiện ra không thấy điện thoại đâu, túi xách vẫn còn nguyên vẹn, không thể là bị ăn trộm được.

“Phó giám đốc Hứa, chị tìm cái gì thế?”, một nhân viên bán hàng tốt bụng đến hỏi han.

“Điện thoại của tôi đâu nhỉ, không biết rơi ở đâu mất rồi, ngày cuối cùng nên bận quá. Không sao đâu, cô cứ làm việc của cô đi!”, Hứa Trác Nghiên vừa quay người lại đã nhìn thấy anh.

Anh khẽ nhủ mày, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô, trong tay cầm một cái điện thoại Samsung M608, chính là chiếc điện thoại của cô, hóa ra nó bị rơi trên xe anh.

Hứa Trác Nghiên lại gần, đưa tay ra định lấy lại nhưng Lâm Khởi Phàm đã rút tay lại, đặt nó vào túi áo của mình.

“Ban nãy đi nhờ xe của tôi, cô nói cảm ơn, giờ tôi nhấc điện thoại giúp cô, ngay cả một tiếng cảm ơn cô cũng không nói à?”, anh nhìn thẳng vào mắt Hứa Trác Nghiên, ánh mắt vẫn hết sức sắc bén.

“Cảm ơn!”, Hứa Trác Nghiên chìa tay ra.

Lâm Khởi Phàm quay phắt người, thản nhiên bước đi. Hứa Trác Nghiên sững người, vội vàng đuổi theo.

“Tổng giám đốc Lâm!”

Vào thang máy, Lâm Khởi Phàm cũng không nói gì mà ấn nút lên tầng mười tám, tầng thượng.

Hứa Trác Nghiên rất ngạc nhiên.

Cửa thang máy mở ra, cô vội vàng đi theo Lâm Khởi Phàm, hóa ra là anh muốn vào nhà hàng “Nhất Trà Nhất Sinh”.

Lâm Khởi Phàm tìm một cái bàn hai người ở gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

Các ghế ngồi ở đây đều là ghế sofa rất dễ chịu, cảm giác giống như các nhà hàng Hồng Kông. Không khí rất tuyệt, nhưng tâm trạng và cơ thể của Hứa Trác Nghiên đều không tốt.

“Chào quý khách!”, nhân viên phục vụ rót cho họ hai cốc trà chanh, sau đó đưa menu lên.

Lâm Khởi Phàm tự ý chọn một suất ăn, sau đó đưa menu cho Hứa Trác Nghiên: “Mời tôi ăn một bữa để cảm ơn tôi đã nhấc điện thoại giúp cô, hợp lí không?”

“Hợp lí!”, Hứa Trác Nghiên cười ái ngại, đưa mắt nhìn menu, nói như hết hơi: “Cho tôi một cốc sữa sô cô la!”

Nhân viên phục vụ khẽ ngáy ra, rồi nhắc lại: “Một suất bát tết, một cốc sữa sô cô la, quý khách còn gọi gì không ạ?”

Hứa Trác Nghiên nhìn Lâm Khởi Phàm: “Tổng giám đốc Lâm còn muốn gọi gì không ạ?”

Lâm Khởi Phàm nhắc cốc trà lên, khẽ nhấp một ngụm: “Cô không mang tiền à? Hay là muốn tiết kiệm tiền? Không phải vì muốn giảm béo đấy chứ?”

Hứa Trác Nghiên lườm Lâm Khởi Phàm một cái rồi ngoảnh sang nói với nhân viên phục vụ: “Cứ như vậy trước đã, nếu cần gì thêm chúng tôi sẽ gọi sau!”

“Vâng!”, nhân viên phục vụ nói xong liền lui xuống.

Chẳng mấy chốc, món ăn đã được đưa lên.

Hứa Trác Nghiên khuấy đều ly sữa sô cô la, cúi đầu xuống, mái tóc dài che kín khuôn mặt trắng bệch của cô, lông mày cô càng lúc càng nhíu chặt lại, những giọt mồ hôi lấm tấm rịn ra.

“Cô, sao thế?”, anh khẽ hỏi, tay búng tàn thuốc.

Cô ngẩng người lắc đầu, im lặng nhìn điệu thuốc trên tay anh cháy hết.

Cô nghĩ, mặc dù tần suất cơn đau càng ngày càng cao, nhưng có lẽ vẫn có thể cầm cự đến khi anh ta ăn xong, sau đó mình tự đi mua thuốc dạ dày uống là được. Vì vậy cô cứ cố chịu đựng, chỉ mới một ngày chưa ăn gì thôi mà, uống chút sữa sô cô la chắc sẽ ổn thôi. Cô tự an ủi bản thân như vậy.

Anh dường như cũng không động vào đĩa bát tết trước mặt. Đột nhiên anh bỏ điều thuốc khỏi môi, dụi tắt đầu thuốc lá rồi khẽ nhếch môi.

“Đi thôi!”, anh lấy tay lay khẽ vai Hứa Trác Nghiên.

Bởi vì đang đau nên đầu óc cô mụ mẫm, dần mất đi ý thức: “Đi đâu?”

Cô lão đảo đứng dậy, dùng tay ấn chặt vào bụng mình, dường như chỉ có ấn thật mạnh mới khiến cho cơn đau dịu bớt. Anh kéo cánh tay cô, dường như đang đỡ cô ra ngoài. Ra đến cửa, Lâm Khởi Phàm đặt một tờ một trăm tệ lên bàn.

Vào thang máy thế nào, ra bãi đỗ xe ra sao, lên xe như thế nào... Hứa Trác Nghiên hoàn toàn không nhớ nổi.

Lúc cô tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện thành phố, cánh tay cầm đầy kim truyền dịch. Đúng thế, hai chai, không biết là thứ gì, lúc tỉnh lại đã thấy truyền được nửa chai rồi.

“Giỏi thật, nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi còn không tin là giờ còn có người làm việc đến quên ăn, để cho dạ dày nó phản đối như thế!”, Lâm Khởi Phàm đang ngồi bên cạnh giường bệnh nói.

Lúc này anh ta đã tháo cặp kính râm ra, nhìn thẳng vào cô ở một khoảng cách rất gần. Hứa Trác Nghiên phát hiện hóa ra mắt anh ta có một mắt là một mí, mắt kia lại là hai mí. Hứa Trác Nghiên không nén được khẽ nhếch môi, muốn cười nhưng lại cố nhịn.

“Xấu lắm phải không?”. Rõ ràng Lâm Khởi Phàm đã nhận ra, ánh mắt lạnh lùng, nói bằng giọng không vui.

Hứa Trác Nghiên cười yếu ớt, nhưng vẫn cố chấp nói: “Tôi nhớ từng đọc được trên một cuốn sách có nói rằng, cái xấu của kiếp này chính là sự trừng phạt cho tội ác của kiếp trước. Do đó, không biết từ lúc nào, tôi đã bắt đầu kiên trì làm một việc tốt mỗi ngày, có lẽ làm việc thiện mỗi ngày có thể khiến cho tôi trở nên xinh đẹp vào kiếp sau. Cũng có thể tích đức nhiều sẽ khiến ông trời cảm động, rồi một đêm nào đó của kiếp này, khiến cho tôi trong cơn mộng mị đột nhiên biến thành một người thật xinh đẹp, vì vậy, anh chỉ cần làm việc thiện mỗi ngày, xấu cũng sẽ biến thành đẹp!”

“Vớ vẩn!”, Lâm Khởi Phàm nghiêng rằng: “Hôm nay tôi cho cô đi nhờ, nhật điện thoại cho cô, lại còn đưa cô đến bệnh viện, thế chẳng phải làm được tận ba việc thiện vào một ngày à. Để tôi xem sáng mai tôi có trở nên đẹp đẻ hơn không!”

“Ha ha!”. Hứa Trác Nghiên xoa xoa bụng, không sao nhịn được cười, nhưng cười lại khiến cho các cơ dạ dày của cô chuyển động, làm cơn đau lại ập đến.

“Vẫn còn đau à? Bác sĩ nói chuyển dịch xong là không sao rồi!”. Lâm Khởi Phàm nhìn Hứa Trác Nghiên, trong ánh mắt phẳng phát chút ấm áp.

“À phải rồi!”, Hứa Trác Nghiên đột nhiên nhớ ra Trần Hiểu Đình ở cùng: “Điện thoại!”, Lâm Khởi Phàm móc điện thoại trong túi ra đưa cho Hứa Trác Nghiên.

“Haiz, hết pin rồi!”, Hứa Trác Nghiên mặt mày ủ dột.

“Sao thế, dùng của tôi đây này!”, Lâm Khởi Phàm lấy điện thoại của mình ra.

“Không phải, tôi định gọi ột đồng nghiệp ở cùng, sợ cô ấy lo lắng, nhưng tôi chẳng bao giờ nhớ số điện thoại cả, mà chúng đều được lưu ở trong điện thoại hết. Giờ hết pin rồi tôi cũng chịu chết!”

Lâm Khởi Phàm liếc Hứa Trác Nghiên, cũng không nói năng gì, cầm lấy cái điện thoại trên tay cô, tháo nắp sau ra, lấy cái sim ra rồi đổi sang máy của mình, đưa cho Hứa Trác Nghiên.

Hứa Trác Nghiên đang do dự, không biết tìm danh bạ ở máy anh ta như thế nào thì điện thoại đột ngột đổ chuông, chính là Trần Hiểu Đình.

“Chị Nghiên, chị đang ở đâu thế? Sao còn chưa về? Em đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi rồi, đói chết đi được nè!”. Trần Hiểu Đình lúc ở nhà chẳng khác gì em gái Hứa Trác Nghiên, vừa ngoan ngoãn vừa quan tâm, lại rất quần quýt với cô.

“Chị... chị đang ở trong bệnh viện đây!”, Hứa Trác Nghiên nhìn Lâm Khởi Phàm.

“Hả, là bệnh viện nào, chị bị làm sao thế? Em thấy chiều nay sắc mặt chị không được tốt, có phải lại đau bụng kinh không?”

“Ôi ngắt mất thôi!”, mặt Hứa Trác Nghiên đỏ bừng lên, còn Lâm Khởi Phàm dường như cũng hiểu ra liền vội vàng bước ra cửa tránh đi.

“Không sao, em đừng lo lắng quá, chị đau dạ dày thôi, bệnh cũ ấy mà, đang truyền dịch, chắc phải hai tiếng nữa mới về được. Em ngủ trước đi, chị có mang chìa khóa đây rồi!”. Hứa Trác Nghiên nói, rồi không để cho Trần Hiểu Đình kịp phản đối liền tắt máy luôn.

“Còn bao lâu nữa thế?”. Hứa Trác Nghiên rất buồn ngủ, đầu óc nặng nề, muốn ngủ nhưng lại ngại nằm ngủ trước mặt một người xa lạ mà cô chưa gặp quá ba lần này.

“Còn tiếng rưỡi nữa!”, Lâm Khởi Phàm nhìn đồng hồ: “Cô ngủ một chút đi, truyền hết tôi sẽ gọi cô dậy!”

“Tổng giám đốc Lâm, tôi...”, Hứa Trác Nghiên định nói cảm ơn, muốn bảo anh ta về trước nhưng lại ngại không nói ra miệng được.

Cuối cùng thì ý chí không thắng nổi thể lực, cô lại chìm vào giấc ngủ.

Lúc được Lâm Khởi Phàm đánh thức, anh dìu cô ra khỏi bệnh viện, lên xe, Lâm Khởi Phàm còn thắt dây an toàn cho cô. Hứa Trác Nghiên cứ cảm thấy không quen: “Để tự tôi làm là được rồi!”, cô cầm lấy dây an toàn, tay hai người vô tình chạm phải nhau. Hứa Trác Nghiên lập tức rút tay lại như bị điện giật, sợi dây an toàn đương nhiên bắn vào trở lại ghế.

Lâm Khởi Phàm không nói gì, vặn chìa khóa, khởi động xe.

“Cô ở đâu?”

“Chung cư Thanh Niên ở đằng sau khu nhà cao tầng La Hò!”. Thực ra Hứa Trác Nghiên biết mình nên từ chối, nên tự bắt xe về, dù gì thì mình với anh ta đâu thân thiết gì. Nhưng đêm đã khuya, khuôn mặt nghiêng của anh ta lúc lái xe có chút gì đó khiến cô nhớ đến Phan Hạo Nho, vì vậy cô đăm đuổi, không thể từ chối, cũng chẳng thể nói mấy lời khách sáo.

Đến trước tòa chung cư, anh liền lấy sim điện thoại của cô trong điện thoại của mình ra, giúp Hứa Trác Nghiên lắp vào máy, sau đó mở cửa xe cho cô:

“Tôi đưa cô lên nhé!”

“Không cần đâu!”. Về đến nhà, Hứa Trác Nghiên đột nhiên cảm thấy bình tĩnh lại, cô lùi lại sau mấy bước: “Tổng giám đốc Lâm...”, đang định nói cảm ơn thì Lâm Khởi Phàm đã ngắt lời: “Thực ra ba lần chúng ta gặp nhau đều rất kịch tính, có thể đây chính là duyên phận, sau này cô có thể gọi tôi là anh Phàm!”

“Duyên phận?”. Nghe thấy từ này, Hứa Trác Nghiên lại cảm thấy bối rối, mặt mày ngẩn ngơ, chậm rãi đi lên lầu.

Lâm Khởi Phàm nhìn theo cái bóng của cô, ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh biết cô là người có tâm sự.

Hứa Trác Nghiên không biết rằng cái anh chàng họ Lâm này lại mang đến rất nhiều nghi hoặc và phiền phức cho cuộc sống của cô. Nhưng cô biết, nhiều lúc, đứng trước nhiều sự việc, con người không thể kiểm soát được ý thức chủ quan cá nhân, cái gì phải đến có ngăn chặn cũng không được, có muốn né tránh cũng không thoát.

Cô thở dài, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, ôm chặt cái túi sưởi rồi từ từ chìm vào giấc mộng.

6. Chương 09 - 10

Chương 9: Tình mới thay thế tình cũ

Ba ngày nghỉ Tết trôi qua rất nhanh.

Mùng bốn Tết vừa đi làm, việc đầu tiên Hứa Trác Nghiên làm là đi kiểm tra các cửa hàng. Cô đi một vòng hơn ba mươi cửa hàng, hỏi thăm các nhân viên trực ban ở đó. Các nhân viên hướng dẫn mua hàng đều cảm thấy vừa nể vừa sợ đối với “vị lãnh đạo” theo chủ nghĩa hoàn mỹ này, đương nhiên có cả sự đố kỵ xuất phát từ nội tâm. Hứa Trác Nghiên trẻ trung, xinh đẹp, chức vụ cao, vì vậy cô nghiêm nhiên trở thành mục tiêu phấn đấu của một số người.

Khi Trần Hiểu Dĩnh truyền đạt lại những lời nhận xét này cho Hứa Trác Nghiên nghe, Hứa Trác Nghiên thấy trong lòng ghen đắng. Đây là thành công ư?

“Chị Nghiên, chị có bạn trai chưa? , Trần Hiểu Dĩnh tò mò hỏi.

“Chưa!”. Hứa Trác Nghiên mặt mày vô cảm, đây chính là điều cấm kị trong lòng cô, là vấn đề mà cô hết sức né tránh. Cho dù là ai, một khi chạm đến đều sẽ nhận được sắc mặt chẳng dễ coi chút nào. Trần Hiểu Dĩnh lập tức biết điều ngậm miệng lại. Đi nốt cửa hàng cuối cùng, Hứa Trác Nghiên và Trần Hiểu Dĩnh lê cái xác mệt mỏi ra rời về văn phòng.

Văn phòng rất vắng lặng. Với những công ty mang tính chất đại lý kiểu này, ngoài những ngày triệu tập nhân viên bán hàng về công ty thì tương đối ồ ạt, náo nhiệt chứ thường ngày đều rất yên tĩnh. Cả công ty chỉ có lễ tân, thư kí văn phòng, hai nhân viên phụ trách marketing, cộng thêm với người quản lý kho và lái xe nữa.

Hứa Trác Nghiên trở lại phòng làm việc, bật máy tính lên theo thói quen, xem hóa đơn hàng của trụ sở bên Mỹ, cũng may là có từ điển tiếng Anh, chứ nếu không chắc cô mù tịt.

Ở một quán trà cách đó không xa, hai người ngồi đối mặt với nhau, chính là bà chủ của Hứa Trác Nghiên là Liêu Vĩnh Hồng và boss của Hải Vương là Lâm Khởi Phàm.

“Sao? Đích thân xuất mã cơ à? Chẳng phải cô còn có một phó giám đốc rất gỏi giang hay sao? Sao không bảo cô ấy đến tìm tôi?”. Lâm Khởi Phàm búng tàn thuốc lá xuống cái gạt tàn trên bàn, thái độ đứng đưng hút thuốc, trong giọng nói loảng thoảng về đùa bỡn.

Liêu Vĩnh Hồng đâu phải là Hứa Trác Nghiên, cô già dặn hơn Hứa Trác Nghiên rất nhiều. Cô lấy một bao thuốc lá dành cho nữ từ trong túi ra, những ngón tay thon dài kẹp lấy điếu thuốc, hơi nghiêng về phía trước, Lâm Khởi Phàm liền cầm bật lửa trên bàn, lịch sự châm thuốc cho Liêu Vĩnh Hồng. Cô rít một hơi rồi từ từ nhả khói.

“Sao thế? Anh muốn gặp cô ấy à?”, Liêu Vĩnh Hồng cười mỉm, ánh mắt đầy hàm ý. Lâm Khởi Phàm không thể không thừa nhận, mặc dù đã không còn trẻ nhưng Liêu Vĩnh Hồng vẫn rất quyến rũ, gợi cảm.

“Đúng thế, tôi muốn gặp!”, Lâm Khởi Phàm không hề né tránh mà trả lời thẳng thừng.

Điều này khiến cho Liêu Vĩnh Hồng có chút ngạc nhiên, khóe môi khẽ nhếch lên: “Chỉ là chơi bời hay là động lòng thật rồi?”

“Ừm, trong mắt cô, hai chuyện này có gì khác biệt không?”, Lâm Khởi Phàm cười khẩy, sau đó chuyển chủ đề: “Nói đi, cô tìm tôi có mục đích gì?”

“Tôi chuẩn bị nhập một đơn hàng từ Mỹ, giờ vốn lưu động trong tay không đủ, muốn mượn từ chỗ anh hai trăm vạn, sẽ trả hết trong vòng nửa năm, điều kiện là tôi sẽ giảm thêm năm phần trăm tiền hàng cho anh khi anh thanh toán!”. Liêu Vĩnh Hồng nhìn Lâm Khởi Phàm, nói chuyện hết sức nhẹ nhàng, dường như không phải cô đi vay tiền mà chỉ là mượn tạm một tờ giấy từ người ngồi trước mặt mình.

“Ha!”, Lâm Khởi Phàm nhíp nhíp ngón tay trên mặt bàn: “Hai trăm vạn?”

“Tôi biết số tiền hai trăm vạn với tổng giám đốc Lâm chẳng qua chỉ là một con số nhỏ, vì vậy tôi mới không ngại mở miệng hỏi vay, tin rằng tổng giám đốc Lâm sẽ không làm tôi thất vọng!”. Liêu Vĩnh Hồng mỉm cười, trong ánh mắt có thứ gì đó rất khó diễn đạt bằng lời, là châm biếm hay là thách thức, dường như chỉ có cô ta hiểu rõ.

Lâm Khởi Phàm gật gù: “Mặc dù hai trăm vạn không phải là một con số nhỏ, nhưng tôi không phải là không có. Tôi chỉ cảm thấy kì lạ là: Thứ nhất, tại sao cô lại vay tôi tiền? Thứ hai...”, Lâm Khởi Phàm hơi

dừng lại một chút. Dù gì thì ở đây cũng là nơi công cộng, anh đâu thể tùy tiện như ở cửa hàng ăn đêm được.

Liêu Vĩnh Hồng mỉm cười, dưới gầm bàn, một chân cô đã cởi giày ra, lấy bàn chân cọ cọ vào chân Lâm Khởi Phàm, sau đó thản nhiên đặt chân lên chân anh. Biểu cảm trên mặt Lâm Khởi Phàm chợt khựng lại, ngoảnh đầu nhìn sang bàn bên cạnh, thấy mấy người bên đó không ai nhìn mình mới hơi nghiêng người, dùng tay tóm chặt lấy chân Liêu Vĩnh Hồng rồi ném mạnh xuống đất. Liêu Vĩnh Hồng dường như đã dự đoán được điều này nên không hề nổi giận hay thất vọng, dụi tắt điếu thuốc trên tay, hơi nghiêng người về phía trước: “Bởi vì trong tất cả những người có tiền mà tôi quen, chỉ có mình anh là có đôi chút lương tâm!”

“Tôi nhớ rằng làm ngành này của các cô thì nên phân biệt rõ ban ngày với ban đêm chứ, cô sẽ không vô vấp quá như thế chứ?”

“Thôi được rồi, không đùa với anh nữa! Nói thật là mượn hai trăm vạn từ những người ấy với tôi không phải vấn đề lớn, nhưng tôi đã không liên hệ với họ một thời gian dài rồi, giờ tôi cũng không muốn quay đầu lại, chỉ muốn nghiêm chỉnh làm kinh doanh, mượn tiền của anh là bởi vì trước khi tôi mở miệng, tôi đã nghĩ kỹ lắm rồi. Thứ nhất, người cho vay tiền luôn lo lắng người đi vay không trả tiền đúng hẹn, còn anh thì không cần phải lo lắng. Chỗ anh có bao nhiêu là hàng của tôi, vì vậy anh đâu cần phải lo lắng tôi không trả? Thứ hai, vốn dĩ mỹ phẩm là nhập hàng bằng tiền mặt, tôi làm vậy là kết hợp buôn bán với anh luôn, chúng ta cùng nhập hàng, anh thấy sao? Vừa công bằng, vừa an toàn!”. Liêu Vĩnh Hồng thu lại nụ cười lẳng lơ, thay vào đó là vẻ mặt cực kì nghiêm túc của một thương nhân chuyên nghiệp, phân tích có đầu có đuôi, rất hợp lí.

Sau một hồi trầm ngâm, Lâm Khởi Phàm đột nhiên mở miệng: “Được thôi!”

Liêu Vĩnh Hồng mỉm cười: “Cảm ơn!”

“Vậy tôi viết chi phiếu rồi cô bảo cô ấy đến lấy!”. Lâm Khởi Phàm dựa lưng vào ghế, mắt nhắm nhắm, thản nhiên nói.

Nụ cười trên mặt Liêu Vĩnh Hồng biến mất dần: “Thừa nước đục thả câu hả? Đây không giống như cách làm việc của anh Phàm, nếu truyền ra ngoài, các anh em khác sẽ nhìn nhận anh thế nào đây?”

“Tùy cô thôi!”. Lâm Khởi Phàm rít một hơi thuốc lá, sau đó từ từ nhả khói trắng, ánh mắt lạnh lùng và sắc bén: “Đừng có nói với tôi là chị Hồng tay rửa chưa khô đã rút khỏi giang hồ rồi nhé!”

Mặt Liêu Vĩnh Hồng đỏ phừng phừng, im lặng không nói tiếng nào.

“Giờ cô làm về mỹ phẩm nhưng thực ra cũng chẳng khác nghề của cô trước đây, đều là kinh doanh phụ nữ. Chỉ có điều cô phải nhớ kĩ, cho dù là bán cái gì, điều quan trọng là phải tìm đúng khách hàng!”, Lâm Khởi Phàm khinh mạn đả kích Liêu Vĩnh Hồng. Liêu Vĩnh Hồng đứng bật dậy: “Cô ấy không như anh nghĩ đâu, mà tôi cũng sẽ không để cô ấy đi vào vết xe đổ của tôi!”

“Tôi biết, vì vậy tôi mới càng hứng thú. Tôi chỉ không có đủ kiên nhẫn để chơi rồng rắn lên mây, vì thế mới cho chị một cơ hội. Nhất cử lưỡng tiện, chị cứ liệu mà làm!”. Lâm Khởi Phàm nói xong liền dập thuốc, thản nhiên ăn sáng. Liêu Vĩnh Hồng đứng ngây ra đó, thu hút rất nhiều ánh mắt của những người xung quanh. Nhân viên phục vụ chạy đến hỏi: “Tiểu thư, cô cần gì ạ?”, Liêu Vĩnh Hồng chỉ cảm thấy hai từ “Tiểu thư”1 ấy thật chướng tai, đột nhiên mất bình tĩnh, trợn mắt gắt: “Không cần!”, nhân viên phục vụ vội vàng lui xuống.

[1] Trong tiếng Trung, cách gọi “Tiểu thư” còn có nghĩa xấu là chỉ gái mại dâm.

Liêu Vĩnh Hồng lại ngồi xuống, lặng lẽ nhìn Lâm Khởi Phàm đang ăn sáng. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng và vô cảm của Lâm Khởi Phàm, Liêu Vĩnh Hồng chợt thấy trong lòng hơi xao động, tuy nhiên dù gì cô cũng chẳng còn trẻ trung nữa, làm việc mà quá thiên về cảm tính không thích hợp với mình. Cô nghiêng rằng, khó nhọc nói: “Anh định làm gì cô ấy?”

Lâm Khởi Phàm chẳng buồn nhướng đầu lên: “Không liên quan gì đến cô!”

Liêu Vĩnh Hồng đứng dậy, tay hơi run run nhưng không nói gì mà quay người bỏ đi.

Lái xe phóng như bay trên đường vành đai, nước mắt cô chẳng hiểu trào ra từ khi nào? Nước mắt của ai đang rơi? Tại sao lại rơi? Liêu Vĩnh Hồng để mặc cho nước mắt làm nhòe tầm nhìn, bởi vì lúc thế giới mờ ảo mới thật đáng yêu! Đúng lúc ấy, điện thoại đổ chuông, cô với tay lấy điện thoại: “A lô, chị Liêu à, em là Trác Nghiên đây, hôm nay chị có đến công ty không?”

Liêu Vĩnh Hồng đã bình ổn lại tâm trạng: “Hôm nay chị không qua công ty đâu. Ở đó có em rồi nên chị rất yên tâm!”

“Ha ha!”, Hứa Trác Nghiên bật cười: “Vậy cũng được, chị đừng quên cuộc họp thường niên vào ngày mai nhé, sau cuộc họp chúng ta sẽ đi “Bắc Hải Ngư Thôn” ăn uống. Chị nhớ đến đấy!”

“Ok, mọi người cứ họp đi, tầm trưa chị sẽ đến thẳng nhà hàng!”, Liêu Vĩnh Hồng nói rồi liền cúp máy.

Chương 10: Ai rơi vào bẫy

Mười hai giờ trưa, tại một phòng của nhà hàng Bắc Hải Ngư Thôn, tất cả có bốn bàn. Hơn ba mươi lãnh đạo cộng thêm với các nhân viên trong văn phòng, tổng cộng là bốn mươi hai người, liếc mắt một lượt thấy toàn gái đẹp, vốn dĩ ai cũng trẻ trung xinh đẹp rồi, lại chải chuốt kĩ lưỡng nên càng thêm bắt mắt.

Liêu Vĩnh Hồng đến rất đúng giờ, nói vài câu khách lệ và cảm ơn mọi người với tư cách một lãnh đạo công ty, sau đó bắt đầu ăn tiệc. Đừng nghĩ là toàn con gái nên không ăn nhiều, bởi vì họ không uống rượu nên càng ăn khỏe. Không khí vô cùng náo nhiệt, vui vẻ.

Hứa Trác Nghiên thấy Trần Hiểu Dĩnh mặt mày u uất, không vui, cũng chẳng ăn cái gì, dường như đang có tâm sự, liền nhân lúc mọi người đang gấp thức ăn và hàn huyên với nhau, cô liền gọi cô ấy ra ngoài nói chuyện.

“Sao thế? Sao mà mặt nhăn mày nhí thế kia?”, Hứa Trác Nghiên quan tâm hỏi.

“Chị à, em thật không hiểu nổi!”, Trần Hiểu Dĩnh do dự hồi lâu rồi mới nói ra tâm sự: “Lần trước phát tiền thưởng, bởi vì có hai chị bán hàng không đến nên em phải lĩnh thay. Em đặt trong túi xách, đến tối lại thấy thiếu mất năm trăm, em không dám hé răng, đành phải tự bù vào! Hôm nay lúc đi phát đồng hồ, rõ ràng em đã đếm mấy lần rồi, lấy từ trong kho ra rõ ràng còn đủ số lượng, phát hết một vòng rồi lại thấy thiếu mất hai cái. Em... em thấy bức xúc quá!”

“Chuyện tiền thưởng là từ khi nào? Lúc ấy sao không nói với chị ngay?”. Hứa Trác Nghiên nghe xong cũng thấy rất khó chịu, như thế là trong nội bộ có kẻ trộm. Tiền không phải vấn đề, vấn đề là hành vi này thật đáng lên án!

“Trước Tết ạ, bởi vì tiền là em nhận thay, lại để trong túi của em, em sợ nếu nói ra mọi người sẽ không tin, lại cho rằng em vừa ăn cắp vừa la làng, vì vậy mới đành phải tự bù vào. Nhưng lần này lại thế, em sợ lắm, nếu cứ như thế này mãi sau này em biết làm thế nào?”. Trần Hiểu Dĩnh hiện nay là trợ lí tiêu thụ, có nhiệm vụ phát phần trăm hoa hồng, quà khuyến mãi với quà tặng.

“Em nghĩ kĩ lại đi, hôm nay lúc phát đồng hồ có gì kì lạ không?”, tiếng chuông cảnh giác gióng lên trong đầu Hứa Trác Nghiên.

“Không có ạ, mỗi người đến lĩnh đều kí tên lên hóa đơn. Bởi vì có hai loại nên có người lĩnh rồi lại quay lại đòi đổi. Em sợ loạn lên nên đã rất cẩn thận, họ đưa trả mình cái cũ mình mới đổi lại cho cái khác, chắc không nhầm lẫn đâu!”. Trần Hiểu Dĩnh nhíu mày nhớ lại: “Những chuyện khác đều không có gì đáng nói, em chỉ nghĩ mãi không hiểu, thế nên mới thấy buồn bực!”

“Thôi được rồi, không sao đâu, chúng ta sẽ điều tra rõ ràng, em vào dự tiệc trước đi!”, Hứa Trác Nghiên an ủi.

“Thế còn chị thì sao?”. Trần Hiểu Dĩnh vẫn chưa yên tâm được, sắp càng không trách móc thì bản thân cô càng thấy tự trách.

“Chị gọi điện thoại cái đã, em vào trước đi!”, Hứa Trác Nghiên vỗ vai Trần Hiểu Dĩnh.

Trần Hiểu Dĩnh đi vào trong phòng, còn Hứa Trác Nghiên thì quay người đi thẳng ra ngoài nhà hàng, vẫy một chiếc taxi, vội vàng trở lại công ty. Cánh cửa vừa mở ra, không có một ai, tất cả mọi người trong công

ty đều đi ăn tiệc rồi. Nhìn khắp lượt văn phòng trống không, ánh mắt cô dừng lại ở ba cái bàn. Cô đến gần, trên ngăn kéo vẫn còn cắm chìa khóa. Hứa Trác Nghiên ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng liền lôi ngăn kéo ra.

Mười phút sau, Hứa Trác Nghiên quay trở lại Bắc Hải Ngư Thôn với vẻ mặt hết sức bình thường. Tiếng cười nói vẫn ồn ào như trước, chẳng ai phát hiện ra vẻ bất thường trên mặt cô. Ăn uống xong, các nhân viên bán hàng đi thẳng về nhà, bởi vì sáng thứ hai họp, chiều thứ hai được nghỉ. Gần như tất cả các doanh nghiệp bán nhỏ lẻ đều như vậy. Các nhân viên còn lại đều quay trở về công ty.

Vừa vào đến cửa, Hứa Trác Nghiên đã vào thẳng phòng của Liêu Vĩnh Hồng: “Tổng giám đốc Liêu, em muốn mở một cuộc họp!”

Liêu Vĩnh Hồng có vẻ ngạc nhiên: “Sao? Họp về vấn đề gì? Có cần chị tham gia không?”

Hứa Trác Nghiên gật đầu rồi đi triệu tập tất cả các nhân viên trong văn phòng vào phòng họp.

Hứa Trác Nghiên định đi thẳng vào vấn đề, cô không muốn vòng vo trong chuyện này.

“Cuộc họp đột xuất hôm nay không có liên quan gì đến vấn đề tiêu thụ hay mở rộng thị trường cả. Tôi cũng đã nghĩ rất kỹ có nên mở cuộc họp này không, nhưng cuối cùng tôi vẫn thấy, mọi người làm chung với nhau, điều quan trọng nhất là sự tín nhiệm, vì vậy tôi gọi mọi người đến đây để thông báo một chút. Trưa hôm nay Trần Hiểu Dĩnh đã nói với tôi, lúc phát đồng hồ ọi người bị thiếu mất hai suất!”. Hứa Trác Nghiên nói đến đây liền dừng lại, nhìn khắp một lượt các nhân viên, ánh mắt không dừng lại trên mặt bất cứ ai. Có hai người hơi nhú mày, một người là Trần Hiểu Dĩnh, một người là Liêu Vĩnh Hồng, những người khác vẻ mặt vẫn bình thản. Hứa Trác Nghiên tiếp tục nói: “Tôi muốn biết, có ai nhìn thấy, hoặc lúc đổi lại đồng hồ đã quên đưa trả cho Trần Hiểu Dĩnh không?”, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai nói năng gì.

“Ok, vậy tôi nói thẳng nhé. Trưa nay lúc tôi quay về văn phòng, tôi nhìn thấy trong ngăn kéo của hai người không chỉ có một cái đồng hồ, tôi muốn nhờ họ giải thích một chút!”

Quả nhiên đám đông bắt đầu xôn xao.

Đỗ Giang đứng dậy nói: “Phó giám đốc Hứa, trong ngăn kéo của tôi có ba cái, tôi nhận hộ Trương Mạn với Tiểu Mễ, hai cô đó đi mua vé tàu hỏa, chẳng phải họ nói vì không mua được vé tàu nên sẽ đi làm muộn mấy hôm sao?”

“Đúng thế!”, Trần Hiểu Dĩnh lên tiếng chứng thực: “Giám đốc Đỗ đã nhận ba chiếc, còn có chữ kí ở chỗ em, anh ấy viết là lĩnh hộ!”

“Ok!”, Hứa Trác Nghiên gật đầu: “Thế còn một người nữa? Có lí do gì không? Hiểu Dĩnh, trong bản đăng kí nhận lĩnh của em có ai nhận quá một chiếc không?”

“Không ạ!”. Trần Hiểu Dĩnh mang bản đăng kí ra xem xét kĩ lưỡng rồi lặp lại: “Không có ai ạ!”

“Ok!”. Hứa Trác Nghiên sầm mặt, nhìn hết lượt mọi người: “Đầu tiên tôi phải xin lỗi mọi người trước, bởi vì tôi đã mở ngăn kéo của mọi người khi chưa được sự cho phép và không có mặt của người thứ hai nào cả, hành động này không chỉ là vô lí mà còn có phần vi phạm pháp luật”.

Có người cúi đầu cười thầm. Hứa Trác Nghiên cũng cười rồi tiếp tục nói: “Nhưng tôi rất lo lắng, cũng rất buồn, bởi vì tổng giám đốc Liêu tín nhiệm tôi như vậy, bảo tôi quản lý việc tiêu thụ, hàng hóa, thậm chí là tài khoản của công ty. Tất cả tiền, tài, vật, người đều trong quyền quản lý của tôi, sự tín nhiệm này khiến tôi cảm thấy sợ, vì vậy tôi không cho phép những chuyện như thế này xảy ra trong đội ngũ của chúng ta. Tôi vốn vẫn còn do dự có nên nói với mọi người một tiếng không, thay vào đó sẽ âm thầm lấy lại cái đồng hồ, như vậy sẽ không làm ai mất mặt, không làm tổn thương hòa khí. Nhưng tôi lại nghĩ, không được, như thế này có nghĩa là bôi nhọ sau lưng mọi người, kể từ bây giờ tôi sẽ phải đề phòng từng người một, tôi không muốn như vậy, tôi nghĩ mọi người cũng vậy. Vì vậy tôi đã âm thầm quay lại công ty lúc mọi người đang ăn trưa. Tôi đã nhìn thấy, tôi đã biết cả rồi!”

“Phó giám đốc Hứa!”. Cuối cùng thì người thứ hai đã không thể ngồi yên, đành phải mở miệng. Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía người vừa đứng dậy, chẳng ai nghĩ đó là chú Trịnh lái xe. Mặt chú Trịnh đỏ bừng lên: “Thế này có phải là vấn đề không? Là tôi lấy hai cái, tôi muốn gửi về cho hai con nhóc nhà tôi, cho chúng vui... Vốn dĩ là hàng khuyến mãi, cũng đâu đáng giá bao nhiêu tiền, sao cô phải làm lớn chuyện lên

thế?”. Chú Trịnh nói khá to, cứ như thể đang cãi nhau vậy, hơn nữa mặt chú Trịnh lại đỏ bừng lên, các cơ trên mặt giật giật trông rất đáng sợ. Vì vậy mà không khí trong phòng họp nhất thời đông cứng lại.

Hứa Trác Nghiên nhìn thẳng vào chú Trịnh, chút áy náy và bất an trong lòng đã biến mất sạch: “Xét về giá cả, chuyện này chẳng có gì đáng nói, nhưng tôi coi trọng tính chất của hành động kia. Chú nói cho tôi hay tổng giám đốc Liêu một tiếng, chúng tôi đều sẽ cho chú thêm một vài cái, nhưng chú không hề nói. Cầm... đúng vậy, giờ tôi vẫn dùng từ “Cầm”, chú “Cầm” cái đồng hồ ở đâu? Bàn làm việc của Trần Hiểu Đình có khóa, khi chú “Cầm” đi có nói cho cô ấy biết không? Lúc cô ấy lo lắng, cô ấy tự trách bản thân, cô ấy buồn không nuốt nổi cơm, chú đang làm gì hả?”

“Phó giám đốc Hứa!”. Lần này là Liêu Vĩnh Hồng mở miệng, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt: “Thôi đủ rồi, chuyện đã rõ ràng rồi, tiếp theo cần xử lý thế nào chúng ta cứ bàn bạc một chút rồi quyết định, hôm nay là ngày thứ hai đi làm sau Tết, tôi hi vọng mọi người không để chuyện này ảnh hưởng đến công việc, có thể thẳng thắn hợp tác, nỗ lực làm việc, phấn đấu để chúng ta có bước tiến mới, như vậy thì thưởng tháng tới tự khắc sẽ nhiều lên!”

“Ha ha...”, có người phụ họa theo, có người cười thấu hiểu.

Hứa Trác Nghiên cũng tiếp lời: “Vâng, hôm nay mặc dù là vạch ra chuyện xấu, nhưng cũng là bởi vì chúng ta là một đoàn thể, là một nhà, thành viên nào làm gì sai, chúng ta nhất định phải đánh, phải phạt, phải quản lý, là để cái gia đình này càng thêm hòa thuận, khỏe mạnh. Thôi đủ rồi, chúng ta giải tán!”, đám đông lần lượt ra ngoài.

Liêu Vĩnh Hồng gọi Hứa Trác Nghiên đến phòng mình rồi đóng cửa lại. Hứa Trác Nghiên lần đầu tiên nhìn thấy vẻ nặng nề trên mặt Liêu Vĩnh Hồng, dường như còn có vẻ gì đó như tự trách.

“Tổng giám đốc Liêu!”, Hứa Trác Nghiên vừa mở miệng, Liêu Vĩnh Hồng đã ngăn cô lại: “Em nghe chị nói đã!”

“Nếu như hôm nay biết em triệu tập cuộc họp là vì chuyện này, chị sẽ không ủng hộ đâu!”

“Chuyện này em có thể xử lý ổn thỏa hơn, không khiến cho chú ấy hận em, hơn nữa còn cảm kích em không hết. Thu phục người ta phục vụ mình, như thế chẳng phải là tốt hơn hay sao? Hơn nữa cũng không cần phải công bố trước mọi người, khiến mọi người bàn tán xôn xao”.

“Giờ thì hay rồi, mọi người đều biết rõ chú Trịnh là kẻ trộm, em nói xem tiếp theo chúng ta phải làm gì đây? Cho chú ý nghỉ việc, tìm người khác à? Em có dám đảm bảo hôm nay không có kẻ trộm, sau này sẽ an toàn không? Người mới chắc chắn sẽ đáng tin à?”

Liêu Vĩnh Hồng nhìn thẳng vào mặt Hứa Trác Nghiên, khẽ mỉm cười: “Giờ em nói xem sẽ làm thế nào? Hay ngay từ đầu em đã nghĩ ra cách giải quyết gì rồi?”

Những lời Liêu Vĩnh Hồng nói dường như rất có lý, nhưng Hứa Trác Nghiên trước nay luôn là người trắng đen rõ ràng vẫn cố chấp với quyết định của mình: “Tổng giám đốc Liêu, lần này dường như em đã chuyện bé xé ra to, nhưng là bởi vì trước chuyện này còn có một chuyện nữa!”

“Hả?”. Liêu Vĩnh Hồng cầm cốc nước trên bàn lên, nhấp một ngụm, vẻ mặt như đang chờ đợi.

“Trước Tết Trần Hiểu Đình phát tiền hoa hồng đã bị mất năm trăm tệ, về sau cô ấy phải tự bù vào. Thời gian chưa đầy nửa tháng lại xuất hiện chuyện mất đồng hồ, vì vậy em mới phải coi trọng vụ này, em lo lắng nếu chúng ta không xử lý tận gốc, sợ sau này sẽ trở thành đại họa!”

“Em dám khẳng định người lấy đồng hồ lần này chính là người trộm tiền lần trước?”, Liêu Vĩnh Hồng lại bê cốc nước lên nhấp một ngụm.

Hứa Trác Nghiên bình thản đáp: “Em không dám chắc, nhưng cho dù là công an phá án cũng phải cân nhắc đến mối quan hệ logic để suy luận thủ đoạn, vì vậy lần này có thể bắt được tại trận thì không thể bỏ qua!”

“Ý của em là, đuổi việc chú Trịnh?”. Liêu Vĩnh Hồng ngửa hai lòng bàn tay đặt lên bàn, Hứa Trác Nghiên biết đây là dấu hiệu thể hiện sự bỏ cuộc.

“Đúng thế, đuổi việc!”, Hứa Trác Nghiên nói rất kiên quyết.

“Ok!”. Trái với dự đoán của Hứa Trác Nghiên, Liêu Vĩnh Hồng lập tức thể hiện thái độ tán thành, nhưng cuối cùng cô ta vẫn nói: “Nghiên này, em vẫn còn rất trẻ, thực ra nhiều lúc chỉ nhìn vào kết quả, em có bao giờ nghĩ tại sao chú Trịnh lại lấy đồng hồ không? Hoặc ngay cả vụ trước, vì sao mà chú Trịnh lại lấy tiền không?”

Nghe Liêu Vĩnh Hồng nói vậy, Hứa Trác Nghiên chột ngáy người, cô lắc đầu, bởi vì cô thật sự chưa từng nghĩ đến.

“Thôi được rồi, em đi đi!”, Liêu Vĩnh Hồng mỉm cười, thái độ đã bình thường trở lại.

Hứa Trác Nghiên thấy là lạ, chỉ có điều không tiện hỏi, liền đi ra khỏi văn phòng.

Liêu Vĩnh Hồng cầm điện thoại trên bàn lên: “A lô?”

Là Lâm Khởi Phàm.

“Tổng giám đốc Lâm, tôi là Liêu Vĩnh Hồng!”. Trên mặt Liêu Vĩnh Hồng là nụ cười khó đoán, ánh mắt nhìn theo cái bóng của Hứa Trác Nghiên, dường như đã có quyết định.

“Ừ!”, Lâm Khởi Phàm đáp.

“Chi phiếu đã chuẩn bị xong chưa?”, giọng nói của Liêu Vĩnh Hồng ngọt như mía lùi.

“Cô có thể lấy bất cứ lúc nào!”. Giọng nói của Lâm Khởi Phàm không vui mừng như cô ta tưởng tượng, chẳng thể nhận ra bất cứ cảm xúc gì từ giọng nói ấy.

“Ok, thời gian? Địa điểm?”. Liêu Vĩnh Hồng gật đầu: “Ghi lại rồi, cứ yên tâm!”, nói rồi cúp điện thoại, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, trong lòng vô cùng nặng nề.

“Đúng thế, em còn quá trẻ, em hiểu làm sao được? Vì con cái, phận làm cha làm mẹ, cho dù là đi ăn trộm, ăn cướp cũng sẽ làm cho bằng được!”. Liêu Vĩnh Hồng dường như đang tự nhủ, nhưng tâm sự của cô, chẳng ai có thể hiểu được.

7. Chương 11 - 12

Chương 11: Tâm sự của phụ nữ

Thâm Quyển đầu xuân, không khí mang theo vị mặn của biển cả bắt đầu thoáng chút nóng nực.

Hứa Trác Nghiên và Trần Hiểu Đình bận rộn suốt cả ngày giờ đang ngồi ăn tối trong một cửa hàng ăn nhanh ở phía dưới chung cư. Hứa Trác Nghiên nhìn Trần Hiểu Đình đang dốc sức “Chiến đấu” với bát mì bốc khói nghi ngút trước mặt, bởi vì hơi nóng làm mờ mắt kính nên cô ấy lại phải gỡ kính ra, đặt sang một bên để ăn mì cho thoải mái.

Hứa Trác Nghiên đột nhiên phát hiện, thực ra Trần Hiểu Đình không đeo kính, dưới ánh đèn dịu dàng, trông cô ấy cũng không đến mức xấu lắm, ít nhất thì cô ấy trông cũng rất hiền lành và dịu dàng. Nhìn kĩ các nét trên mặt có thể nói là thanh tú, nếu như gia cảnh tốt, đi bệnh viện chỉnh lại hàm một chút thì có thể coi là một cô gái ưa nhìn rồi.

Tướng mạo, dung mạo đúng là rất quan trọng.

Chỉ ba tháng ngắn ngủi, “Thủy Dạng” đã rải khắp các nhà thuốc lớn nhất ở Thâm Quyển. Nhìn thấy số lượng tiêu thụ ở “Thâm Quyển” trong một thời gian ngắn, lại cộng thêm với việc Liêu Vĩnh Hồng dốc sức xoay sở, cuối cùng công ty cô đã nhận được quyền đại lý độc quyền mỹ phẩm “Thủy Dạng” trên thị trường. Tiếp theo đó còn có một cuộc chiến lớn nữa phải đánh, nhưng có bước đệm công việc từ đợt trước nên chắc cũng không quá khó. Tuần trước Hứa Trác Nghiên đã đi gặp mấy giám đốc thu mua của các khu mua sắm lớn, về cơ bản đã đi đến thỏa thuận hợp tác, không thể không nói đến công lao của Trần Hiểu Đình.

Hứa Trác Nghiên thâm hiểu, dung mạo của mình cũng không đến nỗi tồi, có thể coi là gái đẹp, nhưng cũng không đến mức khuynh nước khuynh thành. Tuy nhiên, khi cô và Trần Hiểu Đình cùng xuất hiện trước mặt các giám đốc thu mua là nam, sự chênh lệch giữa hai người càng làm nổi bật sự xinh đẹp của cô. Còn khi gặp giám đốc thu mua là nữ, Hứa Trác Nghiên thường không xuất hiện mà bảo Trần Hiểu Đình đi tiên phong, đàn bà thường dễ cảm thương kẻ không bằng mình, vì vậy mọi việc thường rất thuận lợi.

Đến giờ, đối mặt với Trần Hiểu Đình, Hứa Trác Nghiên vẫn cảm thấy hơi áy náy. Thế là cô liền gọi một đĩa cánh gà rán và một đĩa cá nướng.

“Sao thế? Có phải lại tiêu hết tiền lương, không đợi nổi đến cuối tháng rồi phải không?”. Hứa Trác Nghiên nhìn Trần Hiểu Đình, đối xử với cô như với em gái của mình chứ không phải cấp trên với cấp dưới.

“Không đâu, một người tính toán chi li như em sao có thể nhả túi được cơ chứ”, Trần Hiểu Đình bê bát lên, uống hết canh trong bát: “Em muốn tiết kiệm tiền, muốn đi làm thẩm mỹ chỉnh hình để trở nên xinh đẹp!”

Hứa Trác Nghiên có hơi ngạc nhiên, liền đẩy đĩa thức ăn về phía Trần Hiểu Đình: “Chỉnh răng à? Nếu như đi chỉnh hàm răng thì không mất nhiều tiền đâu, chị có thể cho em vay!”

Trần Hiểu Đình gấp một miếng cá nướng, tròn tròn mắt nhìn Hứa Trác Nghiên: “Ấy đừng! Giờ em ăn ở đều nhờ chị, chị còn cho em vay tiền nữa, em biết lấy gì báo đáp, đâu thể mang thân ra trả nợ chị được? Thôi cứ để em từ từ tích cóp, dù gì em cũng không vội mà!”

“Ha ha...”. Hứa Trác Nghiên gõ đầu Trần Hiểu Đình một cái: “Nói tào lao, sao lại không vội, làm sớm thì xong sớm, trở nên xinh đẹp rồi thì tìm một anh chàng đẹp trai, lấy chồng là xong, đỡ phải suốt ngày bám lấy chị!”

“Không phải, thế là chị không hiểu rồi, cho dù giờ có đủ tiền em cũng chưa làm đâu!”

“Tại sao”, Hứa Trác Nghiên tròn mắt ngạc nhiên.

“Haizz!”. Trần Hiểu Đình tiêu diệt hết chỗ cá trong đĩa, đặt đĩa xuống, uống một ngụm nước, nhìn Hứa Trác Nghiên như nhìn người ngoài hành tinh, thông thả nói: “Chắc chắn chị không hiểu được nỗi tự ti và bất lực của con gái xấu xí. Em muốn dùng cái bộ dạng này để tìm được tình yêu chân chính của đời mình, anh ta không chê bai em, cũng không để tâm đến vẻ bề ngoài của em, sau đó em mới đi chỉnh hình, để tạo bất ngờ cho anh ấy!”

“Chị hiểu rồi, em cần một tình cảm thuần khiết!”. Hứa Trác Nghiên gật đầu, vô cùng tán thành. Lần đầu tiên trong lòng cô bắt đầu thực sự thích cô gái này, rất kiên cường và rất có lập trường.

“Thôi được rồi, ăn no rồi, chúng ta đi thôi! Về nhà tắm rửa một cái, người cứ dính dính nhớp nháp khó chịu quá!”, Trần Hiểu Đình cố ý nói một cách thật khoa trương.

Hứa Trác Nghiên biết có nhiều lúc con người cố ý dùng một thái độ để che giấu một thái độ khác, ví dụ trong lòng càng đau đớn thì nụ cười trên mặt càng tươi tắn, có lẽ đây chính là cái gọi là sự trưởng thành.

Tắm xong, Hứa Trác Nghiên mặc một chiếc váy lụa hai dây màu xanh, lặng lẽ đứng trước cửa. Nóng nực suốt một ngày, cuối cùng trời cũng đổ mưa. Màn mưa dày đặc bao phủ bầu trời đêm, những cơn gió mát lạnh kèm theo hơi nước thổi đến, tí tách đập vào cửa kính.

Điện thoại đổ chuông, Hứa Trác Nghiên lấy điện thoại từ trong cái tủ đầu giường ra, nhìn vào màn hình, là số của Liêu Vĩnh Hồng.

“Nghiên à!”. Giọng nói của Liêu Vĩnh Hồng có vẻ hốt hoảng, không điềm đạm như mọi bữa, hơn nữa bên đó rất ồn ào, dường như đang đứng dưới mưa.

“Chị Liêu, chị đang ở đâu thế? Chị làm sao thế?”. Hứa Trác Nghiên lo lắng hỏi, đối với người phụ nữ một thân một mình làm ăn ở Thâm Quyển này, Hứa Trác Nghiên cảm thấy vừa kính phục, vừa nể trọng.

“Chị đang ở Châu Hải, hai khu trung tâm ở đây đều thỏa thuận tương đối rồi, nhưng mưa to quá, xe của chị lại hỏng ở trên đường cao tốc, hôm nay chắc chắn không về được rồi!”, Liêu Vĩnh Hồng lo lắng nói.

“Vay em và lái xe qua đó đón chị nhé?”. Phản ứng đầu tiên của Hứa Trác Nghiên là dẫn theo lái xe của công ty đi đón Liêu Vĩnh Hồng.

“Haizz, không cần đâu, chị gọi một người bạn bên này là được rồi. Chỉ có điều tối nay chị hẹn với tổng giám đốc Lâm bên Hải Vương, số tiền vay anh ta sớm mai phải chuyển vào tài khoản, sau đó gọi điện cho trụ sở công ty ở bên đó, chuyện này không thể để lỡ được, hay là em đi thay chị một chuyến vậy?”. Liêu Vĩnh Hồng nói bằng giọng rất lo lắng, nhưng tỏ ý như muốn bàn bạc với Hứa Trác Nghiên.

Điều này khiến cho Hứa Trác Nghiên rất cảm động, ai cũng nói sếp là nữ rất khó “hầu hạ”, thế nhưng Liêu Vĩnh Hồng không bao giờ như vậy, Hứa Trác Nghiên chợt thấy cảm động, lập tức nói: “Không thành vấn đề, chị hẹn ở đâu?”

“Chị hẹn lúc tám giờ, ở Thâm Hoa Viên trên đường Thái Điền Nam, nhà anh ta ở gần đó. Bọn chị đã nói đến nơi sẽ gọi điện rồi tìm một quán cà phê. lát nữa chị sẽ gọi cho anh ta, rồi nói địa chỉ cụ thể cho em!”. Liêu Vĩnh Hồng nói bằng giọng áy náy, cứ như thể mình đã mang đến rắc rối lớn cho Hứa Trác Nghiên.

Hứa Trác Nghiên vội nói: “Không sao, em qua đó trước, sau đó sẽ gọi điện trực tiếp cho anh ta, nhưng em không có số của anh ta, lát chị nhắn cho em số của anh ta là được rồi!”

“Ok!”, Liêu Vĩnh Hồng còn đặc biệt dặn dò: “Em bảo Hiểu Dĩnh đi cùng với em cho vui!”

“Ok, chị không cần lo cho em đâu! Sáng ngày mai em sẽ mang chi phiếu cho tài vụ chuyển khoản, chị cẩn thận nhé!”. Hứa Trác Nghiên nói xong liền cúp điện thoại, lấy một chiếc váy liền màu cà phê trong tủ ra, khoác thêm một cái áo măng tô bên ngoài, buộc mái tóc lên gọn gàng rồi xách túi ra khỏi phòng. Đi qua phòng khách, nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong nhà vệ sinh, biết Trần Hiểu Dĩnh đang tắm, Hứa Trác Nghiên ngẫm nghĩ rồi thay đổi ý định. Cô cảm thấy lúc này mà bảo người ta ra ngoài đi lo chuyện công ty dường như không hợp lý cho lắm, thế nên liền nói vọng vào: “Hiểu Dĩnh, chị ra ngoài có chút chuyện, chị có mang chìa khóa rồi, em ngủ trước đi nhé!”

“Cái gì?”. Tiếng nước chảy ồn ào, hình như Trần Hiểu Dĩnh đang đáp lời hay nói cái gì đó, Hứa Trác Nghiên lại gần lắng nghe, lại nhìn đồng hồ, vội vàng đi giày và lấy ô rồi ra ngoài.

Đứng ở dưới lầu, cô mới phát hiện ra bắt xe dưới trời mưa chẳng phải chuyện dễ dàng tẹo nào, cũng may là cô mặc áo măng tô chứ nếu không thì chết rét. Hứa Trác Nghiên run rẩy đứng chờ mất hơn hai mươi phút, khó khăn lắm mới bắt được xe.

“Bác tài, đến Thâm Hoa Viên trên đường Thái Điền Nam!”. Hứa Trác Nghiên ngồi vào ghế sau, nói địa chỉ cho lái xe. Lái xe cố ý nhìn Hứa Trác Nghiên qua gương chiếu hậu.

Hứa Trác Nghiên có hơi ngạc nhiên nhưng mặc kệ. Cô nhìn ra ngoài cửa, mưa càng lúc càng lớn.

Khoảng tám giờ hai mươi phút, xe dừng lại ở cổng Thâm Hoa Viên.

Hứa Trác Nghiên lấy điện thoại ra, tìm đến tin nhắn mà Liêu Vĩnh Hồng gửi đến, gọi đến máy của Lâm Khởi Phàm: “Chào tổng giám đốc Lâm! Thật ngại quá, tổng giám đốc Liêu đang mắc kẹt ở Châu Hải, xe bị hỏng giữa đường, không thể qua được. Chị ấy bảo tôi qua đây, giờ tôi đang ở cổng Thâm Hoa Viên, chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu ạ?”

“Giờ tôi đang ở Sao Paulo, cô qua đây luôn đi, đến trước quầy lễ tân nói tìm tôi là được!”, Lâm Khởi Phàm dường như có vẻ bức bối, nói xong liền cúp máy luôn.

Hứa Trác Nghiên chửi thầm hàng trăm lần trong bụng. “Sao Paulo” là chỗ quái quỷ nào nhỉ? Người lái xe nhìn cô, vẻ mặt rất kì lạ, nói: “Ngay trước mặt, lái xe qua đó hay cô tự đi?”

Hứa Trác Nghiên nhìn màn mưa dày đặc bên ngoài, đành nói: “Anh lái qua đó đi!”

Xuống xe, đi vào cửa hàng. Hứa Trác Nghiên mới hiểu tại sao ánh mắt của người lái xe nhìn mình lại kì cục đến thế. Hóa ra “Sao Paulo” chính là vũ trường, kiểu kiểu như “Thiên Thượng Nhân Gian” của Bắc Kinh, chỉ có điều tại sao lại đặt cái tên như thế nhỉ?

Hứa Trác Nghiên biết, Sao Paulo là một thành phố lớn nhất của Brasil, nó không chỉ là trung tâm của Brasil mà văn hóa, nghệ thuật và phong tục tập quán ở đó cực kì độc đáo, cũng là đại diện điển hình cho văn hóa nghệ thuật ở Nam Mỹ: lãng mạn, suy nghĩ thoáng, tình cảm nồng nàn, giống hệt như mùi thơm của cà phê được sản xuất ở đó. Vũ trường này lấy tên Sao Paulo có lẽ là để ám chỉ sự cuồng nhiệt và lãng mạn theo

phong cách Nam Mỹ. Những điều này Hứa Trác Nghiên học được từ chị họ, cái gọi là kiến thức nghề nghiệp, đi đến đâu cũng tự nhiên ngấm ngấm đến tên tuổi, kinh doanh, mô hình tiêu thụ và phục vụ của nó.

Vừa nói ra tên Lâm Khởi Phàm ở quầy lễ tân, quả nhiên Hứa Trác Nghiên được người ta dẫn đi liền. Đi xuyên qua hết phòng này đến phòng kia, cuối cùng đến một gian phòng nhỏ.

Đẩy cửa bước vào, Hứa Trác Nghiên chột ngây người.

Trong căn phòng nhỏ gần như chẳng trang hoàng gì, chỉ có một bức tranh cổ, một chậu cây cùng một cái bình hoa trang trí. Trong phòng rất mát mẻ, tuy nhiên ở chính giữa phòng là một cô gái.

“Nyotaimori”.

Hứa Trác Nghiên đã đọc được trên báo, “Nyotaimori” là một hình thức nghệ thuật ẩm thực khóa thân phổ biến trong tầng lớp thượng lưu của Nhật. Những cô gái này bắt buộc phải là gái trinh, hơn nữa dung mạo phải xinh đẹp, thân hình phải hoàn hảo. Mỗi lần thực khách chọn “Nyotaimori”, các Nyotaimori này phải thực hiện các bước làm sạch thân thể một cách nghiêm ngặt, khóa thân nằm giữa phòng ăn, theo một tư thế nhất định. Món su shi sẽ được bày vào những vị trí nhất định tùy theo công dụng của nguyên liệu làm nên món ăn để thực khách dùng bữa gấp. Lúc ấy Hứa Trác Nghiên đọc được bài báo này còn cảm thấy hết sức ghê tởm, thật không ngờ hôm nay mình lại tận mắt nhìn thấy.

Không giống như trên báo chỉ từng miêu tả, cô ta không khóa thân hoàn toàn. Phần ngực được che bằng một tấm vải trắng, chỗ kín là một chiếc quần lót ren màu đen, thân hình nõn nà càng thêm nổi bật dưới ánh đèn mờ nhạt, vô cùng quyến rũ và gợi cảm.

Mới nhìn, Hứa Trác Nghiên không tránh khỏi thất sắc, tuy nhiên nhìn qua một lượt các thực khách đang cầm đĩa lấy thức ăn đứng xung quanh Nyotaimori, bọn họ ai nấy trông rất đỉnh đặc, Hứa Trác Nghiên lại thầm nhủ mình phải bình tĩnh, thật bình tĩnh!

Vừa nhìn thấy Lâm Khởi Phàm đang ngồi nhìn mình bằng ánh mắt như trêu người, Hứa Trác Nghiên đã đi đến gần, mặt lạnh như tiền, đang định mở miệng nói thì Lâm Khởi Phàm đã cướp lời: “Hoặc là cùng ăn, hoặc là đợi tôi ăn xong, lát nữa nói chuyện!”

Hứa Trác Nghiên cố nén cơn giận trong lòng, xoay người lại: “Tôi ra ngoài chờ anh!”, nói rồi cô đi thẳng ra ngoài, đầu không ngoảnh lại. Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, dường như có ai đó nói câu gì không rõ, sau đó là một tràng cười thô bỉ và đáng ghét!

Đi ra hành lang, tiếng nhạc chát chúa đập vào tai cắt đứt mạch suy nghĩ của Hứa Trác Nghiên.

Đứng ở đây có thể nhìn thấy những màn biểu diễn “nóng” trên sân khấu. Có thể người khác sẽ gọi đó là “múa thoát y” hoặc là múa cột, nhưng Hứa Trác Nghiên thà gọi đó là “múa sexy” còn hơn.

Còn nhớ lúc ở Bắc Kinh, có lần Phan Hạo Nho và chị họ dẫn cô đến nhà hát xem “múa sexy”. Lúc đó là một cô gái trẻ tuổi, mặc bộ quần áo lấp lánh kim tuyến, để lộ vòng eo thon nhỏ, nhảy nhót, xoay vòng, tỏa ra sức sống thanh xuân của mình, nồng nàn như một ngọn lửa, với một thái độ cực kì tích cực. Lần đầu tiên xem kiểu khiêu vũ ấy, hoàn toàn không hề đồi trụy hay có tính chất khiêu dâm như người ta vẫn nói.

Những bản nhạc xập xình cùng cô vũ nữ nhảy nhót không ngừng trên sân khấu như hòa vào làm một với ánh đèn mập mờ. Lúc này Hứa Trác Nghiên mới cảm nhận được sức hút của vũ đạo. Đúng vậy, những vũ nữ giỏi không chỉ khiến đàn ông động lòng mà còn có thể khiến đàn bà xao động, cho dù người xem là già trẻ, lớn bé, đều sẽ bị cuốn hút vào điệu nhảy.

Chương 12: Cạm bẫy

“Múa sexy” là một kiểu vũ đạo rất độc đáo, một trào lưu hình thành từ dân gian, là những màn biểu diễn đầy mê hoặc: người vũ nữ lấy sự sexy làm vỏ bọc, sự bốc lửa tỏa ra từ bên trong, gần gũi với con người, biểu đạt một dạng ham muốn, một ham muốn của cuộc sống.

Nhưng hiện giờ, ở trong cái vũ trường đàn ông đến để mua vui này, múa cột với múa thoát y chẳng có gì khác biệt.

Hứa Trác Nghiên đang ngậm ngùi thì sau lưng vang lên một giọng nói: “Thích xem múa cột à?”

Hứa Trác Nghiên không ngoảnh đầu lại, đáp: “Thích xem múa cột chân chính, bởi vì nó sexy nhưng không cỏi, cỏi nhưng không lộ, lộ nhưng không trần trụi, nó toát lên sự cuồng nhiệt, truyền đi cái đẹp nguyên thủy đầy tích cực; còn múa cột ở đây chỉ là một màn biểu diễn đầy tính sắc dục, chỉ có thể mua vui cho những kẻ tầm thường, nghèo hèn đến mức chỉ còn lại mỗi tiền bạc mà thôi!”

“Ô, anh Phàm, cái “Cây xương rồng” này từ đâu đến thế?”. Một giọng nói đặc sệt giọng Hồng Kông vang lên, kèm theo đó là hơi rượu nồng nặc. Hứa Trác Nghiên ngoảnh đầu lại, nhìn mấy người đang đứng bên cạnh Lâm Khởi Phàm, lạnh lùng nói: “Tổng giám đốc Lâm ăn xong rồi thì chúng ta bàn việc chính được rồi chứ?”

Lâm Khởi Phàm còn chưa kịp mở miệng thì một gã đàn ông để râu trông như xã hội đen đã vỗ vai anh: “Bảo sao hôm nay anh Phàm cứ ngẩn ngơ như người mất hồn, hóa ra là có hẹn với người đẹp. Nếu thế chúng ta đừng ở đây làm kỳ đà nữa, mau tự đi tìm thú vui thôi!”. Cả đám cười ầm ĩ, nhìn Hứa Trác Nghiên bằng ánh mắt chẳng mấy tử tế. Cô cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế bản thân, thầm nhủ với mình rằng ở đây là Thâm Quyển, không phải Bắc Kinh, khoe mẽ chẳng có lợi lộc gì đâu.

Lâm Khởi Phàm ngoảnh đầu lại thì thầm với hai gã kia vài câu rồi đến trước mặt Hứa Trác Nghiên, nói: “Đi thôi!”

Ra đến cổng đã thấy có người lái chiếc Audi A8 của anh ta ra trước cổng, nhân viên phục vụ tay cầm ô, cẩn thận tiễn họ lên xe.

Lâm Khởi Phàm khởi động xe, lúc này Hứa Trác Nghiên mới sực tỉnh: “Đi đâu thế?”

Anh chẳng nói chẳng rằng, bật đĩa CD lên.

Mưa càng ngày càng to.

Hứa Trác Nghiên lấy điện thoại trong túi ra, Lâm Khởi Phàm liếc cô, hỏi: “Lại chuẩn bị báo cảnh sát đấy à?”

Bàn tay cô hơi run run. Đúng vậy, cô có hơi sợ, nhưng sợ cái gì nhỉ? Trực giác mách bảo cô, một người đàn ông như thế này muốn cái gì cũng có thể dùng tiền mua được, đâu cần phải ép buộc, hơn nữa mình cũng chẳng phải dạng chim sa cá lặn, so với đám người đẹp có thân hình bốc lửa trong vũ trường Sao Paulo ban nãy, mình chắc chỉ xứng làm nhân viên phục vụ bàn. Nghĩ đến đây, Hứa Trác Nghiên lại thấy yên tâm đôi chút.

Tuy nhiên, hành động tiếp theo của Lâm Khởi Phàm khiến trái tim vừa mới bình tĩnh trở lại của cô giật thon thót, bởi vì anh đã đặt tay lên tay cô, không phải là đặt nhẹ nhàng, mà nói chính xác hơn là ngang ngược siết chặt lấy bàn tay cô.

Đầu óc Hứa Trác Nghiên bỗng trống rỗng. Những kinh nghiệm xã giao với đàn ông nhiều tiền của cô chỉ hạn chế ở Phan Hạo Nho, mà Phan Hạo Nho đúng như cái tên của anh, vô cùng nho nhã, rất dịu dàng, chu đáo, hoàn toàn khác biệt với sự ngang ngược và cục súc của Lâm Khởi Phàm, vì vậy cô không khỏi rùng mình. Nhưng trong khoảnh khắc, Lâm Khởi Phàm đã rút tay lại, nói: “Yên tâm, chỉ tìm chỗ nào ngồi một lát thôi!”, anh chỉ tay vào túi áo: “Chi phiếu ở trong đây rồi, tôi không để cô phải không hoàn thành nổi nhiệm vụ đâu!”

Chẳng hiểu được tâm trạng của mình lúc này là gì nữa. Hứa Trác Nghiên ngoảnh đầu ra cửa sổ, nhìn vào màn mưa dày đặc, trong lòng có chút sợ hãi.

Chiếc xe dường như đang lái đến bên bờ biển rồi dừng lại ở một tòa biệt thự.

Lâm Khởi Phàm xuống xe, đóng sầm cửa lại.

Hứa Trác Nghiên có hơi do dự, ngồi ở trong xe, hay là xuống xe vào bên trong? Đưa mắt nhìn xung quanh, cô cười bất lực, nếu như anh ta thật sự muốn làm gì thì cho dù có ngồi trong xe cũng không tránh được. Nghĩ vậy cô liền mở cửa, đi theo anh ta vào tòa nhà.

Màu sắc ôn hòa, ánh đèn dịu dàng, một kiểu bài trí và trang hoàng rất tự nhiên, hoàn toàn khác hẳn với vẻ xa hoa bên ngoài của nó. Bên trong tòa biệt thự này toát lên vẻ hoàn toàn mộc mạc và tự nhiên.

Sàn nhà phòng khách trải thảm hoa, trên tường là một bức ảnh chụp rừng rậm nhiệt đới, trong ảnh là một thợ săn đeo súng săn trên vai. Hứa Trác Nghiên lại gần quan sát thật kĩ, hóa ra là anh ta. Lâm Khởi Phàm đi đến bên tủ rượu, lấy hai chai ra, lại lấy thêm hai ly từ trên giá, rót chất lỏng sũng sánh ra hai ly, rồi lấy đá từ trong tủ lạnh, bỏ vào một trong hai ly rượu, sau đó đưa ly không có đá cho Hứa Trác Nghiên.

Hứa Trác Nghiên không đưa tay đón lấy ly rượu.

Cô chỉ tay vào bức ảnh trên tường: “Anh thích đi săn à? Săn động vật, săn cả phụ nữ? Tôi là con mồi mới của anh ư?”

Lâm Khởi Phàm có hơi bất ngờ. Anh phải thừa nhận rằng mình là một người đàn ông đầy dục vọng, anh thích coi những cô gái xinh đẹp là con mồi, nhưng anh không thích quá trình truy đuổi, anh thích vây bắt, đánh chén và chiếm hữu.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ở cửa Cách Lan Vân Thiên, nói thực lòng, anh đã coi cô là con mồi mới. Nhưng trong vòng một tháng, với ba lần gặp mặt, mỗi lần anh đều tự chất vấn ý nghĩ của mình. Một cô gái như vậy có xứng đáng để mình đối đãi chân thật hay không? Chơi đùa quá nửa cuộc đời, có phải cũng nên có một gia đình đúng nghĩa không? Nếu như đúng, vậy thì cô chính là một lựa chọn không tồi, chỉ có điều cô không nên hết lần này đến lần khác coi thường anh như vậy.

Lâm Khởi Phàm tay cầm ly rượu, khẽ nhấp một ngụm.

“Có phải giờ cô đang nghĩ, tôi sẽ bỏ thuốc vào trong rượu, hoặc dùng sức cưỡng ép cô? Tôi sẽ hãm hại cô thế nào, còn cô sẽ chống trả và chạy trốn ra sao? Có phải trong đầu cô đang nghĩ những thứ đó hay không?”. Lâm Khởi Phàm một hơi uống cạn rượu trong ly, rồi lại mở chai rượu rót một ly khác.

Hứa Trác Nghiên nhìn anh: “Lần trước tôi phải cảm ơn anh, vì vậy tôi hi vọng anh có thể để tôi giữ gìn lòng biết ơn này. Bên cạnh đó, với tư cách là bạn làm ăn, tôi cũng hi vọng tôi có lý do để tôn trọng anh!”

Lâm Khởi Phàm thả mình trên ghế sofa, tìm một góc độ thích hợp, cầm lấy điều khiển nhỏ xinh trên bàn uống trà, ấn nhẹ một cái. Ngay lập tức, ngọn đèn lớn trong phòng khách tắt phụt, chỉ còn ánh đèn le lói tỏa ra từ các góc phòng, u ám và tối tăm.

Hứa Trác Nghiên lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa.

“Đừng đi!”. Giọng nói của Lâm Khởi Phàm vang lên, “bộp” một tiếng, một thứ gì đó được ném lên mặt bàn.

Là tấm chi phiếu.

Hứa Trác Nghiên cầm lấy, quay người định bỏ đi.

“Cô không kiểm tra à? Không kiểm tra trước mặt mà không sợ đó là một tấm chi phiếu trắng à?”, giọng nói lạnh tanh vang lên trong không gian tối tăm.

Hứa Trác Nghiên mở tấm chi phiếu ra xem, bên trong là một tấm chi phiếu hai trăm vạn, là con số mà Liêu Vĩnh Hồng đã nói. Tuy nhiên cùng với tấm chi phiếu còn có thứ gì đó rơi ra, cô cúi xuống sàn nhặt lên, là một tấm thẻ.

“Cũng là hai trăm vạn!”, tay anh lại ấn nhẹ, trong phòng vang lên bản nhạc dương cầm của Bach: “Cho cô đấy, ở lại đây, nó sẽ là của cô!”

Cô vừa định mở miệng thì anh đã dùng ngón tay thoảng mùi thuốc lá của mình ấn lên môi cô: “Suyt, nghe hết bài này, nếu cô muốn về, tôi sẽ đưa cô về!”

Toàn thân Hứa Trác Nghiên như cứng đờ ra, run lên vì cái ôm ghì của anh. Trong tiếng nhạc du dương, bàn tay anh bắt đầu không yên phận, vuốt ve khuôn mặt cô và thân thể cô. Đột nhiên, anh cúi đầu xuống, trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt đang trào lên dục vọng của anh. Khi chỉ còn một giây thôi là môi anh ta chạm vào môi mình, Hứa Trác Nghiên đột nhiên bừng tỉnh, dùng tay đẩy vào ngực anh, tạo ra một chút khoảng cách cuối cùng giữa mình và anh ta. Chỉ có điều mặc cho cô vùng vẫy thế nào, cái khoảng cách lớn nhất ấy vẫn không thay đổi. Anh vẫn ôm siết lấy cô, không để cô thoát ra.

Là ba phút hay năm phút, Hứa Trác Nghiên cũng không rõ nữa. Chỉ cảm thấy thời gian dài như một thế kỉ. Bản nhạc đã dừng lại. Lâm Khởi Phàm đột nhiên buông tay ra, cô hơi mất đà, suýt chút nữa thì không

đứng vững. Còn anh tỏ vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngồi lại ghế sofa, tay ấn nhẹ, cả căn phòng lập tức sáng bừng trở lại.

Hứa Trác Nghiên biết lúc này mặt mình đang đỏ phừng phừng, cô quay người đi, nước mắt trào ra, phải cố gắng lắm để không mất kiểm soát. Cô đặt tấm thẻ ấy lên bàn, đi ra ngoài. Cô đẩy cửa bước ra, dầm mình vào trong màn mưa, một mình cô độc đi trong mưa. Nước mưa nhanh chóng thấm ướt chiếc áo măng tô của cô, lạnh... mùa xuân ở Thâm Quyển dường như còn lạnh hơn ở Bắc Kinh. Phía sau có tiếng khởi động xe vang lên, ánh đèn hắt đến từ phía đằng sau, chiếc xe chạy đến bên cạnh cô: “Lên xe đi!”

Cô không lên, vẫn cứng đầu đi về phía trước.

“Con đường này không được an toàn lắm đâu, cô mà cứ đi như thế này, gặp phải kẻ xấu thì bị tôi làm nhục còn hơn!”

Hứa Trác Nghiên dừng lại, trừng mắt nhìn anh. Một người như vậy cô thật chẳng biết phải dùng lời lẽ gì để phản kích, chỉ biết dùng ánh mắt để thể hiện sự căm phẫn trong lòng.

“Chi phiếu mà bị ướt là tôi không đưa cái khác cho các người đâu đấy!”, anh nói như thêm dầu vào lửa.

Hứa Trác Nghiên giật mạnh cửa xe, toàn thân ướt đẫm ngồi vào bên trong.

Chiếc xe lao đi trong màn đêm. Anh đã làm đúng như lời hẹn, đưa cô về chung cư Thanh Niên.

8. Chương 13.1

Chương 13: Ăn may

Ngày hôm sau, Hứa Trác Nghiên mặt mày phờ phạc đưa tấm chi phiếu cho phòng tài vụ. Cô liếc phòng làm việc của Liêu Vĩnh Hồng, vẫn đóng cửa, chắc là chưa đến. Cô thăm thở dài, trở về phòng làm việc của mình, bật máy tính lên, kiểm tra số lượng tiêu thụ của các cửa hàng. Cùng với kế hoạch quảng bá thương hiệu lần này, Thủy Dạng sẽ tiếp tục tấn công vào các hiệu thuốc ở các khu trung tâm mua sắm lớn trong thành phố, điều đó có nghĩa là sẽ cùng lúc quản lý ba mươi mấy quầy hàng. Vì vậy nên một núi công việc: tuyển dụng và đào tạo nhân viên, liên hệ với xưởng sản xuất, phân bổ và thúc đẩy tiêu thụ sản phẩm... cùng lúc đổ xuống đầu cô. Hứa Trác Nghiên chẳng còn thời gian mà nghĩ đến chuyện khác nữa. Cô nhắc điện thoại bàn, gọi: “Đỗ Giang, anh qua phòng tôi một chút!”

“Ngồi đi”, Hứa Trác Nghiên nhìn vào màn hình, chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Chiều nay tôi và anh sẽ cùng đi phỏng vấn. Lần này kế hoạch tấn công vào các khu trung tâm lớn chính là lần ra mắt đầu tiên trên quy mô lớn của Thủy Dạng chúng ta. Vì vậy việc chọn người vô cùng quan trọng, lần này tôi giúp anh một tay, nhưng lần sau anh phải tự làm đấy nhé!”

Đỗ Giang gật đầu lia lịa

“Hai nhân viên dưới quyền anh, anh thấy thế nào rồi?”. Cuối cùng thì Hứa Trác Nghiên cũng rời mắt khỏi màn hình, quay sang nhìn Đỗ Giang.

“Cũng được ạ!”, Đỗ Giang mỉm cười.

Hứa Trác Nghiên cũng cười rồi lừ mắt với Đỗ Giang: “Thế nào là cũng được hả? Tốt là tốt mà không tốt là không tốt! Tôi nói cho anh nghe, làm nghiệp vụ chỉ có thích hợp hay không thích hợp, không có dùng tạm, nếu người này không thích hợp, đến khi làm sứt giảm thành tích chung thì người chịu trách nhiệm chính là anh đấy!”

“Tôi biết ạ”, Đỗ Giang gật đầu.

“Về kế hoạch thúc đẩy thị trường ở các trung tâm lớn, anh có phương án gì không?”. Hứa Trác Nghiên nhìn Đỗ Giang, hi vọng có thể nghe được một vài thông tin có giá trị từ anh ta.

“Thông thường, các sản phẩm mới đưa ra thị trường sẽ có một số hoạt động khuyến mãi, ưu đãi để thu hút khách hàng mới, ví dụ như giảm giá trực tiếp cho sản phẩm, mua sản phẩm tặng quà, hoặc tích điểm hội viên... Chúng ta có thể thử xem sao!”. Đỗ Giang nhìn Hứa Trác Nghiên, dường như có vẻ hơi căng thẳng, rồi lại cúi đầu xuống nhìn cuốn sổ trên tay mình.

“Còn gì nữa không?”, Hứa Trác Nghiên khơi gợi: “Những phương pháp mà người khác thường dùng chúng ta cũng có thể tiếp thu, thậm chí mang ra để sử dụng, nhưng nếu có một phương pháp nào đó mà người khác chưa từng dùng, có thể sẽ dành được thắng lợi không ngờ, có lẽ như vậy sẽ hiệu quả hơn đấy!”

“Người khác chưa từng dùng à?”, Đỗ Giang rơi vào trạng thái trầm tư, mặt mày ngẩn ngơ, cuối cùng lắc đầu: “Tạm thời tôi chưa nghĩ ra!”

“Haizz...”, Hứa Trác Nghiên thở dài: “Đi đi, cho anh thời gian là một tuần, đi cùng với Mễ Phi Phi, Trương Mạn của bộ phận quảng bá thương hiệu đến các khu mua sắm. À thôi, tùy các anh muốn đi đâu thì đi, tuần sau phải cho tôi kế hoạch khuyến mãi sản phẩm”.

“Vâng!”, Đỗ Giang gấp cuốn sổ lại, đứng dậy, nhìn Hứa Trác Nghiên nói: “Vậy tôi xin phép ra ngoài à!”

Hứa Trác Nghiên nói thêm một câu: “Nhớ là phải mới mẻ, đừng dùng các phương pháp cũ mòn như các sản phẩm khác, đồng thời cũng phải cân nhắc đến tính khả thi nhé!”

Đỗ Giang khẽ đóng cửa lại, đi ra ngoài văn phòng.

“Tiểu Mễ, Trương Mạn, phó tổng giám đốc Hứa báo chúng ta đi điều tra thị trường, thời gian là một tuần, tuần sau là phải nộp kế hoạch khuyến mãi rồi đấy!”, Đỗ Giang nói như một con vẹt rồi khoát tay gọi hai người đẹp.

“Hả?”. Tiểu Mễ là người Phúc Châu, rất xinh đẹp, tóc ngắn, nhuộm màu tím nho, kiểu tóc rất cute, làm việc rất nhanh gọn: “Xin hỏi anh đẹp trai khi nào có thời gian? Em đây sẽ theo hầu anh à!”

Còn Trương Mạn là giám đốc bộ phận quảng bá thương hiệu, cùng thứ bậc với Đỗ Giang, đến từ Tứ Xuyên, dung mạo xinh đẹp, thân hình cân đối, làn da trắng nõn, điều đáng nói hơn là tính tình dễ chịu, có hơi e thẹn. Bởi vì cô với Đỗ Giang là đồng hương nên tự nhiên sẽ dễ thân thiết với nhau hơn, người trong công ty đều công nhận họ là một đôi, chỉ đáng tiếc là mặc dù họ quen biết nhau từ trước khi vào công ty, nhưng nói theo ngôn ngữ của giới trẻ hiện nay thì: họ là anh em, là bạn bè, quá quen với nhau rồi thành ra không có “điện”, vì vậy Tiểu Mễ xem ra còn bám Đỗ Giang chặt hơn.

Hứa Trác Nghiên đang lên kế hoạch trên máy tính của mình.

Ba mươi lăm quầy hàng, chi phí làm quầy hàng cũng gần một trăm vạn. Mà hàng trưng bày trên mỗi quầy ít nhất cũng mất năm vạn. Nếu như vậy, cộng thêm với việc quỹ an toàn của công ty ít nhất phải chuẩn bị được hai trăm vạn tiền hàng. Mà tiền đặt cọc, tiền lương của nhân viên của ba mươi lăm cửa hàng cũng mất hơn một trăm vạn nữa. Quầy hàng ở trung tâm thương mại không giống như quầy hàng ở các hiệu thuốc, trước đây khi còn làm việc ở công ty trang sức Nguyên Hưởng, chị họ từng nói cho cô biết, hai tháng đầu tiên, khu thương mại thường không cho nợ, ít nhất phải bắt đầu sang tháng thứ ba mới được. Như vậy thì nhanh nhất cũng phải chờ đến tháng sáu. Nhưng công ty lấy hàng từ trụ sở ở Mỹ đều phải trả tiền trước, người ta nhận được tiền rồi mới gửi hàng ỉn. Lại cộng thêm với các chi phí hải quan, thuế má, tiền thuê văn phòng và các chi phí quản lý... Chỉ ở Thâm Quyển thôi, cho đến trước tháng sáu ít nhất cũng phải có bảy, tám trăm vạn.

Hứa Trác Nghiên dự tính khả năng tiêu thụ của các cửa hàng này, nhắm tính đến tháng sáu là thu nhập tiêu thụ cũng xấp xỉ gần ấy, nhưng trừ đi phần trăm cho khu thương mại, nếu như chỉ tính riêng lợi nhuận thì ít nhất phải đến cuối năm mới thu hồi được nguồn vốn đầu tư đã bỏ ra ban đầu, đây là trong tình huống thuận lợi nhất.

Lưu động vốn, nếu như không thể điều động vốn, ngộ nhỡ có gì bất trắc, công ty sẽ dừng hoạt động. Cô dán mắt vào màn hình máy tính, đầu đầu như búa bổ. Nếu là như vậy, nếu như Liêu Vĩnh Hồng tạm thời không tăng thêm vốn đầu tư vào sản phẩm mới, chỉ riêng việc vận hành ở khu Thâm Quyển này thôi cũng đã rất khó nhọc chứ đừng nói mở rộng ra các khu Bắc Kinh, Thượng Hải và các khu vực khác. Vậy thì bản thân mình trong vòng một hai năm tới sẽ không thể quay lại Bắc Kinh rồi.

Đang nhắm tính trong đầu thì Liêu Vĩnh Hồng đẩy cửa bước vào, trên người vẫn mặc nguyên bộ quần áo của ngày hôm trước, sắc mặt có vẻ mệt mỏi. Vừa bước vào cửa, Liêu Vĩnh Hồng đã hỏi: “Hôm qua thế nào? Thuận lợi chứ?”

Nhìn bộ dạng Liêu Vĩnh Hồng thì có lẽ chị từ Châu hải về thẳng công ty. Hứa Trác Nghiên chợt thấy mềm lòng, nhớ lại chuyện tối hôm qua tuy thấy khó chịu, nhưng có kể ra cũng chỉ thêm rắc rối nên đành nói: “Cũng bình thường, tổng giám đốc Lâm đi ăn với bạn bè, đợi một lúc là đưa chi phiếu đến cho em, sáng nay em đã đưa cho kế toán Hồ rồi!”

“Ừ, thế là chị yên tâm rồi!”. Liêu Vĩnh Hồng thở phào, nhìn thấy mặt Hứa Trác Nghiên vẫn bình thường, mặc dù trong lòng vô cùng hiếu kỳ nhưng ngoài miệng Liêu Vĩnh Hồng chỉ dám hỏi: “Công ty không có vấn đề gì chứ? Nếu không có chuyện gì thì chị về trước đây, phải tắm rửa một cái. Hôm qua vất vả cả đêm, chị mệt phờ cả người rồi!”

Hứa Trác Nghiên mỉm cười: “Không có việc gì đâu, chị về nghỉ ngơi đi! Mọi việc vẫn ổn, hai hôm nay tập trung phỏng vấn, sau đó sắp xếp đào tạo. À phải rồi, hợp đồng làm kế đã lấy về rồi, đợi chị ký tên, đặt cọc là họ sẽ làm ngay. Tháng sau làm xong sẽ lắp vào cửa hàng, mọi việc đều rất thuận lợi!”

“Tốt lắm, có em ở đây chị rất yên tâm!”. Liêu Vĩnh Hồng thật lòng khen ngợi rồi quay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hứa Trác Nghiên tiếp tục xem bảng báo cáo tài vụ, còn cả chi phí quảng cáo, cũng may là chi phí quảng cáo là do tổng công ty thanh toán, nếu không thật sự nuốt không trôi. Chẳng trách mà Liêu Vĩnh Hồng phải vay tiền của Lâm Khởi Phàm, chỉ lạ là, chẳng lẽ Lâm Khởi Phàm lại nhiều tiền đến thế?

Trong ấn tượng của Hứa Trác Nghiên, hiệu thuốc, cho dù là một hệ thống các hiệu thuốc cũng đâu đến mức nhiều tiền như vậy? Nhìn xe và cách ăn mặc cùng nơi làm việc xa hoa và cả thói quen tiêu xài của Lâm Khởi Phàm, dường như Phan Hạo Nho, một kẻ đứng đầu ngành kim cương, gây dựng sự nghiệp từ ngành bất động sản cũng chưa xa xỉ bằng anh ta. Không phải dân xã hội đen rửa tiền đấy chứ? Hứa Trác Nghiên loáng thoáng cảm thấy con người này không đơn giản chỉ là một ông chủ hệ thống các cửa hàng thuốc.

QQ trên máy tính nhấp nháy, có tin nhắn mới.

Hứa Trác Nghiên mở ra xem, là của Trần Hiểu Đình, tên QQ của cô ấy là “Nụ hồng chờ tình yêu”.

Trần Hiểu Đình: “Chị Nghiên muốn ăn gì để em gọi!”

Tên QQ của Hứa Trác Nghiên là “Chiếc lá nhỏ”: “Gì cũng được, tùy em!”

Trần Hiểu Đình: “Thịt bò xào bách hợp? Mi? Cơm niêu?”

Hứa Trác Nghiên ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cơm củ cải đi!”

Trần Hiểu Đình nói: “Ok!”

Thoát QQ, Hứa Trác Nghiên bỗng thấy băng khuâng. Trước đây ở Bắc Kinh cô dùng MSN, trên MSN có rất nhiều bạn bè, có mấy chục người bạn, tuy nhiên người quan trọng nhất vẫn là anh, Phan Hạo Nho, anh cũng dùng MSN. Hơn nữa lại rất thú vị, anh dùng tên thật của mình để đặt tên cho MSN, avatar là hình một cái tẩu hút thuốc màu đen, mỗi lần cái tẩu thuốc ấy lóe sáng, cô biết chính là anh.

Bây giờ cô không còn sử dụng MSN nữa, chuyển đến sống ở một thành phố khác, đổi ngành, xa rời người thân, bạn bè, bắt đầu lại từ đầu, giống như một Hứa Trác Nghiên hoàn toàn mới mẻ.

Ở Thâm Quyển, mọi người đều quen dùng QQ, cũng tốt, bắt đầu lại tất cả từ đầu.

Còn nhớ lúc Trần Hiểu Đình giúp Hứa Trác Nghiên cài đặt xong QQ, còn giúp cô đăng ký một tài khoản, Trần Hiểu Đình đã hỏi cô: “Chị dùng tên gì đây?”

Cô chẳng buồn nghĩ, gần như buột miệng nói luôn: “Du du ngã tâm”.

Trần Hiểu Đình không biết vì không nghe rõ hay không biết ngô chữ ấy liền hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Lúc này Hứa Trác Nghiên mới sực tỉnh, vội vàng sửa đi. “Thanh thanh tứ khâm, du du ngã tâm1”

[1] Nghĩa là: Tà áo xanh xanh, em luôn nhớ anh.

Đó là vì MSN của chị họ có tên là “Thanh thanh tử khâm”, vì vậy cô mới cố tình chọn tên “Du du ngã tâm” để cho tương xứng với chị họ. còn nhớ có lần Phan Hạo Nho cũng xây xẩm mặt mày vì gửi tin nhắn cho chị họ sang cho Hứa Trác Nghiên. Những lời lẽ ngọt ngào ấy đã từng khiến cho trái tim cô loạn nhịp suốt một thời gian dài, giờ đã rời xa chị họ, rời xa anh, còn dùng “Du du ngã tâm” làm gì nữa?

Trong lòng chua xót, thấy mình lúc này giống như một phiến lá trôi dạt, liền đặt tên tài khoản QQ là “Chiếc lá nhỏ”

Tất cả đều phải thay đổi, ngay cả một cái tên nick chat cũng phải mới mẻ.

Ăn cơm xong, lại gọi điện cho phóng viên của các tòa soạn lớn xác định lại thời gian đăng các bài viết trên báo. Liếc qua đồng hồ, một rưỡi, vừa đúng lúc, gọi Đỗ Giang vào phòng họp, lúc này trong phòng họp có hai mươi người, Hứa Trác Nghiên đảo mắt nhìn quanh, nhìn Đỗ Giang rồi bảo: “Bắt đầu đi”.

Đỗ Giang gật đầu, “mở bài” rất đơn giản: “Ban này mọi người đều xem qua áp phích tuyên truyền của chúng tôi rồi, cũng biết rõ chức vụ và yêu cầu tuyển người lần này của chúng tôi. Để tiết kiệm thời gian, đồng thời cũng là để cho các bạn một cơ hội thể hiện bản thân, lần này chúng tôi đã lựa chọn hình thức phỏng vấn tập thể. Một lát nữa mọi người sẽ căn cứ vào vị trí ngồi, lần lượt đi lên phía trước, mỗi người có thời gian là ba phút, giới thiệu ngắn gọn về bản thân, nói về ưu thế và kế hoạch của mình trong lần ứng tuyển vào vị trí này. Bên cạnh đó, mỗi người còn phải trả lời câu hỏi của tôi và phó tổng giám đốc Hứa đưa ra đó. Mọi người đừng căng thẳng, chúng tôi chủ yếu muốn xem khả năng ứng biến tình hình của các bạn, bởi vì chúng ta làm marketing, đây là những nhân tố cơ bản!”. Đỗ Giang nói xong liền quay sang nhìn Hứa Trác Nghiên. Cô gật đầu ra hiệu, lúc ấy Đỗ Giang mới quay lại vị trí ngồi.

9. Chương 13.2

Cô gái đầu tiên có thân hình đầy đặn, nhưng rất dễ thương, kiểu tóc rất hợp mốt, có hơi giống nhân vật hoạt hình Na Tra. Cô ta tiến lên phía trước, cúi đầu chào: “Chào mọi người, tôi tên là Liễu Na. Mọi người đều gọi tôi là Na Na, tôi tốt nghiệp trường thẩm mỹ, tôi rất thích mỹ phẩm và trang điểm, tôi muốn làm một công việc phục vụ sở thích này, có như vậy làm việc mới cảm thấy vui vẻ. Tôi có niềm tin có thể làm tốt vị trí này. Thứ nhất, tôi có nền tảng lý luận chuyên nghiệp và hệ thống, có thể giới thiệu các kiến thức về chăm sóc da cho khách hàng, nhất định phải phục vụ khách hàng ngoài sức mong đợi của họ, có như thế mới có thể khiến họ hài lòng thực sự. Thứ hai, mặc dù tôi hơi béo, nhưng tôi khá dễ thương, mà kiểu dễ thương này không khiến cho những khách hàng có diện mạo không ưa nhìn cảm thấy đổ kị hay tự ti, khiến cho họ bỏ qua quầy hàng của chúng ta!”

Cô gái nói còn chưa xong thì bên dưới đã có tiếng cười rúc rích. Nhưng Liễu Na không hề để điều đó làm ảnh hưởng, cô nở một nụ cười thật tươi, tiếp tục nói: “Thật đấy, có rất nhiều chị em của tôi lúc đi dạo khu thương mại, nhìn thấy cô bán hàng quá sức xinh đẹp, thế là họ chẳng muốn vào nữa, vì cảm thấy rất áp lực!”

“Ha ha...”, cuối cùng có người không nhịn được, bật cười thành tiếng. Hứa Trác Nghiên là người đầu tiên vỗ tay, cô cười rất vui vẻ, bởi vì cô rất thích. Cô gái này không chỉ đáng yêu mà còn rất thông minh. Những điều cô ấy nói mặc dù nghe có vẻ buồn cười, nhưng từng câu nói ra đều thể hiện được ý thức kinh doanh và tâm lý người tiêu dùng.

Thấy Hứa Trác Nghiên vỗ tay, Liễu Na cũng mỉm cười vui vẻ.

Từng người lần lượt lên trình bày, có người nói rất hay, cũng có người nói rất dở, nhưng như vậy cũng là khá rồi. Hứa Trác Nghiên nhắm tính một chút, có lẽ cũng có mấy người có thể giữ lại được. Sau khi mọi người lần lượt giới thiệu bản thân xong, Đỗ Giang nhìn sang Hứa Trác Nghiên, cô cũng ra hiệu cho anh, Đỗ

Giang liền đứng dậy: “Tốt rồi, sau khi tự giới thiệu về bản thân, mọi người đã biết qua về nhau, giờ các bạn có điều gì cần biết, cần tìm hiểu về Thủy Dạng xin cứ đặt câu hỏi!”

“Mức lương tối thiểu là bao nhiêu ạ?”

“Có bảo hiểm không ạ?”

“Phần trăm hoa hồng là bao nhiêu ạ?”

.....

Đỗ Giang lần lượt giải đáp từng câu hỏi, sau đó phát ỗi người một xấp tài liệu, cuối cùng nói: “Tôi vừa phát cho các bạn những kiến thức về sản phẩm “Thủy Dạng”, ngày mai chúng tôi sẽ gọi điện thoại cho các bạn, người được tuyển dụng trong thời gian vài ngày sẽ phải học thuộc tất cả những kiến thức về sản phẩm, thứ sáu phải đến công ty kiểm tra. Nếu qua được cuộc kiểm tra kiến thức, chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra sức khỏe, nếu thấy không có vấn đề gì sẽ ký hợp đồng thử việc, ba tháng sau nếu làm việc tốt có thể ký hợp đồng từ một đến hai năm!”

“Thế nếu không được tuyển dụng thì sao ạ?”

“Không được tuyển dụng?”, Đỗ Giang cười: “Có nghĩa là không được tuyển dụng thôi!”

“Ha ha...”. Các cô gái bụm miệng cười, có một cặp trên đẹp trai thế này đúng là càng tăng thêm sức hấp dẫn cho vị trí công việc này.

Sau cuộc phỏng vấn hai mươi người đầu tiên, lúc này đã là ba giờ. Một giờ rưỡi một ca, chiều nay còn có thêm ba ca phỏng vấn nữa. Các ứng cử viên lần lượt đứng lên bực giới thiệu bản thân, có người bình thường, có người rất độc đáo, có người nói năng lắp bắp, có người run lẩy bẩy.

Đỗ Giang lén nhìn Hứa Trác Nghiên, trong lòng thầm nể phục, đây là công việc đầu tiên của anh kể từ khi tốt nghiệp đại học và đến Thâm Quyển này. Ban đầu anh chỉ định làm việc ở đây như một thời kì “quá độ” chứ không có ý định làm việc lâu dài. Anh vẫn muốn tìm một công ty lớn để có thể học hỏi được nhiều thứ, như vậy sẽ có tiền đồ hơn. Nhưng sau mấy tháng làm việc anh thực sự kính phục Hứa Trác Nghiên. Cô không chỉ xinh đẹp mà còn là một người giỏi giang trong công việc. Anh có thể học hỏi được rất nhiều điều từ cô. Hơn nữa tính cách của cô lại rất kiên cường, lạc quan, có dũng khí khắc phục khó khăn, có khả năng giải quyết vấn đề nhanh gọn, khiến anh cảm thấy vô cùng cảm phục. Giống như lần phỏng vấn này, cách làm này có thể nhận biết được người đến ứng tuyển từ nhiều góc độ, có thể dễ dàng tìm ra người có tài, đồng thời các ứng cử viên cũng có cơ hội học hỏi và thử thách bản thân. Mà trong quá trình phỏng vấn, được hay không được, mỗi người đều tự nhận thức được qua bài phát biểu của chính mình, nhờ đó mà công ty không phải ra mặt từ chối bất cứ ai, đương nhiên cũng sẽ không khiến họ bị tổn thương.

Lương thiện, trí tuệ, giỏi giang, ... đây là tất cả những hình dung của Đỗ Giang về cô.

Anh không biết trong sâu thẳm cõi lòng cô, cái gì đã giúp cho cô kiên cường đến thế? Nhưng anh hi vọng, cũng cam tâm tình nguyện đứng sau lưng, ủng hộ cho cô.

Lúc bốn rưỡi, đợt phỏng vấn thứ ba bắt đầu. Trong số đó có một chàng trai, là một anh chàng rất đẹp trai. Đỗ Giang chợt giật mình, không biết chuyện này là thế nào. Anh nhớ trong số hồ sơ xin việc gửi đến đúng là có một người là nam, nhưng hồ sơ ấy đã bị bỏ qua, ai lại đi thông báo cho anh ta đến phỏng vấn nhỉ?

Anh vội vàng đưa mắt nhìn Hứa Trác Nghiên, cũng may, trên mặt Hứa Trác Nghiên không có chút gì bất thường, chỉ hơi nhoẻn miệng cười ngạc nhiên: “Anh bạn quá nên hồ đồ phải không?”

Đỗ Giang vừa định mở miệng giải thích thì cô đã nói: “Thôi bỏ đi, mọi chuyện cứ tiến hành như bình thường, bắt đầu đi!”

“Vâng!”. Đỗ Giang mở đầu như bình thường, sau đó các ứng cử viên lần lượt lên giới thiệu bản thân.

Đứng thứ ba từ dưới lên là anh chàng nọ, đứng giữa đám đông toàn là nữ, anh ta bỗng trở nên nổi bật. Chàng trai thông dong đi lên phía trước: “Chào mọi người, tôi là Triệu Triết, chính là chữ “Triết” có hai chữ “Cát” đi liền nhau ấy! Cái tên này bị nhiều người đọc thành Triệu Cát, còn có người gọi tôi là “Lo lắng”2.

[2] Trong tiếng trung, chữ Triết được ghép bởi hai chữ “Cát”, mà cái tên Triệu Cát lại có đồng âm với từ “Lo lắng”

“Thực ra cái tên chỉ là một kí hiệu, gọi nhầm cũng không quan trọng. Điều tôi muốn nói là, hôm nay tôi đến ứng tuyển vào vị trí bán hàng mỹ phẩm tuyệt đối không phải là một sự nhầm lẫn, tôi hoàn toàn nghiêm túc. Thực ra tôi luôn nghĩ, tại sao ở các khu thương mại, các nhân viên bán mỹ phẩm toàn là nữ? Không biết các công ty kinh doanh các sản phẩm này có nghĩ đến một chân lý hết sức đơn giản là “Cùng dấu đẩy nhau, trái dấu hút nhau” hay không?”. Anh chàng còn chưa nói hết, các cô gái ngồi bên dưới bật cười thành tiếng, ngay cả Hứa Trác Nghiên và Đỗ Giang cũng phải phì cười.

“Ấy, chớ có cười, nghiêm túc chút đi!”, Triệu Triết tỏ vẻ cực kì nghiêm túc: “Tôi nói thật đấy. Mọi người nghĩ mà xem, các bạn mua quần áo mới, mỹ phẩm trang điểm là để cho ai ngắm? Cho các chị em ngắm à? Cho cô dì ngắm à? Đương nhiên không phải, mà là để cho các đồng nghiệp nam, bạn trai, tình nhân, ông xã, đàn ông trên phố ngắm, có đúng không ạ?”

“Ha ha, thật là biết đùa!”. Các cô gái ban nãy cười thầm giờ đã cười lớn thành tiếng, khiến cho Mễ Phi Phi và Trương Mạn đang ở ngoài cũng phải ngó vào trong phòng. Trong khi đó Triệu Triết vẫn hết sức bình thản nói: “Mọi người thử nói xem, nếu như một người đàn ông, ví dụ như tôi đây, có ngoại hình khá ưa nhìn đứng trước mặt các bạn, giới thiệu cho các bạn một lọ dầu lau mặt, nói với bạn rằng: “Người đẹp, em mà dùng lọ dầu lau mặt này thì đảm bảo da sẽ mịn màng như da em bé”, thử tưởng tượng xem, các bạn có mua hay không ạ?”

“Xí...”, mọi người lớn tiếng phản bác, thậm chí có người còn nói: “Không mua!”

“Ấy, như vậy là thiếu khách quan rồi!”. Triệu Triết chỉ vào một cô gái có vẻ danh giá nhất, nói: “Bạn, chính là bạn đấy, bạn đến một cửa tiệm cắt tóc, có một người thợ cắt tóc nam và một thợ cắt tóc nữ, bạn sẽ chọn ai nào?”, cô gái đó mắt đảo như rang lạc, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói rất kiên định: “Nếu là cắt tóc, đương nhiên thợ nam có kỹ thuật tốt hơn nữ rồi!”

“Đúng thế!”, Triệu Triết giơ ngón tay cái: “Đâu chỉ là làm tóc, ngay cả designer, thợ trang điểm, thợ cắt may...tất cả những ngành nghề liên quan đến làm đẹp, làm việc hiệu quả hơn chẳng phải là phái nam sao?”

“Cũng phải, cũng có lí!”

“Đúng thế, Cát Mễ, hay Mao gì gì đó, cái người mà hóa trang cho Lưu Hiểu Khánh³ chẳng phải đều là nam hay sao?”

[3] Diễn viên nổi tiếng Trung Quốc

“Đúng thế!”

Mọi người bắt đầu xì xầm bình luận. Đỗ Giang thật sự bất ngờ trước cảnh tượng này. Anh nhìn sang Hứa Trác Nghiên, nhún vai ra điều chẳng biết làm thế nào.

Thế là Hứa Trác Nghiên liền lên tiếng: “Anh nói rất đúng. Triệu Triết, tôi rất thích cách tư duy của anh. Chỉ có điều những ví dụ mà anh vừa đưa ra, sỡ dĩ bọn họ suất xắc nổi bật không chỉ vì giới tính của họ, quan trọng nhất vẫn là kỹ thuật của họ là hàng đầu. Anh nói đúng, nhân viên bán mỹ phẩm không nhất định phải hạn chế giới tính, nhưng bất kì hiện tượng nào tồn tại đều có lí do tất yếu của nó. Anh có bao giờ nghĩ, tại sao tất cả các trung tâm thương mại đều chọn nhân viên nữ làm nhân viên bán hàng không?”

“Bởi vì làm theo quy định cũ thôi!”, Triệu Triết không nghĩ mà buột miệng nói luôn.

Hứa Trác Nghiên liền lắc đầu: “Không chỉ là như vậy, quan trọng nhất vẫn là việc phục vụ. Xét từ đặc điểm tính cách, rõ ràng là nữ giới thích hợp hơn nam giới. Trước tiên, nữ giới có tính nhẫn nại, khi phải đối mặt với khách hàng thử lần lượt hơn chục mẫu mỹ phẩm, anh không sốt ruột, không được thúc giục, vẫn phải nở nụ cười, kiên nhẫn giúp khách hàng thử, giúp họ phân tích thiệt hơn. Tuy nhiên, rất có thể kết quả cuối cùng là vị khách ấy vẫn không mua hàng và bỏ đi. Lúc này, bởi vì nữ giới có tính nhẫn nại, có khả năng chịu đựng vấp vấp, cho nên họ sẽ không nổi giận mà còn mỉm cười chào khách, thân thiện nói với họ rằng “Hoan nghênh quý khách ghé thăm lần sau!”. Cũng giống như vậy, việc bán hàng căn cứ vào thành tích bán hàng để hưởng phần trăm, phải chịu đựng áp lực tinh thần rất lớn, có khi phải đối mặt với việc khiếu nại,

đổi mặt với những lời sỉ nhục từ khách hàng, phải nhẫn nhịn, phải mỉm cười. Về những phương diện này thì nữ giới thích hợp hơn nam giới”.

Cả phòng đều đổ dồn ánh mắt về phía Hứa Trác Nghiên, ngay cả Triệu Triết cũng không ngờ đến, qua lời nói của Hứa Trác Nghiên, công việc này trở nên thiêng liêng và khác biệt đến như vậy.

Hứa Trác Nghiên nhìn Triệu Triết, mỉm cười nói: “Hơn nữa, xét về phương diện kiến thức cơ bản, ban này lúc lấy ví dụ anh có dùng từ “dầu lau mặt””. Hứa Trác Nghiên mỉm môi cười, dừng lại một lát rồi nói tiếp:

“Loại “dầu lau mặt” anh vừa nói xét về trạng thái có thể phân chia thành: sữa rửa mặt, nước hoa hồng, kem, kem phấn, phấn, ... trong đó chỉ riêng “nước hoa hồng” thôi cũng có thể chia thành nhiều loại là: nước hoa hồng cân bằng độ ẩm, nước hoa hồng làm mềm da, nước hoa hồng dùng khi trang điểm, ... Mà trên một khuôn mặt, từ mắt đến phần mặt, mũi, các bộ phận khác nhau có đặc điểm về da khác nhau, chúng đều có kem dưỡng da riêng biệt. Mà nếu xét về công dụng của sản phẩm thì càng phức tạp hơn. Vì vậy ở Thủy Dạng, chúng tôi yêu cầu mỗi nhân viên bán hàng phải dùng thử năm bộ sản phẩm, bao gồm một trăm ba mươi tám loại sản phẩm chăm sóc da, phải đích thân thử nghiệm, như vậy mới có kinh nghiệm thực tế để giới thiệu cho khách hàng. Về những vấn đề này, tôi tin chắc rằng đối với nam giới mà nói, việc phân loại và tìm hiểu tác dụng của các loại sản phẩm này là cực kỳ khó khăn. Nếu bắt anh dùng thử thì càng khó cho anh hơn, vì vậy không phải chúng tôi không tuyển nam giới, mà là những người đàn ông đủ dũng cảm, nhẫn nại, nghị lực và ý chí để gia nhập ngành này thực sự quá ít”.

Hứa Trác Nghiên nói xong, mọi người đều hướng mắt về phía Triệu Triết với vẻ chờ đợi và nghi hoặc.

Bên ngoài phòng, Trần Hiểu Đình đang vẫy tay ra hiệu, bảo Hứa Trác Nghiên đã hết giờ làm rồi.

Hứa Trác Nghiên gật đầu rồi nói: “Thế nào Triệu Triết, nếu như anh muốn, giờ chúng tôi có thể tuyển dụng anh luôn!”

“Hả, có thể tuyển dụng tôi luôn không?”

“Còn tôi thì sao?”

Đám con gái bắt đầu lên tiếng.

Triệu Triết nhìn Hứa Trác Nghiên, vẻ mặt bất cần lúc ban đầu đã biến mất, thay vào đó là sự trầm tư. Anh ta gật đầu: “Tôi đồng ý!”

Đỗ Giang ngây người ngạc nhiên, anh ngoảnh đầu lại nhìn Hứa Trác Nghiên, thấy cô vỗ tay, nói: “Mọi người cùng cho Triệu Triết một tràng pháo tay nào! Bước đi này của anh ấy là một bước đi rất có ý nghĩa đấy!”

Mọi người liền nhiệt liệt vỗ tay, có người tặng tràng pháo tay này cho Triệu Triết, nhưng cũng có người tặng tràng pháo tay này cho Hứa Trác Nghiên.

10. Chương 14

Chương 14: Tình yêu âm thầm

Nhóm dự tuyển phỏng vấn đã ra về.

Hứa Trác Nghiên bóp bóp cái cổ đau nhức, có hơi chóng mặt. Tối hôm qua ngủ không ngon giấc, sáng nay thì bận với việc tính toán và lên kế hoạch, chiều lại vui đùa trong phòng phỏng vấn, cảm giác sức cùng lực kiệt.

“Này, tại sao anh vẫn chưa về?”. Hứa Trác Nghiên là người cuối cùng rời khỏi văn phòng, vừa ra ngoài đã thấy Đỗ Giang đang ngồi ngẩn ra trước bàn làm việc, cô liền lay gọi anh ta: “Anh đang ngẩn ngơ gì thế hả?”

“À, tôi đang nghĩ đến cái anh chàng Triệu Triết kia, rất thú vị!”

“Cái gì Triết? Ban này phỏng vấn có cái gì mà mọi người âm ỉ thế?”. Trần Hiếu Dĩnh từ phòng vệ sinh đi ra, nghe được loáng thoáng liền chen vào.

“Ồ, em cũng chưa về à?”. Hứa Trác Nghiên nhìn Trần Hiếu Dĩnh, bình thường Trần Hiếu Dĩnh vẫn hay về nhà trước, thỉnh thoảng mua ít thức ăn về, dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, đợi Hứa Trác Nghiên về nhà hai người cùng nấu nướng ăn cơm. Nhưng cũng có lúc cả hai mệt phờ, chẳng muốn động chân động tay vào việc gì nên ra ngoài ăn cho nhanh. Nhưng thông thường Trần Hiếu Dĩnh vẫn hay về trước.

“Chưa ạ, tủ lạnh nhà ta trống trơn rồi, em định đợi chị cùng đi siêu thị, đề tránh em mua những thứ chị không thích ăn, lại phí mất một nửa!”, Trần Hiếu Dĩnh nói như oán trách.

Hứa Trác Nghiên cũng nghe ra điều đó, nhưng hôm nay cô thật sự rất mệt mỏi, liền nói: “Đừng mua nữa, để hôm khác đi, vừa hay Đỗ Giang cũng ở đây, ba chúng ta xuống dưới lầu ăn tạm cái gì, sau đó về nhà đi ngủ, hôm nay đã mệt rồi rồi!”

“Chị không mệt được sao? Hôm qua mấy giờ hả, gần một giờ đêm mới về đến nhà!”, Trần Hiếu Dĩnh nhăn nhó, mặt mày vẻ không vui.

Hứa Trác Nghiên vỗ vai Trần Hiếu Dĩnh, nói: “Thôi được rồi, đi thôi”, rồi lại vỗ vai Đỗ Giang: “Đi thôi, anh khóa cửa nhé!”

“Vâng!”. Về mặt Đỗ Giang có gì đó hơi khác lạ, song Hứa Trác Nghiên cũng chẳng mấy để tâm. Ba người cùng ra khỏi văn phòng, đi thang máy xuống một phố ẩm thực ở bên dưới.

“Ăn gì bây giờ?”, Trần Hiếu Dĩnh hỏi Hứa Trác Nghiên và Đỗ Giang.

“Tôi thì gì mà chẳng được!”, Đỗ Giang nói rồi chỉ tay vào Hứa Trác Nghiên, ý là hỏi sắp đi!

Trần Hiếu Dĩnh lừ mắt với Đỗ Giang: “Chết mất thôi, cả hai ai cũng tùy! Hàng ngày ở bên cạnh chị Nghiên, cái phải hỏi chị ấy nhiều nhất là ăn cái gì? Lần nào chị ấy cũng nói tùy, nhưng cái gì mà không thích ăn, chị ấy chỉ ăn có mấy miếng rồi bỏ, chẳng trách mà đau dạ dày!”

“Hiếu Dĩnh, sao hôm nay chị cảm thấy em có vẻ bất mãn với chị quá nhỉ?”. Hứa Trác Nghiên nói đùa: “Thôi được rồi, vậy hôm nay chị sẽ cho em hai lựa chọn, hoặc là chúng ta đi ăn lẩu, hoặc là đi ăn ở Yoshinoya”¹.

[1] Một cửa hàng đồ ăn nhanh của Nhật

“Là chị mời, hay là chia đầu người đây?”, Trần Hiếu Dĩnh ngắc đầu hỏi. Hứa Trác Nghiên vỗ vỗ vào má Trần Hiếu Dĩnh: “Chia đầu người!”, rồi bổ sung thêm một câu: “Chia đầu người với em, còn Đỗ Giang thì chị mời!”

“Hả?”, mặt Trần Hiếu Dĩnh dài như cái bươm, méo xệch và nhăn nhó. Còn Đỗ Giang thì vội vàng xua tay: “Không cần đâu!”

“Ha ha...”. Hứa Trác Nghiên bật cười: “Đùa đấy, tôi mời, mau nói ăn gì đi!”

“Vậy đi ăn ở Yoshinoya đi! Mau lên! Ăn xong rồi chị mau về nhà mà ngủ một giấc!”. Trần Hiếu Dĩnh thật sự rất quan tâm đến Hứa Trác Nghiên, ngoài miệng thì trách móc nhưng thực trong lòng vẫn thông cảm cho cô.

Vào nhà hàng Yoshinoya, Hứa Trác Nghiên gọi món cơm thịt gà, Trần Hiếu Dĩnh gọi cơm thịt bò, còn Đỗ Giang vẫn đang do dự chưa biết gọi cái gì thì Hứa Trác Nghiên đã lên tiếng: “Anh gọi suất hỗn hợp đi, cái đó mới nhiều, nếu không sợ anh sẽ đói đấy!”, Đỗ Giang gật đầu cảm kích.

Bê cơm đến một cái bàn trong góc, ba người bắt đầu ăn.

“Ồ, quên lấy gừng thái sợi rồi!”. Hứa Trác Nghiên đứng dậy đi ra quầy thu ngân lấy gừng thái sợi. Trần Hiếu Dĩnh liền cười đầy ẩn ý với Đỗ Giang.

“Cô cười cái gì vậy?”, Đỗ Giang hỏi.

“Chị Nghiên đối xử với anh tốt thật đấy!”, Trần Hiếu Dĩnh nói về ngưỡng mộ.

“Haizz, cô ấy đối xử với ai mà chẳng tốt!”, Đỗ Giang vừa nói vừa gấp một miếng thịt gà bỏ vào miệng, từ từ nhai nuốt.

“Đúng thế, tôi đối xử với ai cũng tốt cả!”. Hứa Trác Nghiên vừa nói vừa ngồi xuống, đẩy Trần Hiểu Đình một cái: “Chị đối xử với em không tốt chứ gì?”

“Tốt tốt, tốt đến mức không thể tốt hơn! Lo cho em ăn, lo cho em uống, cho em có chỗ ở, gặp được chị đúng là gặp được quý nhân!”, Trần Hiểu Đình khoa trương.

“Đáng ghét! Mau ăn đi!”, Hứa Trác Nghiên mở một túi gừng ra, đặt lên đĩa rồi đẩy ra giữa bàn.

Có nửa bát cơm vào bụng Hứa Trác Nghiên bỗng thấy đỡ mệt hơn hẳn.

Đỗ Giang ăn khá nhanh, lúc này đã ăn xong hết rồi, anh ngẩng đầu nhìn Hứa Trác Nghiên: “Chị thật sự muốn tuyển dụng cái cậu Triệu Triết hôm nay à?”

Hứa Trác Nghiên đặt đũa xuống, uống một ngụm nước, lấy khăn lau miệng rồi nói: “Đúng thế, không phải tôi đã nhận lời người ta ngay trước mặt bao người rồi sao, nói lời phải giữ lời chứ!”

“Như thế có được không? Cậu ta...”, Đỗ Giang nhíu mày, có vẻ lo lắng.

“Đỗ Giang, anh không ngộ ra được điều gì từ mấy cuộc phỏng vấn hôm nay sao?”. Hứa Trác Nghiên cầm cốc trà chanh trước mặt lên, nhấp một ngụm, đưa mắt nhìn Đỗ Giang.

Trần Hiểu Đình rất biết điều, lúc hai người nói chuyện, cô không dám tùy tiện xen vào. Giờ Trần Hiểu Đình đang ngồi yên lặng ăn cơm, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn ngẩng đầu nhìn Đỗ Giang, sau đó khẽ mỉm cười.

Đỗ Giang nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Ý của chị là...”

Hứa Trác Nghiên gật đầu, cổ vũ Đỗ Giang nói tiếp.

“Dùng nhân viên bán hàng là nam, đi tiên phong trong ngành này, đương nhiên sẽ càng có sức hút hơn so với việc khuyến mãi. Mà những khách hàng nữ với tính hiếu kỳ rất cao sẽ đứng bên ngoài quan sát, như vậy sẽ giúp chúng ta thu hút một lượng khách rất lớn. Đối với một sản phẩm mới, có lẽ đây chính là cách thức quảng cáo tốt nhất. Nhưng tôi lo...”. Đỗ Giang tỏ vẻ ái ngại: “Thành bại khó lường”.

Hứa Trác Nghiên cười, vỗ vai Đỗ Giang như kiểu cánh đàn ông hay làm với nhau: “Anh phân tích rất chuẩn, điều anh lo lắng cũng là điều tôi lo lắng, nhưng cho đến thời điểm hiện tại thì đây chính là cách quảng cáo sản phẩm rẻ nhất mà hiệu quả nhất, tôi muốn tiến hành đào tạo thật tốt, cố gắng đào tạo được người nào là tốt luôn người này, hơn nữa nhân viên nam cho vào cho đẹp đội hình, như thế mới kết hợp được mọi ưu điểm của nam và nữ, hiệu quả sẽ càng cao!”

Đỗ Giang gật gù rồi đột nhiên hỏi: “Phó tổng giám đốc, tôi có thể hỏi chị một câu được không?”

Hứa Trác Nghiên mỉm cười: “Đương nhiên là được, hôm nay sao anh khách sáo thế?”

Đỗ Giang làm bộ trịnh trọng: “Trong công ty này, chị có cổ phần không?”

“Cái gì?”. Hứa Trác Nghiên tưởng mình nghe nhầm.

“Tôi hỏi là trong công ty này chị có cổ phần không?”, Đỗ Giang đột nhiên cao giọng.

“Không!”, Hứa Trác Nghiên mặc dù ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời dứt khoát.

“Vậy tại sao chị lại bán mạng làm việc như vậy? Toàn tâm toàn ý lo lắng cho công ty, chuyện gì cũng nghĩ cách giảm bớt giá thành và tiền vốn, dùng ít tiền nhất mà hiệu quả lớn nhất. Mà trong chuyện này thì rõ ràng chị chính là người phải bỏ ra nhiều công sức nhất, tôi thật không hiểu nổi!”

Hứa Trác Nghiên lần đầu tiên phát hiện ra anh chàng thư sinh trước mặt mình cũng có lúc đàn ông như thế. Cô thử người một lát rồi nói: “Có thể là do thói quen, thói quen làm việc của tôi là như vậy, bởi vì tôi cảm thấy chị ấy thuê tôi, tạo cho tôi một chỗ đứng để làm việc, đây chính là một sự tín nhiệm, có chút gì đó giống như kiểu liều chết vì người tri kỷ ấy. Tôi không thể phụ lòng chị ấy, cũng không thể phụ lòng bản thân, bởi vì mỗi người chúng tôi, làm việc hay làm người đều dùng hành động để viết lên bản lý lịch của mình. Có thể sơ yếu lý lịch lúc xin việc của một người là giả, nó có thể được làm đẹp lên, nhưng chúng tôi

biết, lý lịch cuộc đời chân chính không thể nào thay đổi. Tôi hy vọng mỗi ngày của mình không phải sống trong sự nhạt nhòa, qua loa. Có thể như vậy sẽ rất mệt mỏi, nhưng tôi thấy đó chính là niềm vui!”

Đỗ Giang trầm tư hồi lâu, không nói thêm gì nữa, bởi vì đáp án của cô ấy đã quá đầy đủ. Lần đầu tiên, anh nhìn thẳng vào mắt cô, đầy mạnh dạn và kiên định.

11. Chương 15.1

Chương 15: Nhìn lại

Ngày 8 tháng 3, xuất phát từ Mỹ, mỹ phẩm “Thủy Dạng” có thương hiệu quốc tế, sử dụng nguồn nước suối tinh khiết thiên nhiên làm nguyên liệu, có công dụng bảo vệ da đã chính thức ra mắt ở các khu thương mại lớn của Thâm Quyển, đồng thời hình tượng showroom và phong thái lịch lãm của nhân viên bán hàng nam đã trở thành tiêu điểm ở các khu thương mại Thâm Quyển. Sau một tháng hoạt động, số lượng tiêu thụ đã vượt qua tất cả các loại mỹ phẩm truyền thống,

Đọc các bài viết trên mạng hoặc trên báo chí, Hứa Trác Nghiên vui vẻ thưởng thức cảm giác của sự thành công. Đúng thế, một nhãn hiệu mới, trong thời gian ba tháng, sử dụng phương pháp ít tốn kém nhất, không có sự tuyên truyền hay quảng bá của truyền hình, chỉ dựa vào những sách lược thông minh đã có được chỗ đứng vững chắc, đây chẳng khác gì là một kỳ tích trong ngành mỹ phẩm, đồng thời cũng mở ra một kỷ nguyên mới của Trung Quốc về các loại mỹ phẩm chức năng.

Cô phấn khởi đến phòng Liêu Vĩnh Hồng. Cái cô nhìn thấy là thái độ bình thản, khó mà nhận ra sự vui mừng hay buồn bã của Liêu Vĩnh Hồng.

Ngồi đối diện với nhau, bốn mắt nhìn nhau, sự tôn trọng và thích thú giữa những người phụ nữ với nhau được truyền đi một cách rõ ràng và trực tiếp trong khoảnh khắc này.

Hứa Trác Nghiên nói: “Cái vẻ bình thản này em thật sự không học nổi. Nhận được điện thoại của truyền thông và giám đốc khu thương mại, em vẫn cố thể cố hết sức kiềm chế bản thân, nói bằng giọng rất bình thản, nhưng cúp điện thoại một cái là em lại không nhịn được cười, em sẽ hào hứng đến mức không thể tự kiềm chế được, cảm giác thành công, niềm vui của sự thu hoạch! Mỹ mãn!”

“Ha ha...” Liêu Vĩnh Hồng bật cười, lần đầu tiên Hứa Trác Nghiên phát hiện ra chị ấy cũng rất xinh đẹp: đôi mắt đen sâu thẳm, sống mũi thẳng và cao, mái tóc dài nhuộm màu ánh vàng, toàn thân toát lên sự thanh tao.

Đúng vậy, đó là một phụ nữ thành đạt, xinh đẹp và thanh tao.

Liêu Vĩnh Hồng nói: “Đến tầm tuổi chị bây giờ, trải qua những gì chị đã trải qua, em sẽ còn xuất sắc hơn chị!”

Hứa Trác Nghiên ngẩn người, định nói mấy lời khách sáo nhưng lại cảm thấy không cần thiết, những chuyện sau này ai mà biết chính xác được? Đến lúc đó thì biết!

“À phải rồi, tối nay Hải Vương có hoạt động, em với Đỗ Giang cùng đi nhé!”, Liêu Vĩnh Hồng sau khi bố trí xong công việc tiếp theo liền dặn dò.

Hứa Trác Nghiên khẽ nhún mày: “Hoạt động gì thế chị?”

“Sinh nhật công ty!”, Liêu Vĩnh Hồng đưa cho Hứa Trác Nghiên một tấm thiệp mời.

Hứa Trác Nghiên đón lấy tấm thiệp, đọc lướt qua: “Ngày 28 tháng 4 là ngày kỷ niệm thành lập công ty của họ à? Haizz, cũng chính là cửa hàng thuốc, đây nếu mà là khu thương mại chắc chắn sẽ đòi chúng ta phải tài trợ. Nói chung cửa hàng thuốc vẫn thích hơn, mua bán sòng phẳng, chẳng nghĩ ngợi nhiều, em biết không? Hôm nay, Đỗ Giang từ bên thương mại quốc tế về, cầm theo một tờ hóa đơn năm nghìn tệ, nói rằng

giám đốc Cao bên bộ phận thu mua nói với anh ta rằng gửi tiền trực tiếp vào thẻ cho anh ta, bởi vì mừng 1 tháng 5 này bên họ có hoạt động kỷ niệm ngày thành lập. Đúng là đau đầu! Rồi lại còn 1 tháng 101, Tết nhất này nọ nữa, thật chẳng biết đằng nào!”

[1] Ngày Quốc Khánh của Trung Quốc.

Liêu Vĩnh Hồng cũng nói: “Cũng đành chịu thôi, là địa bàn của người ta, chỉ cần không quá đáng quá thì chúng ta đành phải nhắm mắt cho qua thôi!”

Hứa Trác Nghiên cũng gật gù.

Liêu Vĩnh Hồng đột nhiên hỏi: “Hai ngày nữa là đến mừng 1 tháng 5 rồi, em có định về Bắc Kinh không?”

Mặt Hứa Trác Nghiên chợt dờ ra: “Mừng 1 tháng 5 thì chắc là thôi. Mừng 1 tháng 5 với mừng 1 tháng 10 đều là lúc chúng ta bận rộn, để Tết tính tiếp vậy!”

“Cũng được, chị vốn định mai đi xem xét thị trường Bắc Kinh và Thượng Hải, Tết để cho em nghỉ dài ngày một chút vậy, nhân tiện em cũng đi tìm hiểu tình hình bên ấy luôn để chúng ta chuẩn bị mở rộng thị trường!”. Liêu Vĩnh Hồng dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Thực ra em có thể bảo người nhà em đến đây thăm em, chị vẫn còn một căn hộ nữa để không ở gần bãi biển, đến lúc ấy em có thể dọn ra đây ở!”

Hứa Trác Nghiên chợt thấy ấm lòng, cuối cùng thì bây giờ cũng hiểu được tâm trạng của những người bạn phiêu bạt đến Bắc Kinh rồi. Về nhà hay là không, nhiều khi nó cũng trở thành vấn đề khó lựa chọn. Cuối cùng Hứa Trác Nghiên mỉm cười đáp “Cảm ơn chị, chỉ có điều khó khăn lắm mới trốn được đến Thâm Quyển, cách xa họ đỡ bị nghe cần nần, em nghĩ em không cần rước thêm phiền phức ỉnh nữa!”

“Ok, tùy em thôi!”. Liêu Vĩnh Hồng bổ sung thêm một câu: “Hai hôm này nhớ tính toán cho xong tiền phần trăm, tiền thưởng ọi người nhé! Tranh thủ phát trước ngày mừng 1 tháng 5 ọi người. Phần của em chị đã gửi vào thẻ của em rồi!”

“Cảm ơn chị Liêu!”, Hứa Trác Nghiên gật đầu rồi đẩy cửa đi ra.

Ba giờ chiều, điện thoại bàn làm việc của Hứa Trác Nghiên đổ chuông, là Trần Hiểu Dĩnh gọi: “Chị Nghiên, có chuyển phát nhanh của chị đấy!”

“Ừ, em nhận giúp chị đi!”. Hứa Trác Nghiên đang bận rộn với công việc, vừa đánh máy vừa nói chuyện điện thoại.

“Người ta nói phải đích thân người nhận ký tên mới được!”, Trần Hiểu Dĩnh nói thêm.

“Thì em ký đi, người ta cũng có biết người nhận thật là ai đâu, đúng là gốc”. Hứa Trác Nghiên ấn phím xóa hai lần, đúng là không thể cùng lúc làm nhiều việc được, gõ sai hết cả chữ rồi.

“Ok, nhận xong em sẽ mang đến cho chị!”, Trần Hiểu Dĩnh bắt lực nói.

Hứa Trác Nghiên ậm ừ rồi cúp máy.

Một lúc sau, Trần Hiểu Dĩnh đẩy cửa bước vào. Hứa Trác Nghiên chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Trần Hiểu Dĩnh đi thẳng đến trước bàn làm việc của Hứa Trác Nghiên, đặt một cái hộp rất lớn lên bàn.

Hứa Trác Nghiên liền hỏi: “Cái gì thế?”

“Em chưa bóc mà!”. Trần Hiểu Dĩnh cũng rất tò mò, bình thường bưu kiện mà cô nhận hộ Hứa Trác Nghiên chỉ toàn là hợp đồng với chứng từ này nọ, lần này thì khác hẳn: “Có phải người nhà chị gửi đến không?”

“Không thể nào, mẹ chị đến việc gửi chuyển phát nhanh còn không biết chứ đừng nói!”. Hứa Trác Nghiên liếc qua cái hộp: “Em bóc ra xem cái gì, chị đang dở việc! Lát nữa phải ra ngoài giải quyết công chuyện, chị phải làm xong bản báo cáo trước bốn giờ rồi gửi cho sếp, nếu không mọi người đừng mong nhận được tiền thưởng ngày mừng 1 tháng 5 nhé!”

“Ok, vậy chị mau mau làm đi, đừng có nhầm lẫn thiếu mất một số không đấy!”, Trần Hiểu Dĩnh miệng thì nói đùa, tay thì bóc cái hộp.

“Ôi trời ơi!”, Trần Hiểu Dĩnh la lên kinh ngạc.

Hứa Trác Nghiên dừng tay, ngẩng đầu nhìn.

Một chiếc váy dạ hội hở vai màu trắng tuyệt đẹp cùng một cái ví nhỏ rất đáng yêu.

Hứa Trác Nghiên vội vàng thò tay vào trong cái hộp, lật qua lật lại xem nhưng chẳng tìm thấy cái gì.

“Chị tìm gì thế?”, Trần Hiểu Đình hỏi.

“Xem xem có thiệp hay gì đó không?”. Hứa Trác Nghiên tìm một lượt mà không có kết quả, không tìm được gì, cô đành hỏi: “Hóa đơn chuyển phát nhanh đâu, xem xem từ đâu gửi đến?”

“Để em xem, hình như là cửa hàng x x x, không có địa chỉ người gửi”.

Hứa Trác Nghiên cúi đầu không nói, trầm tư hồi lâu, không phải là anh ta chứ. Nếu như đúng là anh ta, không chỉ chiếc váy không thể nhận mà ngay cả bữa tiệc tối nay cô cũng không muốn tham gia. Nhưng cũng có thể không phải anh ta gửi, người như anh ta chưa chắc đã đi làm những việc này. Nghĩ vậy Hứa Trác Nghiên liền nhấc điện thoại lên, gọi đến số máy lẻ 801, điện thoại đổ chuông hồi lâu mà không có người nhận. Trần Hiểu Đình nói: “Tổng giám đốc Liêu ra ngoài rồi ạ!”

“Hả, khi nào thế?”

“Từ trưa ạ!”

“Ừ!”. Hứa Trác Nghiên lại gọi đến số di động của Liêu Vĩnh Hồng: “Chị Liêu à, chị đang ở ngoài à?”

Liêu Vĩnh Hồng: “Ừ”.

“Cái đó...chị...”, Hứa Trác Nghiên đột nhiên không biết phải mở miệng ra sao. Cô trầm ngâm hồi lâu, quyết định nói thẳng: “Em nhận được một bưu kiện, là một bộ váy dạ hội, của chị mua phải không?”

Liêu Vĩnh Hồng bật cười: “Đúng, em thử mặc xem có hợp không? Bữa tiệc tối nay nên ăn mặc nghiêm chỉnh một chút!”

“Vâng, cảm ơn chị nhé!”, Hứa Trác Nghiên lúc này như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc xe chạy như bay trên đường vành đai, lái về hướng Nam Sơn. Bảy giờ tối, Hứa Trác Nghiên và Đỗ Giang đến nơi cử hành buổi tiệc của Hải Vương.

Hứa Trác Nghiên trước đó chẳng có chút khái niệm nào về những buổi tiệc tùng kiểu này, chỉ cảm thấy dường như đang trong một bộ phim truyền hình của Hồng Kông, một đám người có tiền, rảnh rỗi tụ tập lại để tiêu khiển, có lẽ cũng na ná như vũ trường hay là quán bar, cứ có cảm giác tầm thường, dung tục. Nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, nếu như chỉ được dùng một từ để miêu tả, thì đó chính là “Xa hoa”.

Sự xa hoa của nơi này không chỉ bởi nó là một tòa kiến trúc có phong cách châu u, mà còn bởi vì nó tọa lạc ở chân núi Đại Nam Sơn, một phía giáp núi, một phía giáp biển, xung quanh lại được bao bọc bởi các khu biệt thự sang trọng.

Xuống xe, Hứa Trác Nghiên mới biết tại sao Liêu Vĩnh hồng lại bảo lái xe của mình đưa hai người đến đây. Ở nơi này, xem ra chiếc Audi A8 của Lâm Khởi Phàm vẫn chưa là gì.

Bước vào sảnh cửa lớn, ánh đèn vàng rực rỡ, họ vừa đến gần là có ngay một người đi trước dẫn đường.

“Chào phó tổng giám đốc Hứa, đây là phiếu bốc thăm, cô hãy giữ lại, lát nữa sẽ có hoạt động rút thăm trúng thưởng, phần thưởng của chúng tôi lớn lắm đấy!” cô lễ tân lịch sự nói, thái độ thân thiện, khiến người khác cảm thấy dễ chịu.

Sau đó hai người được dẫn vào trong phòng tiệc, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, đây là bữa tiệc buffet mang theo phong cách phương Tây.

Toàn là các món cao lương mỹ vị: vây cá, bào ngư, tôm hùm, ... rồi đủ loại rượu, đồ ngọt không biết tên là gì được mang lên khiến người ta nhìn vào là thấy hoa mắt. m nhạc ở trong phòng tiệc không phải là nhạc DJ mà là các tiết mục biểu diễn trực tiếp, bao gồm hợp tấu violon, biểu diễn múa ba lê, độc tấu dương cầm, ...

Đứng giữa đám đông, Hứa Trác Nghiên có hơi không quen, nhưng chẳng mấy chốc tiếng nhạc êm dịu đã xoa dịu sự thấp thỏm và bất an của cô. Cô đưa mắt nhìn quanh, ngoài mấy nhân vật có máu mặt trong ngành thuốc ra, toàn bộ đều là những người xa lạ. Nhưng như vậy cũng tốt, chẳng ai quen ai, cũng đỡ phải chào hỏi nhiều.

Đón lấy miếng hoa quả từ tay Đỗ Giang, Hứa Trác Nghiên mỉm cười: “Anh không cần lo cho tôi, tôi sẽ tự lấy ăn mà!”

Cô đứng dựa vào một góc nhỏ, chăm chú nhìn chiếc đàn dương cầm, đắm chìm vào bản nhạc du dương phát ra từ tay người chơi đàn, cảm giác mông lung bao trùm lấy cô.

Lâm Khởi Phàm bước ra từ đám đông, lấy một ly rượu từ trên bàn, đang đi lại phía Hứa Trác Nghiên, nhưng không đến gần cô mà chỉ đứng từ xa lặng lẽ quan sát.

Tối nay vẻ đẹp của cô thật sự rạng rỡ, chiếc váy dạ hội màu trắng rất vừa vặn, đơn giản nhưng lại ẩn chứa nét thuần khiết và cao quý, phẳng phất khí chất của một công chúa thanh cao, lại cộng thêm những món trang sức màu đen nhỏ xinh trước ngực, tô điểm cho làn da trắng mịn như ngọc của cô. Mái tóc vấn cao, để vài lọn mềm mại rủ xuống cổ, cùng bờ vai thon thả, xương quai xanh đầy kêu gọi hơn bất kỳ món trang sức nào, cách trang điểm này khiến cho cô càng xinh đẹp và quyến rũ.

Anh đừng bước, để cô lọt vào tầm mắt của mình, nhưng không hề lại gần.

Đúng lúc ấy, cô dẫn chương trình xinh đẹp của đài truyền hình Thâm Quyển được mời đến đang bắt đầu màn mở đầu, giới thiệu các khách mời có mặt, khi giới thiệu đến Hứa Trác Nghiên, cô bước lên mấy bước, giơ tay chào hỏi, ngẩng cao đầu, dáng vẻ rất cao quý, nghiêm nhiên trở thành một điểm sáng của bữa tiệc.

Là ông chủ của Hải Vương, Lâm Khởi Phàm cũng phải lên sân khấu phát biểu đôi lời. Khác xa với Phan Hạo Nho trí tuệ, hài hước, nho nhã và phong độ, Lâm Khởi Phàm phát biểu rất đơn giản, ngắn gọn trong có vài câu, nhưng lại được vỗ tay nhiệt liệt. Hứa Trác Nghiên đột nhiên thấy bản thân rất kì lạ, cứ tự nhiên đi so sánh hai người bọn họ với nhau là sao?

12. Chương 15.2

Trong bữa tiệc, Hứa Trác Nghiên một lần nữa gặp lại gã khốn say rượu đã gây chuyện với cô ở cửa khách sạn Cách Lan Vân Thiên.

Hóa ra hẳn chính là tổng giám đốc của một công ty bất động sản ở Thâm Quyển. Hôm nay hẳn mặc vét, trông rất đạo mạo, đường hoàng. Vừa giới thiệu khách mời xong, biết được thân thế của nhau, hẳn tiến lại gần, kéo tay Hứa Trác Nghiên nói chuyện. Cô tỏ thái độ hết sức lạnh nhạt, lúc bốn mắt nhìn nhau, hẳn có hơi kinh ngạc, tròn mắt nhìn cô rồi ngoác miệng cười, thì thầm nói: “Hóa ra là phó tổng giám đốc Hứa, chúng ta thật là có duyên đấy!”. Hứa Trác Nghiên ngoảnh mặt bỏ đi, chẳng buồn đoái hoài đến hẳn.

Hắn ta vội vàng đuổi theo: “Làm gì thế, đang định nói vài câu mà!”. Hẳn đang định đeo bám Hứa Trác Nghiên thì thấy Đỗ Giang bê đĩa thức ăn đến: “Phó tổng giám đốc, ăn chút gì đi!”

Hứa Trác Nghiên đón lấy chiếc đĩa, rồi tìm một cái bàn trống, ngồi xuống và gọi Đỗ Giang ngồi cùng.

“Người đó là ai thế?”. Đỗ Giang liếc nhìn gã họ Tàng nọ: “Sao cứ bám riết lấy chị thế?”

“Gã thần kinh ấy mà, mặc kệ hẳn!”. Hứa Trác Nghiên gấp một miếng cá sống lên, đột nhiên phát hiện không có mùi tạt. Đỗ Giang cười ái ngại rồi bảo: “Để tôi đi lấy!”

“Ok, cảm ơn!”, Hứa Trác Nghiên gật đầu.

Đỗ Giang vừa đứng dậy, gã họ Tàng liền ngồi ngay xuống chỗ anh. Hứa Trác Nghiên vừa định mở miệng thì may quá có giám đốc bộ phận thu mua của Hải Vương ở đâu đến bên cạnh: “Chào giám đốc Vu!”

“Chào phó tổng giám đốc Hứa!”. Giám đốc Vu liền dừng bước, ngồi xuống nói: “Thật ngại quá, hôm nay đông người quá nên chưa chào hỏi chu đáo, mong các vị thứ lỗi!”

“Không sao đâu!”. Hứa Trác Nghiên lịch sự đáp: “Ngày mai chúng tôi còn có việc phải đến Châu Hải từ sớm, chắc tí nữa tôi với Đỗ Giang sẽ về sớm, nên giờ tôi nói với anh trước một tiếng, mong anh lượng thứ!”

“Ấy đừng!”. Giám đốc Vu có hơi bất ngờ, vội vàng níu giữ: “Cô ở lại thêm một lát, lát nữa có bốc thăm trúng thưởng đấy! Hơn nữa tôi cùng đường với hai người, lát nữa tôi sẽ đưa hai người về!”

“Không cần đâu!”, Hứa Trác Nghiên đang chuẩn bị cáo từ thì đèn phụt tắt. Ánh đèn tập trung cả lên sân khấu nơi mà người dẫn chương trình đang đứng: “Kính thưa các vị khách quý, giờ chúng tôi xin được phép vòng bốc thăm trúng thưởng đầu tiên. Đầu tiên tôi xin mời phó tổng giám đốc Hứa của công ty mỹ phẩm Thủy Dạng lên bốc thăm lượt đầu tiên! Xin mời cô!”

Hứa Trác Nghiên hơi ngẩn ra, ngoảnh đầu lại nhìn Đỗ Giang thấy mặt hắn đang nghệt ra, còn giám đốc Vu đứng bên cạnh cứ giục giã luôn mồm, cô đành phải đứng dậy, chậm rãi bước lên sân khấu.

“Xin chào, mời bốc thăm!”. Người dẫn chương trình đứng ở bên cạnh hướng dẫn, cô lễ tân bê một cái bình thủy tinh đến, bên trong là những mảnh giấy màu hồng được gấp lại.

Người dẫn chương trình ra hiệu bảo Hứa Trác Nghiên thò tay vào cái bình, đảo đều lên rồi rút ra một tờ giấy. Hứa Trác Nghiên mở mảnh giấy ra, đưa cho người dẫn chương trình.

“Số 31 ạ!”

“Số 31 ạ!”

Người dẫn chương trình lớn tiếng thông báo hai lần: “Xin mời vị khách đang cầm phiếu số 31 lên trên sân khấu ạ! Số 31, giải thưởng lớn đang trong tầm tay ạ!”

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, vẫn không có ai bước lên sân khấu. Người dẫn chương trình hơi khó xử, Hứa Trác Nghiên đứng mãi trên sân khấu cũng thấy nóng ruột, hai người nhìn nhau cười ái ngại.

Đúng lúc ấy ở bên dưới có tiếng ai đó vang lên: “Mời người bốc xem thử số phiếu mình đi, ai mà biết có khi chính mình lại trúng thưởng ấy chứ?”

“Đúng thế!”

Đám đông bắt đầu lên tiếng phụ họa.

Hứa Trác Nghiên lúc này mới mở túi xách, lấy từ trong túi ra tấm phiếu được phát, lướt mắt nhìn, cô chợt ngẩn người. Người dẫn chương trình đón lấy tấm phiếu trong tay Hứa Trác Nghiên, lập tức nở nụ cười thật tươi, giơ cao tấm phiếu lên ọi người cùng nhìn thấy: “Thật là thú vị, lần đầu tiên có một vị khách lên bốc thăm mà lại bốc được ngay số phiếu của mình!”

Cô lễ tân bê món quà lên, là một chiếc đồng hồ Ogami của nữ kiểu mới nhất.

Người dẫn chương trình không biết đã chuẩn bị sẵn hay là đột nhiên nảy ra ý kiến: “Khách mời tự bốc được mình, thật đúng là rất tình cờ! Vậy chúng tôi xin mời tổng giám đốc của Hải Vương là ông Lâm Khởi Phàm lên trao giải thưởng cho cô Hứa có được không ạ?”, tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên.

Lâm Khởi Phàm bước lên sân khấu, cầm lấy cái hộp đưa cho Hứa Trác Nghiên. Lúc ấy ở bên dưới có người hô vang: “Đeo lên đi!”

Người dẫn chương trình lập tức phụ họa: “Mời tổng giám đốc Lâm đeo giúp cô Hứa, như vậy mới có ý nghĩa chứ?”

Lâm Khởi Phàm khẽ cười, đưa mắt nhìn khắp đám đông, có vẻ như đang chơi trò chơi cuộc đời vậy. Anh mở cái hộp, lấy chiếc đồng hồ và chìa tay ra, ý bảo Hứa Trác Nghiên đưa tay cho anh. Hứa Trác Nghiên cười thật nhẹ, đưa tay ra, nhưng không phải đưa tay cho anh mà là đưa tay lấy chiếc đồng hồ trên tay anh. Xét từ góc độ của người quan sát, hành động trên dùng từ “Cướp” để miêu tả có lẽ sẽ thích hợp hơn. Thế là bên dưới lại có tiếng la ó, có tiếng cười vang lên. Lâm Khởi Phàm nhún vai, cố ý làm điệu bộ bất lực.

Người dẫn chương trình liền đưa mic cho Hứa Trác Nghiên: “Tại sao phó tổng giám đốc Hứa không để cho tổng giám đốc Lâm đeo đồng hồ vào cho cô vậy ạ?”

Một câu hỏi vô cùng “Thiếu muối”, nhưng Hứa Trác Nghiên bắt buộc phải trả lời. Cô đón lấy mic, quay sang nhìn cô dẫn chương trình xinh đẹp: “Bởi vì cái đồng hồ này không thuộc về tôi!”

“Hả? Như thế là sao ạ?”, người dẫn chương trình ngây ra.

“Chiếc đồng hồ này không thuộc về tôi, nó quá đắt giá, hơn nữa hôm nay lại có được chiếc đồng hồ đắt giá này tại bữa tiệc chúc mừng của công ty Hải Vương, tôi nghĩ nên để cho giá trị của nó được phát huy hơn nữa. Vì vậy tôi sẽ bán nó. Ở Thanh Hải, ba trăm sáu mươi tệ có thể giúp đỡ ột học sinh có tiền đóng học phí trong vòng một năm, công ty Thủy Dạng chúng tôi mỗi năm đều trích một phần lợi nhuận để quyên góp cho những học sinh nghèo này. Vì vậy hôm nay tôi muốn bán chiếc đồng hồ này, bởi vì ít nhất nó có thể giúp ba mươi em học sinh có tiền đi học!”

Hứa Trác Nghiên nói xong cả hội trường chìm vào im lặng.

Tiếp theo đó là một tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên, là thật lòng hay giả tạo chẳng ai biết được. Nhưng những lời Hứa Trác Nghiên nói, có người nghĩ rằng cô làm bộ tốt bụng, nhưng cũng có người tin rằng đây là thật lòng.

“Tôi mua”, có người nói.

Thế là giá của chiếc đồng hồ đột nhiên tăng vọt lên, chẳng mấy chốc đã vượt qua giá trị của nó trên thị trường. Còn người dẫn chương trình rất linh hoạt, chẳng mấy chốc đã chuyển sang vai trò người chủ trì buổi đấu giá.

Người trả giá cao nhất không phải ai khác, lại chính là gã họ Tàng kia. Hứa Trác Nghiên ngạc nhiên thấy rõ.

Hắn ta nói: “Nếu đã là hoạt động hỗ trợ học hành, tôi nghĩ chắc sẽ không kén người mua đâu nhỉ?”

Hứa Trác Nghiên gật đầu: “Đương nhiên rồi!”

Lâm Khởi Phàm đứng ngoài lạnh lùng quan sát trộn mắt với hắn ta rồi hùng hồn nói: “Nếu như hôm nay bán đấu giá cái đồng hồ này, số tiền thu được sẽ ủng hộ cho quỹ học bổng cho học sinh nghèo, vậy chẳng khác gì tấ thẳng vào mặt Lâm Khởi Phàm này. Vì vậy tôi ra giá cao gấp đôi cái giá cuối cùng!”

“Vậy tôi không tranh với anh nữa!”, gã họ Tàng lập tức xuống nước.

Không khí náo nhiệt được đẩy lên cao trào.

Bữa tiệc kết thúc, Hứa Trác Nghiên và Đỗ Giang đi nhờ xe của giám đốc Vu trở về thành phố.

Trong màn đêm, xe lái đi rất nhanh.

Giám đốc Vu vừa lái xe vừa nói chuyện với họ: “Phó tổng giám đốc Hứa, cô hôm nay có hơi làm mất thể diện của tổng giám đốc Lâm chúng tôi đấy!”

“Thế ư?”. Hứa Trác Nghiên ngáp một cái, mỉm cười rất tự nhiên: “Đâu có, chắc anh ta không phải người nhỏ nhen thế đâu. Hơn nữa tôi nói rất thật lòng, chẳng giả tạo chút nào. Anh nghĩ mà xem, anh ra lệnh một cái là tôi phải lái ngay xe tải chở hàng đến, nếu như tôi đeo chiếc đồng hồ ấy, anh ta có còn thoải mái sai khiến tôi không?”

“Nói vậy?”. Giám đốc Vu xoa xoa cái đầu gần như đã hói hết của mình rồi ngoảnh đầu sang nhìn Đỗ Giang: “Đỗ Giang, cậu thật là, lần trước bảo cậu giao hàng đột xuất cho chúng tôi một chuyến mà cậu lại đi làm phiền phó tổng giám đốc Hứa như thế, kết quả làm tôi bị tổng giám đốc Lâm mắng ột trận, tôi còn chưa tìm cậu tính sổ đây!”

Đỗ Giang mặt tỉnh bơ như vô tội.

“Anh đừng trách anh ta, anh cần hàng gấp như thế, lại trước Tết đúng một ngày, lái xe đã nghỉ rồi, anh nói xem phải làm thế nào? Chẳng còn cách nào khác, tôi đành liều mạng thôi! Cũng may là không xảy ra

chuyện gì, giờ nghĩ lại tôi còn thấy sợ đây này!", Hứa Trác Nghiên vỗ vai Đỗ Giang như thể an ủi. Nhưng đúng lúc ấy, xe phanh gấp lại, bánh xe mài trên đường tạo ra tiếng động rất chói tai.

Hứa Trác Nghiên chỉ cảm thấy toàn thân mình bắn mạnh về phía trước, đập thẳng vào lưng hàng ghế trước, tiếp theo đó là tiếng kính vỡ, sau đó thấy chiếc xe nằm ngang giữa đường.

Cô là người đầu tiên kịp phản ứng, bởi vì cô ngồi ở phía sau nên vết thương tương đối nhẹ, cô định mở cửa nhưng cửa xe bị khóa, cô vỗ vai giám đốc Vu: "Anh Vu, anh Vu, mau mở cửa xe!". Giám đốc Vu hình như đang trong cơn hoảng loạn, cuối cùng Đỗ Giang phải ấn vào nút mở cửa, cửa mới mở ra được.

Vừa xuống xe, Hứa Trác Nghiên đã kêu lên thất thanh, vội vàng quay phắt đi không dám nhìn lần thứ hai. Đỗ Giang cũng xuống xe, nhìn thấy vậy liền lấy điện thoại ra gọi cảnh sát.

Ba người đều đứng ngẩn tò te.

Cửa kính chắn trước xe đã bị vỡ nát, mũi xe biến dạng, đầu giám đốc Vu va đập bị thương, còn đang chảy máu, vết thương của Đỗ Giang có vẻ nhẹ hơn giám đốc Vu, mặt anh bị thâm đen, trên cánh tay trái lấm tẩm máu. Phản ứng đầu tiên của anh là lấy giấy ra đưa cho Hứa Trác Nghiên, lúc này cô mới ý thức được rằng cánh tay mình cũng bị kính cửa sổ cào rách, cũng đang chảy máu.

"Sao lại như thế này?", giám đốc Vu ngẩn người. Trên mặt đất có một người đang nằm sõng soài. Không cần nói cũng biết, nửa đêm khuya khoắt, lái xe trên đường cao tốc, có đụng phải ai cũng khó mà phanh kịp hay tránh kịp, hơn nữa ba người lại đang nói chuyện, có thể vì vậy mà giám đốc Vu bị phân tâm chẳng?

Chẳng mấy chốc mà cảnh sát đã đến, xe cứu thương cũng đến nơi.

Cảnh sát chụp ảnh, ghi chép đơn giản, sau đó đưa bọn họ đến bệnh viện Nhân Dân của thành phố.

Vết thương của Hứa Trác Nghiên là nhẹ nhất, ngoài vết rách trên cánh tay trái và vết thâm tím trên đầu, hơi bị chấn động não ra thì các phần khác trên người đều không sao. Cô ngồi bên ngoài phòng cấp cứu. Đầu dựa vào tường, nhìn những bức tường trắng, cứ nhắm mắt vào là lại thấy một vũng máu đỏ tươi, rất đáng sợ. Đỗ Giang và giám đốc Vu đang được sơ cứu ở bên trong, trán giám đốc Vu còn bị khâu mấy mũi.

Tiếng bước chân huỳnh huých ngoài hành lang vọng đến. Lâm Khởi Phàm xuất hiện trước mặt cô. Anh cúi xuống, kéo cô lên, nhìn vết thương trên trán và trên cánh tay cô xong anh mới có chút yên tâm: "Bọn họ sao rồi?"

"Đang ở bên trong!", cô như người mất hồn, hình như là vì quá sợ.

Lâm Khởi Phàm nhìn cô rồi đi vào phòng cấp cứu, nhìn vết thương của Đỗ Giang và giám đốc Vu, thấy không nghiêm trọng lắm mới đi ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô lúc này, đôi bờ vai trần khẽ run run, mái tóc hơi rối rũ xuống, sắc mặt tái mét khiến cho người khác nhìn mà thấy xót xa. Ánh mắt cô trống rỗng và cô đơn, trông rất cô độc nhưng cũng có vẻ gì đó rất khó nắm bắt, giống như một bông hoa anh túc nở trong đêm, bởi vì không thể nắm bắt, bởi vì có độc nên mới càng hấp dẫn.

Anh dang tay ra, chẳng chút chần chừ kéo cô vào lòng. Cơ thể cô như run lên, khiến cho trái tim anh càng thêm xốn xang.

Đúng lúc ấy có hai nhân viên cảnh sát đi đến: "Cô là người ngồi trên chiếc xe Buick phải không?"

Hứa Trác Nghiên vùng ra khỏi vòng tay Lâm Khởi Phàm, vội vàng đứng dậy nói: "Vâng!"

"Khi nào xử lý vết thương xong, tất cả theo tôi về đồn lấy lời khai nhé!", viên cảnh sát lạnh lùng nói.

"Người đó...", Hứa Trác Nghiên định hỏi nhưng lại không dám hỏi.

"Người bị đâm chứ gì?". Viên cảnh sát lạnh lùng đáp: "Chết rồi!"

"Hả?", Hứa Trác Nghiên rùng mình, sợ hãi ngồi bệt xuống ghế. Lâm Khởi Phàm vội vàng đỡ lấy cô, lấy tay vỗ vỗ vai cô nói: "Bình tĩnh nào!", sau đó kéo viên cảnh sát sang một bên, hình như thì thầm điều gì đó.

Hứa Trác Nghiên chỉ nghe thấy câu cuối cùng: “Chi phí mai táng, tiền bồi thường... chúng tôi sẽ lo hết, đây là danh thiếp của tôi, lái xe là nhân viên công ty tôi, anh ta xưa nay rất cẩn thận, vì vậy chỉ cần có thể giải quyết bằng tiền, mọi chuyện đều không thành vấn đề, tôi sẽ lo hết!”

Đây là lần đầu tiên cô gặp phải tai nạn giao thông, cũng là lần đầu tiên phải giương mắt nhìn một mạng sống biến mất trước mắt mình.

Cô rất sợ hãi.

Bởi vì sợ hãi, cô đã tháo bỏ lớp mặt nạ và vũ khí vẫn mang trên mình thường ngày.

Sau khi giám đốc Vu và Đỗ Giang được băng bó vết thương xong, Lâm Khởi Phàm lái xe đưa họ đến sở cảnh sát.

13. Chương 16

Chương 16: Tâm trạng nặng nề

Lúc xuống xe, Lâm Khởi Phàm lấy một chiếc áo vét rộng khoác lên người Hứa Trác Nghiên, dìu cô đi vào phòng cảnh sát. Đợi họ lấy khẩu cung xong thì đưa họ về nhà.

Ở đồn cảnh sát, giám đốc Vu đã dần lấy lại thần sắc, nói: “Tổng giám đốc Lâm, tôi với Đỗ Giang bắt xe về là được rồi, anh đưa cô Hứa về đi, đi đến ba nơi chắc đến sáng mới xong!”, Lâm Khởi Phàm gật đầu.

Hứa Trác Nghiên nói: “Tôi cũng bắt xe về, chuyện hôm nay thật sự xin lỗi, nếu như không phải giám đốc Vu đưa chúng tôi về, nếu như trên đường chúng tôi không nói chuyện thì có lẽ đã không xảy ra việc này!”

Ánh mắt giám đốc Vu chột u ám, anh ta lắc đầu nói: “Không liên quan gì đến hai người, là tại tôi uống rượu nên phản ứng hơi chậm!”

Lâm Khởi Phàm vỗ vai giám đốc Vu: “Thôi được rồi, không sao! Bị treo bằng lái rồi, sau này phải tuyển một lái xe cho anh thôi. Những chuyện sau đó chớ lo, tôi sẽ tìm luật sư La giải quyết ổn thỏa. Anh đừng lo nữa, cứ ở nhà tĩnh dưỡng dưỡng ba ngày, mừng tám hãy đi làm!”

Giám đốc Vu cảm kích gật đầu, nghẹn ngào nói: “Anh Phàm...”

“Thôi được rồi, lên xe đi!”. Lâm Khởi Phàm giơ tay ra vẫy một chiếc taxi, giám đốc Vu và Đỗ Giang cùng lên xe đi trước.

Lâm Khởi Phàm kéo cánh tay Hứa Trác Nghiên, cô đau quá la lên khiến anh giật mình buông tay ra: “Xin lỗi, tôi quên mất là cánh tay cô bị thương!”

“Không sao!”. Hứa Trác Nghiên mặt mày trắng bệch, xem ra là sợ đến mất mật rồi.

Lên xe, cô đột nhiên nói: “Xem ra con người anh cũng không đến nỗi xấu xa lắm!”

“Ừ!”. Lâm Khởi Phàm nhìn lướt khuôn mặt cô rồi giúp cô thắt dây an toàn.

Mặt anh và cô gần sát với nhau, trán gần như có thể chạm vào nhau. Hứa Trác Nghiên có hơi hoang mang. Trong mắt Lâm Khởi Phàm dường như không còn vẻ xấu xa như thường ngày, thay vào đó là một ngọn lửa đang bùng cháy. Anh cúi xuống hôn mạnh lên môi cô. Cô muốn vùng ra, nhưng bị dây oan toàn và cánh tay anh siết chặt, không thể động đậy.

Cảm xúc mãnh liệt như đang bùng cháy trong người anh, anh không thể tự kiềm chế được mình, cũng không muốn kiềm chế bản thân. Lâm Khởi Phàm hôn lên mặt, lên cổ, trượt xuống xương quai xanh, mặt sức hôn Hứa Trác Nghiên, thân hình nõn nà được che đậy bởi chiếc váy trắng muốt của cô khiến anh như điên dại. Nhưng đột nhiên anh buông tay, đó là bởi vì vẻ mặt của cô, cô đau đớn nhứ chặt lồng mày, nước mắt chảy trào qua bờ mi, là ảm ức hay là vì cái gì? Anh không biết, chỉ cảm thấy vẻ mặt đau đớn của cô thậm chí

còn có sức sát thương cao hơn cả sự vùng vẫy hay chống cự, nó khiến cho anh phải dừng tay. Anh xoay người lại, ngồi lại vào ghế, chỉnh lại cái áo sơ mi rồi khởi động xe.

Suốt dọc đường đi, cả hai im lặng không nói nửa lời. Lúc đến trước cổng, anh chỉ nói một câu: “Lấy anh nhé!”

Hứa Trác Nghiên ngẩn người. Cô luôn nghĩ rằng trong mắt anh ta, mình chỉ là một con mồi mới mẻ, còn loại đàn ông phóng đảng như anh ta chỉ coi phụ nữ là con mồi, là đồ chơi, sẽ không có tình cảm thật sự, không nghiêm túc với hôn nhân, vì vậy khi nghe thấy lời này, cô thật sự bất ngờ.

“Em cân nhắc đi nhé!”, Lâm Khởi Phàm khởi động xe.

Hứa Trác Nghiên đứng ngây ra trước cổng chung cư rồi ngẩn ngơ ngoảnh đầu, nhìn chiếc A8 lao như bay trên đường, trong lòng cảm giác đau đớn lạ kì, bước chân vào đại sảnh của chung cư mà đầu óc cô vô cùng hỗn loạn. Cô ấn nút thang máy, lấy chìa khóa nhà, mở cửa, cởi giày, đi chân trần trên nền đất, đi nhẹ rón rén như một chú mèo, vào phòng ngủ rồi vùi đầu vào gối trong vô thức.

Đường như vừa chìm vào giấc ngủ thì có người gõ cửa, là Trần Hiểu Dĩnh.

“Vào đi!”, Hứa Trác Nghiên vùi đầu vào trong chăn, nói bằng giọng mệt mỏi.

“Chị Nghiên, hôm nay chị có đến công ty không?”. Trần Hiểu Dĩnh dè dặt hỏi, bởi vì trong con mắt cô, Hứa Trác Nghiên hôm nay rất khác thường. Thường ngày, cho dù hôm trước làm thêm có khuya đến đâu, ngày hôm sau Hứa Trác Nghiên vẫn dậy sớm, tắm rửa chải chuốt tinh tươm rồi đi làm. Nhưng hôm nay rõ ràng là đã quá bảy rưỡi mà vẫn không thấy Hứa Trác Nghiên tỉnh dậy, Trần Hiểu Dĩnh mới dám chạy sang gọi cô.

“Chị...”. Hứa Trác Nghiên lật người, thăm nghĩ thật sự không muốn đi, cứ muốn ngủ thế này cho hết hai tư tiếng đồng hồ, mặc kệ hết tất cả: “Năm phút nữa, năm phút nữa chị sẽ dậy. À phải rồi, tối qua bọn chị gặp chút sự cố, Đỗ Giang bị thương nhẹ, em gọi cho anh ta, bảo anh ta cứ ở nhà mà nghỉ ngơi, hôm nay em sẽ đi với chị đến Châu Hải!”

“Đi Châu Hải? Ồi tuyệt quá, em chưa đến đó bao giờ, đi mấy ngày hả chị?”, Trần Hiểu Dĩnh háo hức hỏi.

“Hôm nay đi, ngày mai chắc chắn phải về. Chỉ có điều ngày kia là mừng một tháng năm, nếu em muốn ở bên đó chơi cũng có thể ở lại thêm hai ngày!”. Hứa Trác Nghiên nhẩm tính trong đầu: “Nói chung là đến ba trung tâm thương mại, tìm hiểu thị trường bản địa và nói chuyện một chút với các giám đốc bộ phận của họ!”

“Được ạ, em hiểu rồi!”. Trần Hiểu Dĩnh hân hoan đi ra, nhưng khoảnh khắc chuẩn bị đóng cửa lại, cô la lên như thể vừa mới phát hiện ra một lục địa mới trên trái đất: “Chị? Cái đó... thế là thế nào?”

Hứa Trác Nghiên chẳng để bụng, dừng dừng nói: “Tối qua lúc về gặp tai nạn, bị thương một chút thôi, không nghiêm trọng, em yên tâm!”, nói rồi Hứa Trác Nghiên tự sờ lên trán mình.

“Hả?”. Hứa Trác Nghiên ngây ra: “Tai nạn ư? Ý em muốn nói đến những vết hôn trước ngực và cổ chị kia kìa!”

“Hả?”. Lần này đến lượt Hứa Trác Nghiên ngạc nhiên, cô ngồi bật dậy, chạy ngay vào phòng vệ sinh soi gương, sắc mặt lập tức xanh mét.

Quả nhiên trên cổ và ngực có hai chỗ xanh tím, rất rõ rệt. Vết xanh tím ấy hoàn toàn khác với vết thương ở trên trán, rõ ràng là dấu tích của những nụ hôn cuồng nhiệt.

Máu nóng bốc lên đầu, Hứa Trác Nghiên sầm mặt đóng cửa nhà vệ sinh lại, bật vòi sen ở mức mạnh nhất rồi nghiêng răng kì cọ người mình từ đầu đến chân.

Ngồi lên xe khách chỉ mất ba tiếng là đến Châu Hải.

Trước tiên là đến khu thương mại Hữu Nghị, bách hóa Mao Nghiệp của Hương Châu và quảng trường quốc tế.

Tác phong làm việc của Hứa Trác Nghiên là như vậy, nhanh gọn và dứt khoát, làm cho xong việc rồi mới nghĩ đến chuyện chơi bởi giết thời gian. Sau khi làm xong mọi công việc, Hứa Trác Nghiên bắt một chiếc xe, dẫn Trần Hiểu Dĩnh đến tượng đài Mỹ Nhân ngư và đường Tình Nhân nổi tiếng ở đây.

Đứng giữa màn đêm bên bờ biển, trên con đường Tình Nhân rực rỡ ánh đèn, hai cô gái độc thân ai nấy đều có tâm sự riêng.

“Chị Nghiên, có người đang theo đuổi chị à?”. Trần Hiểu Dĩnh không nén được tò mò, cuối cùng liền lên tiếng hỏi Hứa Trác Nghiên. Nếu như nói cô là lãnh đạo, là phó tổng giám đốc của cô, thì cô không nên hỏi câu hỏi ấy. Nhưng kể từ sau lần phỏng vấn đó, về cơ bản hai người họ đã là những người cùng ăn, cùng ở, cùng lao động. Cô thích tính cách của Hứa Trác Nghiên, cũng khâm phục, ngưỡng mộ tài năng và sự tháo vát của chị. Đương nhiên trong sâu thẳm nội tâm của cô vẫn có chút gì đó ghen tị, nhưng điều này đều không ảnh hưởng đến việc Trần Hiểu Dĩnh coi Hứa Trác Nghiên như là một người bạn. Chính vì thế cô mới quan tâm hỏi.

“Chị không biết có thể coi là theo đuổi không nữa!”. Hứa Trác Nghiên nhìn những đôi tình nhân tay trong tay đi trên đường phố, cô bỗng thấy trong lòng buồn bã vô hạn.

“Hả? Theo đuổi là theo đuổi, sao lại không biết?”. Trần Hiểu Dĩnh kéo tay Hứa Trác Nghiên, chẳng may chạm phải vết thương của cô.

“Ái, đau quá!”, Hứa Trác Nghiên la lên.

Nhưng Trần Hiểu Dĩnh chưa đạt được mục đích thì nào chịu buông tha, cô là kiểu người phải hỏi cho rõ ngọn ngành: “Có phải tổng giám đốc Lâm của Hải Vương không?”

“Hả?”. Lần này đến lượt Hứa Trác Nghiên tròn mắt ngạc nhiên, cô khựng lại, ngẩng ra nhìn Trần Hiểu Dĩnh: “Sao em lại nghĩ đến anh ta?”

“Cảm giác thôi!”. Trần Hiểu Dĩnh đắc chí nói: “Thế nào, bị em đoán trúng rồi chứ gì? Hôm ấy, trước Tết, chúng ta đến kho của Hải Vương đưa hàng, lúc ấy đã có cảm giác rồi!”

“Xí, nói bậy! Nhân viên công ty anh ta, trước Tết có một ngày còn lòng lên bắt chúng ta giao hàng cho bằng được, anh ta gặp phải chuyện này chẳng phải cũng nên đưa chúng ta về hay sao?”. Hứa Trác Nghiên đá hòn sỏi dưới chân bay ra xa, cảm giác có vẻ gì đó rất hờ hững.

“Đúng, anh ta đưa chúng ta về là không sai, nhưng sau đó anh ta cứ là lạ ấy!”

“Lạ cái gì? Lạ ở đâu?”, Hứa Trác Nghiên tò mò hỏi.

“Về sau chị ngủ trên xe, đến dưới công ty mình rồi, em đang định gọi chị thì anh ta bảo đừng gọi, nói anh ta sẽ trực tiếp đưa chị đi, bảo bọn em xuống xe trước. Cái cảm giác ấy phải nói thế nào nhỉ?”. Trần Hiểu Dĩnh lấy tay xoa xoa cằm, vẻ như đang suy nghĩ nghiêm túc lắm, hồi lâu mới chậm rãi nói ra từng chữ một: “Cảm giác..., không... bình thường! Cứ... là... lạ!”

“Lạ cái đầu em ấy!”. Hứa Trác Nghiên bẹo má Trần Hiểu Dĩnh: “Nhìn cái vẻ mặt đắm say của em kìa, những người như vậy hoàn toàn chẳng cần cân nhắc, nhìn là đủ biết rồi!”

“Tại sao? Em cảm thấy anh ta rất man, lại rất lạnh lùng mà!”. Trần Hiểu Dĩnh cố ý tỏ vẻ chăm chú suy nghĩ: “Hơn nữa quan trọng nhất là anh ta có nhiều tiền, nghe nói bọn họ chuẩn bị xây dựng cao ốc đến nơi rồi! Một ứng cử viên nặng ký như vậy, chị nhất định phải nắm cho chắc! Chị thử nghĩ mà xem, đến lúc ấy chúng ta không cần đi dạo trên bãi cát ở Hải Nam nữa mà sẽ ngắm cảnh đẹp của Hawaii, được đi ngao du trên du thuyền sang trọng ngắm cảnh Thái Bình Dương”.

“Thôi đủ rồi đấy, đừng có ảo tưởng nữa! Với những người như anh ta, chị thấy chắc đã có con đàn cháu đống rồi ấy chứ. Chị không muốn vừa bước vào cửa đã được làm bà nội đâu!”. Nói chuyện với Trần Hiểu Dĩnh có thể khiến cho Hứa Trác Nghiên thoát khỏi nỗi u sầu, có thể tạm thời thấy nhẹ nhõm hơn.

“Cái gì chứ? Chị không thích người ta cũng đâu cần hạ thấp người ta đến thế, em thấy anh ta cũng chỉ hơn bốn mươi là cùng, chắc chắn chưa qua bốn lăm!”

“Thôi được rồi, thôi được rồi, vậy thì em xông lên đi! Đừng kéo chị vào!”

“Em đang nghĩ hay chị cho em hai mươi vạn đến Nhật Bản làm thám mỷ, đợi em về lấy cái mỏ kim cương ấy, sau đó sẽ chia một nửa tài sản cho chị, chị thấy sao? Như thế này là còn hơn cả đầu tư vào cổ phiếu với bất động sản đấy!”, Trần Hiếu Dĩnh thao thao bất tuyệt.

Hứa Trác Nghiên không nhịn được cười: “Thôi đủ rồi đấy, đừng nói chị không có nhiều tiền thế, cho dù chị có nhiều tiền đi chăng nữa cũng không ủng hộ em đâu nhé! Chẳng lẽ em quên là đợt trước em đã nói muốn tìm được một người thật lòng yêu em rồi sau đó mới đi làm răng à? Giờ thắng cấp hẳn lên thành đi thám mỷ rồi phải không? Thế nào? Có mục tiêu rồi hả?”

“Có rồi!”, Trần Hiếu Dĩnh trịnh trọng gật đầu.

“Hả?”. Hứa Trác Nghiên lại lần nữa kinh ngạc “Thật à? Ai thế? Gần đây chị có phát hiện ra em có động tĩnh gì mới đâu nhỉ?”

“Ôi trời, chị á, mắt để trên trời, thế nên người đàn ông tốt ở ngay bên cạnh mà cũng không để mắt đến. Nhưng em thì khác, suốt ngày đeo kính cận nặng, nhìn chăm chăm vào mấy người đàn ông xung quanh chúng ta, càng nhìn càng thấy vừa ý, càng nhìn càng thấy thích!”. Trần Hiếu Dĩnh nói rất thật, nhưng Hứa Trác Nghiên càng nghe càng cảm thấy cô ấy đang đùa cợt.

“Thật hay giả thế?”, Hứa Trác Nghiên đẩy vai Trần Hiếu Dĩnh.

“Thật, em đâu có giống như chị, lằng nhằng, ừ ừ mở mở. Em thì khác, thích là thích, để ý là để ý!”. Trần Hiếu Dĩnh lườm Hứa Trác Nghiên, thở dài nói: “Có điều chỉ là tình đơn phương thôi, trong mắt người ta không hề có em!”

“Rốt cuộc ai thế? Tiết lộ chút đi, rồi chị lên kế hoạch dùm cho!”. Hứa Trác Nghiên bỗng thấy háo hức, kéo tay Trần Hiếu Dĩnh ngồi vào ghế đá bên đường.

“Đàn ông công ty chúng ta chỉ đếm trên đầu ngón tay, ba ngón tay là đủ, chị nói xem là ai?”, vẻ mặt Trần Hiếu Dĩnh có chút e thẹn.

Hứa Trác Nghiên chớp chớp mắt rồi lập tức vỗ tay cái đốp: “Đỗ Giang!”

“Chị nói gì mà to thế?”. Trần Hiếu Dĩnh đưa mắt nhìn xung quanh: “Em còn muốn hét mà không dám đây này!”

“Ha ha!”. Hứa Trác Nghiên cười lẩn: “Không tồi, rất có con mắt nhìn người, con bé này không tồi!”

“Cái gì chứ? Nói cứ như thế chị là mẹ già ấy, Đỗ Giang cũng đâu nhỏ hơn chị bao nhiêu!”. Trần Hiếu Dĩnh bĩu môi, ngẩng đầu lên trời than: “Chỉ đáng tiếc là giờ anh ta đã bị Trương Mạn và Tiểu Mễ vây quanh đến thở chẳng ra hơi, sức đâu mà chú ý đến em!”

“Đừng lo, đừng lo!”. Hứa Trác Nghiên choàng lấy vai Trần Hiếu Dĩnh: “Chuyện này chị biết rồi, hồi đầu phỏng vấn Đỗ Giang, chị từng hỏi anh ta, bởi vì anh ta và Trương Mạn là bạn học đồng hương, lúc ấy chị còn lo hai người bọn họ là quan hệ yêu đương, sau này khó quản lý, vì vậy cố ý nói với anh ta, anh ta nói không phải, hai người chỉ là bạn thân, không có “sức hút tình yêu”. Đây là nguyên văn lời Đỗ Giang, cứ yên tâm đi!”

“Thật không?”, Trần Hiếu Dĩnh bán tín bán nghi.

“Thật!”, Hứa Trác Nghiên gật đầu lia lịa.

“Thế vẫn còn Tiểu Mễ, người này càng khó đối phó!”, Trần Hiếu Dĩnh xì mặt ra, vẻ buồn bã.

Hứa Trác Nghiên lập tức an ủi. Thế là đành phải nói thêm một câu xin lỗi, đành hi sinh Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ ấy mà, cứ dở dở điên điên, Đỗ Giang là người hướng nội, hiền hòa, con người thật thà chất phác, chắc chắn anh ta không thích những cô gái quá khoa trương. Hơn nữa những người đàn ông thông minh thường thích những cô gái tính tình hiền lành, lương thiện, chắc chắn em sẽ có cơ hội!”

“Thật không?”. Trần Hiếu Dĩnh chớp chớp mắt nhìn Hứa Trác Nghiên, tràn đầy hi vọng.

Hứa Trác Nghiên lại lần nữa trịnh trọng gật đầu.

Tâm sự của con gái lúc nào cũng có liên quan đến con trai và chuyện tình cảm. Cả hai người đều có vài phút trầm tư, lặng lẽ nhìn ánh đèn trong màn đêm bên bờ biển, lắng nghe tiếng sóng vỗ rì rào, tâm sự ngổn ngang trăm mối.

Sáng ngày hôm sau, trả lại phòng, Hứa Trác Nghiên dẫn Trần Hiểu Dĩnh đến Viên Minh Tân Viên.

Viên Minh Tân Viên chính thức được khánh thành và mở cửa vào ngày mừng 2 tháng 2 năm 1997, tọa lạc ở dưới chân núi Thạch Lâm trên đại lộ Châu Hải Cửu Châu, diện tích khoảng 1,39km², được xây dựng trên nguyên tắc là vườn Viên Minh Bắc Kinh, được đầu tư 600 triệu nhân dân tệ, là một trong bốn khu thắng cảnh loại A của Trung Quốc. Kiến trúc mang đậm chất văn hóa đời Thanh với những sân khấu lớn dành để biểu diễn múa rất thu hút sự chú ý của người xem.

Hứa Trác Nghiên rất coi trọng và yêu thích lịch sử, vì vậy cô thích đến những nơi có tính lịch sử và văn hóa lâu đời hơn là những khu thắng cảnh tự nhiên.

Viên Minh Tân Viên hòa nhập vào quần thể công trình kiến trúc Hoàng gia cổ xưa, thống nhất thành một chính thể với quần thể kiến trúc Viên Lâm cổ điển Giang Nam và quần thể kiến trúc phương Tây, tái hiện lại sự phồn hoa đô hội một thời của nhà Thanh.

Ở phía tây là một quần thể kiến trúc mang nét cao quý của kiến trúc phương Tây, những bức tường đá màu trắng toát, những đồ nội thất tinh xảo khiến cho người ta có cảm giác mình đang đứng giữa cung điện châu u cổ. Trong khi đó, ở điện Chính Đại Quang Minh, khu tổ chức yến tiệc Cửu Châu Thanh được bố trí rất trang nghiêm, quy củ.

“Chị à, chị đang nghĩ gì thế?”, thấy Hứa Trác Nghiên trầm tư, Trần Hiểu Dĩnh liền hỏi.

“Đến nơi này, chị không khỏi nhớ đến những di tích hoang phế của Bắc Kinh, trong lòng lại thấy buồn. Cuộc đời thật bất thường, đã từng là một tòa kiến trúc như trên thiên đình, bỏ ra tâm huyết của biết bao nhiêu nhân công, vậy mà bị thiêu trụi bởi một bó đuốc. Trong khi đó Viên Minh Tân Viên này, đâu đâu cũng nhìn thấy con cháu của liên quân tám nước, những kẻ mắt xanh mũi lõ đang thi nhau chụp ảnh kỉ niệm, thật là khôi hài!”

“Chị Nghiên thật không ngờ chị lại đa sầu đa cảm như vậy!”. Trần Hiểu Dĩnh thở dài: “Chị có biết không? Chị là người đã cho em có được nhận thức mới về những “người đẹp tài năng”. Trước đây em thường nghĩ những “người đẹp tài năng” thường có “ba cao”: lương cao, học vấn cao, con mắt cao. Bởi vì con mắt của họ hướng lên trời, thế nên lúc nào cũng vênh váo tự đắc. Đẹp thì có đẹp đấy, nhưng quá kiêu ngạo nên thành ra không dễ thương. Nhưng sau khi quen với chị, em phát hiện ra rằng thực ra chị không như vậy, chị đáng yêu hơn bọn họ, lương thiện hơn bọn họ và biết điều hơn họ nhiều!”

“Chết mất, tiền thưởng của em là do Đỗ Giang quyết định, cái này không thuộc quyền quản lý của chị, không cần em khen ngợi chị làm gì cho phí công!”, sau một hồi nói đùa, Hứa Trác Nghiên thấy tâm trạng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Ở Viên Minh Tân Viên, ngoài cảnh quan còn có biểu diễn giải trí. Ở hội trường diễn kịch có đại lễ Thanh Cung, có biểu diễn Kinh Kịch, hợp tấu nhạc cụ... Những màn biểu diễn này đều hết sức đặc sắc, khiến cho người xem không thể rời mắt.

Xem hết buổi biểu diễn, hai người ăn mấy thứ linh tinh rồi bắt xe khách về Thâm Quyển.

14. Chương 17.1

Chương 17: Do dự khó xử

Mùng một tháng năm là bắt đầu kì nghỉ dài bảy ngày. Sáng dậy, Hứa Trác Nghiên liền gọi điện về nhà, bố mẹ cô đang ngồi ở nhà chơi đánh bài, vì vậy âm thanh rất ồn ào, cảm giác như không thực.

Mẹ nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu đó, nào là hỏi han tình hình dạo này thế nào? Bảo phải chú ý sức khỏe, đừng làm việc mệt quá hoặc không thích nghi được thì cứ về Bắc Kinh... Hứa Trác Nghiên kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng cũng ậm ừ đáp lời, cuối cùng cũng thấy hơi bực, nhưng vẫn tỏ vẻ nhẹ nhàng: “Thôi được rồi thưa mẹ, đừng lo chuyện của con nữa, giờ con đang rất ổn, mẹ chỉ cần chăm sóc tốt cho bố là được rồi, bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!”

Cúp điện thoại, tâm trạng vô cùng phức tạp. Đúng lúc ấy điện thoại lại đổ chuông, chô liếc nằm hình, là Liêu Vĩnh Hồng: “Chị Liêu à?”

“Nghiên à, hôm nay có kế hoạch gì chưa?”, Liêu Vĩnh Hồng hỏi.

“Không có, em vốn định ở nhà ngủ thôi!”, Hứa Trác Nghiên đáp luôn.

“Ngủ cái gì mà ngủ, một ngày đẹp trời như thế này, ra ngoài đi dạo với chị đi!”

“Đi đâu?”

“Em đừng hỏi, nhớ mang theo áo bơi, hai bộ quần áo rộng rãi, mười phút nữa chị có mặt ở cổng chung cư nhà em! À phải rồi, đừng có lười theo cái đuôi của em đấy!”, Liêu Vĩnh Hồng nói một tràng rồi cúp máy luôn.

Hứa Trác Nghiên ném điện thoại đi, nằm dài ra giường, mắt nhìn trần trần lên trần nhà: “Trời ơi, tôi bán mình cho chị rồi, ngay cả mừng một tháng năm cũng bị bóc lột như vậy đấy hả, thật là quá quắt!”, nhưng nói thì nói thế chứ Hứa Trác Nghiên vẫn làm theo.

Hứa Trác Nghiên lập tức bò xuống giường, chuẩn bị đồ đạc. Trần Hiểu Đình cũng không có nhà, chắc là đi ra ngoài mua đồ rồi. Thế là Hứa Trác Nghiên liền để lại một mẫu giấy nhắn cho cô ấy, đúng mười phút sau là xe của Liêu Vĩnh Hồng có mặt ở cổng chung cư. Hứa Trác Nghiên nhìn thấy xe của Liêu Vĩnh Hồng đỗ ở phía xa, cô vẫy tay rồi sải bước đến chỗ xe đậu.

Hứa Trác Nghiên mặc một chiếc áo lệch vai, kết hợp với chiếc váy xanh pha tím, trông rất bắt mắt và tươi mát.

Hứa Trác Nghiên vừa lên xe, Liêu Vĩnh Hồng đã tám tấc: “Cách phối hợp rất tuyệt, thường ngày đi làm thường thấy em ăn mặc nghiêm túc, giờ thấy em mặc quần áo thoải mái kiểu này thấy đẹp thế!”

“Thật không? Ở văn phòng thì em buộc phải ăn mặc chừng chặc một chút!”. Ở trước mặt người khác, “Chị Nghiên” là “Phó tổng giám đốc”, còn trước mặt Liêu Vĩnh Hồng, cô trở thành cô em gái nhỏ đúng nghĩa, vì vậy nói chuyện cũng thoải mái hơn chứ không hay trầm ngâm như bình thường.

“Vết thương ở tay là do vụ va chạm tối hôm ấy đấy à?”, Liêu Vĩnh Hồng đột nhiên hỏi.

“Vâng!”. Hứa Trác Nghiên nhún vai đáp: “Đừng nhắc đến nữa, hôm đấy đúng là làm em sợ chết khiếp!”

“Hôm qua chị nghe Đỗ Giang nói, chị cũng chết khiếp, không ngờ lại xảy ra những chuyện như thế!”. Liêu Vĩnh Hồng nhìn thẳng về phía trước, lên đến đường cao tốc, chiếc xe bắt đầu tăng tốc.

“Ôi trời, thôi em không nói chuyện với chị nữa đâu, tránh để chị phân tâm!”, Hứa Trác Nghiên bây giờ tự nhiên lại thấy sợ ngồi xe.

“Ha ha...”. Liêu Vĩnh Hồng bật cười: “Thôi đừng nói lằng nhằng nữa, chị đâu có lái xe sau khi uống rượu, chuyện hôm đó cũng một phần tại chị, đáng lẽ ra chị phải bảo lái xe đợi các em đến khi xong việc, đưa các em về nhà mới phải!”

“Haizz, sao có thể trách chị được? Chẳng ai ngờ được sự việc nó lại thành ra như vậy mà!”

“Vì vậy chị mới nói, hay là công ty mua thêm một chiếc xe, em chịu khó tập luyện, sau này tự lái xe đi cho tiện”, Liêu Vĩnh Hồng nói rất thật lòng

Hứa Trác Nghiên vội vàng xua tay: “Thôi bỏ đi, em không dám nhận đâu, hơn nữa chỉ sang đầu năm sau là em phải về Bắc Kinh mà!”

“Cũng phải!”, Liêu Vĩnh Hồng đáp lời. Ánh mặt trời rất gay gắt, Liêu Vĩnh Hồng lấy kính râm ra đeo rồi nói tiếp: “Lúc đó chị nghe nói hình như vì chuyện tình cảm nên em muốn tạm thời thay đổi môi trường, vì

vậy mới rời khỏi Bắc Kinh, vậy thì nếu định trở lại như vậy có nghĩa chuyện tình cảm của em đã được giải quyết ổn thỏa rồi ư?”

Mặc dù đã làm ăn với Liêu Vĩnh Hồng nửa năm rồi, nhưng nội dung các câu chuyện của họ gần như chẳng bao giờ đề cập đến cuộc sống riêng tư, nhất là vấn đề tình cảm cá nhân.

Hứa Trác Nghiên là một con người, thậm chí còn là người có tình cảm phức tạp. Mà Liêu Vĩnh Hồng cũng là một con người, dường như cũng có những sự từng trải không ai biết và không muốn nhắc đến. Vì vậy hai người qua lại với nhau trong sự dè dặt, không ai động chạm đến “khu vực cấm” trong tâm hồn của người kia. Thế mà hôm nay Liêu Vĩnh Hồng lại chủ động nhắc đến khiến cho Hứa Trác Nghiên có hơi bất ngờ, vì vậy cô trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Em muốn trốn tránh một người, chỉ là người đã đi rồi nhưng trái tim vẫn không thể từ bỏ. Hơn nữa dù gì nhà em cũng ở bên đây, sớm muộn gì cũng phải về!”

Liêu Vĩnh Hồng gật đầu: “Vậy còn anh ấy thì sao? Sau khi quay về sẽ nói lại tình cảm với anh ấy chứ?”

“Anh ấy?”. Hứa Trác Nghiên ngẩn người giây lát: “Anh ấy ư, em cũng không biết, em không thể quay đầu, cũng không muốn quay đầu!”

“Chị hiểu rồi!”. Liêu Vĩnh Hồng nhìn Hứa Trác Nghiên, nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của cô, nhẹ nhàng an ủi: “Nhìn bộ dạng của em chị thấy cắt đứt rồi cũng tốt, mặc dù chị không rõ tình hình cụ thể, nhưng chị là người từng trải, chị nói cho em biết, nếu lấy chồng, thì phải lấy một người mà người ta yêu em nhiều hơn, thực ra làm phụ nữ chúng ta, có yêu hay không không quan trọng, kết hôn rồi sinh con đẻ cái, tự nhiên trái tim sẽ thuộc về người ấy. Nhưng đàn ông thì khác, anh ta yêu em thì cuộc sống của em mới hạnh phúc, nếu không sau này cuộc sống của em sẽ chẳng mấy êm đẹp đâu!”

“Cũng phải, rất nhiều người đã nói thế!”

“Hơn nữa giờ em đang trong thời điểm tốt nhất, phải mở to mắt mà lựa chọn một người yêu em và điều kiện tốt một chút. Lấy được chồng tốt còn hơn phải cật lực làm việc kiếm tiền!”, Liêu Vĩnh Hồng nói cứ như đang khuyên nhủ chính bản thân.

Hứa Trác Nghiên gật gù.

Ở phía Đông Nam của Thâm Quyển, ở huyện Nam Áo, điểm cuối của bán đảo Đại Bằng, chiếc xe dừng lại ở khu nghỉ mát Nam Áo Kim.

“Em đến đây lâu như vậy rồi mà vẫn chưa dẫn em đi thư giãn. Đây là bãi biển nổi tiếng của Thâm Quyển, được mệnh danh là Hawaii của Thâm Quyển!”. Liêu Vĩnh Hồng dừng xe lại, lấy túi du lịch ở ghế sau ra và bảo Hứa Trác Nghiên xuống xe.

Đi vào khách sạn, thuê hai phòng đơn, Hứa Trác Nghiên hơi ngạc nhiên nhưng sau nghĩ lại, có người có thói quen sinh hoạt riêng, bản thân mình tiết kiệm quen rồi, nhưng chưa chắc ai cũng muốn chung một phòng tiêu chuẩn với mình.

Lấy chìa khóa phòng, Liêu Vĩnh Hồng nói: “Chị hơi mệt, đi ngủ một lát, tối nay cùng ăn cơm nhé, giờ em đi dạo một chút đi!”

“Ok!”. Hứa Trác Nghiên lấy chìa khóa vào phòng, cất đồ đạc xong xuôi, bôi một lớp kem chống nắng lên da rồi đi xuống lầu.

Khu nghỉ dưỡng được xây dựng bên bờ biển, trước mắt là bãi cát trắng như ngọc, sau lưng là dãy núi Thất Tiên truyền thuyết, giữa dãy núi là dòng thác trong mát, cây cối xanh tươi, chim chít líu lo. Ở một nơi cách xa thành phố lớn như thế này, có cảm giác như mình đang ở cõi thần tiên, non xanh nước biếc tuyệt vời. Liêu Vĩnh Hồng đúng là rất biết chọn địa điểm!

Một mình đi dạo trên bờ biển, bãi cát trắng lấp lánh ánh mặt trời ảm áp. Hứa Trác Nghiên cởi dép, xách trên tay rồi giẫm lên lớp cát mềm mại, ngắm nhìn làn nước biển xanh trong vắt, những hàng cây râm mát bên bờ biển, cảm giác lúc này thật thoải mái, thật tự do tự tại. Cô cố gắng tận hưởng những cảm giác tuyệt vời của ánh mặt trời dịu dàng, của những hạt cát mềm mại và sự mát mẻ của những cơn sóng biển đem lại, vứt hết mọi phiền toái khỏi đầu, đắm mình vào vòng tay bao la của biển cả.

Có lẽ đây là một buổi chiều tuyệt đẹp, Hứa Trác Nghiên ngồi xuống dưới một bóng cây, tận hưởng không gian yên tĩnh hiếm có. Ở một ban công trong khu nghỉ dưỡng, có hai người đang đứng chăm chú nhìn cô, bàn luận về cô mà cô hoàn toàn không hay biết.

Liêu Vĩnh Hồng mặt mày vô cảm, nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh định thế nào?”

“Làm thế nào ư? Nên làm gì thì làm. Sao thế, chị muốn dạy tôi à?”, anh vặn hỏi lại.

“Anh định ép tôi đấy à?”. Liêu Vĩnh Hồng dụi tắt điếu thuốc trên tay: “Tôi đã nói rồi, cô ấy không giống như những người khác, tôi đã rửa tay từ lâu rồi!”

“Tôi biết!”. Anh cũng dụi tắt điếu thuốc trên tay, vứt ra khoảng không trước mặt, đặt một tay lên vai Liêu Vĩnh Hồng: “Vì vậy tôi mới muốn có, mới nôn nóng như vậy!”

“Thực ra Hứa Trác Nghiên rất dễ mềm lòng, anh chỉ cần đối xử tốt, từ từ hẹn hò với cô ấy, có thể sẽ giành được trái tim cô ấy, như thế tốt hơn như thế này nhiều!”, Liêu Vĩnh Hồng vẫn có ý muốn thuyết phục anh.

“Từ từ ư, từ từ ra sao? Phải mất bao lâu? Những người phụ nữ mà tôi từng gặp không ít, phải dùng cách nào đối phó với cô ấy tôi rõ hơn chị nhiều! Hơn nữa chuyện tối hôm ấy khiến tôi rất sợ, nếu như hôm đó xảy ra chuyện gì thật, cô ấy sẽ biến mất như thế ngay trước mặt tôi. Cô nói đi, lúc ấy tôi có ân hận cũng có tác dụng gì?”. Anh hần học nói: “Vì vậy một dao chặt đứt hẳn, chớ phí nhiều công sức, trực tiếp xông lên. Chị yên tâm, không sao đâu!”

“Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, cô ấy là mẫu phụ nữ bên ngoài mềm yếu nhưng bên trong thì cứng rắn, tôi sợ...”, Liêu Vĩnh Hồng có vẻ do dự.

“Chị sai rồi, cô ấy là loại bên ngoài thì mạnh mẽ mà bên trong thì yếu đuối!”. Anh hướng ánh mắt về cái bóng phía xa xa ngoài bãi biển rồi quay lại nhìn Liêu Vĩnh Hồng: “Giờ chị thật sự mềm lòng rồi, nhớ chị Hồng hồi đầu ở Châu Hải đã khiến cho không biết bao nhiêu con gái nhà lành chỉ trong một đêm trở nên nổi tiếng, bởi dường như không biết bao nhiêu đại gia. Sao thế, vừa mới rút lui mà hào khí lúc ấy cũng mất luôn rồi à?”

“Sao anh toàn lấy những chuyện xấu xa ngày xưa ra để uy hiếp tôi hả?”. Liêu Vĩnh Hồng trợn mắt gắt: “Thôi được rồi, tôi mặc kệ, anh tự làm lấy đi, cứ nghĩ đi, anh phải nghĩ bằng được một cách gì đó mới ổn!”

Liêu Vĩnh Hồng quay phắt người đi thẳng vào phòng, nằm dài ra giường. Còn anh vẫn chăm chú nhìn về phía bãi biển, khóe môi khẽ nhếch lên mỉm cười.

Hoàng hôn, Hứa Trác Nghiên và Liêu Vĩnh Hồng đang ngồi ăn cơm bên bàn ăn cạnh cửa sổ, uống rượu vang, ăn hải sản và nói chuyện công việc. Dần dần, Hứa Trác Nghiên có cảm giác ngà ngà say. Cô cảm thấy tối nay là một buổi tối dễ chịu nhất trong một năm trở lại đây, hóa ra cảm giác say lại thú vị đến thế, ít nhất là trong ngày hôm nay, cô không hề nghĩ đến anh. Tuy nhiên, cái kẻ không được hoan nghênh kia lại đột nhiên xuất hiện, phá vỡ tất cả mọi thứ yên tĩnh của cô.

“Tổng giám đốc Lâm, sao trùng hợp thế? Anh cũng ở đây à?”. Liêu Vĩnh Hồng nhìn thấy Lâm Khởi Phàm đang ngồi ăn một mình ở bàn bên kia trước nên nhiệt tình chào hỏi.

Lâm Khởi Phàm đến gần, nhìn Liêu Vĩnh Hồng rồi nhìn Hứa Trác Nghiên: “Ừ, sao trùng hợp thế?”

“Anh đi một mình à? Hay là cùng ngồi ăn đi!”. Liêu Vĩnh Hồng nhiệt tình mời mọc, nhưng mặt Hứa Trác Nghiên vẫn lạnh như băng. Lâm Khởi Phàm liếc cô rồi nói: “Thôi bỏ đi, tôi đã gọi món rồi, thôi cứ ai ăn của người nấy vậy!”

“Thế cũng được!”. Liêu Vĩnh Hồng trừng mắt với Hứa Trác Nghiên, đợi Lâm Khởi Phàm đi rồi mới nói: “Em thật là, trong lòng nghĩ gì cũng không thể thể hiện hết ra mặt như thế được, làm người ta mất hết thể diện!”

“Em biết, chỉ cảm thấy anh ta không được đứng đắn, không muốn nói nhiều với anh ta”, Hứa Trác Nghiên chu môi nói.

“Không đứng đắn ư? Không đứng đắn với em ư?”. Liêu Vĩnh Hồng cười nhẹ: “Anh ta là vậy đấy, trong giới doanh nhân thành công ở Thẩm Quyển này, anh ta có thể coi là một người đàn ông không tồi rồi! À phải

rồi, hình như đây không phải lần đầu tiên em như vậy, tại buổi lễ kỉ niệm lần trước, em đã chẳng nể nang người ta ngay trước mặt bao nhiêu người, lại sinh sự rồi phải không?”

“Đâu có, em chỉ quỳen góp cho quỹ từ thiện của chúng ta thôi mà!”, Hứa Trác Nghiên ngẩng mặt, đắc chí nói.

“Thôi đi cô, lại còn đắc chí nữa. May là anh ta chứ nếu đổi lại là người khác, ngày mai anh ta sẽ đá đít cô ra khỏi thị trường, trả hàng ngay tấp lự!”. Liêu Vĩnh Hồng còn định nói gì nhưng điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô đành phải đứng dậy nghe điện, chẳng mấy chốc quay lại bàn với vẻ mặt căng thẳng: “Em từ từ ăn nhé, chị có chút chuyện phải ra ngoài một chuyến, có mấy người bạn ở nơi khác đến, chị phải đi tiếp đón một chút!”

“Hay là em đi cùng chị!”, Hứa Trác Nghiên lấy khăn lau miệng rồi đứng dậy.

“Thôi đừng, muộn quá rồi! Chị không về thành phố nên không thể đưa em về. Chị qua bên đó chào hỏi rồi về luôn, ngày mai vẫn còn chuyện quan trọng cần bàn với họ. Hai ngày tới em cứ ở đây tranh thủ nghỉ ngơi!”, Liêu Vĩnh Hồng nói xong liền tức tốc đi ngay.

15. Chương 17.2

Hứa Trác Nghiên nhìn bàn đầy thức ăn chưa mấy động đũa, lòng nghĩ cũng thấy phí nên bắt đầu “Chiến đấu”.

Ăn cơm một mình bao giờ cũng rất ngon miệng, bởi vì thoải mái, không phải lo lắng bị người khác soi mói tướng ăn của mình, cũng không phải lo đối đáp xã giao với ai đó, vì vậy cô rất thích ăn một mình.

Cơn ác mộng bắt đầu đến từ khi nào vậy? Có lẽ là bắt đầu từ người ngồi đối diện với cô, anh ta chỉ tay vào chai rượu vang gần như đã cạn đến đáy: “Anh tưởng là em không động đến giọt rượu nào cơ đấy, nhưng hai người uống cũng không ít đâu nhỉ?”

“Uống rượu phải xem kẻ ngồi đối diện là ai!”, Hứa Trác Nghiên chẳng buồn ngẩng đầu, gọn gọn đáp.

“Chẳng lẽ em không thể nói chuyện tử tế với anh một chút hay sao?”, Lâm Khởi Phàm đột nhiên nắm chặt lấy tay cô, ấn xuống mặt bàn.

Hứa Trác Nghiên buông đôi đũa trong tay ra.

“Mỗi lần tôi vừa mới có ấn tượng tốt một chút về anh thì ngay lập tức tôi lại phát hiện ra anh càng đáng ghét hơn!”, mượn hơi rượu, Hứa Trác Nghiên liền nói hết những cảm giác trong lòng. Cô còn định nói gì nữa nhưng chợt thấy chóng mặt, chỉ một giây tiếp theo đã đổ gục vào lòng anh.

“Anh đừng có thừa nước đục mà thả câu!”. Đó là câu nói cuối cùng của Hứa Trác Nghiên trong khoảnh khắc còn tỉnh táo.

Trong cơn mơ màng, cô phát hiện mình bị anh ta bế lên lầu, đi vào trong phòng.

Rõ ràng là phòng của anh ta, đây là một gian phòng xa hoa. Vừa vào cửa, thứ đập vào mắt chính là bồn tắm ngoài trời được bài trí ở ban công. Có thể người thiết kế hồi đó đã có ý tưởng là để người ở trong căn phòng này được tận hưởng cảm giác thư thái khi đắm mình trong bồn tắm đầy cánh hoa, vừa tận hưởng những cơn gió mát, tiếng chim chóc reo ca, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, thu hết cảnh bãi biển vào trong tầm mắt.

Nếu như người ở bên cạnh cô lúc này không phải là anh ta, mà là anh, vậy thì đây sẽ là một bữa tối lãng mạn và ấm cúng đến thế nào nhỉ?

Tuy nhiên trong hiện thực, cảnh tượng vừa hoang đường vừa nực cười là, giờ cô như một con mèo bị thương, hoảng sợ thu mình trên ghế sofa, còn anh ta là một kẻ đi săn, đang rập rình ở bên cạnh, tận hưởng con mồi ngay ở bên miệng, vẻ như đang thưởng thức, tận hưởng từng giây từng phút trôi qua mà không vội vàng ăn ngay miếng mồi ngon trước mặt.

Ánh mắt của anh đầy ngạo nghễ, từ từ cởi áo ngoài của cô ra, khiến cho cô trần trụi như đang khỏa thân trước mặt anh.

Anh không nói năng gì, chỉ dùng đôi mắt để nhìn cô chăm chăm. Hứa Trác Nghiên cố gắng định thần, cố ép mình phải đứng dậy, đi ra ngoài. Nhưng đi được mấy bước, cô đã bị anh ở phía sau kéo giật lại, trong ánh sáng mờ mờ, cô nhận ra ngọn lửa đang bùng lên trong mắt anh. Cô vội vàng nhắm mắt lại, hi vọng đây chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng cô đã thất vọng, nói chính xác hơn là tuyệt vọng.

Anh ta dồn cô vào tường, những nụ hôn tàn nhẫn tới tấp “tấn công” cô.

Cô cố sức chống cự, khiến cho toàn thân rịn mồ hôi, nhưng chẳng có tác dụng, cô không sao thoát khỏi sự khống chế của anh, ngược lại, còn làm cho dục vọng của anh càng thêm mãnh liệt.

Tay của Hứa Trác Nghiên đã bị anh giữ chặt, cô nhắm mắt, dùng răng cắn mạnh môi anh, cho đến khi cô cảm thấy trong miệng mình có mùi tanh của máu mà vẫn chẳng thay đổi được gì. Anh không vì đau mà hắt cô ra, cũng không vì đau mà dịu bớt sự điên cuồng của mình.

Áo của Hứa Trác Nghiên đã bị cởi ra, tay của anh đã luồn vào trong váy cô và bóp rất mạnh. Cô đột nhiên từ bỏ việc chống cự, gào lên: “Dừng lại, Lâm Khởi Phàm anh đang làm cái gì thế hả? Nếu như anh muốn, anh có thể dùng tiền để giải quyết, đừng tìm tôi!”, nhưng anh ta vẫn không dừng tay.

“Tôi không phải, không phải!”, Hứa Trác Nghiên gào lên, nước mắt trào ra.

Người anh chợt run lên, đôi tay như khựng lại, ôm lấy mặt cô: “Không phải cái gì?”

“Anh biết em không phải là loại con gái tùy tiện, không phải loại dĩ điểm, vì vậy anh mới nói, hãy lấy anh!”. Giọng của anh ta rất kiên định, lúc nói, hơi ấm từ miệng anh phả vào mặt cô.

“Tôi không phải là một trang giấy trắng, tôi có người tôi yêu, vì vậy hãy tha cho tôi!”

Lâm Khởi Phàm buông tay ra, nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc.

Hứa Trác Nghiên lập tức cài lại những cúc áo đã bị tháo ra, cô hoảng loạn, yếu ớt. Còn anh, dường như đang nhìn thấy sự yếu đuối của cô. Anh đến bên bàn trà, cầm thuốc và bật lửa lên, từ từ châm một điếu: “Nói đi, nếu như là sự thật, tôi sẽ tha cho cô!”

Hứa Trác Nghiên xoay người lại, quay lưng vào mặt anh ta: “Đó là chuyện của tôi với anh ấy, tôi không cần thiết phải nói cho người thứ ba!”

“Thế sao?”

Hứa Trác Nghiên không nói gì mà đi thẳng ra cửa. Nhưng chỉ một giây tiếp theo, Lâm Khởi Phàm dục mạnh điếu thuốc xuống sàn nhà, đứng bật dậy và kéo cô lại, dữ dằn siết chặt lấy cô, hỏi như đang thẩm vấn một phạm nhân: “Anh ta ở đâu? Nếu yêu thương nhau tại sao cô lại một mình đến Thâm Quyển? Năm rồi, anh ta không đến, cô cũng không về, cô lừa tôi!”

“Tôi không lừa anh, yêu một người không nhất định phải dính chặt lấy nhau không rời, anh ấy ở trong tim tôi!”. Hứa Trác Nghiên đặt tay lên ngực, vẻ mặt vô cùng thê lương và nghiêm túc.

Anh trừng mắt nhìn cô, cô hắt tay anh ra, định bỏ đi, nhưng cơn chóng mặt lần nữa ập đến, thân hình mềm nhũn của cô chẳng còn chút sức lực nào, ngã vào người anh. Môi anh lại khẽ nhếch lên, bế thốc cô, đi thẳng vào phòng ngủ.

Ném, đúng vậy, là ném mạnh lên giường.

Cú ném mạnh ấy khiến cho cô hoàn toàn tỉnh táo, cô bỗng thấy bình tĩnh hơn: “Anh không định thừa nước đục thả câu thật đấy chứ?”

Anh không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô.

Thân hình mềm mại của cô hiện lên đầy quyến rũ qua chiếc áo bó sát, dưới chiếc váy màu tím là đôi chân trắng nuột nà như ngọc, nổi bật trên chiếc ga trải giường trắng toát, vô cùng hấp dẫn, khiến cho người khác không thể kiềm chế. Làn da sau khi say rượu hồng như được điểm một lớp phấn hồng dịu dàng dưới ánh đèn nhẹ nhàng trong phòng...

Chăm chú quan sát hàng lông mày, đôi mắt và vẻ mặt của cô...

Lâm Khởi Phàm hiểu rằng, bản thân mình rất thích cô, có nên chiếm đoạt cô trong tình cảnh này không? Anh đang do dự.

Anh hơi cúi xuống, vốn dĩ chỉ định gạt những lọn tóc lòa xòa trên mặt cô, nhưng cô nhìn anh bằng ánh mắt hoảng sợ và đột nhiên giơ tay tát thẳng vào mặt anh. Mặc dù không một câu nói, nhưng vẻ mặt vô cùng khinh bỉ. Là hận!

Khoảnh khắc ấy, anh quyết tâm thực hiện ý muốn ban đầu của mình. Một cô gái ương ngạnh không chịu thuận phục như thế này, cho dù anh có thả cô, cô cũng chưa chắc đã vì vậy mà nảy sinh thiện cảm với mình. Một cô gái như vậy càng khơi dậy dục vọng muốn thuận phục của anh.

Cuối cùng anh nằm đè lên người cô. Với sức lực yếu ớt, chẳng mấy chốc cô đã không thể chống cự. Cô nhắm mắt, mặc dù không có chút sức lực nào nhưng vẫn không thôi chống cự.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, sự đau khổ ấy, ngọn lửa dục vọng của anh càng thêm bùng cháy.

Tiếng khóc khe khẽ, cùng với sự chống cự vô ích, khiến cho dục vọng bùng lên trong người anh...

Anh có hơi kinh ngạc, bởi vì hết lần này đến lần khác anh hòa vào sự ấm áp và êm dịu của cô, anh biết, cơ thể cô đã chấp nhận mình.

Là vui mừng hay là cái gì khác, anh cũng không rõ nữa. Chỉ cảm thấy một cảm giác hạnh phúc cuồng nhiệt khó thể chế ngự đang lan tỏa.

Cô ngại ngừng, từ đầu đến cuối nhắm chặt mắt lại, nước mắt lăn dài trên gò má. Nhưng trong con mắt của anh, những giọt nước mắt tinh khiết ấy càng làm cô thêm quyến rũ.

Cô đã chẳng còn sức lực mà suy nghĩ, sự kiệt sức và choáng váng của cơn say đã khiến cô mềm nhũn trong vòng tay anh, hoàn toàn mất đi tri giác, từ từ chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Lúc trời tảng sáng, Hứa Trác Nghiên từ từ lấy lại ý thức.

Cô tỉnh táo, nhìn thấy người đàn ông khóa thân đang nằm bên cạnh mình, không hề ngạc nhiên, không hề gào khóc, chỉ chờ đợi mặc quần áo, nhặt túi xách trên nền đất rồi đi ra ngoài cửa.

“Đợi đã!”, anh đi về phía cô, kéo tay cô lại.

Tay vung lên, một bạt tai nặng nề giáng thẳng vào mặt anh. Anh chẳng buồn chớp mắt: “Nếu như em thích có thể đánh thêm vài cái nữa!”, cô không nói gì, chỉ đứng ngây ra đó.

“Anh rất muốn biết tiếp theo em sẽ làm gì?”. Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, cô không phản kháng, mặc cho anh vuốt ve, chỉ có ánh mắt lạnh lùng nhìn anh.

“Sẽ đi tố cáo anh ư? Hình như em quên mang theo chứng cứ rồi?”. Anh nhoẻn miệng cười, cuộn cái ga trải giường đưa lên, đưa cho cô.

Cô không đón lấy, cái ga giường rơi xuống đất: “Không đâu!”

“Ha ha...”. Anh bật cười, ngồi xuống giường và kéo cô lại, nằm đè lên người cô: “Anh biết, một cô gái như em, có được thân thể em, tự nhiên sẽ có được trái tim em!”

Cô khẽ chống cự, nhướn mày nói: “Anh sai rồi, bởi vì anh không phải là người đầu tiên, nên tôi chẳng để tâm. Đối với anh, tôi chỉ cảm thấy như một trò chơi, hoặc cũng có thể nói tôi dùng anh để mua vui. À phải rồi, tôi có cần trả anh chút tiền không? Cho anh bao nhiêu thì đủ nhỉ? Hai trăm? Năm trăm? Hình như

anh cũng chẳng ra làm sao, cũng chỉ đáng hai trăm thôi!", Hứa Trác Nghiên biết rõ, với những gã đàn ông thế này nên sĩ nhục anh ta như thế nào. Quả nhiên những lời lẽ của cô đã phát huy tác dụng.

Nụ cười trên mặt anh lập tức biến mất, bộ mặt và cơ thể như cứng đờ. Cô vội chớp lấy cơ hội đẩy anh ra, đứng dậy đi ra khỏi phòng, kiêu ngạo tựa như một nữ thần, còn anh chẳng qua chỉ là một gã trai bao được cô dùng để mua vui mà thôi.

Lâm Khởi Phàm vô cùng phẫn nộ, chớp lấy cái gạt tàn trên đầu giường, ném mạnh ra cửa. Một tiếng "Choang" đinh tai vang lên, cái gạt tàn rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh.

"Con ranh chết tiệt!", Lâm Khởi Phàm gào lên với cánh cửa.

Nhìn đống hoang tàn trong phòng ngủ, nhớ lại những cảnh tượng đêm qua, sự mềm mại, yếu ớt, xấu hổ và non nớt của cô, cơn giận trong lòng anh như nguội dần. Đúng thế, một cô gái kiêu ngạo như thế sao can tâm để mình rơi vào cạm bẫy của kẻ khác, chắc chắn là vậy. Không ít người phụ nữ qua tay anh, ai là gái nhà lành giữ mình như ngọc, ai là kẻ lẳng lơ giả bộ thuần khiết anh đương nhiên có thể phân biệt rất rõ. Anh cười, rất thú vị! Cứng đầu, anh rất thích! Những cô gái cứng đầu và cổ chấp rất có cá tính.

Có thể anh thật sự nên yêu thương cô, nên bắt đầu hành động theo đuổi cô, cùng nắm tay cô đi trên con đường Tình Nhân ở Châu Hải này. Anh tin rằng rồi cuối cùng cô cũng sẽ chịu khuất phục, sẽ yêu mình. Nhưng cái cảm giác ấy, cái quá trình ấy... anh thực sự không thích. Sau khi cân nhắc, anh càng thích cái cảm giác đi săn này, cái khoái cảm chinh phục cô. Đúng, chính là chinh phục.

16. Chương 18

Chương 18: Không thể quay đầu

Về lại phòng mình, Hứa Trác Nghiên đi thẳng vào trong phòng tắm, xả nước lạnh từ trên đầu xuống, làn da lập tức nổi gai ốc, dường như có thể nhìn rõ từng cái lỗ chân lông trên da của mình. Đây là lần đầu tiên cô dùng nước lạnh để xối vào người, từ đầu đến chân chỉ hi vọng mình có thể trấn tĩnh lại, nhưng cái lạnh từ trong ra ngoài khiến cô rùng mình, không ngừng run lên cầm cập. Cô khóc, nước mắt hòa vào làn nước, khó mà phân biệt được. Nhưng nước mắt ấm nóng, chảy trên mặt nhỏ xuống ngực, chảy tí tách, mang theo cả hơi ấm của cô.

"Phan Hạo Nho!" Trong khoảnh khắc này, cô chỉ nhớ đến anh, cô gần như cảm thấy mình có lỗi với anh.

Cô từng nghĩ rằng, mình sẽ giữ gìn anh, cho dù anh có không cần, cho dù anh có không đếm xỉa gì đến cô, nhưng cô vẫn nguyên sẽ giữ gìn trái tim và thân thể trong trắng của mình vì anh. Tuy nhiên, tất cả đều đã kết thúc vào tối hôm qua, cô phát hiện ra mình thật sự rời xa anh rồi. Tiếng khóc thầm thì bật ra trong tiếng khóc đau đớn, cô cố nén nỗi đau trong tim, nỗi nhớ nhung sâu sắc và sự tự trách mình, biến chúng thành nước mắt. Cô không thể kiềm chế được nữa, cũng chẳng cần phải cố tỏ ra kiên cường nữa.

Điện thoại ở đầu giường cứ đổ chuông liên hồi, cô với tay lấy ống nghe, ấn vào phím tắt rồi ném cái ống nghe sang một bên. Đây là cuộc gọi từ đường dây trong khu nghỉ dưỡng. Hứa Trác Nghiên biết rõ, người có thể gọi cuộc gọi này chỉ có hai người, hoặc là Lâm Khởi Phàm hoặc là Liên Vĩnh Hồng. Mà hai người này, cho dù là ai, giờ cô đều không muốn nghe.

Nước lạnh khiến cô tỉnh táo hoàn toàn, Cô nhớ lại lần đầu gặp Lâm Khởi Phàm, rồi lần sau... Lần đầu tiên gặp đã là bắt đầu của một sai lầm, lần thứ hai và lần thứ ba là vì công việc cô mới chủ động đi tìm anh ta. Còn ba lần sau đó, một lần là vào buổi tối, Liên Hồng Vĩnh vì sự cố không thể đi được, bảo mình đến chỗ anh ta lấy chi phiếu. Tối hôm ấy, mặc dù không xảy ra chuyện gì, nhưng nếu có xảy ra là điều đương nhiên. Lần thứ hai là ở buổi sinh nhật công ty, nếu như không phải giám đốc Vu nhiệt tình đưa về, chắc là cũng không xảy ra sự việc ấy. Còn chuyện tối qua, từ đầu đến cuối chỉ là một cái bẫy.

Cô không phải con ngốc, cô chỉ không cam tâm, cũng không dám tin Liên Vĩnh Hồng lại giúp anh ta bày ra cái bẫy này rồi hết lần này đến lần khác đẩy cô vào cạm bẫy.

Ánh hoàng hôn rực rỡ, bầu trời xam xám quàng lên những ánh đỏ. Dưới ánh sáng mặt trời, khuôn mặt cô như được bao bọc bởi một sự mơ hồ. Một chiếc áo sơ mi dài và rộng bay bay trong gió, một chiếc váy bó sát thể hiện phong thái cao quý, mái tóc buông xõa cho gió tung bay, tay xách một va li nhỏ, đi ra khỏi phòng đến đại sảnh. Tuy nhiên, vừa ra đến xe, nhìn thấy anh đang đứng bên chiếc Audi A8, cô ngẩng cao đầu nhìn anh bước đến, giọng nói không còn yếu ớt như hôm trước: “Anh lấy cái gì ra để uy hiếp Liên Vĩnh Hồng?”

Anh hơi khựng người.

“Hay nói cách khác anh đã cho chị ta lợi lộc gì, cho chị ta bao nhiêu tiền để chị ta giúp anh gài bẫy tôi?”, Hứa Trác Nghiên mặt mày hết sức dửng dưng, chẳng chút bực bội, nhưng đôi mắt đỏ hoe, sắc mặt tái nhợt và miễn cưỡng cố giấu giếm đằng sau vẻ kiên cường.

Anh đưa tay ra, ôm lấy cô vào lòng: “Thôi được rồi, ngày 8 tháng 5 tới là ngày đẹp, chúng ta đi đăng kí đi!”

Cô đứng ngây ra như một pho tượng. Anh thả tay ra, cô nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt sắc lạnh: “Tôi không muốn hỏi lại anh lần thứ hai đâu!”

“Thôi được rồi, anh nói cho em biết!” Lâm Khởi Phàm nhìn thẳng vào mắt cô: “Không có tiền, không có vụ mua bán nào hết, nhưng anh thừa nhận, cô ta đã tạo điều kiện cho anh, để anh có thể tiếp cận em, chỉ thế mà thôi!” Cô không nói gì thêm mà gạt tay anh ra, xách túi đi ra khỏi cổng lớn.

Lúc đến chân núi, tầm nhìn mở rộng hơn hẳn. Nơi đây không có những tòa nhà cao chọc trời như những ngôi nhà trong thành phố, nhưng lại có mùi vị của biển cả, những quần thể núi trùng điệp, có bãi biển làm bạn. Cuối cùng thì cũng có taxi đi ngang qua. Hứa Trác Nghiên giơ tay vẫy taxi, chiếc xe dừng lại trước mặt, cô ngồi vào bên trong. Về đến nhà, mặc kệ một chuỗi những câu hỏi của Trần Hiểu Dĩnh, cô đi thẳng vào phòng rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy, Trần Hiểu Dĩnh dè dặt đẩy cửa phòng, nhìn thấy thần sắc của Hứa Trác Nghiên: “Chị Nghiên, tổng giám đốc Liêu gọi điện đến, nói là máy của chị không bật, chị ấy tìm chị có việc đấy!”

“Có việc ư?”, Hứa Trác Nghiên cười một tiếng, rồi nhìn về mặt ngơ ngác của Trần Hiểu Dĩnh thần sắc cô hơi dịu xuống: “Không sao đâu, em làm việc của em đi, tâm trạng chị không được tốt lắm!”

“Chị Nghiên, hôm qua Đỗ Quang đến, mang theo một thùng quả tì bà gửi từ quê anh ấy lên, chị muốn ăn không?”. Trần Hiểu Dĩnh hình như rất có nhiều chuyện muốn nói với Hứa Trác Nghiên.

“Chị không ăn đâu, em ăn đi!”. Hứa Trác Nghiên vẫy tay: “Có chuyện muốn nói với chị à?”

Trần Hiểu Dĩnh lại gần, ngồi xuống bên đầu giường: “Dạ, hôm qua lúc gặp mặt, em đã tỏ tình với anh ấy rồi!”

“Hôm qua á? Tỏ tình ư?”. Hứa Trác Nghiên thất thần rồi từ từ hiểu ra: “Sao, anh ta nói gì?”

“Anh ấy nói em là một cô gái tốt. Anh ấy nói hiện giờ anh ấy không thể hứa hẹn bất cứ chuyện gì với em. Anh ấy chỉ hi vọng bọn em là đồng nghiệp, bạn bè thôi!”, Trần Hiểu Dĩnh mặt buồn so, cúi đầu thất vọng.

Hứa Trác Nghiên chẳng biết phải an ủi thế nào, đành vỗ vai Trần Hiểu Dĩnh. Đến cái tuổi này, hầu như ai cũng có tình cảm và đối tượng riêng của mình, nhưng lúc nào cũng là A để ý đến B, còn B lại để ý đến C, thế nên những cặp tình yêu xuất phát từ hai phía càng ít hơn.

“Chị Nghiên, chị nói xem, có phải trong lòng Đỗ Giang đã có ai rồi không?” Trần Hiểu Dĩnh ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập nỗi băn khoăn.

Hứa Trác Nghiên lắc đầu: “Chắc là không đâu, giờ đang bận rộn như vậy, cũng đâu thấy anh ta hẹn hò hoặc gọi điện thoại riêng cho ai, chắc không phải đâu. Có thể anh ta thuộc mẫu người “nóng từ từ”, em đừng nôn nóng, cho anh ta thêm chút thời gian, hai người vẫn còn cơ hội mà!”

“Chị Nghiên, hôm qua lúc ở trên phố, chúng em đã gặp một chuyện mà quan điểm giữa hai người có sự bất đồng, em chợt cảm thấy anh ấy không hoàn mỹ như mình vẫn tưởng!”. Trần Hiểu Dĩnh thuật lại câu chuyện họ gặp ở cổng siêu thị: “Bọn em nhìn thấy một cô bé, trên cổ có đeo một tấm biển, mặt mày lấm lem. Trên

biển có viết là, bố em ấy bị bệnh thận, phải thay thận, khó khăn lắm mới tìm được nguồn thận thích hợp, nhưng lại không có tiền, cho nên...”

“Em cho cô bé đó tiền chứ gì?” Hứa Trác Nghiên đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, buột miệng nói: “Trên đời này chị ghét nhất là những kẻ lợi dụng sự lương thiện của người khác, những kẻ lừa đảo đáng ghét là bởi vì không dám đường đường chính chính đi cướp, mà lại sử dụng thủ đoạn lừa đảo!”

“Chị Nghiên, anh ấy cũng nói rất có thể cô bé ấy là một kẻ lừa đảo, nhưng mà em không tin. Em nhìn thấy đôi mắt của cô bé ấy trong veo, cách nói chuyện thì không giống như một kẻ lừa đảo, vì vậy em đã cho cô bé ấy tiền!”, Trần Hiểu Đình vừa nói vừa thấp thỏm nhìn Hứa Trác Nghiên.

“Em cho rồi á! Em cho bao nhiêu?”, Hứa Trác Nghiên sốt ruột hỏi.

“Tám nghìn”.

“Cái gì? Tám nghìn á?”. Hứa Trác Nghiên nổi khùng thật sự: “Em dở à! Đấy chẳng phải là số tiền thưởng và tích lũy của em suốt nửa năm nay sao? Không phải là tiền em để dành đi niềng răng của em hay sao? Em cho nó rồi á? Thà em quỳn góp cho quỹ nhi đồng thất học Thanh Hải còn hơn. Em đúng thật là! Đi ban phát lương thiện cho những kẻ lừa đảo, đúng là nói giáo cho giặc!”

Trần Hiểu Đình trầm mặc

Hứa Trác Nghiên lúc này mới ý thức được rằng mình đã mất kiểm soát, cô vội kéo tay Trần Hiểu Đình: “Hiểu Đình, chị xin lỗi, chị biết em rất nhân hậu, mọi hành động của em đều xuất phát từ lòng tốt. Chỉ là chị sợ em bị lừa, những gì chị nói em đừng để bụng nhé!”

Trần Hiểu Đình lắc đầu nói: “Em cũng không biết tại sao, thực ra lúc ấy em chưa cho con bé tiền. Bởi vì chuyện này mà em xảy ra tranh cãi với anh ấy, về sau em một mình về nhà, nghĩ ngợi rất lâu rồi quyết định đi rút tiền trong thẻ ra. Em nghĩ nếu như con bé vẫn còn ở đó, thì em sẽ cho nó tiền. Con bé ấy thật sự không giống như kẻ lừa đảo, nó còn hỏi xin số điện thoại em, hỏi tên em, nó nói khi nào nó lớn, có thể kiếm tiền, nó sẽ trả lại cho em!”

“Có thể nó là kẻ lừa đảo, nó lừa em, nhưng khi em giao tiền vào tay con bé, nhìn nó cẩn thận bọc tiền lại vào cái áo cũ nát, rồi lại cẩn thận ghi chép số điện thoại và tên em vào sổ, em cảm thấy bản thân mình rất vui. Bởi vì từ trước đến nay, em cảm thấy bản thân mình là tầng lớp thấp kém nhất trong cái thành phố này, một người rất đáng thương, thật không ngờ cũng có ngày có thể giúp đỡ cho người khác, em cảm thấy rất hạnh phúc!”, Trần Hiểu Đình dường như đang tự nói với chính mình.

Cô không biết, chính những lời nói này của cô khiến cho Hứa Trác Nghiên thoát ra khỏi đám bùn lầy, phần chần trở lại.

Ăn tối xong, ai về phòng người ấy, Hứa Trác Nghiên lấy điện thoại ra, gọi cho Liêu Vĩnh Hồng.

“Nghiên à! Em đang ở đâu đây? Làm chị tìm suốt cả ngày, lúc chị về đến phát hiện em đã đi mất rồi” Liêu Vĩnh Hồng rất thần nhiên nói, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cũng chẳng liên quan gì đến cô ta vậy.

“Chị Liêu, em muốn nói chuyện với chị!” Giọng nói của Hứa Trác Nghiên rất bình thản, không quá thân mật mà cũng chẳng quá lạnh lùng.

“Ok, gặp nhau ở quán trà dưới chung cư của em nhé!” Liêu Vĩnh Hồng rõ ràng rất tự nhiên, chẳng có chút bất ngờ nào cả.

“Không, đến công ty đi, chúng ta gặp nhau ở công ty!”. Đây là lần đầu tiên Hứa Trác Nghiên làm trái ý của Liêu Vĩnh Hồng.

Liêu Vĩnh Hồng hơi khựng lại, hình như có vẻ kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh đáp: “Ok!”

Nửa tiếng sau, tại văn phòng của Liêu Vĩnh Hồng.

Liêu Vĩnh Hồng và Hứa Trác Nghiên ngồi đối mặt với nhau, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị, dường như đang chơi đánh cờ, nhưng dường như lại có vẻ đang quyết đấu.

Hứa Trác Nghiên lên tiếng trước: “Chuyện tôi qua tôi rất muốn coi đó là một sự cố ngoài ý muốn, là một sự trùng hợp. Nhưng thực sự rất nghi ngờ, nếu như không làm rõ, tôi sẽ không thể tiếp tục làm ở đây được”.

Liêu Vĩnh Hồng lấy một chai nước hoa quả từ trong tủ lạnh ra, đặt lên bàn trước mặt Hứa Trác Nghiên, vẻ đang chăm chú lắng nghe.

Hứa Trác Nghiên nhìn thẳng vào mắt Liêu Vĩnh Hồng: “Tôi luôn tôn trọng chị, luôn nỗ lực phục sự quyết đoán và tài giỏi của chị trên thương trường, càng yêu thích tầm nhìn và trí tuệ của chị. Sự chín chắn, vẻ đẹp, thậm chí từng lời nói, cử chỉ của chị đều khiến cho tôi kính phục, tôi cam tâm tình nguyện bán mạng làm việc cho chị, vì chị làm nhiều hơn cả bốn phần của mình, là bởi vì chị cũng là phụ nữ, một người phụ nữ cô độc chìm nổi trên thương trường. Tôi tưởng rằng giữa chúng ta không chỉ đơn thuần là quan hệ chủ tớ mà còn có cả tình cảm tri kỷ, tri âm. Nhưng tôi không ngờ chị lại là một người như vậy!”

Liêu Vĩnh Hồng châm một điếu thuốc, nhả khói ra không khí. Một làn khói mỏng phủ mờ tầm nhìn của cả hai. Cô ta đứng lên, đi ra ngoài cửa sổ, nhìn xuống quang cảnh đường phố bên dưới, giọng nói trở nên trầm trầm: “Chị biết, em sẽ trách chị, em hận chị, chị cũng không dám giấu em, chị giúp Lâm Khởi Phàm, nhưng không hẳn là lập kế hoạch, càng không phải hãm hại em, em còn nhớ mục đích mình đến Thâm Quyển là gì không?”

Hứa Trác Nghiên mím chặt môi, hồi lâu không nói.

“Em đến đây là vì muốn quên đi một người đàn ông không thuộc về mình, chẳng phải như thế hay sao?”. Liêu Vĩnh Hồng nheo nheo mắt rồi xoay người lại, nhìn ra cửa sổ, lầm bầm: “Chỉ có mở rộng cánh cửa trái tim, bắt đầu tiếp nhận một người đàn ông khác, em mới có thể quên người đàn ông trước kia!”

“Theo cái lí lẽ ấy thì chị làm như vậy không chỉ là để mua vui cho Lâm Khởi Phàm mà còn là giúp tôi ư?”, Hứa Trác Nghiên cười khẩy.

“Thực ra Lâm Khởi Phàm chẳng có gì là không tốt cả, nếu như anh ta chỉ ham hố sự mới lạ, muốn chơi bời, vậy thì chị chắc chắn không tham dự, thậm chí còn bảo vệ em. Nhưng chị biết, lần này anh ta rất nghiêm túc. Anh ta nói thích em, thực ra lấy anh ta cũng là một chuyện vẹn toàn với em!” Liêu Vĩnh Hồng không để cho Hứa Trác Nghiên kịp lên tiếng phản bác, nói tiếp: “Để chị kể cho em nghe câu chuyện, rồi em sẽ hiểu ra thôi!”

“Mười năm trước, có một cô gái vừa mới tốt nghiệp đại học, mang trong mình viễn cảnh về lí tưởng và hoài bão, mang theo tất cả sự nhiệt tình đến Thâm Quyển. Văn thư, bán hàng, marketing... công việc nào cô cũng thử làm, nhưng cô phát hiện ông chủ và khách hàng của cô chỉ có hứng thú với dung mạo của cô, hoàn toàn không thèm quan tâm đến những nỗ lực làm việc của cô. Về sau, có một cơ hội, cô ấy đã đến Châu Hải. Ở đó cô mới biết thế nào là “một chân ở địa ngục, mà chân kia ở thiên đường”. Đầu tiên là bị đồng hương hãm hại, cô bị ép phải vào đời, là cam tâm sa đọa ư? Không phải, cô chỉ biết, dường như chỉ có như vậy cô mới có thể thực hiện được các vụ giao dịch của công ty để kiếm tiền thù lao.

Đừng coi thường những cô gái điếm, ở Thâm Quyển, Châu Hải mà cả những đặc khu ven biển này, nếu không có những cô gái điếm ấy, e cũng chẳng thể phồn hoa như ngày hôm nay. Thị trường mới của Châu Hải năm đó là một người công chính liêm minh, ông ta ra lệnh cấm tất cả những hình thức giao dịch bằng phương pháp trao da đổi thịt này, loại bỏ tất cả gái điếm. Nhưng em có biết kết quả thế nào không?”

Liêu Vĩnh Hồng cười khẩy: “Các ngân hàng ở Châu Hải đã phải gánh chịu một cơn sóng gió quá lớn. Chỉ trong một đêm tất cả các khoản tiết kiệm bị rút hết thành tiền mặt. Vì vậy thị trường phải lập tức hạ lệnh hủy bỏ lệnh cấm các khu giải trí trước đây. Qua cơn sóng gió này, có rất nhiều người đã rút lui, họ đã một đời rồi, cũng qua chuyện này họ hiểu rằng, bản thân họ đã dùng số tiền tích góp từ việc buôn bán thể xác và tuổi xuân của mình để quay về quê hương, thế là hai năm đó, xuất hiện không ít các nữ doanh nghiệp. Ha ha, cái thời đại này vốn dĩ là cái thời đại chỉ chế nhạo kẻ nghèo chứ không chế nhạo gái điếm, cái mà mọi người nhìn thấy là anh bỏ tiền đầu tư vào làm ăn chứ không nhìn thấy sự bẽ bối của thành phố biển này lúc về đêm”.

“Trong số đó có chị chứ gì?”, Hứa Trác Nghiên nhìn Liêu Vĩnh Hồng đoán ra phần nào. Một người phụ nữ, tiền của cô không phải là do chồng cho, không phải thừa kế, vậy thì cách tích lũy tiền bạc nhanh nhất chỉ có cách đó.

Liêu Vĩnh Hồng không trả lời trực tiếp: “Cô gái ấy sau khi về quê, đã quen với chồng cô ấy, hai người kết hôn rồi sau đó có con, bởi vì cô gái từng có quá khứ không mấy tốt đẹp, nên bị gia đình chồng cô kịch liệt phản đối, cũng may vì cô mang bầu nên mẫu thuẫn mới dịu bớt đi. Về sau cô sinh con, là một đứa con trai hai cân hai, mẹ chồng cô rất vui, hôm đó liền giao toàn bộ giấy tờ nhà cửa, ruộng đất và tiết kiệm cho con dâu, chỉ có điều, hạnh phúc chỉ được có hai ngày thì đứa bé chị chẩn đoán mắc bệnh bại não.

Liêu Vĩnh Hồng nói đến đây liền dừng lại, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hứa Trác Nghiên biết, Liêu Vĩnh Hồng đang kể chuyện chính mình, nhưng cô không ngờ lại có chuyện như thế này, quá tàn khốc. Đối với một người phụ nữ, một người mẹ, đối mặt với chuyện này, Hứa Trác Nghiên không biết có nên đồng cảm và an ủi Liêu Vĩnh Hồng không nữa.

“Cuối cùng chồng cô rời xa cô. Cô từng nghĩ sẽ ôm con rời khỏi cõi đời này, nhưng cuối cùng cô đã không làm vậy, bởi vì đứa bé còn chưa biết cái gì. Cô quay lại Châu Hải, thay đổi phương thức sống, giống như ẩn dật, chỉ cung cấp người tình bí mật cho những người giàu có, quyền quý. Chỉ có làm vậy cô mới có thể kiếm được tiền để chi trả cho các khoản điều trị đắt đỏ cho con trai mình...”

“Về sau, chị dùng số tiền tích lũy ban đầu của mình để đầu tư vào Thủy Dạng chị muốn nói lời cáo biệt với quá khứ, muốn làm ăn chân chính. Chị hỗ trợ quỹ khuyến học, làm nhiều từ thiện, là hi vọng tích đức cho con trai và bản thân!”, Hứa Trác Nghiên cảm thấy như đang nghẹt thở.

“Xin lỗi em, chị thừa nhận trong chuyện Lâm Khởi Phàm, chị xử lý không ra làm sao. Nhưng chị không còn cách nào khác, tình hình công ty như thế nào em hiểu rõ mà, nếu mức tiêu thụ ngày một tăng cao, việc nhập hàng và mở cửa hàng đòi hỏi một khoản vốn lưu động lớn, nhưng chị biết sức của mình có hạn, không có sự hỗ trợ của Lâm Khởi Phàm, chị không thể vượt qua được cửa ải này, mà điều quan trọng nhất là, theo như những hiểu biết của chị về anh ta, chị vẫn nói một câu đó thôi: anh ta thực sự thích em, em nên thử cân nhắc đến với anh ta xem sao! Hôm nay chị kể cho em nghe chuyện cũ của chị là bởi vì chị hi vọng em có thể tìm được người yêu thương, đương nhiên điều kiện phải tốt, đây là điều quan trọng nhất, như vậy chúng ta mới không phải chịu khổ! Em nói đi, phụ nữ lẫn lộn ngoài xã hội rốt cuộc là tại vì sao? Để thể hiện giá trị bản thân ư? Sai rồi, thực ra chính người đàn ông mà em lấy mới là sự thể hiện rõ ràng nhất!”

Hứa Trác Nghiên hoang mang rời khỏi văn phòng, một mình lang thang trong tiếng huyền ảo của thành phố, chỉ có cảm giác cô đơn đến khó nói thành lời. Bên đường có một trung tâm bán vé máy bay, cô chẳng buồn nghĩ mà đi thẳng vào bên trong. Đúng vậy cô phải đi, rời khỏi nơi này, hoặc tạm thời rời khỏi đây.

Sáng hôm sau, cô thu dọn hành lý, để lại mẫu giấy nhắn cho Trần Hiểu Đình, mang theo hành lý đơn giản, đi thẳng ra sân bay. Ở phòng chờ của sân bay, cô nhắn cho Liêu Vĩnh Hồng một cái tin: “Tôi có thể hiểu cho chị, nhưng tôi không thể đối diện với bản thân. Tôi tạm thời phải rời khỏi đây một thời gian, cảm ơn sự ủng hộ của chị trong nửa năm vừa qua!”

Qua cửa kính phòng chờ, cô có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh, cao vợi vợi bên ngoài, ánh mặt trời chói gắt nhưng không hiểu sao tâm trạng của cô vẫn tăm tối như thế. Điện thoại báo có tin nhắn, là của Liêu Vĩnh Hồng: “Chị không nghĩ em sẽ rời khỏi đây như thế này, chị coi như em đang tạm thời nghỉ phép. Hai tuần sau, chị hi vọng sẽ gặp lại em ở lễ khánh thành khu thương mại Châu Hải. Từ Bắc Kinh trốn đến Thâm Quyển, lại từ Thâm Quyển trốn về Bắc Kinh, mỗi khi gặp khó khăn không thể giải quyết, em đều lựa chọn cách chạy trốn sao?”

17. Chương 19 - 20

Chương 19: Nhắm mắt kết hôn

Hứa Trác Nghiên soạn một tin nhắn: “Nói cho tôi biết giờ tôi phải làm gì?”, nhưng rồi cô lại xóa đi luôn, bởi vì cô hoàn toàn không biết nên gửi cho ai. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi nhập số điện thoại mà cô nhớ nằm lòng.

Điện thoại đã kết nối thành công, là anh ấy, Phan Hạo Nho nghe: “A lô!”

Cô hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí nói: “Là em đây!”

“Nghiên à? Mọi việc ở Thâm Quyển ổn rồi chứ?”. Anh lập tức nhận ra giọng Hứa Trác Nghiên, không chút bất ngờ. Giọng nói của anh vẫn vậy, vẫn trầm ấm và đầy sức hút.

Hứa Trác Nghiên đột nhiên có cảm giác muốn khóc, nhưng cô đã cố gắng kiềm chế bản thân, do dự hồi lâu rồi nói ra ba chữ: “Em nhớ anh!”

Phan Hạo Nho bật cười, vẫn là tiếng cười phóng khoáng và nhẹ nhàng ấy, anh nói: “Bọn anh cũng nhớ em, em có muốn nói chuyện với Trác Nghiên không? Cô ấy đang ở dưới nhà thu dọn đồ đạc, để anh đưa máy cho cô ấy nghe nhé?”

“Đừng!”. Hứa Trác Nghiên nuốt chút nữa thì bật khóc: “Tại sao lại tàn nhẫn như vậy? Em chỉ muốn nghe giọng nói của anh thôi, em đã ra đi rồi, đã đến Thâm Quyển rồi, như thế còn chưa được hay sao? Có phải anh chỉ mong em lập tức lấy chồng, như vậy anh mới yên tâm không?”

Ở đầu dây bên kia, Phan Hạo Nho trầm ngâm không nói, anh ngoảnh đầu ra nhìn cầu thang, đứng dậy khỏi ghế sofa rồi đi ra ngoài ban công, khóa cửa lại.

“Sao thế? Nghiên à, em gặp phải chuyện gì ư?”

Hứa Trác Nghiên vẫn không nói gì, chỉ khóc lóc rất thương tâm. Cô âm thầm yêu anh, còn anh thì sao, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không muốn nói với cô, chỉ muốn đẩy cô cho chị họ.

Đúng thế, cô biết, cô luôn biết, anh rất yêu chị họ, viên kim cương mà chị họ đeo trên cổ chính là kỷ vật tình yêu của họ. Chị họ từng nói với cô, lúc ấy chị đã từ chối Phan Hạo Nho, nhưng anh nói đây là lời hứa của anh với chị, là tình yêu và sự nhẫn nại cả đời này của anh, hãy để cho viên kim cương 450 triệu năm tuổi này chứng giám.

Lúc ấy, nghe câu chuyện này, bản thân cô đã cảm động đến muốn khóc. Nhưng sau đó, cô lại hận thấu xương lời thề ước tình cảm này của anh.

Trong khi cô khóc nức lên, Phan Hạo Nho chậm rãi nói: “Nghiên à, thực ra khi em rời Bắc Kinh đi Thâm Quyển, anh vừa cảm kích vừa khâm phục em. Trong mắt anh, em không chỉ là em gái của Trác Nghiên mà còn là người thân của anh. Anh không hi vọng em phải chịu đựng bất cứ áp lực nào, cũng không hi vọng em sống không được vui vẻ, không như ý. Vì vậy ngay từ đầu, khi Trác Nghiên đưa em đến bên cạnh anh, anh đã cố gắng để chăm sóc, quan tâm em. Giờ nghĩ lại, có thể là anh đã sai lầm, nhưng anh vẫn hi vọng em có thể hiểu được, cái mà em thích chính là cảm giác anh đối xử tốt với chị em chứ không phải con người anh. Nếu như em có thể mở lòng, chắc chắn em sẽ gặp được người đàn ông thuộc về mình, em hiểu chứ?”

Hứa Trác Nghiên không để vào tai một chữ nào, cô tắt điện thoại, cầm vé máy bay đến trước bàn phục vụ, xếp hàng dài chờ lên máy bay.

Phan Hạo Nho tắt điện thoại xong liền đi vào trong, thấy bà xã từ trên lầu đi xuống. Cô mặc một chiếc áo sơ mi của anh. Chiếc áo to và rộng, vì vậy trông cô như một chú mèo con cuộn mình trong chiếc áo. Cô đi qua đi lại trong phòng, cơ thể thon thả nổi bật trong chiếc áo sơ mi nam tính.

Đáng yêu, đây chính là Hứa Trác Nghiên của anh, mãi mãi vẫn sáng lóa trước mắt anh, khiến cho anh không thể rời mắt. Còn cô lúc này đang trọn tròn mắt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ đầy căng thẳng, có vẻ không được vui. Anh đến bên cạnh cô, dang tay định ôm cô vào lòng, nhưng đang đến gần thì đột nhiên cô lao bổ vào, nhảy lên người anh, giống hệt như một chú khỉ nhỏ đang đu bám, hai tay quàng lấy cổ anh, đôi chân nuốt nà quần quanh eo anh. Phan Hạo Nho chột nhứ mày, cúi đầu hỏi: “Sao thế? Lại có chuyện gì không vui à?”

Hứa Trác Nghiên vẫn bám chặt lấy anh, giọng lí nhí nghe không mấy rõ ràng: “Tại sao anh phải trốn vào đó nghe điện thoại?”

“Ha...”. Phan Hạo Nho bật cười, khẽ cọ cảm mình vào đầu cô: “Sao thế? Lo cho anh à? Lo anh bị con gái đeo bám à?”

Hứa Trác Nhiên bặm môi đập đầu vào đầu anh, trợn mắt nói: “Anh dám? Nếu để em phát hiện anh có bồ nhí ở ngoài, em sẽ...”, cô đắc chí cười, nụ cười đầy tình quái.

Phan Hạo Nho phối hợp rất ăn ý, tỏ vẻ sợ sệt lắm: “Em sẽ thế nào? Bắt anh quỳ trên đồng thủy tinh à?”

“Em sẽ chìm chết anh!”. Hứa Trác Nhiên nghiêng đầu, dần từng tiếng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Phan Hạo Nho bật cười sảng sặc, ôm Hứa Trác Nhiên ngã xuống ghế sofa: “Được, vậy nhân lúc em còn chưa chìm chết anh, anh phải khởi động một tí cho nóng người vậy!”

“Đồ đáng ghét!”. Hứa Trác Nhiên định thoát ra khỏi những móng vuốt của anh nhưng đã bị anh tóm chặt, nhanh chóng đắm mình vào nụ hôn thật dài, thật lâu.

Trước quầy phục vụ ở sân bay, Hứa Trác Nghiên chờ dẫn di chuyển từng bước trong đội ngũ xếp hàng đó, trong lòng cay đắng không nói ra lời. Khi cuối cùng cũng đến lượt mình, cô đưa vé máy bay và chứng minh thư. Tuy nhiên trước ánh mắt kinh ngạc của nhân viên phục vụ, một bàn tay của ai đó từ phía sau cô chìa ra, cầm lấy vé máy bay và chứng minh thư của cô.

Cô ngoảnh đầu nhìn, lại là anh ta.

Anh ta nhét vé máy bay và chứng minh thư của cô vào trong túi áo, lôi cô ra khỏi hàng như một con điều hầu đang quắp một con gà con.

“Lâm Khởi Phàm!”. Cô tức đến run lên: “Tôi sợ anh rồi, giờ tôi ra đi còn không được hay sao?”

Lâm Khởi Phàm không nói nửa lời, kéo cô ra khỏi sân bay, mở cửa xe ra, đẩy cô vào trong rồi lái xe đi. Anh lái xe với tốc độ rất nhanh, vẻ mặt thật khó coi. Hứa Trác Nghiên cũng sợ tái mặt, ngồi im như thóc, bởi vì cứ nhớ lại vụ tai nạn tối hôm ấy là cô lại vô cùng sợ hãi. Vì thế mà cô ngồi im thin thít, không dám kêu la.

Xe dừng lại ở cổng cục Dân Chính khu Phúc Điền.

Anh kéo tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh thực sự thích em, em đừng ngang bướng nữa. Lấy anh đi, có được không?”

Hứa Trác Nghiên trần trối nhìn Lâm Khởi Phàm, không biết là cảm hận hay oán trách, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn dây dưa nhiều. Nhưng cô biết, mình hiện giờ như người rơi xuống đầm lầy, càng vùng vẫy càng lún sâu. Có lẽ với loại đàn ông như thế này, ngay từ đầu mình nên tránh cho xa mới phải. Giờ đột nhiên cô có cảm giác muốn đùa bỡn với đời. Chẳng phải Phan Hạo Nho đã nói rồi hay sao? Anh ấy không thuộc về cô, còn cô cũng cần phải tìm cho được một “Phan Phan” của riêng mình. Thôi được rồi, vậy thì bắt đầu từ đây đi.

“Ok!”. Cô chỉ nói đúng một từ rồi mở cửa xe, đi vào trong cục Dân Chính.

Lâm Khởi Phàm dường như rất bất ngờ và vui mừng, vội vàng đi theo, nắm lấy tay cô.

Bởi vì hôm nay là ngày mừng ba tháng năm, ngày lễ nên ở đây chẳng có mấy người, chẳng mấy chốc đã đến lượt họ.

Đón lấy tờ khai từ tay nhân viên hành chính, Lâm Khởi Phàm nhận trách nhiệm điền hết rồi nộp cho người ta. Nhân viên hành chính hỏi: “Ảnh đâu?”

“Không có!”. Hứa Trác Nghiên vừa mới mở miệng, Lâm Khởi Phàm đã lấy hai tấm ảnh từ trong ví ra, đưa cho người ta. Hứa Trác Nghiên cảm thấy rất ngạc nhiên, vội vàng đến gần, nhìn cho kĩ. Nhìn bộ lễ phục màu trắng ấy có lẽ được chụp vào hôm kỉ niệm thành lập công ty Hải Vương, có thể đã được PS [1] rồi nên trông rất thích hợp để làm ảnh kết hôn.

[1] Photoshop

“Anh đã có âm mưu từ trước rồi đúng không?”, cô hỏi.

Lâm Khởi Phàm chưa kịp đáp, nhân viên hành chính kia đã cười: “Như thế cô càng đỡ một còn gì?”

Lâm Khởi Phàm mỉm cười: “Đúng thế!”

Hứa Trác Nghiên mặt mày vô cảm: “Không phải đâu, là anh ta lôi tôi đến đây!”

“Ha ha, cô gái này thật biết đùa!”. Nhân viên hành chính nhìn Lâm Khởi Phàm: “Có phải chưa mua nhẫn cưới cho người ta khiến người ta không vui không?”. Mặc dù miệng nói thế nhưng tay chị ta vẫn không quên làm việc, bôi hồ dán lên ảnh, dán lên tám giấy màu đỏ và cầm con dấu đóng cộp hai phút. Thế là xong.

Nhân viên hành chính đưa cho Lâm Khởi Phàm một cuốn: “Đây là của anh!”, rồi đưa cho Hứa Trác Nghiên một cuốn: “Đây là của cô!”

Hứa Trác Nghiên sợ đến mức ngây ra, lúc này mới sực tỉnh, chẳng lẽ thế này là xong rồi ư? Rõ ràng ban nãy cô còn nói là không tự nguyện cơ mà, sao lại đóng dấu thế này?

Lâm Khởi Phàm đón lấy tờ giấy đăng ký hộ Hứa Trác Nghiên, gấp lại rồi nhét vào trong túi.

“Đi thôi cô dâu!”, Lâm Khởi Phàm vỗ vai “Cô dâu” đang đứng ngây ra. Lúc này nhân viên hành chính mới cảm nhận được có điều gì đó bất thường, vội vàng kéo Lâm Khởi Phàm sang một bên, chỉ tay vào Hứa Trác Nghiên, thì thầm: “Có phải cô ấy có hơi thiếu năng không? Hai người đã đi kiểm tra tổng quát tiền hôn nhân chưa?”

Lâm Khởi Phàm bật cười: “Không đâu, cô ấy ngại đấy ạ!”

“Ồ, vậy hai người là tự nguyện chứ hả?”, chị ta có vẻ hơi lo ngại.

“Vâng!”, Lâm Khởi Phàm lớn tiếng nói, rồi kéo Hứa Trác Nghiên đi ra ngoài. Hứa Trác Nghiên có cảm giác mình đang đi trên mây, xung quanh rất mơ hồ, chẳng thể nhìn rõ cái gì.

Ngồi lên xe, Lâm Khởi Phàm vừa lái xe vừa nắm chặt lấy tay Hứa Trác Nghiên: “Sao vậy, hồi hận nhanh thế sao?”

Hứa Trác Nghiên nhìn anh, trong lòng vô cùng phức tạp, thật không ngờ mình lại kết hôn như thế này, giống hệt như một trò chơi, còn người đang ngồi bên cạnh mình đây liệu có chung thủy cả đời không? Cô không dám khẳng định, trong lòng nghĩ, có lẽ thế này Phan Hạo Nho sẽ thấy vui hơn, sẽ yên tâm hơn, còn mình cuối cùng cũng có thể thẳng thắn đối mặt với anh ấy, chẳng phải rất tốt hay sao?

“Em muốn một món quà kết hôn như thế nào?”, Lâm Khởi Phàm nghiêng đầu sang hỏi cô.

“Đưa tôi về chung cư Thanh Niên đi!”, Hứa Trác Nghiên dường như vẫn chưa bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Xe dừng lại trước lầu. Hứa Trác Nghiên xuống xe, đột nhiên ngoảnh mặt lại, nhìn Lâm Khởi Phàm chăm chú, nhưng có nhìn thế nào cô cũng thấy người này thật xa lạ: “Thực ra tôi không muốn đùa bỡn với cuộc đời, cũng không muốn xem thường cuộc hôn nhân của mình như vậy. Giờ đã như thế này rồi, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, hiện giờ tôi chưa muốn thay đổi tình trạng của bản thân, nếu như anh không thể chấp nhận, tôi có thể đi làm thủ tục ly hôn với anh bất cứ lúc nào. Tôi nghĩ thủ tục ly hôn không phức tạp bằng kết hôn đâu!”

Anh ngây người, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên, cố gắng điều chỉnh giọng nói: “Rốt cuộc em muốn gì?”. Còn cô lúc này chẳng hiểu vì sao lại thấy vô cùng cáu kỉnh: “Vậy anh có thể cho tôi cái gì?”, nói rồi đóng sập cửa và bỏ đi một mạch.

Chương 20: Cuộc gặp gỡ âm thầm

Đi ra từ khu thương mại Thiên Hồng cổ kính nhất ở Thâm Quyển này, tâm trạng Đỗ Giang có hơi bức bối, không biết là bức xúc hay u uất.

Kì nghỉ lễ lao động chỉ có bảy ngày mà hình như có rất nhiều chuyện đã thay đổi. Đồng nghiệp Trần Hiểu Dĩnh hẹn anh ra ngoài gặp mặt, thẳng thắn nói với anh rằng hi vọng có thể vượt qua quan hệ đồng nghiệp với anh. Công bằng mà nói, Trần Hiểu Dĩnh là một cô gái hiền lành, chất phác, không chảnh như đại đa số các cô gái ở Thâm Quyển này. Cô tốt bụng, giỏi giang, không sợ khổ, không sợ mệt, giúp được anh rất nhiều việc. Nhưng nếu nói anh với bạn học Trương Mạn vì quen quá rồi nên chẳng có sức hút, không có khả năng tiến triển thì với Trần Hiểu Dĩnh lại càng không thể.

Trong lòng anh đã có một người, là cấp trên của anh, Hứa Trác Nghiên. Anh biết mình không có cơ hội, có là thăng ngục cũng có thể nhận ra cô chính là mục tiêu của tổng giám đốc Hải Vương. Nghĩ đến đây, Đỗ Giang lại càng cảm thấy bức bối, anh đá mạnh một viên sỏi dưới đường, nhìn nó bắn ra xa, tâm trạng đỡ

khó chịu hơn một chút. Thấy vậy anh liền đá thêm mấy hòn sỏi nữa, vừa đi vừa đá. Chợt cái cảm giác đuổi đánh nhau cùng lũ bạn hồi nhỏ chạy dọc theo đường sắt ở Trùng Khánh lại trỗi dậy trong lòng anh.

Anh hất mạnh chân, đá bay một hòn sỏi như một cầu thủ bóng đá, hòn sỏi biến mất trong không trung, sau đó nghe thấy một tiếng “Cạch”, chạm đất. Anh cũng không để tâm, tiếp tục cúi đầu bước đi, vừa đi vừa đá những viên sỏi bên đường. Sau đó, anh phát hiện ra một cảnh tượng.

Cô ta mặc một chiếc áo hở vai, quần sooc siêu ngắn màu xanh lam. Thằng năm ở Thâm Quyển, trời đã trở nên nóng nực, thế nhưng cô ta vẫn đi một đôi boots cao cổ màu đen, trên đầu đội chiếc mũ rộng vành rất đáng yêu, trông có vẻ như khoảng mười bốn, mười lăm tuổi. Nhưng khuôn mặt vốn dĩ nên mang vẻ hồn nhiên, vui tươi của cô ta lại đang sầm sì như bầu trời bị phủ mây đen.

Hai tay cô ta khoanh trước ngực, đứng ngay trước mặt Đỗ Giang, trừng mắt nhìn rồi giơ ngón tay ra ngoắc ngoắc anh, sau đó hướng ánh nhìn của anh vào chiếc xe Toyota nhỏ màu đỏ trước mặt.

Đỗ Giang nhìn cô ta, nói: “Kì quặc!”, rồi đi vòng qua cô ta.

“Hơ, gặp đúng phải thằng giả bộ đàn à?”, cô gái kéo Đỗ Giang lại.

“Cô làm cái gì thế hả?”, Đỗ Giang dừng bước, cúi kính hỏi.

“Này, tôi thấy anh dù gì cũng là đàn ông, sao dám làm không dám chịu thế?”, cô gái cao giọng mắng, những người đi qua liền vây lấy họ.

“Tôi làm sao?”. Đỗ Giang chẳng hiểu cô ta nói gì: “Cô cứ xinh đẹp là có quyền tùy tiện chặn đường người ta à?”

“Chặn đường người ta á? Tôi chặn đường anh đi á?”. Cô gái vươn tay ra, tức tối kéo Đỗ Giang đi đến phía đầu xe của mình, chỉ vào kính chắn gió: “Anh nhìn đi, mở to mắt ra mà nhìn!”

Đỗ Giang ngẩng đầu nhìn, thấy ở góc phải của kính chắn gió xuất hiện một vết nứt hình mạng nhện.

Đỗ Giang lúc đầu còn chưa hiểu chuyện gì, nhưng vừa ngoảnh đầu lại nhìn cô gái đang tức điên lên kia mới sực nhớ ra, vội vàng nhìn xuống chân mình.

“Là do tôi à?”, anh thở gấp bất an, rụt rè hỏi. Anh biết giá của một cái kính chắn gió ít thì cũng phải ba đến năm trăm, nhiều thì phải hai nghìn, vì vậy người anh như nhũn ra.

“Đương nhiên rồi, không phải anh làm thì tôi tự đập chắc? Tôi có bị dở hơi không? Anh cũng rảnh rồi thật đấy, không đi đường cho tử tế mà còn đá sỏi trên đường làm cái gì?”. Cô gái đỏ trợn mắt nhìn anh: “Nói đi, giờ anh tính sao?”

Lúc này Đỗ Giang đã bình tĩnh lại, nếu như là do mình gây họa, vậy thì mình đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm: “Tôi đền có!”

“Ok, đưa đây!”. Cô gái chìa tay ra: “Sáu nghìn!”

“Sáu nghìn?”. Đỗ Giang trợn tròn mắt, mặc dù anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý cháy túi vì đền tiền, nhưng mà sáu nghìn, một viên sỏi bé tí mà giá cắt cổ như thế ư?

“Tôi không lừa anh đâu, một cái kính chắn gió ở cửa hàng 4S [1] cũng có giá hơn ba nghìn, tôi dán thêm lớp chống xước nữa là hai nghìn tám, vì vậy đã thay kính là phải đi dán, mà tôi chỉ có lấy số chắn thôi đấy, số lẻ còn lại coi như tôi gặp vận xui, tôi sẽ tự bỏ!”, cô gái nói vẻ rất có lí, hơn nữa còn tỏ vẻ rất hào phóng. Nhưng Đỗ Giang chẳng biết phải nói gì.

[1] Cửa hàng bao gồm các dịch vụ: Sale, Spare part, Service, Survey.

Trước kì nghỉ lễ lao động, anh chỉ bớt lại có hai nghìn tệ tiền chi tiêu hàng tháng ỉn, còn lại toàn bộ tiền tích lũy đã gửi hết về quê, giờ tự nhiên mất hẳn sáu nghìn, anh thực sự không cướp đâu ra tiền.

Đỗ Giang chợt đỏ mặt, cúi đầu ngẫm nghĩ, móc danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho cô gái: “Đây là danh thiếp của tôi, giờ tôi không có ngân ấy tiền, đành phải đợi đến cuối tháng có lương sẽ trả cho cô. Hơn nữa còn phải chia ra thành hai tháng!”

“Cái gì?”, cô gái tròn tròn mắt.

Đỗ Giang tưởng rằng cô ta không đồng ý, vội lấy một tấm thẻ, còn cả chứng minh thư trong ví ra: “Đây là thẻ lương của tôi, mật mã là 888888, trước lễ lao động tôi đã gửi hết tiền tiết kiệm về nhà rồi, số tiền còn lại chỉ đủ cho tôi làm sinh hoạt phí. Tôi đưa thẻ lương và chứng minh thư cho cô nhé, cô thấy sao?”

“Haizz, cái anh chàng này cũng thật là đáng thương, xúi quẩy thật đấy!”

“Đúng đấy, haizz, thôi cô à, cô lái xe xịn như thế, nếu cô có tiền thì đừng bắt người ta đền nữa, người ta đâu có cố ý?”

“Chuyện này đâu thể nói như vậy, ai bảo anh ta nhàn cư vi bất thiện chứ? Có tiền, cứ có tiền là phải chịu thiệt à?”

Hai người trong cuộc còn chưa giải quyết xong thì những người xung quanh đã bắt đầu bàn tán xôn xao, hình thành nên hai phái đối lập.

Cô gái nọ thấy Đỗ Giang mặt mày bối rối, lại thấy hết cả tức, liền nhận lấy chứng minh thư và thẻ ngân hàng của anh, rồi lúi điện thoại ra: “Đọc số điện thoại đi!”

“Hả?”

“Số điện thoại của anh!”

Cô gái ấn phím điện thoại, chẳng mấy chốc bản nhạc chuông “Trên mặt trăng” vang lên. Đỗ Giang vội vàng lấy điện thoại ra, ấn nút nghe: “A lô, a lô?”. Thói quen của những người làm nghề marketing là cứ có điện thoại, bất kể là ai, phản ứng đầu tiên là nhắc máy đã. Nhưng a lô cả buổi mà không thấy trả lời, chỉ thấy cô gái trước mặt đang nhìn mình cười như mèo, Đỗ Giang liền thấy xấu hổ vô cùng, tần ngần cầm điện thoại chẳng biết phải làm thế nào, định nhét vào túi nhưng thấy cũng không ổn, ló ngó lơ lơ ngơ buông tay xuống, điệu bộ như thể một đứa trẻ vì không làm bài tập nộp cho thầy giáo nên đang bị thầy phạt đứng vậy.

Cô gái xinh đẹp và thời trang nọ đã hết giận: “Thôi được rồi, tốt nhất anh nên đảm bảo đến lúc ấy tôi sẽ nhận được tiền, nếu không...”, cô gái bỗ lững câu nói, tuy nhiên ánh mắt đã đủ nói rõ tất cả. Cô ta lên xe, lái xe phóng vọt đi.

Nhân vật chính đi rồi, đám người xung quanh cũng bắt đầu tản đi.

Đỗ Giang ngồi bệt xuống đường, nhìn những người bộ hành đi qua đi lại, trong lòng chợt nghĩ, tại sao mình lại đá viên sỏi đó nhỉ?

Bởi vì hoang mang.

Đá một viên sỏi, lực ở chân quyết định sức bay xa của viên sỏi, nhưng ai có thể nói ỉnh biết đời người có thể phiêu bạt được bao lâu? Viên sỏi dưới chân luôn rất an phận, rất ngoan ngoãn sống cuộc sống của mình, nhưng nó chẳng biết rốt cuộc mình sẽ gặp phải người nào, sẽ bị đá bay đi đâu.

Nếu tưởng tượng đời người là một viên sỏi, vậy thì mỗi người sẽ có nơi chốn riêng. Một người lẩn lộn ở thành phố phồn hoa này, có lẽ thực sự cần phải thường xuyên dừng lại, yên tĩnh suy nghĩ, nhìn lại cuộc sống của bản thân.

Lúc màn đêm buông xuống, thành phố này lại chìm vào sự yên tĩnh. Đỗ Giang cứ đi bộ dọc từ đường Thâm Nam đến đường Phúc Điền. Lúc này anh đặc biệt muốn đến phố ẩm thực bên dưới công ty, vào ăn một suất cơm thập cẩm của cửa hàng Yoshinoya.

Bước vào tiệm đồ ăn nhanh, gọi một suất cơm thập cẩm, một cốc trà chanh, còn lấy thêm hai gói gừng sợi, kiếm một chỗ ngồi và ăn nhồm nhồm. Đỗ Giang nghĩ: “Đây là bữa tối thịnh soạn nhất của mình trong vòng hai tháng tới, sau này ngày nào cũng phải cực kỳ tiết kiệm, bởi vì một hòn sỏi, một tấm kính chắn gió đó!”

“Chàng trai!”. Một cô trông béo béo tay bè một suất cơm gà đứng bên bàn, hỏi: “Cháu đi một mình à? Cô ngồi đây được không?”

Đỗ Giang gật đầu.

Cô béo ngồi xuống ghế đối diện Đỗ Giang, gấp một miếng thịt gà bỏ vào miệng, nhai nhồm nhoàm, ăn trông rất ngon lành. Cô béo ấy đang ăn nhồm nhoàm thì chợt ngẩng ra nhìn suất ăn của Đỗ Giang. Đỗ Giang còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã thấy cô ta tức giận, tức tối bê suất cơm của mình ra quầy phục vụ, đặt lên bàn: “Các người làm ăn kiểu gì thế hả? Làm ăn sao mà đen tối thế?”

Nhân viên phục vụ ngẩng ra, một cô bán hàng rụt rè hỏi: “Thưa cô, cô sao thế? Cô không hài lòng với mùi vị món ăn ư?”

“Không hài lòng, quá là không hài lòng!”. Cô béo gắt lên, chỉ vào suất của mình, rồi lại chỉ vào suất của Đỗ Giang: “Cô nhìn đi, suất của cậu ta có đến sáu miếng thịt gà, sao suất của tôi chỉ có năm? Các người nói đi, chuyện này là thế nào? Các người là cửa hàng của Nhật hay là liên doanh với Nhật hả? Cho dù là liên doanh hay gì đi chăng nữa, làm ăn trên đất Trung Quốc này, muốn kiếm tiền của người Trung Quốc mà lòng dạ đen tối thế. Bản thân các người cũng là người Trung Quốc, tại sao lại công răn cản gà nhà như thế?”

Giọng nói của cô béo vừa to vừa vang, đương nhiên rất gây chú ý đối với các thực khách khác, thế là các thực khách ấy cũng bắt đầu đếm số miếng thịt gà trong suất của mình.

“Thưa cô, anh đó gọi cơm thập cẩm, còn của cô là cơm thịt gà, không giống nhau ạ!”, một chàng trai trực ban đến gần và giải thích.

“Cái gì, đây là cái lí gì thế hả? Cơm gà mà lại ít thịt gà, vậy các người đừng gọi nó là cơm thịt gà nữa. Hơn nữa các người cũng nên công khai, nói ọi người biết trong cơm của các người có mấy miếng thịt gà, những món cơm nào có bao nhiêu miếng thịt gà. Chúng tôi có bị cắt cổ cũng cần phải minh bạch!”, cô béo vẫn chưa chịu buông tha.

Nhân viên trực ban bất lực, đành cầm suất của cô ta đi vào nhà bếp, gấp thêm mấy miếng thịt gà vào bát cô ta: “Thưa cô, cô ăn cơm cho xong đi, ăn xong có ý kiến gì thì nói với bọn cháu!”

Cô béo nọ bĩu môi, bê bát cơm về bàn, liếc mắt nhìn Đỗ Giang chẳng nói năng gì rồi vùi đầu ăn tiếp. Ngồi đối diện với cô ta, Đỗ Giang lại cảm thấy nuốt không trôi. Cô béo chẳng mấy chốc đã ăn hết, lấy khăn lau miệng rồi đứng dậy đi ra trước quầy thanh toán. Đỗ Giang giật mình, tưởng rằng cô ta lại đi gọi một suất cơm gà nữa, nào ngờ cô ta lại hiền hòa, trịnh trọng chỉ bảo đám nhân viên kia, cái gì mà làm người phải trung thực, đừng có lòng tham, cuối cùng còn nói: “Tôi không phải vì muốn ăn thêm mấy miếng thịt gà của các người mà làm vậy, tôi chẳng qua chỉ làm gương ọi người học tập thôi!”, nói xong mới vui vẻ đi ra khỏi nhà hàng.

Đỗ Giang nhìn theo, đột nhiên cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn nhiều. Hóa ra phụ nữ đâu chỉ có những cô trí thức thanh lịch và tài năng như Liêu Vĩnh Hồng với Hứa Trác Nghiên, còn có những người tầm thường, tự mình là giỏi như thế này nữa. Người như thế này, nói cô ta là tầm thường cũng được mà ngu dốt cũng được, điều này không quan trọng, quan trọng là cô ta thật thà, cô ta dám đấu tranh cho cái mình muốn, không cần che đậy hay làm bộ làm tịch.

Đỗ Giang lại nghĩ, thực ra đời anh không được vận mệnh sắp đặt để trở thành một ông chủ lớn như tổng giám đốc Lâm của Hải Vương, nhưng có lẽ anh có thể giống như cô béo ban nãy, đấu tranh để giành lấy thứ mà mình muốn trong không gian và môi trường có hạn này để thu hoạch những hạt giống niềm vui thuộc về mình như bao con người bình thường trên đời.

18. Chương 21

Chương 21: Ở hiền gặp lành

Hứa Trác Nghiên đang ngồi xem tivi trong phòng khách.

Câu chuyện tình yêu của bộ phim này hoàn toàn khác với mô típ lãng mạn của các bộ phim Hàn Quốc khác, xem có vẻ toàn những chuyện lật vạt hàng ngày nhưng lại là những thước phim về cuộc sống hôn nhân và yêu đương ở đô thị, được bố trí khéo léo, các chi tiết có liên quan mật thiết đến nhau, các nhân vật trong phim đều rất thú vị.

Hứa Trác Nghiên nghĩ, hóa ra ở những nơi khác nhau trên thế giới, phương thức và trạng thái sống của phụ nữ cũng na ná như nhau.

Vợ của con trai lớn sẽ làm con dâu trưởng, gánh vác trách nhiệm dâu trưởng, suốt đời bận rộn và vất vả, không được sống cho chính bản thân mình.

Con dâu thứ hai, là một cô vợ trẻ trung và tràn đầy sức sống, mặc dù đã ở tuổi ngoài ba mươi lăm nhưng vẫn giữ được thân hình thon thả và đời sống giàu tình cảm. Đối mặt với ông chồng lạnh lùng và cứng nhắc vẫn giữ được thái độ hòa nhã, đồng thời vô cùng kính nể và yêu thương chồng mình.

Cô con gái là hình tượng mà Hứa Trác Nghiên yêu thích nhất, không chỉ hiền lành, chăm chỉ, nấu nướng giỏi mà còn là niềm vui của chồng. Nói theo lời của chồng cô thì: “Tướng mạo em trông giống con cóc thế này mà lại là báu vật của anh!”. Xem đến đoạn này, đúng lúc Trần Hiểu Dĩnh đi ngang qua, xem cảnh này thấy trong lòng đau đớn, mặt đỏ bừng, vội vàng bỏ đi.

Hứa Trác Nghiên đi cùng Trần Hiểu Dĩnh vào bếp, định khuyên nhủ nhưng chẳng biết mở miệng như thế nào. Đang do dự thì Trần Hiểu Dĩnh ngoảnh đầu lại nói: “Em tự biết dung mạo của mình. Không sao đâu, em có thể chịu được!”

Hứa Trác Nghiên đứng dựa lưng vào cửa, chậm rãi nói: “Thực ra chị thấy dung mạo không phải là thứ quan trọng nhất, chắc chắn em sẽ nghĩ chị có rồi nên mới nói vậy. Thực ra dung mạo của phụ nữ có thể khiến tim đàn ông loạn nhịp, nhưng hạnh phúc hôn nhân chân chính lại đến từ phẩm chất và khả năng sống của người phụ nữ. Còn nữa, điều quan trọng nhất là sự khoan dung và cởi mở của người đàn ông. Trong bộ phim này, chị thích nhất là ông chồng của cô ấy. Cô ấy không thể sinh con, ngay cả bố mẹ đẻ cũng chê cô ấy béo, còn ngang ngược, vô lí nữa, nhưng chồng cô ấy vẫn yêu thương, cổ vũ và quan tâm, bảo vệ cô ấy như vậy. Đối với những người đàn ông như thế, chị không chỉ cảm động và yêu thích mà còn cảm thấy rất đáng kính. Em nhất định phải tìm được một người đàn ông như vậy!”

Dầu sôi rồi, Trần Hiểu Dĩnh đổ rau vào trong nồi, một luồng khói trắng bốc lên, Trần Hiểu Dĩnh ngoảnh đầu lại cười: “Thôi được rồi, em đâu có yếu đuối như thế, chị ra ngoài đi, ở đây toàn mùi dầu mỡ thôi!”

Hứa Trác Nghiên đi ra ngoài phòng khách, tiếp tục xem phim.

Một mình Trần Hiểu Dĩnh loay hoay trong bếp, mặc dù khá bận rộn nhưng cô vẫn làm đủ ba món ăn một món canh, đang định gọi Hứa Trác Nghiên vào ăn cơm thì đột nhiên mất điện. Hàng xóm xung quanh đều mở cửa nhìn nhau, khi phát hiện không chỉ riêng nhà mình mất điện mới đóng sầm cửa lại, không ra ngoài nữa.

Bởi vì bọn họ đang chờ đợi có người nào đó sốt ruột sẽ gọi điện báo thợ đến sửa. Nói tóm lại, không phải là chuyện của riêng ai nên có thể tạm thời ngồi yên quan sát.

Nhớ hồi còn nhỏ, Hứa Trác Nghiên ở trong chung cư bố được phân cho, lúc ấy mỗi khi cầu chì dưới lầu bị cháy, chẳng mấy chốc đàn ông trong các gia đình đều đổ ra, chen nhau xuống lầu, có người bê ghế, có người mang cầu chì, còn có người tay cầm đèn pin để chiếu sáng cho người sửa cầu chì.

Cũng từng có lúc mọi người đến nhà nhau ăn sủi cảo, vậy ít mắm muối, mua ít cá tươi chia cho nhau, cải thảo để đầy ngoài lối đi, cứ như là đồ công cộng. Lúc chào hỏi nhau, chẳng ai phân biệt gì hết. Lúc ấy có thể là thiếu thốn về vật chất, nhưng tình cảm giữa người với người rất nồng hậu, không giống như bây giờ.

“Chị Nghiên, mất điện rồi, cơm làm xong xuôi rồi, nhưng chúng ta đâu thể ăn trong bóng đêm được?”. Trần Hiểu Dĩnh bám vào tường, lần mò đi ra phòng khách, nói với một cái bóng đen đang ngồi bất động.

Hứa Trác Nghiên lúc này mới biết, hóa ra cô không hề ngồi cô độc trong bóng tối, vẫn còn có Trần Hiểu Dĩnh. Cô ấy đúng là một cô gái hiền lành, Hứa Trác Nghiên nhìn ban công ngoài phòng khách, thấy những ngôi sao lấp lánh ngoài bầu trời, chợt thấy sáng lên đôi chút.

“Chúng ta ra ban công ăn đi, hôm nay trăng sáng, nhân tiện lãng mạn một bữa!”, cô luôn biết tìm niềm vui trong khó khăn.

“Ok!”, Trần Hiểu Dĩnh hào hứng đáp. Cô sợ nhất là Hứa Trác Nghiên cứ tâm trạng tồi tệ là không chịu ăn, như thế thì lãng phí biết mấy. Trong ý thức của cô, lãng phí thức ăn là tội lỗi ghê gớm nhất.

Hai người dọn đồ ăn ra một cái bàn nhỏ ngoài ban công rồi lặng lẽ ngồi ăn.

“Chị Nghiên, chị nếm thử món cà sốt tương này đi, em làm theo cách của chị đấy! Chị xem có chuẩn không! Em cảm thấy hơi thiếu độ lửa!”, Trần Hiếu Dĩnh gấp một đũa, bỏ vào bát Hứa Trác Nghiên.

Hứa Trác Nghiên nếm thử, tấm tắc khen: “Không tồi, ngon hơn chị làm nhiều. Giỏi lắm Hiếu Dĩnh, em đúng là đầu bếp tài năng!”

“Thật chứ ạ?”, Trần Hiếu Dĩnh vui vẻ hỏi.

Ăn cơm xong, hai người ngồi ngoài ban công, ngắm nhìn quang cảnh xung quanh dưới ánh trăng sáng mờ mờ.

Cảm giác hoàn toàn khác khi có đèn sáng. Sự tiện nghi và thoải mái do điện mang lại lúc này đã biến mất. Những ngọn đèn lấp lánh mang lại vẻ phồn hoa cho đường phố giờ đã bị bóng đêm nuốt mất. Chiếc điều hòa phả ra hơi mát đã dừng hoạt động, chiếc tivi đang phát cũng ngừng luôn. Những người ở trong bóng tối, lúc đầu thường cảm thấy hoang mang và hụt hẫng, nhưng chỉ một lúc sau bạn sẽ phát hiện ra rằng, bóng tối cũng có sức hấp dẫn riêng.

Bởi vì tối nên chẳng làm gì được, cũng chẳng muốn làm gì, chỉ ngồi yên một chỗ, mặc cho dòng suy nghĩ như một con ngựa đứt cương lao đi.

“Chị Nghiên, chị không vui à?”. Trong bóng tối, Trần Hiếu Dĩnh không còn dè dặt như bình thường mà nhẹ nhàng hỏi, giống như một người bạn tri kỷ.

“Ừ!”, cô thở dài.

“Thực ra thượng đế rất công bằng, không để cho chị tất cả những gì chị muốn, chị thông minh, tháo vát, xinh đẹp, vì vậy có thể chị sẽ không hài lòng với một phương diện nào đó. Nhưng chị Nghiên à, chị có bao giờ từng nghĩ, có biết bao nhiêu người sống không được như chị, họ ngưỡng mộ chị, ghen tị với những gì chị đang có!”, Trần Hiếu Dĩnh nói như thể oán thán.

“Chị từng nghe câu này chưa: Hạnh phúc chính là sự biết ơn! Hãy trân trọng tất cả những hạnh phúc hiện tại của bạn, ví dụ như: sức khỏe. Khi bạn tưởng rằng có những thứ vô cùng bình thường, thì ở đâu đó, nó lại đáng giá nghìn vàng với một người khác”, Trần Hiếu Dĩnh ở trong bóng tối giống hệt như một linh hồn, hay một nhà triết lý.

Hứa Trác Nghiên chợt giật mình: “Hạnh phúc là sự biết ơn, đây chính là câu khẩu hiệu của chị họ, hạnh phúc là sự biết ơn!”, cô lẩm bẩm lặp đi lặp lại câu này, rồi lại nhớ đến câu hỏi của Lâm Khởi Phàm sáng nay: “Rốt cuộc em muốn cái gì?”

“Còn em thì sao, Hiếu Dĩnh, giờ em có cảm thấy hạnh phúc không?”. Hứa Trác Nghiên hỏi vặn lại: “Nếu như em không có được Đỗ Giang, em sẽ cảm thấy hạnh phúc chứ?”

Trần Hiếu Dĩnh cười: “Nếu như Đỗ Giang không thích em, em với anh ấy ở bên nhau cũng có hạnh phúc không? Chắc chắn là không, vì vậy em mặc kệ, để tùy duyên!”

“Tùy duyên?”

“Đúng thế, giống như hiện giờ, rõ ràng là mất điện, chị cứ một mực gào khóc đòi có điện, nó cũng sẽ không có đâu, ngược lại bản thân chị còn cảm thấy càng buồn hơn. Chị bằng cứ như em, lặng lẽ ngắm mặt trăng, tâm sự một vài chuyện trong yên lặng, như thế chẳng phải rất tốt hay sao?”. Trần Hiếu Dĩnh thở dài: “Thực ra Đỗ Giang không thích em, em buồn lắm, bởi vì em xấu xí, em biết mà. Nhưng đâu còn cách nào khác, đây là sự thực không thể thay đổi, xấu xí không phải là lỗi của em, nhưng bởi vì bản thân mình xấu mà suốt ngày không vui, suốt ngày oán thán thì đây là lỗi của mình. Chẳng phải có người từng nói: “Từ bỏ cũng là một nét đẹp, từ bỏ một số thứ tự nhiên sẽ có một số thứ khác” đó ư? Giờ em đang nghĩ, không biết chừng chân mệnh thiên tử của em vẫn đang ở một nơi nào đó tìm kiếm em, vì vậy em rất vui!”

“Hiếu Dĩnh, chị không hề biết em lại có tư tưởng như vậy, đúng là một cô gái rất lạc quan!”, Hứa Trác Nghiên thật lòng khen Trần Hiếu Dĩnh. Hóa ra bên trong lớp vỏ bọc của mỗi con người đều có nét đẹp, có điểm sáng riêng.

“Chứ còn gì nữa!”. Trần Hiếu Dĩnh đắc chí: “Mà đâu phải chỉ có vậy, em còn rất mưu mô nữa đấy!”

“Hả? Mưu mô ư? Với ai thế?”, Hứa Trác Nghiên dần trở nên vui vẻ.

“Với chị đấy!”

“Chị á?”. Hứa Trác Nghiên bật cười: “Chị không nghe nhầm chứ?”

“Không, chính là chị, chị còn nhớ hôm phỏng vấn không? Thực ra em biết chị không chọn em. Vì vậy em mới tỏ ra rụt rè, rất đáng thương, khiến chị mềm lòng mà nhận em vào làm!”

“Hả? Thật sao?”. Hứa Trác Nghiên vỗ nhẹ vào Trần Hiếu Dĩnh: “Em đúng là...”.

“À phải rồi!”. Hứa Trác Nghiên chợt reo lên rồi đứng bật dậy, đi mon men theo ánh trăng vào trong phòng, chẳng bao lâu ôm ra một đồng nển, bảo: “Hiếu Dĩnh, chúng ta có ánh sáng rồi!”

Chẳng mấy chốc, cả căn phòng đã được bao bọc bởi ánh sáng, rất dịu dàng và ấm áp, khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Hóa ra, con người chỉ cần tích cực, chỉ cần hi vọng, tất cả mọi thứ trong tối tăm đều có thể trở nên xán lạn, từ bi thảm trở thành hạnh phúc.

Sau đó, Hứa Trác Nghiên và Trần Hiếu Dĩnh ôm chỗ nển còn thừa lại, đi gõ cửa từng nhà, ai nấy đều ngạc nhiên nhận lấy mấy cây nển, đột nhiên có cảm giác thật ấm áp và tươi sáng.

Hứa Trác Nghiên và Trần Hiếu Dĩnh cùng đến công ty. Hai ngày sau kì nghỉ lễ, các nhân viên trong phòng ai nấy đều hào hứng, bởi vì vừa mới hết một tuần nghỉ lễ mà Thủy Dạng của họ đã lập thành tích đáng kinh ngạc về số lượng tiêu thụ, điều này đồng nghĩa thu nhập của mọi người tháng này sẽ tăng vọt, vì vậy tâm trạng vui vẻ là lẽ đương nhiên.

Lúc gần đến trưa, Trần Hiếu Dĩnh gọi Hứa Trác Nghiên trên QQ.

Trần Hiếu Dĩnh: “Chị Nghiên, ban này có người gọi vào máy em, nói là người của sở cảnh sát, bảo em chiều nay đến sở cảnh sát thành phố một chuyến!”

Hứa Trác Nghiên: “Hả? Có chuyện gì mà nghiêm trọng thế, còn phải đến sở cảnh sát ư?”

Trần Hiếu Dĩnh gửi lại một cái mặt khóc: “Em không biết, họ chỉ bảo em mang theo chứng minh thư, em thấy hơi sợ, chị có thể đi với em không?”

Hứa Trác Nghiên: “Không thành vấn đề, mấy giờ đi?”

Trần Hiếu Dĩnh: “Hai giờ chị ạ!”

Hứa Trác Nghiên: “Ok, trước khi đi thì gọi chị nhé!”

Hứa Trác Nghiên còn chưa kịp tắt QQ thì Liêu Vĩnh Hồng đã đẩy cửa bước vào, ngồi xuống đối diện với cô.

“Em chịu quay về, chị thấy vui lắm!”. Liêu Vĩnh Hồng nhìn Hứa Trác Nghiên, mỉm cười vẻ áy náy, thần sắc không giấu nổi sự mệt mỏi. Hứa Trác Nghiên đột nhiên phát hiện, Liêu Vĩnh Hồng trở nên bơ phờ, già xòm đi, trong mắt vẫn lên những tia máu.

“Chị nói đúng, nếu cứ có vấn đề là bỏ trốn, e rằng Trung Quốc có to đến mấy cũng có ngày em hết chỗ để đi. Vì vậy em đã ở lại, đối mặt với vấn đề và giải quyết nó!”. Hứa Trác Nghiên nói xong liền cảm thấy nhẹ nhõm, có lẽ sự khoan dung và tha thứ có ý nghĩa hơn oán hận, nó có thể khiến người ta cảm thấy được giải thoát.

“Rất tốt! Cuối cùng chị cũng không nhìn nhầm người. Lần đầu gặp hai người ở Bắc Kinh, mọi người đều khen chị họ của em giỏi giang, nhưng chị lại để mất đến em ngay. Chị biết em mạnh mẽ, kiên cường hơn cô ấy, cũng tràn trề sinh lực hơn cô ấy. Quả nhiên chị không nhìn nhầm người!”, Liêu Vĩnh Hồng nói.

“Em không muốn so sánh với chị ấy!”. Hứa Trác Nghiên luôn tôn trọng chị họ mình, nhưng hiện giờ, cô không muốn ai đó nhắc đến chị trong cuộc sống của mình. Thế nên cô liền đổi chủ đề: “Em với Lâm Khởi Phàm đã đăng kí rồi!”

Cô tưởng rằng Liêu Vĩnh Hồng sẽ rất bất ngờ, nhưng trên mặt chị ta chẳng có vẻ gì là bất ngờ hết, chỉ hơi nhoẻn miệng cười, nói đùa: “Đúng thế, chơi trò đuổi bắt cũng cần phải có giới hạn, với loại người như anh ta, kéo dài quá, để anh ta chạy mất thì phí lắm!”

“Vậy em định cử hành đám cưới thế nào? Để chị chuẩn bị giúp cho!”, Liêu Vĩnh Hồng vui vẻ nói.

“Để tính sau đi, em thấy cũng chẳng có gì khác biệt cả!”, Hứa Trác Nghiên thờ ơ nói.

Liêu Vĩnh Hồng vỗ vai cô: “Thôi được rồi, đừng làm cao nữa, ngoan ngoãn làm cô dâu đi. À phải rồi, hai tuần này chắc em phải vất vả một chút rồi, chuyên gia nghiên cứu khoa học về não bộ của trẻ con từ Mỹ sang, hai ngày nay chị phải đưa thằng bé nhà chị đi gặp ông ấy, xem xem có cơ hội hồi phục không, vốn không yên tâm chuyện công ty, nhưng giờ thì tốt quá, em về là chị yên tâm rồi!”

Hứa Trác Nghiên giờ mới nhớ ra câu chuyện Liêu Vĩnh Hồng kể ình hôm trước, những cảnh ngộ mà chị phải nếm trải, đứa bé tội nghiệp... những thứ đó khiến Hứa Trác Nghiên cảm thấy tội tội: “Chị Liêu, chị cứ yên tâm mà đi!”, chỉ một câu nói này thôi, Hứa Trác Nghiên không nói thêm câu an ủi nào nữa, bởi vì cô biết những người phụ nữ như chị, an ủi chỉ khiến cho vết thương và nỗi đau thêm lớn mà thôi.

Đến giờ cơm trưa, cô nhận được đồ ăn nhà hàng Pizza Hut chuyển đến, toàn là các món cao lương mỹ vị, còn có cả sa lát với cánh gà. Trần Hiểu Dĩnh đã kí nhận giúp cô, tên người đặt hàng là Hứa Trác Nghiên, còn tiền thì đã trả rồi.

Các cô gái trong phòng ai nấy đều hoan hô ầm ĩ, xúm xít lại để thưởng thức một bữa ăn ngon, vừa ăn còn vừa tấm tắc khen lãnh đạo tốt bụng, giúp cải thiện cuộc sống cho nhân viên. Nhưng Hứa Trác Nghiên trong lòng hiểu rõ, đồ ăn không phải do cô đặt. Điện thoại đột ngột đổ chuông, là tin nhắn, cô mở ra đọc: “Bà xã, hi vọng hôm nay em ăn nhiều một chút!”

Vốn dĩ nghĩ không ăn cũng phí hoài, nhưng đọc xong tin nhắn này Hứa Trác Nghiên liền hết muốn ăn.

“Chị Nghiên, mau lên, ra đây ăn đi, nếu không sẽ bị bọn họ cướp hết đấy. Bọn họ ai nấy đều ăn như hổ vậy!”. Mễ Phi Phi vừa gọi Hứa Trác Nghiên vừa chạy vào trong phòng họp, miệng còn la lối: “Các người thật chẳng có lương tâm gì hết, tôi đi gọi có một cú điện thoại, sao chẳng chịu đợi tôi gì thế?”

Hứa Trác Nghiên nhìn vào văn phòng trống không qua cánh cửa kính trong suốt, chỉ có một cái bóng, cũng cô độc giống như cô, là Đỗ Giang.

Cô cầm điện thoại lên, gọi cho anh.

Đỗ Giang nghe máy: “Xin chào, công ty Thủy Dạng xin nghe ạ!”

“Đỗ Giang!”. Hứa Trác Nghiên cảm thấy kể từ sau kì nghỉ lễ, Đỗ Giang cứ có gì đó là lạ, mặt mày u uất, thế nên cô hỏi: “Sao không ăn cơm cùng mọi người?”

Đỗ Giang im lặng một chút rồi nói: “Tôi không đói, với lại còn mấy việc phải làm!”

“Ăn cơm đã rồi hãy làm, không mất nhiều thời gian đâu!”, Hứa Trác Nghiên khuyên nhủ.

Đỗ Giang đứng dậy, nhìn Hứa Trác Nghiên qua cửa kính: “Thế còn chị thì sao? Tại sao chị không ăn?”

Hứa Trác Nghiên ngây người, không biết trả lời sao.

Đỗ Giang nhìn cô, vẻ mặt ánh lên sự bướng bỉnh chưa từng thấy, anh lặng lẽ cúp điện thoại, tiếp tục ngồi hì hục làm việc trước màn hình máy tính.

Hai giờ chiều, tại phòng tiếp khách của sở cảnh sát.

Hứa Trác Nghiên và Trần Hiểu Dĩnh đang ngồi bên bàn, đối diện với hai người là một anh cảnh sát trẻ tuổi. Anh tự giới thiệu: “Tôi tên là Lý Thanh Hải, trưởng cảnh sát hình sự, trong hai người, ai tên là Trần Hiểu Dĩnh?”

“Là tôi ạ!”. Trần Hiểu Dĩnh thấp thỏm nhìn Lý Thanh Hải, rồi lại quay sang nhìn Hứa Trác Nghiên.

“Thế còn cô?”, Lý Thanh Hải liếc nhìn Hứa Trác Nghiên.

“Tôi là cấp trên của cô ấy, không biết các anh tìm cô ấy có chuyện gì nên đi theo đến đây!”, Hứa Trác Nghiên lấy danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho Lý Thanh Hải.

Lý Thanh Hải xem danh thiếp rồi đặt xuống bàn.

“Là như thế này, hai tuần trước, có phải cô đã gặp một cô bé tự nhận là bố bị ốm nặng, cần tiền làm phẫu thuật ở trên cầu vượt qua đường trước cổng siêu thị gần cao ốc La Hồ không?”, Lý Thanh Hải nhìn Trần Hiếu Đình, dường như đang tra hỏi.

Trần Hiếu Đình và Hứa Trác Nghiên quay sang nhìn nhau.

“Cô đừng nhìn cô ấy, tôi hỏi cô thì cô cứ trả lời trực tiếp!”, Lý Thanh Hải nói.

“Vâng ạ!”, Trần Hiếu Đình gật đầu.

“Cô hãy kể lại tình hình lúc đó một lượt tôi xem nào!”. Lý Thanh Hải nhìn chăm chăm cô gái ngồi trước mặt, trông có vẻ hơi thất vọng. Trước đây không lâu bọn họ vừa mới phá được một đường dây buôn bán phụ nữ và trẻ em, một tổ chức lừa gạt, bảm dâm liên tỉnh, trong số đó có một cô bé được giải thoát đã đưa cho họ một cuốn sổ. Hóa ra trong tổ chức này, những phụ nữ và trẻ em sau khi bị lừa, những người nào bán được sẽ bị bán, những người còn lại hoặc là diện mạo xấu xí hoặc là còn ít tuổi chưa thể bán dâm, tổ chức này sẽ cho chúng ra đường làm ăn mầy lừa đảo, tiền kiếm được không hề ít hơn tiền bán dâm. Mà cô bé này lúc còn ở nhà từng đi học, có lập trường, tính tình thật thà, lương thiện, mặc dù bị bọn xấu ép phải làm những việc lừa đảo, nhưng cô bé đều ghi lại rõ tên tuổi từng người đã cho cô bé tiền.

Vì vậy sau khi điều tra rõ vụ việc, các cảnh sát hình sự đã xin cấp trên phê duyệt, quyết định sẽ tiến hành hoàn trả lại tiền cho những người bị lừa theo danh sách cô bé đó đã ghi. Chỉ có điều trong số đó, phần lớn mọi người đều là quỳên góp một trăm, vài trăm, thậm chí là vài đồng, vài xu... Cuối cùng mọi người bàn bạc và quyết định sẽ trả cho những người quỳên góp nhiều trước.

Thật không ngờ còn có người quỳên góp hẳn tám nghìn tệ một lần. Lý Thanh Hải nghĩ chắc đây phải là một cô gái, hơn nữa là một cô gái hiền lành. Hiền lành và xinh đẹp thường đi liền với nhau, giống như một đôi chị em song sinh, anh tưởng tượng người này chắc phải là một cô gái xinh đẹp, thời trang, vì vậy khi nhận được nhiệm vụ này, trong lòng anh thoáng chút hi vọng. Anh rất hứng thú muốn biết rốt cuộc cô gái này như thế nào? Anh thậm chí còn tưởng tượng ra cô để tóc dài, trên mặt trang điểm nhẹ, mặc một chiếc váy ren mềm mại kiểu dáng đang thịnh hành, vừa đáng yêu, vừa gợi cảm, lại ngọt ngào. Tuy nhiên khi bọn họ bước vào, anh có hơi thất vọng. Mặc dù một trong số hai cô rất xinh đẹp, nhưng trực giác mách bảo anh rằng cô gái gầy gầy, nhỏ bé, tóc ngắn, da ngăm ngăm, răng vẩu xấu xí đi bên cạnh mới là Trần Hiếu Đình. Vì vậy anh có hơi thất vọng.

Lúc này Trần Hiếu Đình đã bình tĩnh lại, cô kể tỉ mỉ câu chuyện cho Lý Thanh Hải nghe, sau đó nhìn anh ta: “Bố của cô bé ấy có cứu được không?”

Lý Thanh Hải có hơi ngẩn người, anh ngẩng ra nhìn Trần Hiếu Đình, không muốn dùng từ “hiền lành” để miêu tả cô gái này, nên dùng từ “ngốc nghếch” thì đúng hơn.

Hóa ra đàn ông đều là động vật cảm tính, nếu như cô ấy đẹp, hành động này tự nhiên sẽ được ví với sự lương thiện, sẽ được ca tụng, được tán thưởng. Nhưng nếu cô ấy xấu, cũng là hành động đó nhưng sẽ bị coi là “ngốc nghếch”, là “Thiếu đầu óc”. Cuộc đời này bất công như thế đấy! Lý Thanh Hải ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng thấy mình làm vậy có hơi tầm thường, thế nên cố tươi tỉnh nói: “Là như thế này, con bé bị tổ chức tội phạm đe dọa, bắt phải đi lừa đảo, cô có lòng tốt, nhưng nói một cách chính xác thì cô là người bị hại, giờ chúng tôi đã bắt được bọn lừa đảo về quy án, số tiền chúng lừa đảo được trả lại cho người bị hại. Bởi vì số tiền cô bị lừa rất lớn nên tôi phải mời cô đến đây để đối chứng lại một chút, lát nữa cô mang chứng minh thư sang phòng bên cạnh nhận lại tiền là được rồi!”

Mặt Trần Hiếu Đình như cứng đờ ra, mãi hồi lâu sau mới lên tiếng: “Hóa ra là lừa đảo thật ư?”

Lý Thanh Hải gật đầu: “Chỉ có điều cô bé cũng là bị bọn xấu lừa bán, giờ chúng tôi đang cố liên hệ với gia đình cô bé, chuẩn bị đưa nó về nhà!”

Trần Hiếu Đình rất buồn, hóa ra mình đã gặp lừa đảo thật. Hứa Trác Nghiên vỗ vai cô: “Hiếu Đình, không sao, chẳng phải người ta vẫn nói ở hiền gặp lành hay sao? Em xem, tiền đi một vòng rồi cuối cùng lại trở lại.

Không biết chừng có chuyện tốt đẹp đang chờ em đấy, em hiền lành như vậy, nhất định sẽ gặp vận may!”

Trần Hiếu Dĩnh nhìn Hứa Trác Nghiên, không biết là muốn khóc hay muốn cười, khóe môi khẽ giật giật, cuối cùng im lặng không nói gì.

19. Chương 22

Chương 22: Đêm tối như mực

Hết giờ làm, Hứa Trác Nghiên mặt nhăn mày nhíu, tâm trạng mệt mỏi, cùng với Trần Hiếu Dĩnh ra khỏi văn phòng, bất ngờ gặp Lâm Khởi Phàm.

Khoảnh khắc đối mặt với nhau, Hứa Trác Nghiên mới ý thức được người này không phải là người xa lạ, cũng không phải là tổng giám đốc Lâm mà cô chống đối và căm ghét nữa, mà là chồng hợp pháp của cô. Đúng vào khoảnh khắc mà cô hiểu ra được điều này, cô dờ người ra, dường như không biết tiếp theo nên làm gì, bởi trước đó cô chỉ biết cô yêu Phan Hạo Nho, không thể kiềm chế được ngọn lửa yêu thương bùng lên, tình yêu bất chấp hậu quả, cũng không cần nghĩ đến tương lai. Vì vậy cô chẳng bao giờ nghĩ cuộc hôn nhân lại ở gần mình đến như vậy.

Lâm Khởi Phàm đến gần họ, mỉm cười với hai người. Trần Hiếu Dĩnh liền mỉm cười chào hỏi theo phép lịch sự: “Tổng giám đốc Lâm, sao trùng hợp thế?”

Nụ cười trên môi Lâm Khởi Phàm chợt thu lại: “Tôi cố ý đến đây đón vợ tôi đấy!”

Hứa Trác Nghiên ngẩng phắt đầu lên, trừng mắt với Lâm Khởi Phàm.

Về mặt thù địch ấy bỗng nhiên khiến cho sự lạnh lùng của anh dịu bớt.

Trần Hiếu Dĩnh ngơ ngác hỏi: “Trùng hợp thế, vợ anh cũng làm ở tòa văn phòng này ư? Anh thật là chu đáo, vậy chúng tôi đi trước nhé!”, nói rồi Trần Hiếu Dĩnh kéo tay Hứa Trác Nghiên đi.

Lâm Khởi Phàm với tay kéo Hứa Trác Nghiên lại: “Bà xã, tối nay em muốn ăn gì?”

Chỉ một câu hỏi bình thường cũng đủ khiến cho Trần Hiếu Dĩnh lạnh sống lưng và khiến cho các đồng nghiệp vừa bước ra khỏi tòa văn phòng đó kinh ngạc. Mễ Phi Phi và Trương Mạn kinh ngạc quay sang nhìn nhau, còn Đỗ Giang mặt mày biến sắc, hướng ánh mắt u ám chứng kiến toàn bộ. Chị Hồ kế toán đứng trong đám đông, dường như hiểu ra vài phần, vội vàng tiến đến nói: “Tổng giám đốc Lâm, khoản tiền ấy hôm qua tôi đã gửi sang cho ngài rồi, ngài bảo tài vụ kiểm tra lại nhé!”

Lâm Khởi Phàm gật đầu. Hứa Trác Nghiên nhìn Trần Hiếu Dĩnh và các đồng nghiệp đứng phía sau mình, chỉ nói một câu: “Hiếu Dĩnh, em về trước đi!”, sau đó sải bước đến bên chiếc A8. Lâm Khởi Phàm lúc này mới vội vàng chào mọi người, ấn điều khiển từ xa cho chiếc xe mở cửa tự động. Hứa Trác Nghiên ngồi vào bên trong, chỉ cảm thấy mặt mình đang nóng phừng phừng.

“Anh vội vàng tuyên bố quyền sở hữu của anh đối với tôi như thế cơ à? Anh muốn cả thế giới này biết giờ tôi đã bị anh ký tên, đóng dấu, trở thành thứ hàng không thể bán được nữa rồi phải không?”, Hứa Trác Nghiên ngoảnh phắt đầu lại, trừng mắt nhìn Lâm Khởi Phàm.

Lâm Khởi Phàm hừ một tiếng: “Anh có nói hay không không quan trọng, quan trọng đó là hiện thực. Đi thôi, tìm một chỗ nào ngồi nói chuyện! Anh cưới em là vì muốn sống yên ổn qua ngày, không phải để suốt ngày cãi cọ với em đâu!”

Trước tòa biệt thự Đông Phương Hoa Viên trong khu Hoa kiều Nam Sơn, Hứa Trác Nghiên và Lâm Khởi Phàm đang tranh cãi trên xe.

“Xuống xe đi!”, anh nói.

“Không xuống!”. Hứa Trác Nghiên nhìn anh ta, lạnh nhạt: “Anh phải nói chuyện với tôi cho rõ ràng, ra ngoài đi, tìm một quán cà phê nào đó!”

“Tại sao? Ở đâu nói chuyện chả như nhau?”, Lâm Khởi Phàm nhún mày.

“Anh nói xem? Ở bên ngoài ít nhất anh sẽ không thô bạo, không dùng vũ lực để bức ép tôi, anh vẫn còn chút lý trí!”, Hứa Trác Nghiên nhớ lại mấy lần ở riêng với Lâm Khởi Phàm mà thấy rung mình.

“Hóa ra là vì điều này!” Lâm Khởi Phàm cười, cúi đầu rồi sát lại gần, mùi thuốc lá nồng nặc từ người anh càng khiến Hứa Trác Nghiên cảm thấy bức bối, cô ngoảnh phắt mặt đi. Lâm Khởi Phàm lấy tay quay mặt cô lại, ép cô phải nhìn thẳng vào mặt anh: “Em sợ anh à?”

Hứa Trác Nghiên gật đầu, cô thừa nhận, người đàn ông này khiến cô căng thẳng.

“Đó là bởi vì không quen, quen rồi sẽ ổn thôi!”. Anh ôm lấy đầu cô, đặt một nụ hôn cưỡng ép lên môi cô, là sự chiếm hữu, cướp đoạt, trừng phạt. Nụ hôn này quá dữ dội, quá ngang ngược, cô chỉ cảm thấy khó thở, còn anh ta thì chẳng có ý định dừng lại. Đúng lúc ấy có người gõ cửa xe, lúc này cô mới được buông tha.

Là nhân viên bảo vệ của khu.

Lâm Khởi Phàm hạ cửa kính xe: “Có chuyện gì thế?”

Nhân viên bảo vệ có vẻ ái ngại, dường như người làm sai là anh ta vậy. Anh ta dè dặt: “Thật ngại quá, thưa anh Lâm, anh hãy đỗ xe vào trong bãi đỗ, lát nữa xe qua xe lại sợ bất tiện!”

Lâm Khởi Phàm ậm ừ rồi nhìn Hứa Trác Nghiên: “Thôi được rồi, làm theo ý em vậy!”

Lâm Khởi Phàm bẻ vô lăng, lái ra khỏi khu biệt thự.

“Hừ!”, Hứa Trác Nghiên hừ giọng. Lâm Khởi Phàm liếc nhìn cô: “Em hừ cái gì?”

“Hừ!”. Hứa Trác Nghiên nói: “Xem ra nhân phẩm của anh cũng chẳng ra làm sao, hành vi chắc chắn rất ngang ngược, thô bạo, vô lối, tiếng xấu chắc đồn xa lắm, nếu không sao nhân viên bảo vệ lại sợ anh như mèo sợ chuột như thế?”

“Ha ha ha...”. Lâm Khởi Phàm bật cười, siết chặt lấy tay cô: “Em nói đúng, vì vậy em hãy ngoan ngoãn một chút, đừng có dữ dằn mãi như thế!”

“Trong chỗ này có một cửa hàng cà phê cũng không tồi, chắc là em sẽ thích!”. Giọng nói vốn lạnh lùng của Lâm Khởi Phàm bỗng thoáng chút dịu dàng, Hứa Trác Nghiên có cảm giác như mình đang nghe lầm.

Quán cà phê mà anh ta nói chính là quán kinh doanh cà phê Portofino có tên là SPR Coffee.

Quán SPR Coffee nằm bên bờ hồ yên tĩnh, hai người ngồi ở nơi gần như có thể thu vào tầm mắt cả khung cảnh hồ Yến Thê. Từ trong quán cà phê nhìn ra ngoài sẽ thấy một mặt hồ tĩnh lặng trải dài. Cây cối ven hồ tươi tốt, xanh mát rợp bóng, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Ở một không gian riêng biệt trên tầng hai quán cà phê, cách bài trí ở đây rất độc đáo và tỉ mỉ, mang lại cảm giác vô cùng dễ chịu. Chiếc ghế sofa pha mềm mại, cái giá đựng rượu vang bằng gỗ cùng với không gian riêng biệt đã tạo ra một không khí hài hòa và tuyệt diệu. Khi trời chập choạng tối, một người thông minh như chủ quán sẽ bố trí thêm một chiếc đèn lồng nhỏ xinh xắn cho những vị khách thích sự lãng mạn và ấm áp. Trong không gian thư thái này, trong không khí ấm áp này, có lẽ thật sự có thể hóa giải được những đau khổ và phiền não của con người.

Lần này, cả hai cùng uống cà phê, chỉ có điều Lâm Khởi Phàm vẫn uống cà phê đen, không cho đường, cũng không có sữa.

Anh tự ý gọi cho Hứa Trác Nghiên một ly Mocha lớn, đây là loại đồ uống pha trộn giữa sô cô la và cà phê.

Hứa Trác Nghiên ngồi yên không nói năng gì, trong lòng vô cùng bất mãn, anh coi mình như sở hữu riêng thật đấy ư? Anh bắt đầu thay mình làm chủ bản thân ư? Ai cho anh cái quyền ấy, đúng là đồ kiêu căng ngạo mạn, coi mình là cái rốn của vũ trụ, ích kỷ, điên khùng.

Đúng lúc cô đang nguyên rửa Lâm Khởi Phàm hàng trăm hàng nghìn lần trong lòng, nhân viên phục vụ đã mang đồ uống lên, một mùi sô cô la béo ngậy thu hút sự chú ý của cô. Ngoài cà phê, nhân viên phục vụ còn mang thêm một vài viên đường, một đĩa bánh Oreo, bánh quy vừng...

“Đừng dùng sai lầm của người khác để trừng phạt bản thân!”, đây là câu nói ưa thích của Hứa Trác Nghiên. Vì vậy, vừa thưởng thức Mocha, cô vừa bỏ những món đồ ăn vặt ngon tuyệt vào miệng, nhai từ từ, cảm

nhận cái ngon của nó, rồi dần dần cô phát hiện ra cái bộ mặt thối tha kia thật ra cũng chẳng đến mức đáng ghét lắm!

Lâm Khởi Phàm nhấp một ngụm cà phê, anh đã sớm quen với cảm giác đắng ngắt này. Đúng thế, chẳng có người phụ nữ nào giống như vợ cũ của mình, có thể cam tâm tình nguyện ném trái cái vị đắng này.

Lâm Khởi Phàm lại chìm vào trong ký ức.

Lâm Khởi Phàm hồi đầu xây dựng sự nghiệp nhờ nghề buôn bán bất động sản, anh với vợ tốt nghiệp cùng một trường đại học, lại đồng thời được phân bổ về làm ở một cơ quan. Hai người họ là một cặp trong văn phòng.

Đối với việc yêu cùng cơ quan, có người phản đối, có người ủng hộ, người ủng hộ thì nói: “Nếu như anh với cô ấy ở bên nhau mà cảm thấy dễ chịu thì cần gì phải coi trọng hình thức nữa? Văn phòng chính là nơi lí tưởng nhất để tìm hiểu nhau!”

Thời còn trẻ luôn cảm thấy tình yêu sét đánh rất kích thích, nhưng bây giờ lại nghĩ tình cảm được xây dựng trên cơ sở quen biết lâu dài càng vững chãi, cũng càng tuyệt vời hơn. Lúc hẹn hò, hai bên đều có rất nhiều giả tưởng, phải giấu giếm rất nhiều thứ, bao gồm cả nhược điểm. Nhưng yêu người cùng công ty thì khác, bởi vì mọi người đều biết rõ về nhau.

Lâm Khởi Phàm nghĩ, hồi đó là ai thích ai trước nhỉ? Giờ anh đã không nhớ nổi nữa.

Có lẽ hồi đầu anh cũng chẳng ngờ hai người sẽ trở thành một cặp, vì vậy sự quan tâm của hai thanh niên ở hai vùng quê xa xôi dành cho nhau đều xuất phát từ trái tim, không hề cố ý thể hiện bất cứ thứ gì, đi với nhau bỗng trở thành chuyện hết sức tự nhiên. Nói chung vào những năm chín mươi của thế kỉ, hai người trẻ tuổi lẫn lộn ở Thâm Quyển này đều rất khốn khổ, chẳng dễ dàng gì. Họ cùng đến từ một vùng quê nghèo, vì vậy cùng có cảm giác tự ti và khao khát được mở mày mở mặt với thiên hạ. Vì vậy họ yêu nhau, rồi nhanh chóng chuyển đến sống chung và kết hôn với nhau. Hai người sống với nhau dù gì vẫn tốt hơn là ở một mình, có thể tiết kiệm được tiền nhà, có thể cùng nhau ăn uống, dùng những cách rẻ tiền nhất để có được sự ấm áp và hạnh phúc. Có thể giờ nhìn lại, đó không phải là tình yêu, mà chỉ là hai mảnh ghép không phù hợp, ghép tạm lại để sống qua ngày.

Sinh nhật anh vào tháng chín, tháng chín là giai đoạn nghèo khó nhất trong năm của họ, bởi vì tiền tiết kiệm cả năm trời của họ đều phải gửi về nhà hết trong tháng này. Bởi vì trong nhà họ còn có anh, có chị, có em trai, em gái khao khát được như họ, thông qua việc học hành để thoát khỏi thôn nghèo, vì vậy tiền hai người gửi về, họ đều dùng vào việc đóng học phí hết.

Năm ấy sinh nhật anh, hai người chỉ có một trăm tệ, còn phải sống đến tận cuối tháng. Vì vậy anh nói, chúng ta không làm sinh nhật nữa. Nhưng cô nói, không, em nhất định phải tổ chức sinh nhật cho anh!

Thế là tối ấy, anh được ăn món mì do chính tay cô kéo sợi, được ăn món canh “Trắng sáng mặt biển” do cô “Phát minh”, chẳng qua chỉ là món canh rong biển nấu với trứng gà. Cô còn đặc biệt làm một cái bánh bao nhân thịt thật to, bên trong phải đến ba, bốn lạng thịt, lúc đặt cái bánh lên bàn, cô còn đặc biệt cắm thêm một cây “nến” tia bằng cà rốt.

Cô nói tình yêu của hai người giống như món canh “Trắng sáng mặt biển”, tròn vẹn và đầy đặn. Cuộc sống của hai người cũng mãnh liệt như màu đỏ của củ cà rốt, còn bát mì đó đương nhiên là tượng trưng cho sức khỏe và trường thọ.

Nghĩ đến đây, Lâm Khởi Phàm chợt thấy buồn.

Lúc ấy, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà cô vẫn có thể làm một bữa ăn chúc mừng sinh nhật anh, đúng là đã làm khó cho cô!

Về sau anh nghỉ việc, đi làm ở cửa hàng đồ ăn nhanh, nhân viên vệ sinh, bất động sản, nghề gì anh cũng thử, cuối cùng anh đã thành công ở Châu Hải. Bất động sản khiến anh giàu lên chỉ trong một đêm, đồng thời nó cũng khiến anh thay đổi. Không phải là đàn ông cứ có tiền là hư, nhưng bởi vì tiền mà nhiều chuyện không thể do mình quyết định được.

Điều kiện của họ khá lên, chuyển vào sống trong biệt thự, vợ anh cũng ở nhà chuyên tâm lo lắng cho gia đình, sinh cho anh một đứa con. Nhưng lúc đó trái tim anh đã không còn thuộc về cô.

Còn anh, lúc này anh đã trở thành một miếng mồi ngon mà tất cả các cô gái trẻ trong công ty đều phải nhỏ dãi thèm thuồng.

Lúc ấy, trong giới ông chủ ở Thẩm Quyền có truyền tai nhau một câu: “Bên cạnh có một ả lăng lơ, ở nhà có một người nấu nướng, phương xa có một người nhớ nhung, văn phòng có một cô xinh xinh”, nghe nói đây là bốn nguyện vọng lớn của đàn ông. Đối với đàn ông mà nói, ở văn phòng có một cô xinh xinh mãi mãi là liều thuốc kích thích cho công việc thêm hứng khởi.

Nhưng Lâm Khởi Phàm hiểu rõ, đàn bà làm cùng công ty không thể đụng vào. Bởi vì những phụ nữ dưới quyền toàn tham lam, bọn họ không chỉ nghĩ đủ mọi cách để kéo đàn ông về phía mình, mà quan trọng hơn họ còn nghĩ đủ cách để trở thành bà chủ của văn phòng này. Thỏ khôn không ăn cỏ gần hang mà! Trước mặt mọc bao nhiêu là cỏ non mỡ màng, nhìn thì thích mắt, nhưng nếu lỡ một ngày nuốt chúng vào bụng, quá trình nhai có thể thơm ngon lắm, nhưng nhai xong, trước mặt bạn sẽ chẳng còn cảnh đẹp mà ngắm, thậm chí lại có thêm một đôi mắt canh chừng khiến cho bạn mất đi tự do, điều này chẳng phải rất đáng sợ sao? Vì vậy Lâm Khởi Phàm nhớ rất kỹ một nguyên tắc, chỉ cần không biến văn phòng thành cái giường ngủ thì yêu ai cũng được!

Sau những năm chín mươi, tại khu tam giác Châu Giang, đâu đâu cũng có cám dỗ, đâu đâu cũng gặp những gã đàn ông chợt giàu lên, đâu đâu cũng thấy những ả đàn bà dang tay, khỏa thân đứng trên đường bán hương bán phấn. Là để mua vui hay là để giải tỏa khát vọng sinh lý của bản thân, hay là thể hiện thân thế của mình, anh cũng không biết nữa. Chỉ biết về sau, anh ngày càng xa cách vợ, dần dần thậm chí qua đêm không về nhà.

Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc bỏ rơi cô hay ly hôn với cô.

Cho đến một ngày, một dự án của anh đột nhiên bị dừng lại, tất cả tiền bạc đều không thể lấy lại, những bạn bè và hồng nhan tri kỷ cũ đều xa lánh anh. Sau khi cầu xin sự giúp đỡ của nhiều người mà không thành, anh một mình. Anh thực sự tuyệt vọng... khi anh lê cái thân xác rã rời của mình về đến nhà.

Đột nhiên anh phát hiện, vợ anh đã phản bội mình.

Ngoài cửa là một đôi giày nam.

Mà người đó, anh không biết. Khi gã đàn ông ấy quần áo xộc xệch, hoảng hốt bỏ chạy trước mặt anh, anh cười nói với vợ: “Bởi vì bữa sinh nhật năm ấy, vì bữa cơm cô làm cho tôi hôm ấy, tôi không trách cô, chúng ta ly hôn!”

Vợ anh không nói gì mà đi thẳng vào nhà bếp.

Anh cũng bước vào theo, lúc ấy mới phát hiện ra, không biết từ khi nào, trong nhà bếp có thêm một bộ dụng cụ pha cà phê.

Cô thành thạo bỏ cà phê hạt vào trong máy nghiền, lấy tay ấn cán máy, chẳng mấy chốc đã tạo ra một lớp bột cà phê mịn màng. Sau đó cô tiếp tục pha cà phê.

Suốt cả quá trình, động tác của cô vô cùng thành thạo và nghiêm túc, Lâm Khởi Phàm tin rằng để làm được như vậy, cô đã phải tập luyện không ít lần. Anh tin trong vô số lần ấy, chắc chắn cô đã nếm thử cái vị đắng nguyên chất của dịch lỏng ấy rồi.

Cuối cùng, mùi cà phê nồng nàn và nguyên chất lan tỏa trong không khí. Cô rót hai cốc, không cho cái gì hết, một cốc cho anh, một cốc ỉnh.

Cô nói: “Em biết anh thích đi quán cà phê, thích uống cà phê, em không hiểu vị đắng ấy là cái gì ngon lành, vì vậy em đã đến Danh Điển, Bản Sắc, Starbuck... đến nơi nào em cũng gọi một cốc cà phê để nếm thử, về sau em mới hiểu. Thực ra cà phê đen vẫn là ngon nhất, bởi vì nó mộc mạc và nguyên chất, không hề trải qua quá trình gia công, nó có mùi vị ban đầu của cà phê”.

Lâm Khởi Phàm kinh ngạc. Ban đầu anh thích uống cà phê đen, chỉ là bởi vì lúc trên máy bay anh đã đọc được một bài báo viết: “Người uống cà phê đen là người có dũng khí, người yêu cà phê đen là người dũng

cảm!", vì vậy anh mới uống.

Vợ anh lại nói: "Cà phê đen không cho bất cứ thứ gì, nó mang lại cảm giác nguyên chất cho người thưởng thức. Nó tập trung năm đặc điểm của cà phê: thơm, ngọt, thuần, chua và đắng, nguyên thủy nhưng thô kệch, thâm trầm nhưng có dư vị".

Lâm Khởi Phàm hiểu, vợ anh đang nói cho anh biết, cho dù anh bỏ rơi cô, lạnh nhạt với cô như thế nào, ánh mắt và con người cô luôn dõi theo anh, cô cũng có đầy đủ điều kiện để nắm tay anh xuất hiện trước mặt mọi người, xứng đáng có được sự tôn trọng của mọi người.

Lâm Khởi Phàm nhìn đôi bàn tay của vợ, có lẽ để nấu ra được mùi vị này, cô đã không ít lần bị bỏng tay. Bởi vì Lâm Khởi Phàm hiểu rõ, muốn nấu cà phê phải dùng nước ở 92- 96 độ mới có thể "lột sạch" mùi vị thơm ngon của cà phê, chứ không phải là "nấu" đơn thuần, nếu nước vượt quá 96 độ, nó sẽ làm hỏng vị ngậy trong cà phê, khiến cho cà phê trở nên đắng và chát.

Trong lòng anh dấy lên một sự cảm động khó nói thành lời.

Còn cô uống hết cốc cà phê, sau đó lặng lẽ trở về phòng, đưa cho anh một tờ đơn ly hôn.

Đúng vậy, khoảnh khắc ấy, Lâm Khởi Phàm chợt thấy hối hận, anh không muốn ly hôn, nhưng cô một mực kiên quyết với lựa chọn này. Cuối cùng họ cũng làm xong thủ tục.

Tuy nhiên, ngày hôm sau, trời không tuyết đường người, Lâm Khởi Phàm nhận được lời đồng ý cho vay của ngân hàng, thế là dự án của anh được hồi sinh.

Về sau anh mới biết, đó là vì nhờ cô, vợ của anh. Cô đã bán mình cho cái gã đang nắm quyền sinh quyền sát đối với anh. Anh cũng biết, đây chính là cái gọi là "người tình cao cấp", mà người trung gian lại chính là Liêu Vĩnh Hồng.

Anh từng thề sẽ xử Liêu Vĩnh Hồng.

Nhưng về sau, ở trước giường bệnh, vợ anh kéo tay anh, nói: "Thực ra chị Hồng cũng là một phụ nữ đáng thương, chị ấy chỉ là tìm một người đàn ông muốn kiếm phụ nữ và một người phụ nữ muốn kiếm tiền để bắc cầu cho họ đến với nhau mà thôi, chị ấy chẳng ép uống một ai, em cũng là cam tâm tình nguyện".

Cuối cùng cô chết, chết khi mới có ba mươi ba tuổi, lại là vào tháng chín.

Hứa Trác Nghiên nhìn Lâm Khởi Phàm, hiếm khi anh lại yên lặng như vậy để cho cô mặc sức ăn uống, rồi đột nhiên cô bỗng thấy hơi bất ngờ, anh đang dựa vào ghế, vẻ mặt ủ ảm, ủ rũ, không còn cứng rắn vào lạnh lùng như trước, trông có vẻ hụt hẫng và thê lương, thậm chí mắt anh còn hơi đỏ, ánh mắt thất thần, dường như đang nhìn cô, mà cũng dường như đang nhìn người khác. Bỗng nhiên Hứa Trác Nghiên nảy ra một ý nghĩ, loại người như anh, chắc chắn cũng có áp lực, có phiền não, cũng có những điều không như ý. Nghĩ đến đây, trái tim cô thoáng rung động.

Lâm Khởi Phàm nhìn Hứa Trác Nghiên chằm chằm. Cô gái này, quả là có sức hút với anh, vì vậy anh mới muốn kết hôn với cô ấy, muốn sống yên ổn với cô ấy, nhưng không biết tại sao mỗi lần đối mặt với cô, bản thân lại không thể kiềm chế được khao khát muốn chiếm hữu cô, muốn khiến cho cô buồn, làm cho cô không vui. Có lẽ chính bởi ngần ấy năm buông thả đã hình thành thói quen, có lẽ là vì cảm thấy có lỗi với vợ, có thể là vì cảm hận Liêu Vĩnh Hồng, anh cũng không biết rõ.

Tay Hứa Trác Nghiên chợt run lên. Lâm Khởi Phàm liếc cô rồi châm một điếu thuốc, một làn khói trắng tỏa ra, chấn mắt tâm nhìn của anh. Anh hạ giọng: "Em có chuyện thầm kín của em, anh cũng có quá khứ của anh, chúng ta đều không phải là một trang giấy trắng, như thế càng hay, cả hai đều có thể giữ gìn một không gian riêng, không ai xâm phạm, can thiệp lẫn nhau, sau này phải nhìn về phía trước, phải sống cho tốt, có được không?"

Hứa Trác Nghiên không ngờ từ miệng anh có thể thốt ra được những câu này, cô chợt thấy bất ngờ, bởi vì bất ngờ nên cô không biết trả lời ra sao.

Mỗi người đều có một không gian riêng, nói như vậy là cô vẫn có thể nhớ đến Phan Hạo Nho, không cần yêu cầu bản thân phải xóa bỏ hình bóng ấy ra khỏi đầu, cứ sống với anh như vậy, có được một cuộc hôn nhân, một mái nhà, có lẽ đây cũng là một kết quả không tồi.

Yên ổn sống qua ngày. Hứa Trác Nghiên bật cười, đúng thế, đây là câu nói cửa miệng của bố mẹ cô.

Khoảnh khắc ấy, Hứa Trác Nghiên chợt cảm thấy hình như mình đã chấp nhận Lâm Khởi Phàm, đã tìm được một lý do để chấp nhận anh ta. Đúng thế, ai ai cũng đều nói, người yêu và chồng không nhất thiết phải là một.

Cô gật đầu.

Lâm Khởi Phàm cũng gật đầu nói: “Lát nữa anh đưa em về, trước khi kết hôn, anh sẽ không động đến em!”

Hứa Trác Nghiên mặt đỏ bừng, cúi gầm xuống.

20. Chương 23

Chương 23: Tân hôn

Cô chưa bao giờ nghĩ anh lại ỉnh một hôn lễ như thế này.

Tối thứ sáu.

Hứa Trác Nghiên trong tình trạng chẳng chuẩn bị gì, bị anh lôi lên xe. Chiếc xe lao nhanh trên đường, chẳng mấy chốc đã ra đến bờ biển.

Xe đỗ lại, anh mở cửa kính ra, châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu rồi xuống xe, cầm lấy một cây pháo hoa trong đồng hồ đặc, rồi dùng điếu thuốc trên tay châm nó lên. Thế là cô nhìn thấy những bông pháo hoa đủ màu sắc khiến người khác lóa cả mắt. Đó là một đêm nồng nàn tựa như mùa hoa nở rộ, những sắc màu tươi tắn mặc sức nở xòe trong đêm. Những bông pháo hoa xòe rộng trên nền trời đêm, mang lại vẻ đẹp khó quên cho người thưởng thức.

Anh giống như một đứa trẻ, tự tay châm những cây pháo hoa, hướng nó lên trời, để cho những bông pháo bắn lên cao.

Còn cô thì lặng lẽ ngồi ngắm những bông pháo hoa trên nền trời, nhìn chúng nó nở xòe, rồi từ từ rơi xuống.

Một sự bất ngờ khiến cô không kịp suy nghĩ, không thể nói lên lời, chỉ biết đắm mình vào quang cảnh rực rỡ này. Pháo hoa là thứ có tuổi thọ ngắn ngủi nhất nhưng cuộc đời cũng rực rỡ nhất trên đời này. Thường thức sự huy hoàng của chúng, khó mà tránh khỏi thảnh thơi dài trước một vẻ đẹp nhanh chóng bị tan biến.

Khi bầu trời đêm trở lại yên tĩnh như cũ, Lâm Khởi Phàm đi về phía Hứa Trác Nghiên.

Hứa Trác Nghiên chăm chú nhìn anh, cô có thể nhìn thấy trong ánh mắt vô định, trên khuôn mặt lạnh lùng có một chút gì đó dịu dàng. Anh đến bên chiếc xe, mở cửa, ôm cô ra ngoài rồi bế cô đến bờ biển.

Một bãi cát tuyệt đẹp với những hàng cây rợp bóng bên bờ. Anh dừng lại trước một căn biệt thự gỗ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào bên trong, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, mở cánh tủ đối diện ra, bên trong là một chiếc áo cưới trắng muốt.

“Ngày mai là hôn lễ của chúng ta, chính tại nơi này!”, nói rồi anh bước ra ngoài, trong ánh mắt kinh ngạc của Hứa Trác Nghiên.

Căn biệt thự bằng gỗ cách bờ biển khoảng mấy chục mét, đi bộ vài bước là ra đến bãi biển, căn phòng được bài trí rất hoàn thiện, bên cạnh phòng nghỉ còn có bể bơi, nơi ăn uống ngoài trời...

Một mình trong căn nhà gỗ, Hứa Trác Nghiên không sao ngủ được, liền cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

Đi theo ánh đèn lấp lánh, dưới sự dẫn đường của tiếng nhạc mê hoặc, cô đến một quán bar theo phong cách Châu u được xây ở sát bờ biển, một cơn gió nhẹ thổi qua, cảm giác mát lạnh. Cô nhìn thấy bóng người ngồi một mình dựa vào lan can. Trên khuôn mặt đầy phong trần ấy luôn phảng phất nét u ám và cô độc, có thể chính sự cô độc ấy đã khiến cho trái tim Hứa Trác Nghiên từ từ tan chảy.

Nhìn thấy cô đến, khuôn mặt anh lập tức trở lại vẻ ngang tàng như ban đầu, đứng đưng nói: “Uống chút không?”, anh nhướn mày hỏi.

Hứa Trác Nghiên nhìn đồng hồ không trên bàn, vừa tròn một tá.

Cô cầm lấy một chai đã mở sẵn, ngửa mặt lên đổ bia vào cổ họng. Sau tối hôm ấy, cô từng răn đe bản thân, không bao giờ được uống trước mặt đàn ông, bởi vì “rượu có thể khiến người ta mất đi cái tôi, rượu có thể khiến người ta làm bậy”, câu nói này không hề sai. Nhưng tối nay cô lại muốn say, không phải say là có thể giải sầu sao?

Hai người ngồi trong gió, thưởng thức bia trong bóng tối. Đường như ai cũng có tâm sự riêng.

Cuối cùng, hình như là Hứa Trác Nghiên đứng dậy trước, lảo đảo đi về căn nhà gỗ, nằm lăn ra giường, trùm chăn kín đầu, nước mắt cảm lạnh rơi xuống gối.

Hứa Trác Nghiên ngừng khóc rồi chìm vào giấc ngủ.

Đường như chỉ mới ngủ được một lúc đã bị đánh thức bởi tiếng ồn ào, có người đang gọi tên cô, cô dụi đôi mắt còn ngái ngủ, đưa mắt nhìn, cảm giác giống như mơ, thế nên cô lại vùi đầu vào chăn, đường như không bao giờ muốn tỉnh lại.

Trần Hiếu Dĩnh và Mễ Phi Phi, Trương Mạn liền kéo Hứa Trác Nghiên ra khỏi giường.

Mễ Phi Phi nói: “Hôm nay em là tổng chỉ huy cho lễ cưới. Phó tổng giám đốc, à không, cô dâu, chị phải nghe lời em! Tổng giám đốc Liêu đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, hôm nay chị chỉ cần phối hợp, đảm bảo sẽ có một lễ cưới khó quên!”

Hứa Trác Nghiên bị Trần Hiếu Dĩnh lắc mạnh: “Tỉnh lại đi, nhìn chị kia, người nồng nặc mùi rượu, còn không mau đi tắm một cái, lát nữa thợ trang điểm sẽ đến trang điểm cho chị đấy, cũng may là bọn em đến sớm, nếu không hôm nay đúng là chẳng biết thế nào!”

Hứa Trác Nghiên bị Trần Hiếu Dĩnh và Mễ Phi Phi đẩy vào trong nhà vệ sinh, tắm rửa sơ qua một cái rồi vội vàng đi ra. Tiếp theo đó đến lượt thợ trang điểm “ra tay”. Trương Mạn và Tiểu Mễ cũng lấy bộ váy cưới trong tủ ra, giúp Hứa Trác Nghiên thay. Một tiếng sau, mọi thứ đã giải quyết xong xuôi. Hứa Trác Nghiên đứng trước gương, nhìn thấy một cô dâu xinh đẹp không chút bụi trần.

Mặc dù chú rể không phải là người đàn ông mà cô thích, mặc dù hôn lễ không nằm trong sự mong đợi của cô, nhưng cô không thể không thừa nhận, đây là kiểu váy cưới mà cô vô cùng yêu thích. Kiểu dáng của nó rất đơn giản, thiết kế tinh tế, sử dụng hai loại chất liệu khác nhau là lụa và ren vô cùng sang trọng. Lớp lụa trắng tạo cảm giác mờ ảo, chiếc cổ hình chữ V tôn lên khuôn ngực gợi cảm, làm tôn lên những đường cong trên người cô.

Không biết Lâm Khởi Phàm bước vào từ khi nào, anh đang đứng phía sau Hứa Trác Nghiên, chăm chú ngắm nhìn cô qua gương.

Anh mặc một bộ vét vải bóng, kiểu dáng đơn giản nhưng rất sang trọng, đặc biệt là rất tương xứng với bộ váy cưới của cô.

Hứa Trác Nghiên phát hiện ra ánh mắt anh đang lấp lánh. Cô thầm nghĩ, hóa ra trong con mắt anh, cuộc hôn nhân này cũng có chút thấp thỏm và bất an, có lẽ giống như những gì anh đã nói, cả hai đều là những người có “quá khứ”, vì vậy không thể dốc hết tình cảm cho hôn nhân.

Hôn lễ được cử hành ở ngoài trời, dưới ánh mặt trời rực rỡ, bãi cát trắng xóa, biển và bầu trời đều xanh ngắt.

Đội nhạc bắt đầu tấu lên những bản nhạc, Hứa Trác Nghiên chưa bao giờ từng nghe, nhưng có thể khẳng định đó không phải là những bản nhạc thường chơi trong các buổi hôn lễ. Lâm Khởi Phàm giơ cánh tay ra, Hứa Trác Nghiên hơi do dự, sau đó quàng tay vào cánh tay anh. Lúc này, tiếng nhạc ở bên ngoài đã thay đổi, Hứa Trác Nghiên kéo lê đuôi váy dài trắng muốt đi qua hành lang được trải đầy cánh hoa.

Cô tiến lên bục cử hành hôn lễ trong ánh mắt vui mừng của mọi người.

Người chủ trì đưa mắt nhìn đám đông, nói: “Tôi không phải là cha sứ, nhưng tôi rất thành tâm đọc đoạn kinh chúc phúc cho cô dâu chú rể ngày hôm nay!”, nói rồi anh ta mở chương thứ mười ba của Kinh Thánh.

Tình yêu là sự nhẫn nại vĩnh viễn, cũng có sự yêu thương...

Nếu làm gì cũng biết bao dung, tin tưởng, hi vọng và nhẫn nại.

Tình yêu sẽ không bao giờ kết thúc.

Mọi chuyện đều sẽ vô cùng hoàn mỹ, giống như những gì bạn có thể tưởng tượng.

Giọng nói của anh ta rất hay, vang và có hồn. Thế nên cho dù là Hứa Trác Nghiên, Lâm Khởi Phàm, hay đám đông quan khách ở bên dưới đều yên lặng lắng nghe.

Khi chủ trì buổi lễ tuyên bố cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau, Hứa Trác Nghiên bất ngờ cúi đầu, cô muốn khóc nhưng không khí mát mẻ của biển cùng với mùi hương hoa hồng mà mọi người rải xung quanh đã khiến cô tỉnh táo.

Cô đưa tay ra, Lâm Khởi Phàm đeo một chiếc nhẫn vàng trắng đính viên ngọc trai màu đen lên ngón tay cô. Cô hơi ngạc nhiên, những người xung quanh cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Thế mà cứ tưởng phải là một cái nhẫn với viên kim cương nặng mấy kara chứ?”

“Cô thì biết cái quái gì? Đây là loại ngọc trai đen tự nhiên ở dưới đáy biển Nhật Bản, chẳng rẻ hơn kim cương đâu!”

Hứa Trác Nghiên đón lấy một chiếc nhẫn khác từ tay phù dâu. Lúc này vẻ mặt của Lâm Khởi Phàm đang ngây ra, hình như có hơi bất ngờ, cũng có hơi do dự, anh đưa tay ra, Hứa Trác Nghiên nhìn anh, khẽ nhắc nhở: “Tay trái!”

“Hả?”, Lâm Khởi Phàm không nghe rõ.

“Tay trái, đưa tay trái ra!”, Hứa Trác Nghiên đột ngột cao giọng, gắt lên.

Đám đông bật cười khanh khách.

Lâm Khởi Phàm cũng cười, trong kí ức của Hứa Trác Nghiên, đây là lần đầu tiên Lâm Khởi Phàm cười rạng rỡ như vậy. Cô nhìn thấy rất rõ điều đó. Cô đeo chiếc nhẫn ấy lên tay anh, thở phào nhẹ nhõm như vừa hoàn thành xong một công trình trọng đại.

“Tốt rồi, nghi thức kết hôn thần thánh đã hoàn tất. Trong sự chúc phúc của ánh mặt trời rực rỡ, đại dương bao la và bạn bè thân thích, đôi vợ chồng trẻ sẽ gắn bó với nhau trọn đời. Tiếp theo là giờ phút chúng ta cùng chia sẻ, tôi tin chắc mọi người đều rất hào hứng, rất muốn biết những lời thề ước tình yêu của họ, có đúng không ạ?”

Mọi người vỗ tay ầm ĩ, Hứa Trác Nghiên nhìn quanh, trừ ba đồng nghiệp nữ của công ty ra còn có tên khốn họ Tăng, ngoài ra cô chẳng quen biết ai cả, thế nên bỗng cảm thấy nhẹ nhàng. Thôi thì cứ coi như buổi lễ này là một cuộc party, một chỗ giải trí, vui chơi vậy.

Vì thế khi người chủ trì đưa mic đến, cô nói: “Lời thề của chúng tôi rất đơn giản, chỉ có năm chữ, đó chính là: Sống yên ổn qua ngày!”

Cô nói xong, đám đông liền cười ầm ĩ.

Còn cô thì không cười, quay sang nhìn thẳng vào mặt Lâm Khởi Phàm bằng ánh mắt đầy hàm ý.

Đến lượt Lâm Khởi Phàm, anh không nói gì, chỉ chỉ lên bầu trời.

Bầu trời xanh ngát một màu, mặc dù đẹp nhưng dường như lời thề này quá ư mơ hồ, mọi người ai nấy đều ngẩn ra, chờ đợi sự giải thích của người chủ trì.

Đột nhiên có tiếng máy bay trực thăng vang lên, nó đang bay vòng vòng xung quanh nơi tổ chức hôn lễ. Có người reo lên kinh ngạc.

“Nhìn kia!”

“Trời ơi!”

Hứa Trác Nghiên cũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, một luồng khói được phun ra từ máy bay, tạo thành một dòng chữ.

Mọi người lẩm nhẩm đọc, cũng là năm chữ ấy: “Sống yên ổn qua ngày!”

Về sau, người chủ trì còn nói cái gì nữa, nhưng Hứa Trác Nghiên hoàn toàn không nghe thấy, cô chỉ lẩm nhẩm nhắc lại năm chữ ấy, còn Lâm Khởi Phàm thì mỉm cười, chăm chú nhìn cô.

Sau hôn lễ, bữa tiệc ngoài trời sẽ được tổ chức ngay tại đây. Hứa Trác Nghiên trở lại căn nhà gỗ, cởi bộ váy cưới xinh đẹp ra, mặc một chiếc váy dạ tiệc bằng ren màu trắng sữa, kiểu bó sát, ngắn, đơn giản nhưng sang trọng và tinh tế. Chiếc váy này cũng là do Lâm Khởi Phàm chuẩn bị từ trước. Hứa Trác Nghiên đột nhiên cảm thấy, anh rất hiểu phụ nữ, ít nhất thì anh cũng biết nên chuẩn bị kiểu trang phục gì cho kiểu phụ nữ nào.

Đẩy cánh cửa căn nhà gỗ ra, có thể nghe rất rõ tiếng nhạc vui vẻ và tiếng cười nói ở cách đó không xa, thấp thoáng đâu đó là tiếng sóng vỗ rì rào. Rõ ràng là lũ dã tràng đã bắt đầu hoạt động rồi, cái thân hình bé nhỏ nhưng di chuyển với tốc độ nhanh như con sóng ấy để lại trên bãi cát vô số những lỗ hổng nhỏ xíu. Hóa ra bọn chúng cũng có cách ăn mừng riêng, ngày tháng làm việc vất vả mà không thấy mệt mỏi, chán chường.

Đột nhiên cánh cửa được mở ra, Hứa Trác Nghiên cứ tưởng Tiểu Mễ hoặc Trần Hiểu Dĩnh đến giục cô ra ngoài, nhưng hóa ra là anh, Lâm Khởi Phàm. Chẳng để cô nói gì, anh kéo tay cô ra khỏi căn nhà gỗ, đi theo con đường nhỏ phía sau để tránh đám đông, đến chỗ để xe và lên xe.

“Đi đâu đấy?”. Đây là lần đầu tiên trước khi anh lái xe, Hứa Trác Nghiên hỏi nơi đến. Cô đang nghĩ, tại sao trước đây mình không hỏi nhỉ? Tại sao lúc ở bên cạnh anh, bản thân mình liền trở nên mù quáng và bị động như vậy? Giờ người muốn có cuộc hôn nhân này là anh, mà người bỏ rơi đám người ấy để dẫn cô đi cũng là anh, cô rất tò mò, vì vậy mới mở miệng hỏi.

“Đi gặp một người!”, lời vừa dứt khỏi miệng thì chiếc xe đã phóng vèo đi như một mũi tên.

“Là bố mẹ anh ư?”. Hứa Trác Nghiên bỗng thấy thấp thỏm, cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đi gặp người nhà anh. Cô sợ đứng trước mặt họ, bản thân mình không thể biểu hiện tốt khiến họ hài lòng, bởi vì cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với chuyện này.

“Vợ anh!”. Anh buột miệng, rồi ngoảnh đầu sang nhìn Hứa Trác Nghiên, vẻ mặt ái ngại: “Vợ trước!”

“Vợ trước?”. Hứa Trác Nghiên bỗng thấy máu nóng bốc lên đầu: “Dừng xe! Tôi không đi, tại sao bắt tôi đi? Dựa vào đâu bắt tôi đi?”. Cô đẩy mạnh cửa xe.

“Ngồi yên! Em buộc phải đi!”. Mệnh lệnh, là câu mệnh lệnh, không phải là bàn bạc, cũng không phải là năn nỉ. Hứa Trác Nghiên tức phát điên lên, cảm giác tội nghiệp anh mới nảy sinh trong cô hai ngày nay bỗng mất tăm mất tích. Cô hận bản thân không phải là một cao thủ võ lâm để đánh ngã anh rồi nhảy ra khỏi xe bỏ chạy. Chỉ đáng tiếc điều đó không phải là sự thực, giờ mặc cho cô tức đến thế nào, chiếc xe vẫn lăn bánh, không hề giảm tốc độ.

Nơi đây nằm giữa những dãy núi trập trùng. Lúc đầu Hứa Trác Nghiên còn tưởng rằng đây là một nơi ở khác của anh. Ở đây rất u tịch, yên tĩnh với những hàng cây tùng, bách xanh tươi. Tuy nhiên ở dưới chân núi, một tấm biển với dòng chữ to và rõ khiến cô đột nhiên hiểu ra tất cả.

“Nghĩa trang Cát Điền”.

Nơi đây cỏ cây rậm rạp, trăm hoa đua sắc, có núi non bao quanh, nước chảy róc rách. Hóa ra nghĩa trang ở Thâm Quyển này chẳng hề kém cạnh các khu biệt thự sang trọng.

Cuối cùng, xe dừng lại trước một cánh cổng sắt, ngoài cổng có rất nhiều cô bé bán hoa tươi. Lâm Khởi Phàm mua hai chậu dạ lan hương màu tím.

Khác với những ngôi mộ thường gặp, Hứa Trác Nghiên phát hiện trên bia mộ của ngôi mộ này có đề một bài thơ, thậm chí còn có rất nhiều câu nói ngắn gọn, thân mật: “Anh không thể bỏ thuốc lá, nó khiến anh cảm thấy thư giãn hơn”, “Bà xã, anh muốn ăn món thịt sốt cà chua của em làm!”. Tấm bia mộ khiến Hứa

Trác Nghiên vô thức dừng chân là một tấm bia mộ của một đứa bé mới hai tuổi đã qua đời, xung quanh ngôi mộ bày rất nhiều món đồ chơi: gấu nhựa, xe điều khiển từ xa, ô tô đồ chơi... toàn những món đồ chơi mà trẻ con yêu thích.

Từng cảnh tượng trong nghĩa trang này đều giống như một kiệt tác nghệ thuật, khiến người ta đã bước chân vào thì khó mà quên được.

Đúng vậy, rất đẹp. Hứa Trác Nghiên thầm nhủ trong lòng. Cô gần như đã quên mất mình đang ở trong một nghĩa trang. Nhìn Lâm Khởi Phàm bê hai chậu hoa lặng lẽ đi phía trước, Hứa Trác Nghiên dường như đã hiểu ra, anh nói đi gặp một người, chính là vợ cũ của anh. Mà hiện giờ bọn họ lại đang ở đây, như vậy nghĩa là, ngày hôm nay, ngày cưới của họ, anh dẫn cô đến đây để bái lễ trước mộ vợ cũ của anh.

Hứa Trác Nghiên đột nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cô sai nhanh bước chân, bám sát theo anh, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Đằng sau một cây tùng rất to là một ngôi mộ rộng đến mấy mét vuông, dường như có vẻ không tương xứng với diện tích rộng rãi nơi này, đây chỉ là một ngôi mộ bình thường, không mấy cá tính như những ngôi mộ kiểu cách cô nhìn thấy trước đó. Chỉ có điều, trên đỉnh tấm bia có khắc hình một con chim bồ câu trắng, mỏ ngậm một cành ô liu, trên tấm bia chỉ khắc một câu, đó chắc là di ngôn của cô, cô nói: em mãi mãi yêu anh.

Lâm Khởi Phàm đặt hai chậu dạ lan hương xuống cạnh mộ, lấy tay lau nhẹ hình con chim bồ câu trên tấm bia, dường như chẳng nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt để thể hiện tất cả. Nếu như nói trước đây, sự theo đuổi và thích thú của anh khiến Hứa Trác Nghiên cảm thấy chán ghét thì thứ tình cảm sâu sắc mà anh dành cho vợ cũ của mình khiến Hứa Trác Nghiên cảm động và nảy sinh chút thiện cảm.

Cuối cùng anh cũng chịu mở miệng, ngoảnh đầu lại nhìn Hứa Trác Nghiên: “Câu cuối cùng mà cô ấy nói với anh là: Tìm một cô gái tốt, yên ổn sống qua ngày!”

Lúc hai người họ đi ra khỏi khu nghĩa trang, Hứa Trác Nghiên đột nhiên nói: “Tôi rất ngưỡng mộ chị ấy, ở đây, mỗi ngôi mộ đều được làm rất riêng biệt, độc nhất vô nhị, chúng thể hiện tâm hồn và tính cách, là tình cảm của người còn sống với người đã khuất!”

Cô đột nhiên dừng bước, nhìn thẳng vào Lâm Khởi Phàm: “Ngôi mộ ấy... anh đã dành trước một chỗ ỉn?”

Lâm Khởi Phàm khẽ nhủ mảy, nhìn cô không nói gì, nhưng Hứa Trác Nghiên đã biết rõ đáp án.

Lúc xuống núi, vừa đứng lúc hoàng hôn buông xuống, chân trời lúc hoàng hôn đẹp vô cùng.

Họ không quay về căn nhà gỗ bên bờ biển mà đi dọc đường quốc lộ, đến một khu nhà của nông dân ở gần một khu rừng trúc. Ngôi nhà này rất độc đáo, không được bài trí cầu kỳ, bàn ghế đều được làm bằng trúc. Bà chủ nhà nhiệt tình ra chào đón khách, giới thiệu cho họ những món đặc sản của nhà mình, còn chỉ vào mảnh vườn cách đó không xa, nói rau củ, hoa quả đều là của nhà trồng, nếu muốn rau củ tươi ngon có thể tự đi hái.

Ăn các món ăn mà bà chủ giới thiệu, hít thở hương vị gió biển, theo đuổi những suy nghĩ riêng... Hứa Trác Nghiên đột nhiên phát hiện ngày tháng thế này cũng không tồi, dù gì cũng còn hơn là sống cô độc một mình.

Bóng đêm đã phủ xuống lúc nào chẳng hay. Ăn cơm xong, Lâm Khởi Phàm dẫn cô quay lại căn nhà gỗ. Khi chỉ còn hai người trong căn nhà gỗ, cô cảm thấy rất căng thẳng, cảm giác bất an vô cùng. Còn Lâm Khởi Phàm thì thu dọn một số đồ đạc, lấy một chiếc áo khoác ở trong tủ ra khoác lên người cho Hứa Trác Nghiên, sau đó dẫn cô ra bờ biển. Đây là một con thuyền gỗ theo kiểu Thái. Trên thuyền chỉ có một người lái. Con thuyền nhỏ lặng lẽ trôi đi trên dòng nước, tiếng nước róc rách khiến bạn quên đi mọi chuyện trên đời.

Đây là một buổi tối vô cùng khác thường, trái tim Hứa Trác Nghiên cũng dần tan chảy. Anh giống như một ly cà phê đắng, ban đầu nếm thử thấy khó mà nuốt nổi, tuy nhiên nếu uống từ từ, cảm nhận chất lỏng ấy chảy ra kẽ răng, vị cà phê thuần khiết ấy sẽ chậm chậm lan tỏa đến từng giác quan trong cơ thể. Anh cũng giống như một cuốn sách dày, bề ngoài thì xấu xí, tên sách cũng chẳng mấy thu hút, có thể còn bị phủ bụi

mờ, nhưng nếu bạn chịu phủi lớp bụi ấy đi, lật đến những dòng lời tựa, kiên nhẫn đọc hết từng trang, có thể bạn sẽ bị cuốn vào nội dung của cuốn sách, bỗng có một cảm giác muốn đọc cho bằng hết cuốn sách ấy.

Khi trời tang tảng sáng, tâm trạng của Lâm Khởi Phàm đã trở nên vui vẻ hơn, anh nói: “Có một câu chuyện cười, em từng nghe chưa?”

Hứa Trác Nghiên bưng tỉnh khỏi cơn ngái ngủ: “Anh nói xem nào!”

“Có một vị lãnh đạo nọ của Thâm Quyển, ngồi thuyền đến khu vực gần Tây Xung khảo sát. Lúc đó ông ta có nỗi hứng làm thơ, đồng thời còn lớn tiếng đọc ọi người cùng nghe, kết quả ai nấy đều cười bò lăn bò càng!”

“Ông ta đọc cái gì?”. Hứa Trác Nghiên ngẩng đầu lên nhìn sóng biển, tâm trạng cũng không đến nỗi tồi.

“Ngồi trước đầu giường ngắm vợ yêu, vợ yêu đẹp vô cùng!”, Lâm Khởi Phàm nhìn cô, chậm rãi đọc từng từ.

“Không tin!”, Hứa Trác Nghiên trừng mắt, thầm nghĩ là anh tự bịa ra thì có.

“Em đừng không tin vội!”. Lâm Khởi Phàm cười: “Ý của ông ta vốn là, đứng ở mũi thuyền ngắm ngoại ô, khu ngoại ô đẹp vô cùng!”[1]

[1] Trong tiếng Hán, từ “Qiaoqi”, ở đây dịch là “vợ yêu” có cách phát âm gần giống với từ “ngoại ô”, từ đó gây ra hiểu lầm.

“Hả?” Hứa Trác Nghiên bật cười: “Phô trương quá đấy, khâm phục!”

“Thôi được rồi vợ yêu, em nói xem bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”. Lâm Khởi Phàm nghiêm nghị nói, ánh mắt lấp lánh khiến cho người khác không khỏi nghĩ ngợi.

Người lái thuyền nhìn họ, cười vui vẻ: “Hai người lãng mạn thật đấy!”

Hứa Trác Nghiên liếc nhìn Lâm Khởi Phàm, rồi nói câu: “Sai rồi, đủ lãng nhưng không mạn!”

21. Chương 24

Chương 24: Hôn nhân như nước lã

Sau hôn lễ lãng mạn, tại căn nhà gỗ, Hứa Trác Nghiên cuối cùng cũng vứt bỏ những khúc mắc, chấp nhận Lâm Khởi Phàm như chấp nhận số mệnh.

Lúc Hứa Trác Nghiên từ trong phòng tắm đi ra, Lâm Khởi Phàm đang ngồi trên giường hút thuốc, chiếc áo sơ mi trên người anh phanh ra. Lúc này Hứa Trác Nghiên mới phát hiện trên ngực anh có mấy vết sẹo, dường như là bị bỏng, kích thước các vết sẹo khác nhau, nhưng cái nào cũng tròn tròn, đỏ sẫm và lồi ra.

Khi cô đang nhìn anh, anh cũng nhìn cô, qua lớp khói mờ. Lâm Khởi Phàm nhìn cô đứng đỉnh từ trong nhà tắm đi ra, mái tóc vẫn còn ướt, mùi hương sau khi tắm vẫn còn phảng phất trong không khí. Rõ ràng cô chẳng tâm lý chút nào, những cô gái khác lúc này thường quấn khăn tắm, để lộ bờ vai và chiếc cổ trắng ngần, thon nhỏ, bờ ngực trắng muốt tựa đóa phù dung. Nhưng cô lại mặc một chiếc áo choàng ngủ màu trắng, kín mít từ đầu đến chân.

Hứa Trác Nghiên rất ghét ánh mắt của anh, ánh mắt ấy khiến cô cảm thấy khó chịu, cứ như thể trước mặt anh cô đang khỏa thân, đang chẳng có mảnh vải nào che thân vậy.

Cô quay người, ngồi xuống ghế sofa, lấy khăn bông lau tóc, miệng nói: “Tôi ghét ai ngồi hút thuốc trên giường!”

Không nhận được sự phản kích như tưởng tượng khiến cô hơi bất ngờ, ngoảnh đầu lại nhìn thấy Lâm Khởi Phàm đang đứng ở đằng sau mình, hơi cúi người xuống, bế bông cô lên: “Ok, anh không hút!”

Nói rồi anh đặt cô lên giường, không thô bạo giống như lần trước. Lần này anh cố ý nhẹ tay và dịu dàng hơn. Bàn tay to và thô của anh nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể mềm mại của cô, cô im lặng, nhắm mắt lại. Nhưng anh lấy tay vỗ nhẹ vào mặt cô, thì thầm: “Nhìn anh đi Nghiên, hãy nhìn anh!”, không biết là vì căng thẳng hay vì sự chống đối ở sâu trong lòng mà cô nhất quyết không chịu mở mắt.

Lúc đầu cô chẳng hề phản kháng, dường như đang đau đớn hút hết tất cả dự vọng của anh vào trong người. Nhưng khi hơi thở của anh bắt đầu nặng nhọc, ngọn lửa dự vọng đang bùng lên, cô lại từ chối anh. Cô giơ tay, ra sức vùng vẫy, phản kháng. Lần này khác với lần trước, lần trước bởi tác dụng của cồn khiến cô không có sức mà phản kháng, còn lần này thì khác, cô cố sức đẩy anh ra, đánh đấm, thậm chí cấu véo anh.

Lâm Khởi Phàm rõ ràng có vẻ không vui, sự phản kháng lúc đầu khiến anh nghĩ đó chỉ là một trò đùa của con gái, tuy nhiên đôi mắt nhắm nghiền và vẻ mặt đau khổ cùng những cú đánh của cô nhằm vào mình khiến anh hiểu ra rằng, hóa ra cô vẫn giữ mình vì chính bản thân hoặc vì một người đàn ông khác.

Không biết bị chi phối bởi dự vọng ban đầu, cảm giác kích thích khi chinh phục hay là ý muốn trừng phạt cô mà anh chồm lên, giữ chặt lấy tay cô, ấn chặt xuống giường rồi lạnh lùng nói: “Em nhớ cho kĩ, giờ em đã là vợ của anh!”, nói rồi liền hôn cô tới tấp, chiếm đoạt cô cho bằng được.

Sau khi dự vọng của anh qua đi, cô lại lần nữa rơi nước mắt, xoay người vùi mình vào trong chăn, khe khẽ khóc.

Lâm Khởi Phàm dựa vào đầu giường, lấy bao thuốc ở đầu giường, châm một điếu rồi rít một hơi thật dài, nhìn cô cuộn tròn trong chăn và nói: “Anh thật không hiểu em làm sao nữa? Tại sao mỗi lần đều giống như em đang bị cưỡng hiếp vậy? Em thật sự không tình nguyện sao? Rõ ràng cơ thể em đã có phản ứng, đã có rung động, thế mà vẫn còn từ chối. Em có cần đi khám bác sĩ không?”

Tiếng khóc im bặt, cô phẫn nộ nói: “Tôi luôn nghĩ rằng chuyện này đáng ra phải rất lãng mạn, ngọt ngào, là chuyện hết sức tự nhiên, chứ không phải là sự chà đạp thô bạo, cưỡng ép của anh!”

“Hừ!”, Lâm Khởi Phàm khề hừ giọng: “Gã hoàng tử trong lòng em cũng làm như vậy với công chúa của anh ta, chẳng có gì khác biệt cả!”

Hứa Trác Nghiên liền xoay phắt người lại, trừng mắt nhìn Lâm Khởi Phàm: “Anh nói cái gì?”

Anh hừ giọng, đứng đưng hút thuốc, không nói gì thêm.

Một hồi lâu sau, anh đưa tay kéo cô vào lòng: “Thôi được rồi, hai ngày nữa bố mẹ với em trai anh qua đây, họ nói sang thăm chúng ta, em phải thể hiện cho tốt một chút, biết chưa?”, bàn tay cầm thuốc lá của anh vỗ vỗ vào mặt cô.

Hứa Trác Nghiên hất tay anh ra: “Tôi chưa từng gặp phải trường hợp này, tôi sợ tôi không làm được, tôi muốn về chung cư ở!”

Lâm Khởi Phàm dập tắt điếu thuốc, xoay mặt cô lại, nói: “Em nghe rõ đây, đừng giở trò trước mặt bố mẹ anh. Bọn họ luôn trông mong anh có gia đình, vì vậy lần này cất công từ Châu Trương qua đây. Anh đã nghĩ cho em nhiều lắm rồi, hôn lễ đơn giản như vậy, không mời nhiều người thân thích là vì sợ em chê phiền phức. Vì vậy lần này em nhất định phải thể hiện cho tốt!”

Mặt Hứa Trác Nghiên lập tức sa sầm.

“Thôi được rồi cưng, vui lên một chút, nếu em thể hiện tốt, Quốc Khánh này anh sẽ về nhà với em, hoặc mời bố mẹ em qua đây, em thấy thế nào?”, sự nhẫn nại của Lâm Khởi Phàm đến nhanh và dường như đi cũng nhanh. Lúc trước còn nổi điên lên, nhưng chỉ một phút sau là vui vẻ ngay được.

Hứa Trác Nghiên nói: “Thứ nhất, chuyện tôi đón tiếp bố mẹ anh với chuyện anh đi gặp bố mẹ tôi là hai chuyện chẳng liên quan gì đến nhau hết. Tôi không cần phải biểu hiện cho tốt để mong anh về thăm nhà chúng tôi. Anh tưởng anh là ai, Khang Hi hay là Càn Long? Có phải còn muốn nhà chúng tôi rải thăm mời anh ngự giá không hả?”

Hứa Trác Nghiên có vẻ rất giận dữ: “Thứ hai, anh chớ có gọi tôi là cưng, nghe thấy buồn nôn, anh tưởng anh đang ở trong vũ trường chắc?”

Lâm Khởi Phàm nhìn Hứa Trác Nghiên nổi đóa, bỗng dưng thấy rất buồn cười, bản thân tự rước một cô gái cứng đầu về làm vợ, thế mà còn mong cô ta trở thành người phụ nữ ngoan ngoãn của gia đình, chăm sóc bố mẹ mình tử tế ư?

Hứa Trác Nghiên vẫn chưa thôi: “Thứ ba...”

“Hả?”. Lâm Khởi Phàm vỗ vào má cô: “Vẫn còn chưa hết à?”

“Sau này anh đừng có hút thuốc trên giường!”, Hứa Trác Nghiên nhìn anh rồi ngoảnh phắt mặt đi.

Lâm Khởi Phàm cười hi hi: “Không hút thuốc, không ngủ, em nói xem anh còn có thể làm cái gì?”. Nói rồi Lâm Khởi Phàm lật chần trên người cô ra, rồi nằm vào trong, vòng tay ôm siết cô từ phía sau, dường như anh đang chuẩn bị bắt đầu một đợt “Tấn công” mới.

“Anh làm cái gì thế hả?”, Hứa Trác Nghiên la lên.

“Lặp lại chuyện lúc này!”, Lâm Khởi Phàm cười ranh mãnh.

“Không được! Chẳng phải anh vừa làm rồi hay sao?”, Hứa Trác Nghiên suýt bật khóc.

“Đúng, nhưng việc anh vừa làm lúc này với anh chuẩn bị làm bây giờ là hai chuyện chẳng có liên quan gì đến nhau hết, mà em cũng đâu có quy định một ngày được làm mấy lần đâu!”

Hứa Trác Nghiên không nói gì thêm, xét về thể lực hay nói năng thì cô đều không thắng nổi anh, vì vậy cô chỉ biết chấp nhận.

Hứa Trác Nghiên ngồi dậy, khoác áo ngủ lên người.

Lâm Khởi Phàm nhìn theo cô: “Đừng mất công làm gì, tí lại phải cởi ra mà!”

Hứa Trác Nghiên liền đứng bật dậy, tránh ra thật xa, đẩy cửa bước vào nhà vệ sinh, chẳng mấy chốc bên trong vọng ra tiếng nước chảy ào ào.

Lâm Khởi Phàm chợt nhớ đến người vợ cũ của mình, hai người trừ mấy tháng mới cưới ra, về sau rất ít khi ở chung phòng. Có thể là vì bận rộn, cũng có thể là bởi vì yêu không sâu sắc, thiếu đi sức hút. Hai năm đầu vẫn mỗi tháng một lần cố định, còn về sau, hình như mấy tháng một lần, thậm chí lâu hơn.

Lâm Khởi Phàm từng nghe một gái quầy bar nói, phụ nữ từng kết hôn, từng dính vào đàn ông sẽ nghiện như nghiện thuốc phiện, nếu như cách quá lâu mà không có, không được làm gì sẽ rất thèm khát.

Anh từng chăm chú quan sát vợ cũ, mỗi lần anh về nhà đều thấy cô chải chuốt tỉ mỉ, hơn nữa còn cẩn thận chuẩn bị nước tắm cho anh, thay ga trải giường, đồng thời cố ý đặt ở đầu giường một hộp giấy ăn.

Cái ám hiệu này Lâm Khởi Phàm biết rõ, nhưng phần lớn thời gian anh đều không cho cô.

Cô luôn cẩn thận che giấu nỗi thất vọng của mình, lặng lẽ ngồi ở đầu giường, nhìn anh chìm vào giấc ngủ. Về sau Lâm Khởi Phàm mới hiểu ra, cuộc hôn nhân không sex đối với phụ nữ mà nói thật sự quá tàn khốc.

Bản thân anh ban đầu dốc toàn bộ sức lực vào sự nghiệp, đến nỗi sức cùng lực kiệt, vốn dĩ chẳng có chút ham muốn nào. Huống hồ phần lớn thời gian, gần như tối nào cũng phải đi uống rượu với khách, đi tiếp khách, đi chơi đêm, không thể không dính vào gái gú. Nhưng nếu tìm gái đến rồi mà mình đứng ngoài chờ, đứng ngoài nhìn thì khách hàng sẽ nghĩ mình giả bộ, hoặc nghĩ không mấy thân tình, không phải người chung xuống.

Lúc đầu, anh thấy tiếc tiền. Giống như vào bar, khách gọi một chai XO, anh lúc đầu không nỡ uống, để dành cho khách uống, như vậy có thể tiết kiệm được ít tiền.

Nhưng cùng với việc mở rộng dần sự nghiệp, tiền càng lúc càng nhiều, anh bắt đầu mất cân bằng, dựa vào đâu anh được uống XO, chơi gái, còn tôi thì phải ngồi nhìn? Vì vậy anh cũng bắt đầu hòa theo. Cho nên tự nhiên anh sẽ lạnh nhạt với vợ. Sau đó tình cảm vợ chồng nhạt dần, chuyện đó cũng trở thành nghĩa vụ, hoàn toàn chẳng có cảm giác. Cuối cùng phát sinh biến cố, vợ anh bỏ anh mà đi, sau đó chết vì bạo bệnh.

Anh đã tự trách bản thân, vì vậy suốt một thời gian dài, anh cảm thấy mình thật sự không ổn. Nhắm tính tuổi tác, đã bốn hai, bốn ba rồi, mặc dù chưa đến nỗi nhưng đám đàn ông ở tuổi này đều đang than thở không bằng trước đây, thậm chí có người còn giới thiệu sản phẩm này nọ bổ thận tráng dương nữa.

Tuy nhiên hiện nay, với Hứa Trác Nghiên, anh lại cảm thấy dục vọng của mình không thể kiềm chế được. Anh cảm thấy thích thú, cũng cảm thấy hưng hực như đang hồi xuân. Nhưng cũng thật nực cười, cô gái cứng đầu này rõ ràng có phúc mà không biết hưởng, đợi thêm một hai năm nữa, lúc ấy mình thật sự không nổi nữa, không biết cô ấy có vượt rào giống như vợ cũ của mình không. Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, Lâm Khởi Phàm vội vàng gạt đi ngay, không đúng, chuyện này không tính, vợ cũ của anh vì anh mới làm chuyện trái lương tâm đó

22. Chương 25

Chương 25: Cuộc hẹn tám phút

Ba ngày sau Hứa Trác Nghiên đi làm lại, mang theo cả một túi sô cô la to. Vừa vào đến cửa đã thấy một đám người nheo nheo mắt cười với mình, miệng luôn đòi ăn kẹo hỉ.

Hứa Trác Nghiên đặt bịch kẹo lên bàn nói: “Tự lấy mà ăn”, rồi lại đi thẳng vào phòng làm việc của mình và đóng cửa lại.

Mọi người trong văn phòng đưa mắt nhìn nhau, Mễ Phi Phi nhìn theo cánh cửa đóng kín, thở dài: “Đây là cô dâu mới lạnh lùng nhất của thế kỷ đây nhỉ!”

Còn Trần Hiểu Đình có vẻ rất tâm lý, ôm bịch kẹo đi chia cho từng bàn, đi đến đâu cô cũng bị mọi người trêu chọc: “Hiểu Đình, lúc trước cô luôn cùng đến cùng đi với người ta, như hình với bóng, giờ bị bỏ rơi rồi nhé, mau mau tìm lấy một người, để chúng tôi sớm được ăn kẹo mừng của cô đi!”

Trần Hiểu Đình dường như đã quá quen với những lời này rồi, đôi khi quá nhiệt tình cũng không phải chuyện hay ho gì, thế nên cô dừng dừng đáp: “Ăn đi, chẳng lẽ sô cô la này không bites được miệng của cô hả? Tốt nhất là bây giờ cô ăn nhiều một chút, đến lúc tôi cưới, rồi sẽ đến cửa hàng bán buôn, mua một lô kẹo cân toàn đường hoá học cho các cô ăn, đến lúc ấy chắc cô cũng chẳng buồn ăn nữa đâu!”

Trở lại ghế ngồi, Trần Hiểu Đình liền mở file excel ra, nhìn lướt qua, đột nhiên chẳng còn chút tâm trạng nào nữa. Cô đưa mắt nhìn ra chỗ của Đỗ Giang, chỉ thấy anh trầm ngâm trước màn hình máy tính, thế nên nhấp chuột vào cái biểu tượng màu hồng trên màn hình.

Bầu trời duyên phận... Tình yêu ở Thâm Quyển.

Đây là một trang web giao lưu của thanh niên Thâm Quyển.

Cô đăng nhập vào nick của mình, rồi nhập mật mã, mở trang chủ ra, nhưng chẳng có niềm vui mừng mà cô mong đợi, bởi hòm thư không hề thông báo có thư mới.

Cô lại click vào hòm thư, bên trong là hai thư trả lời mà hai người đã gửi ảnh của họ cho cô, đề nghị gặp mặt cô lần trước. Đúng thế, cô không muốn đưa ảnh của mình lên mạng, cũng không muốn gửi ảnh cho người khác, vì vậy những người muốn hẹn hò với cô rất ít, đương nhiên cơ hội thành công cũng không nhiều.

Ngẫm nghĩ một hồi, thấy mọi chuyện thật tẻ nhạt, cô liền nhấp chuột tắt trang web đi. Đúng lúc ấy QQ hiện thông báo có người online, hoá ra là Tiểu Mễ, nick của cô ấy là “Mễ ngoan ngoan”. Những cô gái xinh đẹp và yêu bản thân luôn trưng những bức ảnh xinh đẹp và gợi cảm của mình lên MSN hay QQ.

“Nói chuyện chút đi!”, Mễ Phi Phi nói.

“Có chuyện gì thế?”, Trần Hiểu Đình hỏi.

Mẽ Phi Phi nói: “Có phải trong lòng có chuyện không vui không? Chị Hứa lấy chồng rồi, hơn nữa lại kiếm được một người tốt như thế, trong lòng cảm thấy chua xót lắm phải không?”

Trần Hiếu Dĩnh: “Nói vậy, chị ấy lấy được chồng tốt, tôi mừng cho chị ấy còn không hết, chỉ cảm thấy quá đường đột, hơn nữa con người tổng giám đốc Lâm cứ là lạ, tôi thật sự lo cho chị Nghiên...”

Mẽ Phi Phi: “Ôi trời, lại còn phải lo cho người ta nữa chứ, cô nói xem có phải cô thù hận những kẻ giàu có không hả? Giờ tôi đang đau hết cả đầu đây, chị Hứa lại là cấp trên, tổng giám đốc Lâm là một khách hàng lớn, tiền mừng của chúng ta biết đi bao nhiêu cho thích hợp đây? Tháng này tôi hết tiền rồi, nếu như tý nữa chị Hồ tài vụ bảo chúng ta góp vào, cô giúp tôi ứng trước, đợi khi nào phát tiền lương tôi trả cô nhé!”

Trần Hiếu Dĩnh: “Chết mất, lại vay tiền, hình như tiền lương của cô cao hơn tôi thì phải!”

Mẽ Phi Phi gửi đến một cái mặt khóc: “Ai bảo cô biết tích cóp cơ, cả công ty này đều biết cô rất ghê gớm, tiền chỉ có vào mà không có ra, thật là biết tiết kiệm! Thỉnh thoảng cho tôi vay ít tiền ăn cơm nhé, cô tốt bụng lắm mà, hi hi!”

Trần Hiếu Dĩnh: “Nói chuyện tử tế đi!”

Mẽ Phi Phi: “Thôi được rồi, vậy là cô cho tôi vay rồi, đúng không?”

Trần Hiếu Dĩnh: “Ừ, tôi sợ cô rồi, nhất định phải trả đấy! Đúng là ở hiền toàn bị bắt nạt mà!”

Mẽ Phi Phi: “Thôi được rồi, để coi như là báo đáp, tối nay tôi dẫn cô đến một nơi hay lắm!”

Trần Hiếu Dĩnh: “Không đi đâu!”

Mẽ Phi Phi: “Tại sao?”

Trần Hiếu Dĩnh: “Thế nào cô cũng đến một nơi rất đắt tiền, đừng nói là mua quần áo hay ăn cơm, tôi đều không đua nổi với cô, hơn nữa hôm nay chị Nghiên sẽ về chung cư lấy đồ đạc!”

Mẽ Phi Phi: “Chết mất, tôi đâu có bắt cô trả tiền! Ngoan, hết giờ cứ đi theo tôi là được, hơn nữa chị ấy lấy đồ đạc, chắc chắn có chồng đi cùng, cô ở đấy làm kỳ đà làm gì?”

Trần Hiếu Dĩnh ngẫm nghĩ, cũng phải.

Năm rưỡi chiều, hết giờ làm việc.

Mọi người lục tục rời khỏi văn phòng. Trần Hiếu Dĩnh và Mẽ Phi Phi mỗi người quàng một tay Hứa Trác Nghiên, vừa đi vừa nói chuyện. Mẽ Phi Phi lúc nào cũng nhanh nhẹn miệng: “Chị Hứa thân yêu, chị thật là tốt, không nhận một xu tiền mừng của bọn em, chị đúng là ân nhân cứu mạng. Tháng này em có đến ba người bạn cưới, một người mới sinh con, em đang nghèo rất mừng tới đây!”

Trần Hiếu Dĩnh vội trừng mắt: “Nói dối, lại nói dối rồi, tôi thấy cô tuần này ngày nào cũng thay đổi quần áo, mặc quần áo mới, đấy là nghèo rất mừng tới mà cô nói đấy hả?”

“Đáng ghét!”. Mẽ Phi Phi bĩu môi rồi chỉ tay về phía chiếc xe phía xa cười bảo: “Chị Hứa, tổng giám đốc Lâm canh chừng chị kỹ thật đấy! Sáng đưa đi, trưa nhờ dịch vụ đặt cơm để giám sát, đồng thời cất luôn cơ hội cho chị ra ngoài ăn cơm để gặp gỡ với người khác, tối lại đứng ở cổng đón chị về, đúng là một bạo quân mà!”

Trần Hiếu Dĩnh đánh Mẽ Phi Phi một cái: “Sao cô xấu xa thế, rõ ràng người ta quan tâm mà lại hiểu ra như thế hả?”

Hứa Trác Nghiên nhìn về phía trước, lúc này Lâm Khởi Phàm đã nhìn thấy các cô đi ra liền xuống xe, tiến lại phía các cô, chào hỏi.

Trần Hiếu Dĩnh chào Lâm Khởi Phàm rồi kéo tay Mẽ Phi Phi, đi về phía bên xe.

Nhưng Mẽ Phi Phi lại dừng lại, ngẩng đầu cười với Lâm Khởi Phàm: “Tổng giám đốc Lâm, chị Hứa, hai người có thể cho chúng em đi nhờ một đoạn không ạ?”

Trần Hiếu Dĩnh giật mạnh gấu áo của Mẽ Phi Phi: “Cô có điên không đấy?”

“Không, tôi rất ổn mà!”, Mễ Phi Phi nghiêm túc nói.

Lâm Khởi Phàm bật cười: “Các cô đi đâu nào?”

“Chúng em đến cửa hàng đồ nướng Brazil ở trên đường Thái Tử ạ!”, Mễ Phi Phi hào hứng nói.

“Ok! Lên xe đi!”. Lâm Khởi Phàm liếc Hứa Trác Nghiên, còn Hứa Trác Nghiên thì đứng như chẳng liên quan gì đến mình.

Thực ra nơi mà bọn Mễ Phi Phi định đến không cùng đường về chung cư Thanh Niên của Hứa Trác Nghiên, vì vậy Lâm Khởi Phàm liền lái xe đưa họ đến cửa hàng đồ nướng Brazil trên đường Thái Tử trước rồi sau đó lái xe vòng về chung cư.

Nhìn theo bóng hai người đi vào đó, Lâm Khởi Phàm nói: “Dung mạo dễ thương, miệng lại ngọt, rõ ràng là không cùng đường, nhưng cô ấy biết ăn nói, khiến người nghe lọt tai, thế nên sẽ không từ chối cô ấy được, em hiểu chứ?”

“Hiểu!”. Hứa Trác Nghiên thờ ơ đáp: “Còn người không dễ thương, miệng cũng chẳng ngọt ngào như tôi, có bị người ta từ chối cũng là điều đương nhiên, thế sao anh còn lấy tôi?”

Lâm Khởi Phàm chẳng buồn nghĩ mà ném luôn ra một từ: “Hèn!”, rồi ngoảnh đầu sang lặp lại: “Bởi vì anh hèn!”

Hứa Trác Nghiên bật cười: “Thôi được rồi, đi thôi!”

“Khó khăn thật đấy, cuối cùng em cũng chịu cười rồi!”. Lâm Khởi Phàm một tay giữ vô lăng, một tay đặt lên tay Hứa Trác Nghiên rất tự nhiên.

Mễ Phi Phi sau khi vào cửa hàng đồ nướng liền kéo Trần Hiểu Dĩnh đi quanh cửa hàng một vòng, rồi lại đi ra, kéo Trần Hiểu Dĩnh đến toà cao ốc Thái Tử.

“Làm gì vậy? Rốt cuộc là đi đâu?”, Trần Hiểu Dĩnh hất tay Mễ Phi Phi ra.

“Hiểu Dĩnh, chúng ta đi tham gia một chương trình rất có tính thách thức, chương trình “Trí thức tám phút xem mắt”. Cô nghe qua rồi chứ?”. Mễ Phi Phi nhìn Trần Hiểu Dĩnh bằng ánh mắt đầy kỳ vọng, nhưng chân vẫn không ngừng sải bước, kéo theo Trần Hiểu Dĩnh vào thang máy, ấn nút lên tầng mười sáu.

“Cái gì? Trí thức xem mắt ư, lại còn tám phút nữa chứ? Cô tự đi đi, tôi không có tâm trạng nào mà điên với cô đâu!”. Trần Hiểu Dĩnh hất tay Mễ Phi Phi ra, ấn luôn vào nút xuống tầng một.

“Đừng mà, đến đã đến rồi, không phải đã đi cùng tôi rồi sao? Tôi cũng chỉ là muốn tốt cho cô thôi, bản thân tôi thiếu gì cơ hội, cả giám đốc thương mại đang tán tỉnh tôi mà tôi có thèm đếm xỉa đến họ đâu? Tôi làm thế này là vì muốn tốt cho cô thôi, là tôi đi cùng cô mới đúng!”. Mễ Phi Phi phồng má, ra sức thúc giục: “Cô đấy, tôi biết cô âm thầm lên mạng tìm bạn, nhưng chỉ lên mạng thì không ăn thua, cô tưởng chỉ cần lập một cái nick là có thể lấy được chồng chắc? Không đủ đâu! Không ra ngoài hẹn hò, không tham gia hoạt động tập thể, đừng mơ!”

Trong lúc hai người tranh cãi, thang máy đã dừng ở tầng mười sáu. Cửa thang máy mở ra, Mễ Phi Phi liền kéo Trần Hiểu Dĩnh còn đang do dự ra ngoài: “Tôi nói cho cô hay, theo kinh nghiệm đi xem mắt của tôi, cách này là thích hợp với cô nhất!”.

Phía đông cầu thang máy là một sân khấu được phủ rèm màu hồng, có hai người mặc đồng phục tiếp đón họ. Mễ Phi Phi tỏ vẻ thành thạo, lấy chứng minh thư và danh thiếp ra đưa cho nhân viên ở đây, để họ kiểm tra xong liền làm thủ tục đăng ký. Đến lượt Trần Hiểu Dĩnh, cô rất do dự. Đi xem mắt ư, hóa ra còn có kiểu đi xem mắt tập thể như thế này. Đi đặt mình vào giữa những người chải chuốt xinh đẹp như Mễ Phi Phi để cho người khác chọn lựa chẳng phải là tự chuốc lấy sỉ nhục ỉn hay sao?

“Xin chào, chị đến đây lần đầu phải không? Không sao đâu, đừng căng thẳng quá, chương trình này vừa thoải mái vừa nghiêm túc, chị sẽ thích thôi!”. Nhân viên ở đây kiên nhẫn giải thích cho Trần Hiểu Dĩnh biết về nguồn gốc, quy tắc và các tình tiết cụ thể. Trần Hiểu Dĩnh dần dần hiểu ra.

Hóa ra cái gọi là “hẹn hò chớp nhoáng” được dịch ra từ tiếng anh là “Speeddating”, được bắt nguồn từ thói quen truyền thống của người Do Thái, các thanh niên nam nữ còn độc thân sẽ gặp nhau định kỳ dưới sự giám sát của bố mẹ để tránh kết hôn với người ngoại tộc.

Năm 1999, sau khi các thành viên Do Thái ở Los Angeles đặt ra quy tắc của chò chơi, “speeddating” đã nhanh chóng lan rộng tới tận New York. Sau đó, phương thức hẹn hò này lại nhanh chóng lan sang cả Canada, Anh quốc.... So với trò “blinddate” (hẹn hò với người xa lạ) ở trong các quán rượu truyền thống thì trò “hẹn hò chớp nhoáng” này thú vị và an toàn hơn nhiều.

Cô lễ tân đưa cho Trần Hiếu Dĩnh một tờ quảng cáo, trên đó có in đặc điểm của chương trình này: quan trọng nhất chính là độ an toàn cao. “Tám phút hẹn hò” không giống như việc nói chuyện riêng với bạn chat trên mạng, cũng không cần phải lo lắng bị đeo bám sau khi gặp mặt. Chỉ có đôi bên cùng để ý đến nhau mới có được địa chỉ liên hệ của nhau. Bạn có thể thoải mái nói chuyện với những người lạ ấy mà không cần lo lắng người ta có ý đồ bất chính với bạn.

Nhìn lời quảng cáo, nghe lời giải thích của nhân viên ở đây, Trần Hiếu Dĩnh nhìn sang Mễ Phi Phi. Mễ Phi Phi liền dùng ánh mắt cổ vũ. Cuối cùng cô cũng lấy chứng minh thư của mình ra để đăng kí.

Sau khi đăng kí xong, bọn họ mỗi người được nhận một tấm thẻ, trên đó có ghi rõ số ghế ngồi. Sau đó họ được dẫn vào khu vực nghỉ ngơi, trong khu vực này có nước trà và đồ ngọt.

Mễ Phi Phi đi kiểm một đĩa đồ ăn rồi bê đến trước mặt Trần Hiếu Dĩnh, Trần Hiếu Dĩnh lắc đầu: “Tôi không ăn nổi!”.

“Ăn không nổi cũng phải ăn! Bỏ ra ngần ấy tiền, cô phải ăn cho bỏ thì thôi! Hơn nữa đây là một hoạt động thể lực, không ăn lát nữa cô không chịu nổi đâu!”. Mễ Phi Phi nói bằng giọng ra lệnh.

Trần Hiếu Dĩnh đáp: “Hả, còn phải nộp tiền ư?”

“Thế cô tưởng thế nào? Số lượng nam nữ tham gia đã được xác định từ trước, cô bảo người tham gia nhất được ở trên đường à? Người ta tổ chức chuyên nghiệp như thế cơ mà!”. Mễ Phi Phi uống một ngụm nước quả, nói tiếp: “Cô ngồi tạm ở đây đi, tôi đi nghe ngóng tình hình một chút, xem xem đám con trai hôm nay thế nào?”, nói rồi Mễ Phi Phi liền đi thẳng ra ngoài.

Lúc này Trần Hiếu Dĩnh mới phát hiện ra, khu vực nghỉ ngơi này là của nữ, không có một người đàn ông nào cả, ở đây có rất nhiều cô gái ăn mặc, chải chuốt rất thời trang và xinh đẹp, còn có người bàn tán phải làm thế nào để “Cầu được rùa vàng” tối nay.

Cô nhìn lại bản thân, một chiếc áo sơ mi màu trắng cộc tay bình thường, một cái quần bò giản dị, mặt mộc... đó không phải bởi vì cô tự tin, mà là vì tự biết có trang điểm cũng vô ích, ngược lại còn khiến người ta nghĩ “đã xấu còn thích phấn đấu”.

Chẳng mấy chốc đã đến bảy giờ, chương trình chính thức bắt đầu. Nhân viên ở đây tỏ ra rất chuyên nghiệp, bảo bọn họ xếp hàng theo số thứ tự, sau đó đi theo hàng vào chỗ ngồi của mình. Lúc này trong phòng gặp mặt chưa thấy một bóng con trai nào, cách sắp xếp này rất ổn, bởi nếu không, bọn con trai chắc chắn sẽ soi kĩ từng cô gái bước chân vào, soi như thể soi các người đẹp đi thi hoa hậu, hoặc như đang xem xét một món đồ vật trưng bày, cảm giác rất khó chịu. Tại sao nhất định phải bắt con gái đứng đó cho con trai chọn lựa?

Trong lúc nghĩ ngợi vẩn vơ, Mễ Phi Phi liền kéo tay Trần Hiếu Dĩnh: “Bắt đầu rồi!”.

Thế là một hàng các chàng trai xuất hiện, ngồi đối diện với con gái, hai bên nhìn thẳng vào nhau, bắt đầu phút nói chuyện đầu tiên.

Người thứ nhất ngồi đối diện với Trần Hiếu Dĩnh là một chàng trai trông có vẻ thư sinh, rất sạch sẽ, gọn gàng, có thể thấy là một người nho nhã, cẩn thận; râu ria cạo sạch, chiếc áo sơ mi trắng thơm, không biết do tự anh ta hay là mẹ anh ta giúp. Trong một phút đối mặt, ánh mắt của anh ta có vẻ hơi ảm đạm. Trần Hiếu Dĩnh hiểu ra, cô hơi bẽn lèn cúi đầu. Hình như anh ta là người hướng nội, vì vậy nên anh ta gần như chẳng nói gì.

Do sự khác biệt về giới tính, thế nên trong hội trường xuất hiện rất nhiều tình huống nói chuyện. Có người cười nói vui vẻ, cũng có người cúi đầu suy nghĩ, tìm đề tài nói chuyện.

Trần Hiếu Đình và người đối diện thuộc dạng thứ hai, còn Mễ Phi Phi đương nhiên thuộc dạng đầu tiên rồi. Mễ Phi Phi ngồi bên cạnh đang nói chuyện như pháo nổ với một anh chàng ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt rất đẹp trai, mỗi tội là hơi béo.

“Anh làm nghề gì vậy? Có nền tảng sự nghiệp gì chưa?”. Mễ Phi Phi đi thẳng vào vấn đề, thực ra như vậy là cô ấy đã lịch sự hơn lúc ở công ty nhiều, nếu không có khi cô ấy đã hỏi thẳng một tháng anh làm được bao nhiêu tiền rồi.

“Tôi làm IT, cũng coi như có chút nền tảng!”, người đàn ông kia thật thà nói.

“Chức vụ là gì?”, Mễ Phi Phi hỏi sâu hơn.

“Hả? Chức vụ á? Tôi mở công ty riêng!”, rõ ràng là anh ta chưa từng gặp một cô gái thẳng thắn và bạo dạn đến thế.

“Thế anh lái xe gì?”, giọng nói của Mễ Phi Phi dường như đã dịu dàng đi đôi chút.

“Hummer!”, chàng trai thật thà đáp.

“Oa!”. Mễ Phi Phi gần như muốn bật dậy khỏi ghế: “Anh nói dối!”.

“Tôi không nói dối!”, chàng trai tỏ vẻ trầm ngâm.

“Anh nói anh đi Jetta, Passat, Buick tôi còn tin, đằng này anh lại nói anh đi Hummer, thật quá sức tưởng tượng!”, Mễ Phi Phi nói chẳng chút e ngại.

“Tôi không nói dối cô mà, việc đây đâu cần thiết!”. Người đàn ông móc ví tiền ra, chìa bằng lái xe ra cho Mễ Phi Phi xem: “Cô xem đi!”.

Thực ra lúc nhìn thấy cái ví tiền của anh ta, hai mắt Mễ Phi Phi đã dờ ra rồi. Khi nhìn thấy dòng chữ “Hummer” trên bằng lái xe của anh ta, Mễ Phi Phi lập tức thộn ra.

Anh ta liền cất tấm bằng lái vào trong ví, đưa mắt nhìn Mễ Phi Phi: “Có phải cô định hỏi tôi đã có nhà hay chưa phải không?”.

Mễ Phi Phi gượng gạo gật đầu.

Anh ta cười cười: “Tôi có một chung cư rất nhỏ ở Xà Khẩu, khoảng một trăm tám mươi mét vuông. Ở Nam Sơn có một căn biệt thự, cũng không to lắm, chỉ khoảng hơn ba trăm mét vuông thôi!”.

Nước dãi của Mễ Phi Phi suýt chút nữa thì nhỏ đến tận chân. Cô vội vàng chớp chớp mắt với anh ta.

Chàng trai nọ vẫn mỉm cười: “Đáng tiếc là tôi không mang theo giấy tờ nhà!”

“Không sao, không sao đâu!”. Mễ Phi Phi vội vàng xoa tay: “Tôi tin anh, vừa nhìn là biết ngay anh là người thật thà mà!”.

Người đàn ông thu lại nụ cười, hỏi: “Cô hỏi tôi nhiều như thế, giờ đến lượt tôi hỏi cô chứ nhỉ?”

Mễ Phi Phi gật đầu: “Tôi tên Mễ Phi Phi, hiện đang làm ở công ty mỹ phẩm Thủy Dạng, là trưởng phòng marketing, cũng có thể coi là người đẹp tài năng, tính tình tốt, ngoại hình xinh đẹp, ai nhìn thấy cũng phải yêu!”.

Người đàn ông đó cười: “Cô có hài lòng về tôi không?”.

Mễ Phi Phi gật đầu: “Hài lòng!”

“Nhưng tôi...”, người đó lắc đầu.

“Tại sao?”. Mễ Phi Phi đứng dậy quay một vòng: “Anh không hài lòng ở đâu?”

Người đàn ông đó cười: “Những thứ ấy đều không quan trọng!”.

Mặt Mễ Phi Phi đỏ bừng, ngồi xuống, cúi đầu nói lí nhí như tiếng muỗi kêu: “Tôi là gái trinh!”.

Người đàn ông mặt mày biến sắc: “Có thể, xinh đẹp và lần đầu tiên là thứ tài sản quý báu đối với cô, nhưng đối với tôi, những thứ ấy đều không quan trọng!”

Không chỉ có Mễ Phi Phi, Trần Hiểu Dĩnh ngồi bên cạnh cũng thấy ngạc nhiên. Cô ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn người đàn ông kia. Đúng lúc ấy tiếng chuông vang lên, theo quy định, nam giới sẽ đứng dậy, tiến lên trước vài bước, chuyển sang cô gái kế tiếp, bắt đầu một cuộc trò chuyện mới.

Mỗi lần mỗi người có thể làm quen với tám người bạn khác giới, nói cách khác, sẽ có tám người khác giới ngồi đối diện với mình trong chương trình này. Trần Hiểu Dĩnh nghĩ, anh ta đã bỏ phí mất một người. Mà thông qua cuộc trò chuyện ban nãy của Mễ Phi Phi, Trần Hiểu Dĩnh cũng chẳng còn ôm chút hy vọng gì.

Nhưng anh ta là người mở lời trước: “Hai người quen nhau à?”, ý của anh ta ám chỉ Mễ Phi Phi.

“Chúng tôi là đồng nghiệp!”, Trần Hiểu Dĩnh gật đầu nói.

“Cô ấy kéo cô đến đây phải không?”, anh liếc nhìn Mễ Phi Phi, ánh mắt có vẻ bất cần.

Trần Hiểu Dĩnh có hơi kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Anh mỉm cười: “Cô không thích hợp với những nơi như thế này. Những cô gái ở đây nếu không phải là kiểu chủ động tấn công, hi vọng sẵn được những con báo lăm lăm thì cũng là dạng làm bộ làm tịch, cô ý lạt mềm buộc chặt. Nhưng cho dù thế nào, trước khi đến đây họ đều tỉ mỉ chải chuốt. Còn cô thì khác hẳn, hơn nữa tôi cũng phần nào đoán được tại sao cô ấy lại kéo cô đến đây!”

Mặt Trần Hiểu Dĩnh đỏ lựng lên, cô không cúi đầu theo thói quen mà ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta: “Tôi cam tâm tình nguyện làm nền cho bạn bè. Có lẽ đây cũng là giá trị tồn tại của mình. Thực ra anh không cần phải nói cô ấy như vậy, Mễ Phi Phi rất tốt, rất nhiệt tình. Tôi cũng không nghĩ rằng trong vòng tám phút ngắn ngủi có thể nhận ra cái chân thiện mỹ và những ưu điểm trên người đối phương, vì vậy trực tiếp hỏi là cách tốt nhất để tìm hiểu rõ về nhau!”

Lần này đến phiên người đàn ông kia tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh ta chăm chú nhìn Trần Hiểu Dĩnh: “Nói như cô, con gái nên dán chặt mắt vào cái ví tiền của đàn ông, gặp phải cái ví nào dày, có tiền có nhà là phải chớp ngay lấy ư?”

Trần Hiểu Dĩnh chẳng buồn nghĩ mà đáp luôn: “Anh thật biết đùa! Vậy dựa vào đâu mà đàn ông vừa bước vào cửa là đã có quyền dán chặt mắt vào mặt, vào hông, vào chân con gái? Nếu đàn ông không coi trọng nhan sắc bề ngoài thì đương nhiên cũng có thể yêu cầu con gái không để ý đến chuyện tiền bạc. Tiền là cái gì? Là vật lưu thông. Ai dám khẳng định tiền trong ví anh hôm nay vĩnh viễn là của anh. Chỉ có điều tiền ít hay nhiều có thể chứng minh được rằng trước đó anh đã nỗ lực và thành công như thế nào. Phụ nữ nhìn tiền, thực tế là để đánh giá năng lực sinh tồn của đàn ông trong cái xã hội này. Chúng tôi cũng có chân có tay, đâu phải là khuyết tật mà cần có người nuôi dưỡng?”

Có thể Trần Hiểu Dĩnh vì quá kích động nên cô nói hơi to, rất nhiều người đã nghe thấy những điều cô nói, đặc biệt là những cô gái ăn mặc chải chuốt có mặt ở đó, bọn họ đều thi nhau vỗ tay, cổ vũ cho những gì Trần Hiểu Dĩnh đã nói. Mễ Phi Phi liền ôm chầm lấy Trần Hiểu Dĩnh, thích thú nói: “Cưng à, cưng thật là xuất sắc đấy!”, khiến cho đám đàn ông chỉ biết trở mặt nhìn nhau.

Tiếp theo đó lại là một lượt thay đổi vị trí nữa.

Những người về sau, người thì trầm tính, người thì lăm lăm, nhưng Trần Hiểu Dĩnh đã không còn cảm thấy bó buộc, căng thẳng nữa. Thực ra những cuộc xem mắt như thế này, ai cũng ôm hi vọng có một cuộc gặp gỡ tình cờ đây lẫn mạn, tìm được nửa kia của mình, nhưng nếu để cho tâm trạng thoải mái, chỉ coi là đi làm quen, không nôn nóng muốn xác lập quan hệ yêu đương với người ta, vậy thì cảm giác sẽ dễ chịu hơn nhiều, và có lẽ thu hoạch cũng sẽ nhiều hơn. Bởi vì ngoài “Tình yêu” ra, còn có cái gọi là “Tình bạn”, “quan hệ làm ăn”

23. Chương 26

Ch ương 26: Những chuyện vụn vặt

Tại Đông Phương Hoa Viên, khu Hoa Kiều.

Hứa Trác Nghiên đang ở trong bếp, đeo một đôi găng tay cao su dài, rửa núi bát đĩa bẩn. Cô rửa rất cẩn thận. Cô rất thích cái cảm giác xối nước vào những chiếc bát, đĩa dính đầy bột, nhìn ngắm chúng sáng bóng lên dưới làn nước. Nhưng đột nhiên một giọng nói vang lên phía sau lưng cô: “Ôi trời ơi Tiểu Hứa, con rửa bát cái kiểu gì thế hả? Rửa như thế chỉ tốn nước thôi! Đúng là lãng phí quá mà!”. Nói rồi, người đó liền xách một chậu nước đến bên cạnh cô, sau đó lấy thêm một cái chậu nữa: “Hứng một chậu nước là rửa sạch hết đồng bát này rồi!”

Không cần ngoảnh đầu lại Hứa Trác Nghiên cũng biết đó là mẹ chồng.

Bà đã gần bảy mươi, đến từ một vùng quê, quê ở Phúc Kiến. Hứa Trác Nghiên sớm biết mẹ chồng rất khó chiều, mà mẹ chồng đến từ nông thôn lại càng khó chiều hơn.

Hai ngày trước cô vừa mới đọc tiểu thuyết “Con dâu Thượng Hải và mẹ chồng Đông Bắc” của Lục Lục ở trên mạng xong.

Hứa Trác Nghiên lúc ấy còn trầm nghĩ: “Nếu như mình có thể gặp được một người mẹ chồng như vậy, cũng coi như một chuyện may mắn, bởi vì bà ấy thật sự quá chăm chỉ, lại giỏi giang, làm con dâu chỉ cần dẻo miệng một chút, biết dỗ dành, nịnh nọt bà ấy là đỡ phải làm ổi việc! Tốt biết bao!”. Nhưng hiện giờ cô mới biết, đọc tiểu thuyết là một chuyện, tự mình đóng vai chính lại là một chuyện khác.

Hai hôm nay, thái độ của cô từ dè dặt, nhún nhường để yên chuyện đã trở thành thái độ tê dại, bất cần.

Lần đầu tiên gặp mặt, mẹ chồng đã coi cô như cái gai trong mắt.

Dùng máy giặt quần áo, mẹ chồng nói: “Tốn điện, tốn nước, còn làm hỏng quần áo nữa, quần áo của thằng cả nhà này toàn đồ đắt tiền đấy!”, ý muốn nhắc Hứa Trác Nghiên phải giặt quần áo bằng tay.

Nhặt rau. Lúc Hứa Trác Nghiên nhặt bỏ những cái lá hơi úa vàng đi, mẹ chồng liền nhặt lại: “Những cái này vẫn ăn được, cho vào nước muối ngâm một lát là nó sẽ tươi lại ngay!”

Mua đồ ăn ở bên ngoài về, mẹ chồng nói: “Đàn bà ấy mà, không biết nấu nướng phục vụ cái dạ dày của đàn ông thì còn gọi gì là đàn bà?”

Dùng máy hút bụi dọn nhà, mẹ chồng lại sầm mặt nói: “Tôi thấy trên tivi có nói, sàn gỗ thế này phải quỳ xuống, lau từng chút một, hơn nữa phải thường xuyên bôi sáp nền mới được!”

Lúc ăn cơm, ăn nhiều cũng không được mà ăn ít cũng không xong, nếu ăn rau bà ấy sẽ nói: “Tiểu Hứa, ăn nhiều thịt vào, gầy như thế sau này khó sinh đẻ!”; nếu không ăn rau chuyển sang ăn thịt, bà ấy lại nói: “Thịt cũng không thể ăn như thế được, hôm nay cô làm việc chân tay à?”

Mặc một bộ quần áo mới, bà ấy liền xán đến nhìn soi mói, sau đó lại bắt đầu cằn nhằn: “Bộ này phải mất bao nhiêu tiền? Mặc dù thằng cả nhà này giờ là ông chủ lớn, nhưng đó là để cho người ngoài xem, trong nhà mình tiết kiệm một chút thì hơn. Cô cứ dăm ba hôm lại mua quần áo mới một lần, có là núi vàng, núi bạc cũng lỗ chứ đừng nói. Cô còn trẻ, không sao, nhưng thằng cả nhà này thì không được, phải tiết kiệm cho sau này!”

Còn nhớ lúc đó Hứa Trác Nghiên đã cãi lại một câu: “Con trai mẹ mặc dù có tiền nhưng con chưa bao giờ tiêu một xu nào của anh ta, chỉ có hai mươi sáu đồng lệ phí làm đăng ký kết hôn là anh ta bỏ ra mà thôi!”

Nhưng thật không ngờ, mẹ chồng cô hơi ngậy người rồi nổi đóa ngay tắp lự: “Thế tiền của cô đâu? Tiền của cô cũng là của con trai tôi, cô cũng không được phép muốn tiêu thế nào thì tiêu. Nhớ hồi đó nó lên huyện học trung học, tôi còn phải kiếm tiền nuôi ông ấy. Đàn bà chúng tôi ở nơi ấy là như thế đấy. Đàn bà phải biết vun vén gia đình, chứ không phải phá hoại gia đình như cô”.

Hứa Trác Nghiên nghe thấy thật chói tai, đang định cãi lại thì bị Lâm Khởi Phàm kéo vào trong phòng.

Lâm Khởi Phàm nhìn Hứa Trác Nghiên âm ỨC, đành nói: “Tình cảnh gia đình anh thế nào anh chưa từng nói cho em biết. Bố mẹ anh được hứa gả cho nhau từ nhỏ, nhà bố anh có nhiều anh chị em, nghèo lắm, vì vậy bố anh gần như lớn lên trong nhà mẹ anh. Về sau tiền học phí của bố cũng là tiền mẹ kiếm được. Em không biết đâu, phụ nữ ở chỗ anh rất chịu thương chịu khó, nuôi chồng nuôi con dựa vào đôi bàn tay của mình. Có rất nhiều trường hợp đàn bà nuôi đàn ông, cho nên...”

“Cho nên mẹ anh nghĩ rằng, tôi chắc chắn là loại đàn bà nhắm vào tiền của anh, tham anh giàu có, vì vậy nên mới coi thường tôi. Cho dù tôi có tiền của anh hay không cũng như vậy! Đúng không hả?”, Hứa Trác Nghiên cãi lại.

Lâm Khởi Phàm kéo cô lại, hôn lên má cô: “Thôi được rồi, em cũng thật là, chẳng biết đùa gì cả, cũng chẳng biết nịnh nọt, cứ đi ra đi vào như người đứng nước lã. Mẹ anh vì muốn gần gũi với em, muốn nói chuyện với em, nhưng cái bộ dạng lạnh như băng của em khiến người ta thấy xa cách. Chẳng lẽ em còn muốn mẹ anh dán mặt vào cái mông lạnh toát của em à?”

Hứa Trác Nghiên đẩy anh ta ra: “Mông của ai nóng hả? Cho dù anh không có kiến thức về y học, chẳng lẽ anh sờ mông của nhiều người đến thế hay sao, vậy anh nói cho tôi biết mông của ai thì nóng? Tôi cũng chẳng để ai dán mặt vào tôi cả, nếu nhìn tôi chường mắt thì tôi chuyển về nhà tôi ở!”

Lâm Khởi Phàm cười ha hả, chống tay lên giường, nghiêng đầu nhìn Hứa Trác Nghiên: “Tốt lắm, có tiến bộ! Giờ còn biết đùa nữa cơ đấy!”

“Lâm Khởi Phàm, tôi nói cho anh biết, chúng ta đang trong thời kỳ thích ứng, sau này thế nào chẳng ai biết được. Người khác nghĩ gì tôi mặc kệ, thế nên cũng đừng đòi hỏi tôi quá nhiều!”. Hứa Trác Nghiên càng nói càng tức, bản thân mình đúng là mù mắt nên mới lâm vào bước đường này.

“Sao lại yêu cầu cao với em?”

Qua Lâm Khởi Phàm, Hứa Trác Nghiên giờ mới hiểu rõ về đàn ông. Cho dù anh ta ở bên ngoài oai phong lẫm liệt, đạo mạo như thế nào, cứ về đến nhà là anh ta trở thành một con người khác. Lấy chính Lâm Khởi Phàm ra làm ví dụ, ở công ty, anh ta nói một là không có hai, một “bạo chúa”; nhưng lúc ở nhà, đặc biệt là lúc ở trước bố mẹ và em trai, anh ta chẳng khác gì một A Đẩu [1], chẳng có chút đàn ông nào hết. Hứa Trác Nghiên lúc này mới biết, ai cũng bảo đàn bà trang điểm xong trở nên khác hẳn, thực ra đàn ông lúc ở nhà và lúc ở ngoài mới là thay đổi đến chóng mặt.

[1] Đứa con trai nhu nhược, yếu đuối, vô dụng của Lưu Bị trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

“Thôi bỏ đi, tôi cũng chẳng muốn nói cụ thể ra làm gì, tôi chỉ hy vọng từ nay về sau, cho dù tôi làm chuyện gì cũng đừng bối rối, soi mói này nọ lúc tôi đã làm xong. Ai có yêu cầu gì thì cứ đưa ra từ trước đi, tốt nhất là viết ra giấy ấy, có đưa ra ba trăm phép tắc của nhà họ Lâm các anh tôi cũng không có ý kiến, tôi sẽ làm theo đúng yêu cầu, như thế tôi còn được tiếng là chịu khó học hỏi. Giờ thì sao, tôi làm cái gì bà ấy cũng cần nhắc. Mà cùng một sự việc, nói hết rồi thì thôi, để tôi sửa chẳng phải xong hay sao? Thế mà bà ấy lại đi nói với em dâu anh, nói với bố anh, em trai anh, với anh, thậm chí là cháu anh, ai cũng phải trình bày một lượt, bà ấy không thấy mệt à? Giờ tôi có cảm giác, sống ở đây tôi cứ như cái bia đứng trước mặt cả nhà anh, cho người nhà các anh thoải mái bình luận vậy”.

Lâm Khởi Phàm vẫy tay với Hứa Trác Nghiên: “Qua đây!”

“Làm gì?”, Hứa Trác Nghiên hậm hực đáp.

“Cứ qua đây, hay là để anh qua bế em hả?”, Lâm Khởi Phàm cười tình quái.

Hứa Trác Nghiên trừng mắt nhìn anh ta rồi ngồi xuống bên giường.

Lâm Khởi Phàm vòng tay ôm lấy cô rồi đè cô xuống.

Hứa Trác Nghiên nhìn anh: “Anh chú ý một chút, mẹ anh hôm qua nói phải ngâm rượu thuốc cho anh uống, bởi vì chuyện này mà giáo huấn tôi suốt cả buổi, nói cái gì không được bám chặt lấy anh, giờ tuổi tác anh lớn rồi, không được như trước, cái gì mà chuyện ấy chẳng khác gì con dao hai lưỡi rồi cái gì cái gì ấy! Cứ như thế tôi làm gì anh không bằng!”

“Em không làm gì anh cả!”. Lâm Khởi Phàm lấy tay cởi áo cô ra, hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp: “Nếu như em ngoan ngoãn một chút, chủ động một chút, đương nhiên anh đỡ mệt hơn rồi!”

Hứa Trác Nghiên hất tay anh ra: “Vậy thì đừng làm, đỡ mệt!”

Lâm Khởi Phàm bật cười: “Thế làm sao được?”

Ngủ đến nửa đêm tỉnh dậy, Hứa Trác Nghiên xoay người, đột nhiên thấy bên cạnh mình trống không, lắng tai nghe, trong nhà vệ sinh không có tiếng động gì, cô bèn ngồi dậy, phát hiện Lâm Khởi Phàm không có ở trong phòng. Cô đẩy cửa, nhìn quanh một vòng, xung quanh tối om, dường như có một tia sáng lọt ra từ phòng đọc sách. Hứa Trác Nghiên liền lạng lẹ đi về phía đó.

Quả nhiên, nhìn thấy Lâm Khởi Phàm đang ngồi một mình trong đám khói thuốc nghi ngút, cái gạt tàn trước mặt đã chất đầy đầu mẩu tàn thuốc.

Khuôn mặt trầm ngâm, bởi vì anh không vui.

Tại sao anh lại không vui, bởi vì Hứa Trác Nghiên trong lúc ngủ say đã lại lần nữa gọi ra cái tên ấy, chính là cái tên của một người đàn ông. Lần đầu là trong cái đêm ở khu nghỉ dưỡng đó, cô say rượu và liên tục gọi cái tên ấy. Hôm đó, anh có thể bỏ qua, bởi vì cô say, cũng bởi vì bản thân anh không kiềm chế được dục vọng chiếm đoạt cô. Cô đã gọi cái tên ấy trong tình trạng vô cùng hỗn loạn, điều này cũng chẳng phải chuyện kì lạ. Nhưng đêm hôm ấy, nỗi vui mừng chiếm đoạt được cô đã làm nhòa đi sự không vui khi nghe thấy cô gọi ra cái tên đó.

Nhưng hiện giờ, kết hôn đã hai tháng, đã trải qua không biết bao nhiêu đêm nồng nàn, vậy mà trong mỗi giấc ngủ say, cô vẫn gọi cái tên ấy. Tâm trạng anh lúc này không chỉ đơn giản là dễ bụng. Vì vậy anh không ngủ nổi, đầu tiên là ngồi một mình trên ghế sofa, sau đó đột nhiên có một tiếng quát vang lên khiến chính anh giật mình.

“Đồ khốn kiếp!”, tiếng mắng chửi ấy phát ra từ người đang nằm say ngủ trên giường.

Lâm Khởi Phàm đứng dậy, nhìn chằm chằm khuôn mặt đang say ngủ ấy. Khuôn mặt hồng hào tự nhiên hiện ra dưới ánh đèn mờ ảo càng trở nên quyến rũ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, “đồ khốn kiếp” mà Lâm Khởi Phàm nghe được từ miệng cô khiến cho anh tự hỏi, “đồ khốn kiếp” ấy là ai? Là bố mẹ mình, là mình? Thế nên anh không thể tiếp tục ở lại trong căn phòng này nữa.

Anh sợ mình không kiềm chế được cảm xúc sẽ lôi cổ cô đang mơ màng trong giấc ngủ ấy dậy, hỏi cho ra lẽ hoặc đè chặt miệng cô xuống mà đánh cho hả giận.

Anh cũng sợ, sợ nghe thấy những gì mình không muốn nghe, thế nên mới đi ra thư phòng ngồi.

Ngồi ở đây, một mình nghĩ đến những năm tháng xưa, ở trong một căn hộ chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách, một kẻ quay về nhà trong cơn say là anh vừa vào cửa đã nhận được vòng tay ấm áp và ánh mắt dịu dàng của vợ cũ. Trong ánh mắt ấy có sự oán giận, có sự lo lắng nhưng không hề có chút ầm ức và tức tối nào, cô sẽ cẩn thận dìu anh vào trong phòng ngủ, sau đó bẻ một chậu nước ấm, nhúng khăn vào chậu nước, vắt kiệt rồi đắp lên trán anh, sau đó lau sạch mặt, cổ cho anh, giúp anh cởi cúc áo, lau người và mặc quần áo ngủ vào cho anh. Sau đó cô lại dìu anh ngồi dậy, pha nước ấm cho anh ngâm chân.

Còn nhớ lúc ấy, bản thân anh thường cảm thấy cô thật phiền phức, không thích cô dày vò mình như thế, chỉ muốn vui đùa vào ngủ thôi. Nhưng cô rất cố chấp, không chỉ bắt anh ngâm chân mà còn xoa bóp cho anh. Tay cô rất khỏe, nhưng sức bóp rất vừa phải, rất dễ chịu. Thỉnh thoảng cô còn cắt móng chân cho anh. Anh lúc nào cũng quên cắt móng chân mình, thậm chí có lúc móng chân còn găm vào thịt. Những lúc ấy cô thường dùng một cái kéo nhỏ cắt tỉa thật cẩn thận. Một lần bất cẩn cắt vào thịt làm anh vô cùng khó chịu, cô vội vàng ôm chân anh thổi lấy thổi để. Lúc đó anh chẳng mấy để tâm, giờ nhớ lại cảnh tượng ấy mới thấy nó thật đẹp, thật khó quên.

Vệ sinh sạch sẽ toàn thân xong cô mới cho anh đi ngủ. Để anh yên tâm ngủ, cô không bao giờ trở mình, cho dù nửa đêm thức dậy đi vệ sinh, cô cũng đi chân trần, bởi vì cô sợ đi dép lê sẽ phát ra tiếng loẹt quẹt trên đất khiến anh thức giấc. Mà đêm nào, trên đầu giường cũng có đặt sẵn một cốc nước ấm.

Tư duy của anh dường như đang ngừng trệ mãi mãi, dừng lại trên cốc nước ấm đó.

Tưởng rằng chỉ là một chi tiết nhỏ nhỏ nhưng lại thể hiện toàn bộ tâm tư, tình ý của cô.

Lâm Khởi Phàm đập nhẹ vào đầu, gần đây không biết vì sao mà lúc nào anh cũng nhớ đến cô. Anh đập tắt điều thuốc trên tay, ngẩng đầu lên thấy Hứa Trác Nghiên đang mặc đồ ngủ, đứng đó như một bóng ma.

Anh không biết nên giải thích với cô như thế nào, một mình nửa đêm không ngủ mà chạy tới thư phòng ngồi ngẩn ngơ, thế nên đành cười giả lả: “Anh muốn hút thuốc nhưng lại sợ làm em tức!”

Hứa Trác Nghiên không cười: “Tôi biết, anh có tâm sự, tôi không để tâm đâu. Anh từng nói, chúng ta ai cũng có quá khứ, cũng có tâm sự, tôi sẽ không đặt chân vào khu vực cấm đó dù chỉ một bước!”, nói rồi cô xoay người đi ra, nhẹ nhàng khép cửa lại. Đôi dép lê xinh xắn phát ra tiếng động loẹt quẹt trên sàn nhà.

Mặc dù so với tiếng gót giày da gõ trên nền nhà vào ban ngày, tiếng động này đã nhỏ hơn nhiều, nhưng với Lâm Khởi Phàm, anh vẫn cảm thấy khó chịu.

Lâm Khởi Phàm đứng dậy, trở về phòng ngủ, nhìn Hứa Trác Nghiên cuộn tròn trong chăn, liền nói: “Vốn dĩ bố mẹ chỉ định qua đây thăm chúng ta, đi loanh quanh thăm thú rồi về quê thôi, nhưng giờ em dâu có em bé, vì vậy chắc sẽ ở lại đây một thời gian. Đợi qua ba tháng cho ổn định rồi mới về. Thời gian này em phải biểu hiện cho tốt đấy!”

Cô không nói năng gì, nhưng anh biết cô đã nghe thấy, vì vậy anh liền lên giường, nhắm mắt vào.

Hứa Trác Nghiên lại không ngủ được.

Hôn nhân, đây chính là cuộc hôn nhân của cô sao?

24. Chương 27

Chương 27: Ra vào chạm mặt

Hứa Trác Nghiên thay đổi đối sách, chuyển từ âm thầm ứng phó thành né tránh đối đầu. Hết giờ làm, cô không về nhà ngay mà một mình đi ăn lẩu ở cửa hàng ăn ngay dưới văn phòng.

Cô thích ăn lẩu, bởi vì có cảm giác như mình vẫn đang ở Bắc Kinh chứ không phải Thâm Quyển xa lạ. Hôm qua cô gọi điện cho bố mẹ, nhưng vẫn chưa dám nói chuyện của mình với Lâm Khởi Phàm.

Mẹ hỏi có phải cô có bạn trai rồi hay không, bởi vì điện thoại toàn không mở, mấy lần gọi mà không gặp.

Đương nhiên cô nói là không có chuyện ấy. Cô không muốn nói chuyện này với gia đình, vụ kết hôn chớp nhoáng này đối với cô mà nói, nhân tố ngẫu nhiên quá lớn, tự nhiên cảm giác không ổn định, không biết chừng ly hôn trong nay mai. Vì vậy cô không nói. Điều quan trọng là, cô không biết chị họ và Phan Hạo Nho sau khi biết tin này sẽ phản ứng ra sao? Có thể anh sẽ trở phào như trút được gánh nặng? Hay là có một chút xiu nuối tiếc?

Cô vớt một con tôm ở trong nồi ra đĩa, định bóc vỏ nhưng tay vừa động vào đã bị bỏng giãy lên. Khoảnh khắc ấy khiến cô rơi vào hồi ức.

Đó là bữa liên hoan công ty, mọi người đi ăn hải sản ở Hậu Hải. Cô thích nhất là hải sản, nhưng chị họ ngồi bên cạnh chỉ ăn mỗi rau xanh, nhiều nhất là ăn vài con sò, còn tôm với cua thì hầu như không động đến. Hứa Trác Nghiên rất ngạc nhiên, liền hỏi: “Sao chị không ăn? Không thích ăn à?”

Về sau Phan Hạo Nho đến, ngồi xuống bên cạnh chị họ, cười bảo: “Không phải cô ấy không thích ăn, mà là lười, không muốn động tay đây mà!”, nói rồi anh liền cời khuy áo, xắn lên, dùng khăn ướt lau tay cẩn thận, ngồi bóc từng con từng con cho chị họ ăn, động tác rất thành thạo và nhuần nhuyễn, đĩa của chị họ cứ đầy lên trông thấy. Lúc ấy Hứa Trác Nghiên dường như mất đi vị giác, tất cả những miếng ngon vào miệng cô đều chẳng khác gì sáp nến.

Chị họ thích thú ăn uống, còn trong mắt Phan Hạo Nho chỉ có sự yêu thương và bao dung, dường như ngồi bên cạnh bóc tôm, cua cho chị ăn là một chuyện hết sức hạnh phúc.

Hứa Trác Nghiên đột nhiên nghĩ đến, bao nhiêu năm nay mình âm thầm yêu người đàn ông ấy là vì cái gì? Yêu trí tuệ của anh, yêu sự phóng khoáng hay nho nhã của anh? Chẳng lẽ điều khiến mình rung động nhất chính là tình yêu, sự bao dung, chiều chuộng và bảo vệ mà anh dành cho chị ư?

Cô không sao hiểu nổi.

Khi cô mệt mỏi lê cái xác về nhà, vừa đẩy cửa bước vào, cả phòng khách vốn náo nhiệt bỗng yên ắng xuống. Bố mẹ Lâm Khởi Phàm, em trai và em dâu anh ta đều dồn ánh mắt về phía cô. Cô cười trừ, lí nhí chào hỏi rồi trốn lên lầu. Đóng cửa phòng ngủ lại, cô thở dài, ném túi xách lên ghế rồi đi vào nhà vệ sinh.

Mở vòi nước lên, việc đầu tiên là tắm rửa. Cô thích đi tắm lúc tâm tư rối bời. Dòng nước chảy tràn trên người khiến cô có cảm giác tỉnh táo và sảng khoái, dường như mọi vấn đề đều có thể giải quyết. Nhưng mới tắm được một nửa đã thấy nước đột nhiên lạnh đi.

Mặc dù mới là tháng tám nhưng cô không chịu nổi nước lạnh, vội vàng tắt vòi, dùng khăn tắm quấn quanh người, run lập cập đi ra khỏi nhà tắm.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, đứng ở hành lang nhìn thấy trong phòng khách đã chẳng còn ai. Ngày nào cũng thế, cô cứ về đến nhà là họ ai lại về phòng này, Lâm Khởi Phàm hoặc là vào thư phòng hoặc là sang tán dóc bên phòng em trai, nếu không cũng sang phòng mẹ.

Hứa Trác Nghiên xuống lầu, đi thẳng vào nhà bếp.

Quả nhiên có ai đó đã tắt nước nóng.

Hứa Trác Nghiên hừ giọng, bật công tắc nước nóng lên, sau đó chạy lạch bạch lên phòng, tiếng động rất lớn, những người ở trong phòng dưới tầng đều có thể nghe thấy. Sau đó cô về phòng ngủ, đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước cho nước nóng chảy ra, nhưng không cởi quần áo để tắm mà nhón chân đi ra ngoài, đứng ở hành lang tầng hai lặng lẽ nhìn xuống dưới.

Quả nhiên chưa đầy hai phút, cái bóng mẹ chồng cô xuất hiện ở trong bếp. Cô lao xuống tầng, vừa đứng lúc bắt gặp mẹ chồng tắt nước nóng.

“Mẹ làm cái gì thế?”, Hứa Trác Nghiên lên tiếng chất vấn.

“Chẳng làm gì cả”. Bà ta còn già mồm, với tay lấy cái giẻ lau bàn, chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn Hứa Trác Nghiên. Máu nóng bốc lên đầu, cô chất vấn: “Không làm gì, thế sao mẹ lại tắt nước nóng? Con đang tắm cơ mà?”

“Làm sao tôi biết chị đang tắm?”, bà ta còn cứng miệng cãi.

“Ban nãy mẹ đã tắt một lần rồi, lần đầu nói không biết còn có lý, con vừa mới xuống bật, tiếng động lớn như thế, chẳng lẽ mẹ không biết? Lần thứ hai lại tắt rõ ràng là cố ý!”. Hứa Trác Nghiên nâng cao âm lượng: “Con đi tắm có ảnh hưởng gì đến mẹ, sao mẹ cứ phải làm khó cho con thế?”

Bà ta ném cái giẻ lau xuống bàn: “Ngày nào cũng tắm, có lúc còn tắm đến hai lần, nửa đêm cũng tắm, nước chảy cứ ào ào, tôi nghe mà xót hết cả ruột!”

“Thâm Quyến nóng nực, ẩm thấp, ngày nào cũng tắm là chuyện bình thường, không chỉ là chuyện vệ sinh cá nhân mà nó còn là sự tôn trọng với các đồng nghiệp khác trong công ty. Con không phải là người ở nhà nội trợ, nếu con không phải đi làm, cả tháng không tắm cũng chẳng sao!”, Hứa Trác Nghiên tức phát điên lên. Trong mắt của cô, bà già này thật là nham hiểm, bà ta thậm chí còn để ý đến chuyện cô tắm vào ban đêm. Đúng thế, có những lúc làm chuyện đó với Lâm Khởi Phàm xong, cô lại muốn tắm, dường như chỉ khi thân thể sạch sẽ cô mới có thể ngủ được.

“Tiểu Hứa, chị nói thế là không đúng rồi, mẹ cũng là vì muốn tốt cho chúng ta thôi. Anh cả kiếm nhiều tiền, điều kiện của anh chị tốt, cuộc sống khá giả, nhưng con người phải biết đề phòng lúc bất trắc, em thấy chị cũng không biết cách sống đâu!”, em dâu Lâm Khởi Phàm là Tiểu Thôi lên tiếng.

Nghe nói Tiểu Thôi vốn là nhân viên công ty Lâm Khởi Phàm, về sau gả cho em trai anh ta, hai người đều không đi làm, hàng tháng sống nhờ vào khoản chu cấp của Lâm Khởi Phàm. Vốn là một cô gái Đông Bắc đến Thẩm Quyến làm thuê, chớp mắt biến thành em dâu của ông chủ, khởi nói cũng biết oai đến nhường nào, thế nên có hơi kênh kiệu, đắc chí. Hơn nữa bởi vì cô ta sinh ra đứa cháu duy nhất cho nhà họ Lâm, giờ lại đang có bầu nên càng được thể lên mặt.

Hứa Trác Nghiên trừng mắt nhìn người phụ nữ lớn hơn mình tám tuổi này: “Cô gọi ai là Tiểu Hứa thế hả? Cô là ai? Chị dâu à? Cô có hiểu phép tắc không hả?”

Tiểu Thôi tức khí định phản bác nhưng phản ứng không đủ nhanh, nhất thời chưa cãi được. Dừng lại một lát, cô lại nói tiếp: “Nếu luận về phép tắc, tôi phải gọi chị là chị dâu, nhưng sao tôi chưa từng nghe thấy chị gọi mẹ một tiếng nhỉ?”. Cuối cùng thì cô ta cũng lấy lại được thể diện, khiến cho Hứa Trác Nghiên ghen hòng. Cô ta vui lắm, thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Trác Nghiên nghe thấy câu ấy liền ngậy ra, gật đầu nói: “Đúng!”, nói rồi cô quay người, nói với mẹ chồng: “Mẹ, mẹ là mẹ của Lâm Khởi Phàm, là bề trên của chúng con, con tôn trọng mẹ. Nhưng cách sống của mọi người khác nhau, không có gì là đúng sai, nên hay không nên cả, chúng ta đừng ai can thiệp vào cuộc sống của ai, như thế có được không ạ?”, nói rồi cô quay người đi thẳng lên lầu.

Vừa vào đến cửa, cảnh tượng trước mắt, có đánh chết cô cũng không thể tưởng tượng được.

Con trai của Tiểu Thôi là Triệu Long, bảy tuổi, đang nhảy tưng tưng trên giường của cô, cứ như thể đây không phải là cái giường để ngủ mà là một cái cầu nhún ngoài công viên. Thằng bé vô tư nhảy tưng tưng trên giường, nhưng điều quan trọng là chân nó vẫn còn đi giày.

Hứa Trác Nghiên kinh ngạc, vội vàng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh. Nó chỉ là trẻ con, thế nên cô bình tĩnh nói: “Tiểu Long, cháu xuống đi!”

Nhưng Triệu Long dường như không nghe thấy gì, hoặc cũng có thể cố tình không nghe lời cô, vẫn tiếp tục nhảy nhót, hơn nữa còn giẫm đạp lên gối của cô.

Hứa Trác Nghiên không thể nhịn nổi nữa, bởi vì đây không phải là trẻ con ham nghịch, rõ ràng là nó đang cố ý: “Cháu có xuống không thì bảo?”, cô đến bên giường.

“Không xuống!”, Triệu Long hét to.

Hứa Trác Nghiên chẳng buồn nghĩ ngợi mà kéo ngay nó xuống, vốn dĩ chẳng có chuyện gì, nhưng thằng bé ấy liền ngồi lặn ra đất ăn vạ.

Tiếng khóc của nó đã thành công trong việc “Triệu tập” cả nhà đến phòng ngủ của cô, đương nhiên cũng bao gồm cả Lâm Khởi Phàm đang trốn trong thư phòng. Anh không nói gì, chỉ đến bên cạnh ôm Triệu Long: “Sao thế cưng?”

“Bác ơi, bác ấy xấu lắm, toàn cãi nhau với bà nội, cãi nhau với mẹ cháu, còn đánh cháu!”. Triệu Long âm ỉ nói, gục mặt vào lòng Lâm Khởi Phàm, nước mắt trào ra rất đều đặn, còn cả ông bố chồng coi cháu như hoàng đế và ông em chồng chăm ăn lười làm lúc này đều im lặng không lên tiếng, ai nấy đều dồn ánh mắt về phía Lâm Khởi Phàm.

Lâm Khởi Phàm cười: “Bác ấy là ai?”

Triệu Long vừa nắc vừa nhìn Hứa Trác Nghiên, không nói năng gì.

Lâm Khởi Phàm vỗ mông Triệu Long: “Thôi được rồi, bác gái chỉ đùa với cháu thôi. Đi nào, về phòng xem đĩa đi, bác mua cho cháu rất nhiều đĩa hoạt hình nhé, cháu đã xem hết chưa?”

“Chưa ạ!”, Triệu Long lí nhí đáp.

Lâm Khởi Phàm dắt thằng bé đi, những người khác cũng tự nhiên giải tán.

Hứa Trác Nghiên đứng im bất động. Cô là ai, là vợ của ai? Là chị dâu của ai? Là bác của ai? Còn anh ta là ai? Dựa vào đâu mà buộc lên người cô một đồng những mối quan hệ phức tạp và rắc rối này, để rồi bỏ mặc cô không đoái hoài, để mình cô đối phó, chỉ huy chiến trận. Ba tháng, mới qua được có một nửa. Mà ba tháng sau, có thật là họ sẽ đi không? Cô chợt nhớ đến cuốn tiểu thuyết “Thời đại kết hôn mới”, đã

số mọi người đọc xong đều đồng tình với Hà Kiến Quốc, cho rằng Cố Tiểu Tây cư xử không tốt, không đủ nhiệt tình, chu đáo với họ hàng thân thích ở nông thôn nhà chồng, thiếu tinh thần cống hiến. Nhưng Hứa Trác Nghiên lại nghĩ, Cố Tiểu Tây thật sự quá vĩ đại, có thể vác cái bụng to vượt mặt về quê chồng đón Tết vào đúng tháng Chạp lạnh lẽo, rửa nồi niêu, bát đĩa bằng nước lạnh như đá, hầu hạ cơm nước cho cả nhà chồng, có thể sẵn sàng bỏ dở công việc chỉ vì cái xe của một người họ hàng xa gần đại bác cũng không tới của chồng bị giữ ở Bắc Kinh, thế là vội vàng lôi kéo quan hệ, bỏ tiền, bỏ sức ra giúp đỡ. Nhưng cuối cùng người bị tổn thương là chính mình, cuối cùng vẫn không thoát khỏi chuyện ly hôn.

Nếu như chịu ảm ức như vậy để được yên chuyện, cuối cùng sẽ có được kết quả tốt đẹp hoặc đôi bên cùng nỗ lực hướng đến một mục tiêu, mọi thứ có lẽ là xứng đáng. Nhưng hôm nay cô là cái gì đây? Luôn miệng nói yêu cô, nhưng người nhà anh mới chuyển đến có mấy ngày, tất cả những ân cần ấy đều biến mất. Trước đây anh còn đưa đón cô đi làm, còn đặt cơm trưa cho cô, thỉnh thoảng còn nhắn tin hay gọi điện cho cô, nhưng giờ thì sao? Chỉ sợ cô có biến mất anh cũng chẳng lo lắng gì.

Hứa Trác Nghiên đột nhiên nghĩ, anh hoàn toàn không yêu mình, bản thân mình đối với anh ta chỉ là một sự mới mẻ. Phần lớn những người đàn bà mà anh ta gặp, xinh đẹp thì đều sống nhờ vào đàn ông, còn tự lập thì toàn là xấu xí. Còn mình lại vừa tự lập, vừa xinh đẹp, có thể rất thích hợp với việc làm vợ anh, vì thế anh mới sốt sắng cưới mình về làm vợ.

Điều anh cần chỉ là một người đóng vai vợ anh chứ anh thật lòng không yêu mình.

Cũng tốt, không ai yêu ai, tự nhiên sẽ đỡ thấy áy náy hay áp lực hơn.

Cô mở tủ quần áo, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Đúng lúc cô đóng vali lại thì anh về phòng, đóng cửa lại, đứng dựa vào cửa tủ, nhìn cô chăm chăm: “Anh ghét nhất là loại phụ nữ hơi một tý thì bỏ nhà ra đi, hơi một tý là dọn dẹp đồ đạc bỏ đi!”

Cô chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Nếu như bỏ đi mà đợi đàn ông đón về đó là nông cạn, là làm bộ làm tịch. Nhưng tôi không thể, tôi tự ra khỏi cánh cửa này, sau này không phiền anh đến đón, bởi vì tôi không bao giờ quay lại đâu!”

Anh cướp lấy cái vali, xoay mặt cô lại: “Em làm sao thế hả, là em vừa về đến nhà đã cãi lộn với hết người này đến người kia. Cả nhà đâu ai chọc giận em đâu?”

“Thế sao?”. Hứa Trác Nghiên đi đến bên giường, gạt hết chăn gối xuống, chỉ vào những dấu giày trên đó: “Đây là cái gì? Nó có ý nghĩa gì? Một đứa bé bảy tuổi, nếu như không có ai xúi giục nó, nó có đối xử với tôi như thế không?”

“Em cũng nhỏ nhen quá đấy, cái giường này anh cũng ngủ mà!”. Lâm Khởi Phàm gần như đang cố đơn giản hóa vấn đề.

“Hừ!”. Hứa Trác Nghiên hừ giọng: “Vậy còn gối thì sao? Tôi lấy từ phía bên trái sang đấy? Tại sao không phải là cái ở bên phải? Không phải là hai cái? Mà chỉ có mỗi cái này?”

“Em đúng là....”. Lâm Khởi Phàm kéo tay cô lại: “Thôi được rồi, đừng thế nữa! Trong tủ chẳng phải còn cái mới sao? Hay là ngày mai chúng ta đi mua, mua thêm vài cái nhé, thế có được không?”

“Đây là vấn đề mà tiền có thể giải quyết được à? Nếu anh biết phân biệt phải trái, sao ban nãy không lên tiếng đi?”, Hứa Trác Nghiên vẫn còn tức điên.

Lâm Khởi Phàm bật cười, vỗ má Hứa Trác Nghiên: “Em đúng là ngốc, anh không nói em, không nói nữa lời, như vậy có nghĩa là đứng về phía em đấy, em hiểu không hả?”

“Cám ơn, anh không cần phải khó xử, tôi sẽ đi!”. Hứa Trác Nghiên trầm nghĩ, ai cần biết anh ở phía trung lập hay âm thầm ủng hộ, tôi chẳng cần, tôi đi là xong chuyện.

“Em đừng đi!”. Lâm Khởi Phàm cố hạ thấp giọng nói, cũng cố đè nén cơn giận của mình: “Đã mấy giờ rồi, em đi kiểu gì? Anh đưa em đi chẳng?”

Hứa Trác Nghiên xách vali lên: “Tôi có chân có tay, cũng có tiền, có thể tự bắt xe được. Hồi đầu tôi thực sự không nên bước chân vào căn nhà này!”

Lâm Khởi Phàm thả tay cô ra, lùi lại sau mấy bước, sắc mặt khác thường, cười lạnh nhạt: “Hối hận nhanh thế sao?”

Hứa Trác Nghiên quay người lại, ánh mắt mơ hồ: “Tôi không biết, mặc dù lúc đầu ở bên nhau là do bị động, là do tôi nông nổi nhất thời. Sau đó, tôi từng nghĩ sẽ cùng anh yên ổn sống qua ngày, nhưng ...”

Cô dừng lại, nhưng cái gì?

Lâm Khởi Phàm cười: “Nhưng không quên được anh ta chứ gì?”

“Lâm Khởi Phàm, anh vượt quá ranh giới rồi đấy! Anh quên những gì anh từng nói sao? Anh từng nói, đôi bên có quyền lưu giữ những hồi ức và có không gian riêng mà?”, Hứa Trác Nghiên trừng mắt.

Ánh mắt u ám của Lâm Khởi Phàm dừng lại trên mặt cô vài giây. Anh châm điếu thuốc, rít một hơi: “Nhà ai cũng có những chuyện vụn vặt như thế này, cũng đâu bắt em phải ở với họ cả đời, có gì không thể nhẫn nhịn được đâu, chẳng qua chỉ là cái cớ bởi vì trong lòng em vẫn còn nhớ đến người ấy, vì vậy em không muốn chịu bất cứ chút ảm ức gì, chỉ hơi không vừa ý là muốn bỏ đi. Anh nói đúng chứ hả?”

Những câu của Lâm Khởi Phàm nói chẳng khác gì mũi tên găm thẳng vào trái tim Hứa Trác Nghiên, chiếc va li trên tay cô rơi xuống. Những điều anh ta nói quả là chính xác. Thực ra những chuyện này có là gì đâu, chẳng qua chỉ cãi cộ với mẹ anh và đứa em dâu có vài câu, có gì to tát đâu, rốt cuộc bản thân mình đang muốn cái gì? Thật sự giống như những gì ban nãy đã nói, ra khỏi cái nhà này và không bao giờ quay trở lại ư? Sau đó thì sao? Ly hôn ư? Ly hôn rồi thì sao? Về Bắc Kinh tìm anh ư?

Đúng vậy, cô lại do dự, lại hoang mang.

Thế là tối ấy cô không đi nữa.

Hai người nằm quay lưng vào nhau, chẳng ai đếm xỉa đến ai, nằm yên chờ trời sáng.

25. Chương 28.1

Chương 28: Niềm vui bất ngờ

Sáng thứ hai, dường như lại là một khởi đầu mới. Còn nhớ có một phát thanh viên thời sự chương trình “Bảy ngày” của đài truyền hình Bắc Kinh đã từng nói: “Cuộc sống là một chuỗi bảy ngày nối tiếp bảy ngày!”

Đúng thế, một chuỗi bảy ngày nối tiếp bảy ngày.

Hứa Trác Nghiên vừa kết thúc cuộc họp xong liền được gọi tới văn phòng của Liêu Vĩnh Hồng.

Trên bàn có đặt một xấp tiền, Liêu Vĩnh Hồng nói: “Thật không ngờ Lâm Khởi Phàm lần này nhanh tay gôm, chị vừa mới đến Thượng Hải một chuyến, hai người đã cưới xin xong xuôi hết rồi. Chị không về kịp, vì thế đành gửi em chút tiền mừng, chúc hai người sớm sinh quý tử, sống hòa thuận suốt đời!”

Hứa Trác Nghiên liếc mắt nhìn, hai cọc tiền, mới tinh, còn được bao bằng giấy niêm phong của ngân hàng, xem ra mới được rút ra, chắc là khoảng hai vạn. Cô thở dài: “Cũng phải, kết hôn còn được nhận tiền mừng, xem ra không hẳn là không có lợi lộc gì!”

Liêu Vĩnh Hồng nhìn thấy mắt cô sưng sưng, tinh thần uể oải liền khép cánh cửa phòng lại, quan tâm hỏi: “Sao thế em gái, Lâm Khởi Phàm bắt nạt em à?”

Hứa Trác Nghiên không nói gì, chỉ cúi đầu vờ bất lực. Liêu Vĩnh Hồng cười: “Không phải chứ, hồi đầu anh ta theo đuổi em dữ thế kia mà, giờ được thỏa nguyện rồi, hơn nữa bọn em chồng già vợ trẻ, anh ta phải cưng chiều em nâng như nâng trứng mới phải chứ. Sao trông bộ dạng em cứ như phải chịu ảm ức gì lớn lắm vậy, giống như ngồi trước mặt chị là Tần Hương Liên¹ thế này?”

[1] Một nhân vật trong Bao Thanh Thiên, là điển hình của phụ nữ Trung Quốc truyền thống. Chồng Tần Hương Liên là Trần Thế Mỹ vì ham công danh phú quý mà bỏ lên kinh thành làm phò mã, chối bỏ vợ con.

“Tần Hương Liên ư? Cũng chẳng biết Tần Hương Liên có mẹ chồng không nữa?”

“Cái gì?”. Liêu Vĩnh Hồng giật thót tưởng mình nghe nhầm: “Em ... không phải chứ, người nhà Lâm Khởi Phàm lên đây à?”

Hứa Trác Nghiên gật đầu: “Nói thực lòng, em theo anh ta chẳng qua chỉ là tạm bợ. Nhưng đột nhiên cả nhà anh ta kéo đến, phiền phức chết đi được! Quan trọng là em không soi mói họ thì thôi, thế mà họ suốt ngày soi mói, bới móc em đủ kiểu, Lâm Khởi Phàm lại cứ trợ mắt ra chẳng làm gì cả!”

“À ra là thế!”. Liêu Vĩnh Hồng gật đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói: “Lâm Khởi Phàm có nhắc đến vợ trước với em không?”

“Không ạ!”. Hứa Trác Nghiên lắc đầu: “Sao thế? Tại sao đột nhiên chị lại hỏi thế? Chị Liêu, trước đây chị quen với chị ta à?”

Liêu Vĩnh Hồng thở dài, nếu như Lâm Khởi Phàm đã không nói đến, vậy sao mình còn lăm chuyen làm gì?

Thôi bỏ đi, chuyện cũ như gió bay, người đã đi rồi còn nhắc đến cô ấy làm gì, hơn nữa Hứa Trác Nghiên biết rồi cũng chưa chắc đã có lợi cho cô ấy. Nghĩ đến đây, Liêu Vĩnh Hồng liền vỗ vai Hứa Trác Nghiên: “Thôi được rồi, em đừng oán thán nữa, hồi đầu lúc chị bỏ tiền túi ra nuôi cả nhà chồng, thế mà họ vẫn đối xử với chị chẳng ra làm sao. Em thế này đã là gì, họ ăn bằng tiền của Lâm Khởi Phàm, tiêu cũng bằng tiền của Lâm Khởi Phàm. Người ta thích nói em thì cứ để họ nói vài câu đi, hơn nữa chị nói thật nhé, vợ cũ của Lâm Khởi Phàm là một người cực kì tốt, rất hiền lành, hồi đó hai người họ kiếm tiền nuôi em trai anh ta đi học, còn chu cấp cho cả gia đình, cũng coi như là cùng chung hoạn nạn. Vì vậy bố mẹ anh ta có thể vẫn nhớ đến cái tốt của cô ấy, đương nhiên sẽ mang ra so sánh với em rồi. Em đừng để bụng làm gì, đời quen rồi sẽ ổn thôi!”

Hứa Trác Nghiên lặng lẽ nghiền ngẫm những lời Liêu Vĩnh Hồng nói, đúng là rất có lý, nghĩ thế cô liền gật đầu, rồi đột nhiên nhớ ra chuyện của Liêu Vĩnh Hồng: “Chị Liêu, lần này đi Thượng Hải thế nào? Chuyện gia nói gì?”

Liêu Vĩnh Hồng cười: “Thật không phí công đi chuyến này, chuyên gia chẩn đoán và đưa ra kết luận bệnh tình của thằng cu Lạc nhà chị chỉ cần kiên trì làm trị liệu hồi phục là sẽ có chuyển biến tốt thôi!”

“Vậy thì tốt quá!”, Hứa Trác Nghiên reo lên.

“Chị Liêu, tối nay đi bar chúc mừng đi, em mời!”, cô chỉ vào xấp tiền trên bàn, vui vẻ nói.

Liêu Vĩnh Hồng: “Em không về nhà thể hiện, đàn đúm gì chứ? Không sợ Lâm Khởi Phàm lo lắng à?”

“Mặc xác anh ta, em đi tìm thú vui anh ta cấm được à?”. Hứa Trác Nghiên cầm lấy xấp tiền trên bàn, tìm một tờ giấy trên giá sách, cuộn lại rồi nói: “Em đi đây, vẫn còn cả đồng việc phải làm!”

Liêu Vĩnh Hồng liền gật đầu.

Lúc tâm trạng vui vẻ sẽ cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến mười một rưỡi. Mọi người đang bàn nhau đi đâu ăn cơm thì nghe thấy ở trước quầy lễ tân có tiếng ồn ào.

Mẽ Phi Phi thò đầu ra nhìn, lập tức reo lên: “Oa, chín trăm chín mươi chín bông hồng! Của ai thế?”

Ngay lập tức, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào những bông hoa trên quầy lễ tân, bàn tán xôn xao cả lên.

“Của ai thế? Chắc là của tổng giám đốc rồi, hoành tráng thế cơ mà!”

“Tôi thấy chắc là của phó tổng giám đốc rồi, có khi là chồng chị ấy gửi đấy!”

“Cũng có thể là của người khác gửi, quà cưới chẳng?”

Nhưng khi đáp án được tiết lộ, thật đúng là ngoài sức tưởng tượng.

Cô lễ tân ôm bó hoa đi vào khu văn phòng, lớn tiếng gọi: “Tiểu Mễ, Mễ Phi Phi, hoa của cô này!”

Mễ Phi Phi đứng bật dậy: “Ôi trời ơi, tôi gặp vận may gì thế này? Ôi ngất mất!”

Nói rồi cô nhảy chân sáo ra đón lấy bó hoa trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người và ôm bó hoa về chỗ mình. Sau đó vào văn phòng Hứa Trác Nghiên hỏi mượn một cái lọ hoa.

“Trần Hiểu Dĩnh, giúp tôi một tay nào!”, Mễ Phi Phi hào hứng gọi.

Trần Hiểu Dĩnh cũng chạy đến giúp một tay, bóc giấy gói hoa và cắm hoa vào lọ, nhưng hoa nhiều quá, cái lọ lại không to nên chẳng đựng được bao nhiêu. Thế là Mễ Phi Phi đành phải vào văn phòng của Liêu Vĩnh Hồng mượn thêm lọ hoa.

Đúng lúc ấy Trần Hiểu Dĩnh phát hiện ra trong bó hoa có một tấm thiệp, do tò mò, cô liền mở ra xem. Ngay lập tức mặt cô liền biến sắc. Đúng lúc ấy, Mễ Phi Phi mang lọ hoa đến. Trần Hiểu Dĩnh vội vàng vò nát tấm thiệp, ném vào cùng đồng giấy bọc hoa và vứt vào sọt rác, Mễ Phi Phi đang vui nên đương nhiên chẳng để ý gì đến chi tiết nhỏ nhặt này.

Hai lọ hoa tươi rực rỡ tỏa hương thơm khắp phòng, càng tô điểm cho nét thanh xuân trên khuôn mặt Mễ Phi Phi. Mễ Phi Phi rất biết điều, đặt một lọ hoa lên bàn của Trần Hiểu Dĩnh: “Chia cho cô một nửa này!”

Trương Mạn ở bên cạnh liền cười: “Hoa cũng chia cho người ta một nửa, ngày mai hoàng tử của cô đến, cô có chia không?”

Mễ Phi Phi cười hi ha: “Chỉ cần anh ta có tiền, nuôi được thì tôi chẳng cần, dù gì tôi với Trần Hiểu Dĩnh cũng là chị em tốt mà!”

“Thật hay giả đấy?”. Đỗ Giang cũng tham gia vào: “Hào phóng thế sao?”

“Chứ còn gì!”. Mễ Phi Phi vỗ vai Trần Hiểu Dĩnh: “Cô làm cả, tôi làm lẽ, bởi vì cô hiền lành hơn tôi, cô thấy sao, tôi sống có tình nghĩa lắm chứ!”

“Ha ha, đúng là mặt dày!”, mọi người trong văn phòng cười ầm lên.

Trần Hiểu Dĩnh về bàn của mình, mặt đỏ lựng lên. Cô không dám tin rằng chuyện tốt đẹp này lại đến với mình. Cô không tin, vì vậy cô phải liên tục trấn an bản thân, ép mình phải tập trung vào công việc căng thẳng, quên đi chuyện vừa rồi, không để nó có cơ hội làm ảnh hưởng đến bản thân.

Một giờ chiều, vừa mới bắt đầu vào làm tiếp.

Một đợt phỏng vấn mới lại bắt đầu. Lần này do một mình Đỗ Giang đích thân đảm nhiệm, bởi vì không phải tuyển người trên quy mô lớn, chỉ là điều chỉnh nhân viên của hai cửa hàng, thế nên công ty đã lựa chọn phương pháp phỏng vấn riêng từng người.

Hai người trước, một người có hơi cỗi mở quá, thành ra có vẻ không thật, rõ ràng là không thích hợp với công việc hướng dẫn mua hàng, người kia thì trầm tĩnh quá, rụt rè đến mức nói chuyện không thôi cũng run rẩy, chắc chắn không có hi vọng, pass luôn. Trong vòng năm phút đã loại hai người, người thứ ba đang bước vào phòng họp...

Đỗ Giang ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt kinh ngạc.

Anh ngây người: “Cô, sao lại là cô? Tôi... tôi trả tiền cho cô rồi mà!”

Cô gái lấy từ trong cái túi Gucci của mình ra hai thứ rồi đặt xuống trước mặt anh.

Đây chính là cô gái giàu có mà Đỗ Giang trót đắc tội hôm trước. Hai món đồ mà cô ta đặt xuống trước mặt anh chính là chứng minh thư và thẻ ngân hàng của anh.

Đỗ Giang nghi hoặc nhìn cô ta: “Cô rút hai tháng lương của tôi, chắc là đủ rồi chứ!”

Cô gái kia cười: “Ừ, đúng thế, mỗi tháng rút ba nghìn, tổng cộng sáu nghìn, tôi rút rồi, vì vậy giờ tôi mang trả cái này lại cho anh!”

“Ồ!”. Đỗ Giang lúc này mới an tâm: “Cảm ơn cô, nếu không có chuyện gì khác, tôi tiễn cô ra ngoài, tôi đang phỏng vấn!”

“Tôi biết!”. Nụ cười trên môi cô ta thu lại: “Tôi hẹn một giờ rưỡi, xếp thứ ba, tôi tên Trình Mộng Vân”.

“Trình Mộng Vân?”. Đỗ Giang cúi đầu nhìn bản lý lịch trước mặt mình, đúng là cái tên này, mắt anh nghệt ra: “Cô? Cô đến ứng tuyển ư? Cô có biết chúng tôi tuyển vào vị trí gì không hả?”

“Tôi biết chứ! Là nhân viên đứng bán hàng ở quầy mỹ phẩm tại khu thương mại!”, Trình Mộng Vân ngẩng mặt, bình thản nói.

Đỗ Giang ngẩn ra, đầu óc bỗng thấy rối bời, dường như cô ta đang nói thứ ngoại ngữ gì đó mà anh nghe chẳng hiểu gì hết: “Cô đừng đùa, cô lái xe đẹp mà lại đi làm nhân viên bán hàng đứng ở quầy ư? Thu nhập một tháng còn chẳng đủ cho cô thay một cái kính chắn gió ấy, thôi đừng đến đây làm loạn nữa!”

Không biết tại sao đứng trước mặt Trình Mộng Vân, Đỗ Giang lại cảm thấy bối rối, mặt mày căng thẳng, có thể là bởi vì cô ta đã nhìn thấy tình trạng thê thảm nhất của anh vào buổi chiều hôm ấy.

“Anh nói tới nói lui, lằng nhằng, rốt cuộc anh muốn thế nào? Là tôi không phù hợp với yêu cầu của các anh phải không? Tôi gửi hồ sơ qua mạng, nếu không đạt yêu cầu sao còn gọi tôi đến phỏng vấn? Trình độ văn hóa từ cấp ba trở lên, tôi là sinh viên chính quy, tốt nghiệp khoa ngoại ngữ của trường sư phạm, cao từ một mét sáu trở lên, tôi ột mét sáu tám, tính cách cởi mở giao tiếp, cái này khỏi phải nói rồi, tôi có khả năng giao tiếp không tồi, chẳng phải anh đã vui vẻ trả tôi sáu nghìn rồi đấy thôi? À phải rồi, còn một điều nữa, ngoại hình ư nhìn. Cái này tôi không cần nói, anh nói đi, ngoại hình tôi ra sao?”

Cô ta ngẩng đầu, ghé sát Đỗ Giang.

Đỗ Giang vội vàng lùi ra sau: “Không phải tôi bảo điều kiện của cô không phù hợp, là tôi nói điều kiện của cô quá tốt rồi!”

“Tôi còn nhớ trên thông báo tuyển dụng của các anh có một điều này: Ưu tiên những người có điều kiện tốt, vậy chắc tôi không thành vấn đề rồi, nếu không hoặc là quảng cáo của các anh là giả, hoặc là anh đang lấy chuyện công báo thù riêng, cố ý đánh trượt tôi. Ban nãy tôi đã nhìn thấy rồi, văn phòng lãnh đạo của các anh đều có người, nếu anh không đối xử công bằng với tôi, ra khỏi cái phòng này, tôi sẽ đến gặp tổng giám đốc của các anh nói chuyện ngay lập tức!”

Đỗ Giang nghe cô ta nói vậy chỉ biết vò đầu bứt tai. Bản thân anh phải sống nhờ vào bánh mì và mì ăn liền suốt hai tháng nay, khó khăn lắm mới giải quyết xong hậu quả của một hòn sỏi gây ra, giờ chưa kịp thở ra hơi đã thấy oan gia tìm đến cửa rồi.

Đúng lúc ấy thì Hứa Trác Nghiên đi qua phòng họp, gõ vào cửa kính, ra hiệu bảo Đỗ Giang ra ngoài.

Đỗ Giang đóng cửa lại, nói: “Phó tổng giám đốc...”

“Cô gái này cũng không tồi, cho đến làm ở cửa hàng Thế Mộng, giám đốc Bạch của cửa hàng đấy rất kén chọn, tôi nghĩ cô ta ổn đấy!”, Hứa Trác Nghiên nhìn Trình Mộng Vân qua cửa kính, Trình Mộng Vân đứng dậy, cúi đầu chào cô rồi nở nụ cười ngọt ngào, đáng vẻ rất hoạt bát nhanh nhẹn.

26. Chương 28.2

Đỗ Giang vì có chút khó xử nên ấp úng mãi không nói lên lời, cuối cùng đành phải thôi không nói thêm gì, chỉ gật đầu rồi đi vào phòng.

Đỗ Giang nói với Trình Mộng Vân: “Tại sao cô lại ứng tuyển vào vị trí này?”

Trình Mộng Vân: “Chẳng tại sao cả, nói chung ở nhà nhàn rỗi quá nên chán, lại không muốn làm việc gì vất vả. Cái nghề bán hàng mỹ phẩm này, không đòi hỏi kỹ thuật hay trình độ cao gì, hàng ngày làm sáu tiếng cũng không ảnh hưởng gì đến tôi, rất tốt mà!”

Đỗ Giang cười: “Thưa đại tiểu thư, nếu cô muốn tìm một nghề tự do làm để giết thời gian thì có biết bao nhiêu là lựa chọn cơ mà. Cô nhìn cô đi, chuyên ngành ngoại ngữ, có thể đi dịch bản thảo cho các nhà xuất

bản, cũng rất tự do, hơn nữa điều kiện của cô cũng tương đối phù hợp, hoặc đi làm MC cho các hoạt động giải trí...Những công việc ấy đều rất tốt, tóm lại, nghề bán hàng không phù hợp với cô đâu!”

Đỗ Giang nói rất lưu loát, nghe có vẻ rất khách quan, dường như đang khuyên nhủ bạn bè của mình vậy. Trình Mộng Vân nghe thấy thế thì rất hài lòng, vì vậy nụ cười trên môi càng thêm tươi rói: “Anh nghĩ cho tôi nhiều thế cơ à, nhưng hình như chúng ta không thân nhau cho lắm? Còn chưa đến lượt anh được quyết định thay cho tôi đâu!”

Đỗ Giang mặt đỏ bừng, tay vịn vào tập hồ sơ, có vẻ rất mất tự nhiên.

“Ha ha, thôi được rồi, không trêu anh nữa! Anh yên tâm, bản thân tôi chẳng có ưu điểm gì khác, chỉ được cái cố chấp, tôi đã xác định sẽ làm việc này thì nhất định sẽ làm, quyết không quay đầu giữa chừng đâu!”

Đỗ Giang thở dài: “Trước tiên cô phải tham gia lớp đào tạo đã, đào tạo xong còn phải sát hạch, đến lúc ấy nếu cô qua được, tôi cũng không ngăn cản. Nhưng nếu cô...”

Trình Mộng Vân liền lên tiếng cắt lời: “Biết rồi, chẳng những nhệ gì sát! Anh cứ yên tâm, tôi không để anh mất thể diện đâu!”

Đỗ Giang tròn mắt, thầm nhủ chuyện này có liên quan quái gì đến mình? Tôi mong cô bị đuổi còn không được nữa là...

Lúc này Trình Mộng Vân đang nhìn anh, cười tinh quái, cứ như thể Đỗ Giang là bữa ăn thịnh soạn rất hợp khẩu vị của cô ta vậy.

Vẫn còn nữa tiếng trước khi hết giờ làm, Mễ Phi Phi đã vào nhà vệ sinh trang điểm lại.

Lớp trang điểm màu khói lãng mạn rất phù hợp với cuộc hẹn tối nay. Cô thấp thoáng đoán ra ai là người đã tặng hoa hồng hôm nay, mặc dù cô đứng ngồi không yên, lắng tai nghe ngóng suốt cả buổi chiều nhưng vẫn chẳng thấy có cuộc điện thoại nào như cô kì vọng. Nhưng cô càng nghĩ lại càng thấy thú vị. Thế nên Mễ Phi Phi suy đoán, tối nay, rất có thể anh ta sẽ đột ngột xuất hiện ở dưới cửa văn phòng này, sau đó hai người sẽ có một buổi hẹn hò thú vị... Còn tiếp theo nữa, cô cười, nhìn mình trong gương, chửi thầm: “Mễ Phi Phi à, mày thật là si tình, chỉ có mỗi bó hoa thôi mà, sao đã vội sà vào lòng người ta thế?”

Sau khi hoàn tất mọi “Thủ tục”, Mễ Phi Phi kiêu hãnh đi ra khỏi nhà vệ sinh, vừa đúng lúc năm rưỡi.

Cô còn cố ý ung dung thêm năm phút nữa rồi mới đi. Cô không muốn anh nghĩ rằng mình nôn nóng đến phát điên lên. Bản thân mình là tri thức, vì vậy làm gì cũng phải điềm đạm, nên để người ta thấy mình lấy công việc làm trọng, ra muộn một chút sẽ càng tạo thêm ấn tượng tốt đẹp về mình cho người ta. Nghĩ đến đây, Mễ Phi Phi cười thầm.

Nhìn thấy Trần Hiểu Đình đang ngồi ngây ra trước màn hình máy tính, Mễ Phi Phi chợt động lòng trắc ẩn, cô gái đáng thương, làm sao đây? Dưới gầm trời này, những gã đàn ông không để ý đến dung mạo của phụ nữ e còn quý hơn cả kim cương, có đi tìm cũng chẳng khác gì mò kim đáy bể. Khi nào thì Trần Hiểu Đình mới tìm được tình yêu đây?

Mễ Phi Phi có chút không đành, đến bên cạnh vỗ vai Trần Hiểu Đình: “Đi thôi hết giờ làm rồi, còn ngồi ngây ra đó làm gì?”

Lúc này Trần Hiểu Đình mới giật mình bừng tỉnh, cô đưa mắt nhìn khắp văn phòng, ngoài Liêu Vĩnh Hồng và Hứa Trác Nghiên ra, mọi người đều đã về hết rồi. Những người đã lấy chồng như chị Hồ kế toán phải về nhà chăm chồng chăm con, còn những người chưa lấy chồng như Trương Mạn... đương nhiên cũng vội về để đi hẹn hò, còn bản thân mình thì sao?

Haizz... một tiếng thở dài. Cô thu dọn đồ đạc, đưa mắt nhìn Mễ Phi Phi, quan sát khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của cô ấy, trong lòng chợt run lên, hỏi: “Cô không về à?”

“Tôi đợi cô!”. Mễ Phi Phi cũng thấy hơi hồi hộp, không biết suy đoán của mình có chính xác không, vì thế cô rất muốn có người đi cùng, như thế sẽ đỡ căng thẳng hơn. Nghĩ vậy, Mễ Phi Phi liền kéo Trần Hiểu Đình về: “Đi thôi!”

Hai người dắt tay nhau đi ra khỏi văn phòng. Xuống đến bên dưới, Mễ Phi Phi đột nhiên dừng bước.

“Làm gì thế?”, Trần Hiểu Dĩnh ngạc nhiên hỏi.

Mẽ Phi Phi đưa mắt nhìn quanh, thấy có một chiếc xe đang đậu ở bãi đỗ xe. Quả nhiên là một chiếc Hummer màu đen. Cô gần như phấn khích đến mức muốn hét lên, vội vàng kéo tay Trần Hiểu Dĩnh: “Hiểu Dĩnh, cô bèo tôi một cái đi, bèo tôi một cái đi!” Suy đoán của mình chính xác, Mẽ Phi Phi vui như trúng xổ số năm trăm vạn, cảm giác phấn khích đến mức không thể diễn đạt bằng lời, chỉ thấy đầu óc văng vất.

“Cái gì? Để làm gì, cô điên à?”, Trần Hiểu Dĩnh ngơ ngác. Một cái bóng cao lớn xuất hiện trước mặt họ: “Nhận được hoa chưa?”

“Hoa?”. Trần Hiểu Dĩnh ngây người, ngoảnh lại nhìn người hỏi, cô sửng người.

“Nhận được rồi, một bó rất to! Cám ơn anh!”. Khuôn mặt Mẽ Phi Phi ánh lên niềm vui, nụ cười càng rạng rỡ và ngọt ngào.

Anh ta, là người tặng hoa lúc trưa, là người lái chiếc xe Hummer, cũng là anh béo bị Mẽ Phi Phi tra hỏi trong chương trình “Tri thức tám phút xem mặt” lần trước. Lúc này anh ta đang mỉm cười, dịu dàng nhìn cô hoặc cô ấy, trong mắt ánh lên sự kì vọng.

Mẽ Phi Phi rất vui, một người luôn cởi mở như Mẽ Phi Phi giờ cũng trở nên bẽn lẽn, do dự hồi lâu mới hỏi: “Sao anh biết địa chỉ của em?”

Anh lướt mắt nhìn Mẽ Phi Phi: “Lần trước cô tuyên bố rất to mà, thính giác của tôi đâu có vấn đề gì, trí nhớ cũng tạm tạm, vì vậy đương nhiên là tôi biết rồi!”

Một người đàn ông kiêu ngạo, Mẽ Phi Phi nghĩ.

“Đi thôi, tìm chỗ nào ngồi một lát, tôi mời cô dùng cơm!”, anh béo nói.

Nhưng ánh mắt của anh ta từ đầu đến cuối đều hướng về phía Trần Hiểu Dĩnh. Mẽ Phi Phi có hơi ngạc nhiên, tuy nhiên ngay sau đó lập tức như hiểu ra. Anh ta ngại không dám nhìn thẳng vào mình, đúng là một anh chàng e thẹn.

“OK!”. Mẽ Phi Phi vui vẻ nhận lời, cô không cần thiết phải làm bộ làm tịch. Cô kéo tay Trần Hiểu Dĩnh: “Đi thôi, chúng ta cùng đi!”

Trần Hiểu Dĩnh khẽ đẩy cô ra: “Hai người đi đi, tôi phải về nhà!”

Trong lòng Trần Hiểu Dĩnh cực kì hoang mang, cô sợ những tình huống như thế này, là hạnh phúc hay là trò đùa, cô không thể phân biệt được, chỉ muốn lập tức chạy thoát khỏi tầm mắt của hai người này.

Nhìn theo cái bóng của cô, anh béo đẹp trai trầm ngâm hồi lâu, Mẽ Phi Phi vỗ vai anh: “Chúng ta đi đâu?”

Anh ta nhìn cô, dường như có hơi hiểu ra vấn đề, anh ta liền hỏi lại: “Hoa ... cô nhận rồi à?”

“Nhận rồi!”, Mẽ Phi Phi cười ngọt ngào.

“Cô đã đọc tám thiệp bên trong chưa?”. Anh béo khẽ nhú mồm, dường như bị chuyện gì đó làm cho văng vất, tâm trạng rối loạn.

“Tám thiệp nào? Em không nhìn thấy!”. Mẽ Phi Phi chợt nhớ ra lúc mình đi lấy bình hoa về, thấy Trần Hiểu Dĩnh đang nhét một viên giấy vào trong bọc hoa ném vào thùng rác, cô chợt sực tỉnh: “À, em nhớ ra rồi, lúc em đi tìm lọ hoa, Hiểu Dĩnh giúp em tháo giấy bọc hoa, có thể không để ý nên đã ném luôn cả cái thiệp ấy đi rồi!”

Về mặt anh ta như đông cứng lại, là không vui, là trầm ngâm, hay là tâm trạng khác, Mẽ Phi Phi liền lên tiếng an ủi: “Không sao, anh đừng trách Hiểu Dĩnh, cô ấy chưa từng được nhận hoa nên không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt ấy cũng là điều dễ hiểu. Thôi bỏ đi, anh có gì cứ nói thẳng với em là được rồi, không cần phiền phức thế đâu!”

“Thật không?”, anh ta nhìn cô, vẻ mặt trầm ngâm.

“Thật, em đã rửa tai lắng nghe rồi đây!”, Mẽ Phi Phi cười tươi, vẻ mặt rất dễ thương.

“OK!”. Anh ta gật đầu: “Trên tấm thiệp ấy viết là: Tôi là Trình Kiến Công đã bị mọi người công kích trong buổi xem mắt tám phút hôm trước. Mong cô hãy giúp tôi chuyển bó hoa này cho cô gái bạn đồng nghiệp của cô, nói với cô ấy rằng, tôi đó cô ấy là cô gái đẹp nhất, tôi hi vọng có thể làm quen và thân thiết với cô ấy!”

Nụ cười trên mặt Mễ Phi Phi lập tức đông cứng lại.

Anh ta nói cái gì? Chẳng lẽ bó hoa ấy không phải là tặng ỳnh ư? Chẳng lẽ là anh ta nhờ mình gửi cho Trần Hiểu Dĩnh? Thật là vớ vẩn!

Cô nhìn anh ta, ánh mắt như nghi hoặc, không dám tin và cũng không muốn tin vào những gì mình vừa nghe. Tuy nhiên ánh mắt của anh ta khiến cho cô biết đó là sự thật, là cô đã ăn dưa bở. Hóa ra anh ta muốn tặng hoa cho Trần Hiểu Dĩnh. Anh ta đứng chờ ở đây cũng là vì muốn hẹn với Trần Hiểu Dĩnh.

Cô lắc đầu, chưa bao giờ cô lại gặp phải một cú sốc lớn như thế này, lớn đến mức vượt quá sức chịu đựng của cô.

Mễ Phi Phi ngồi bệt xuống cái gờ bên bãi đỗ xe, vùi mặt vào giữa hai đầu gối, bật khóc.

“Rất xin lỗi, tôi không muốn làm tổn thương cô, chỉ vì hôm đó cô ấy không để lại tên và số điện thoại. Tôi chỉ biết hai người đi với nhau, còn cô từng nói rõ tên và địa chỉ nơi làm việc của mình cho tôi, vì vậy tôi... tôi chỉ muốn tìm cô ấy!”. Anh ta ngồi xuống bên cạnh, cuống quýt không biết an ủi ra sao. Lần đầu tiên hẹn hò với con gái, vất óc nghĩ ra một sự khởi đầu lãng mạn, nào ngờ lại đổ bể thế này.

Mễ Phi Phi ngẩng đầu, nước mắt nhạt nhòa. Những giọt nước mắt đen sì lăn trên má tạo thành những vệt dài trên khuôn mặt. Bởi vì Mễ Phi Phi chải mascara, lại chải rất đậm nên giờ nước mắt làm mascara lem nhem ra hết mặt cô. Trình Kiến Công không dám cười, đành lấy khăn giấy trong túi áo ra, đưa cho cô: “Cô lau đi!”

Mễ Phi Phi thoáng rung động, đàn ông mà mang giấy ăn theo bên mình, chắc chắn là một người đàn ông rất chu đáo, biết quan tâm. Mà một người đàn ông tốt như thế đã vuột mất khỏi tay mình, thật là đáng tiếc. Rồi cô lau nước mắt, ngẩng mặt lên, hỏi: “Tại sao không chọn tôi?”

Trình Kiến Công hơi ngây người một lát rồi hỏi: “Cô không cam tâm thua dưới tay cô ấy phải không?”

“Đúng thế!”, Mễ Phi Phi bộc lộ luôn bản chất hiếu thắng của mình. Trình Kiến Công nhìn cô gái thẳng thắn, phóng khoáng trước mặt, trong lòng thầm nhủ, thực ra cô ấy cũng là một cô gái rất dễ thương, chỉ đáng tiếc là người hợp ý mình không phải cô ấy. Anh ngẫm nghĩ rồi từ từ nói: “Lúc còn nhỏ, mẹ tôi rất thích kể chuyện cổ tích cho tôi nghe. Tôi nghe nhiều nhất là chuyện “Nàng tiên cá”, cô nghe bao giờ chưa?”

Mễ Phi Phi gật đầu.

“Trong câu chuyện ấy có nàng tiên cá lương thiện, có hoàng tử và công chúa. Nghe xong, tôi cứ nghĩ mãi, tại sao hoàng tử nhất định phải lấy công chúa nhỉ?”. Trình Kiến Công vò vò đầu, dường như đang quay lại thuở ấu thơ: “Mẹ tôi nói với tôi, bởi vì công chúa xinh đẹp, hơn nữa lúc nào cũng là hoàng tử đi đôi với công chúa, vì họ xứng đôi với nhau. Còn nàng tiên cá thì sao? Cô ấy lương thiện, nhưng cô ấy không xinh đẹp, vì vậy cô ấy chỉ biết giương mắt nhìn hoàng tử lấy công chúa, sau đó hóa thành bọt biển, biến mất trong đại dương, trong im lặng!”

Giọng nói của Trình Kiến Công rất hay, lúc kể dễ khiến cho người ta đắm chìm vào câu chuyện. Mễ Phi Phi say sưa lắng nghe. Lúc Trình Kiến Công dừng lại, cô mới sực hiểu ra, ngơ ngác hỏi: “Anh cảm thấy Hiểu Dĩnh chính là nàng tiên cá?”

Trình Kiến Công cười: “Lúc nhỏ tôi nghĩ, nếu như hoàng tử không lấy công chúa mà lấy nàng tiên cá thì sao? Tôi là đàn ông, tôi cũng thích những cô gái xinh đẹp trên đường. Gặp những cô mặc áo hai dây, váy siêu ngắn, để lộ cặp chân trắng ngần ở trên đường, tôi cũng phải ngoái nhìn vài lần. Nhưng tìm vợ thì khác, tôi có tiêu chuẩn của mình, thứ nhất là lương thiện, thứ hai là thông minh. Trong buổi nói chuyện tám phút hôm ấy, lúc nhìn thấy Trần Hiểu Dĩnh, nói thật là tôi có hơi chấn động, bởi vì cô ấy quá lương thiện, thực sự lương thiện. Cô nói thật đi, cô kéo cô ấy đi, có phải ít nhiều là vì muốn cô ấy làm nền ỳnh đúng không?”

Mặt Mễ Phi Phi đỏ bừng, cúi đầu không nói gì.

Trình Kiến Công nói tiếp: “Cô ấy biết rõ là như thế, nhưng cô ấy đã nói thế nào? Cô ấy cam tâm tình nguyện làm nền cho bạn bè, đây là giá trị tồn tại của cô ấy. Không biết tại sao, khi nghe thấy câu nói ấy, tôi có cảm giác nghe thấy tiếng nàng tiên cá hóa thành bọt biển, cảm thấy rất đau lòng!”

Mễ Phi Phi chờ người nghe Trình Kiến Công nói.

“Về sau, tôi không nên được nói cô dăm ba câu, vốn định bắt bình thay cho cô ấy, nhưng ý kiến của cô ấy về vấn đề phụ nữ có nên coi trọng cái ví tiền của đàn ông hay không thật sự khiến tôi chấn động! Lúc ấy tôi mới biết cô ấy không chỉ lương thiện mà còn có đầu óc!”. Trình Kiến Công vỗ vai Mễ Phi Phi: “Nếu như nói giờ tôi muốn tìm một cô bạn gái, vậy tôi sẽ chọn cô. Chúng ta sẽ vui đùa rất vui vẻ, nhưng giờ tôi muốn tìm vợ, muốn xây dựng gia đình, sống qua ngày, vì vậy tôi chọn cô ấy. Lương thiện, thông minh, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của tôi”.

Nói rồi Trình Kiến Công đứng dậy, đi ra chỗ đỗ xe.

“Đợi đã!”. Mễ Phi Phi lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra, đó là của cô ấy, sau đó lấy bút vẽ lông mày ra viết viết cái gì đó lên tấm danh thiếp, sau đó đưa cho Trình Kiến Công: “Đây là số điện thoại của cô ấy, Hiểu Dĩnh rất lương thiện, tôi có thua cô ấy cũng tâm phục khẩu phục. Chỉ có điều, nếu anh không tán được cô ấy, có thể quay lại tìm tôi, tôi vẫn rất thích anh!”, nói rồi cô liền đi thẳng.

Nhìn theo cái bóng của Mễ Phi Phi, Trình Kiến Công gãi gãi đầu, chẳng trách mẹ anh từng nói, mỗi cô gái đều giống một cuốn sách, chỉ có điều cuốn sách này thật khó hiểu.

27. Chương 29

Chương 29: Cái giá phải trả

Trên con đường đi ngang qua chân núi, có một quán bar tên là XX.

Mỗi thành phố đều có những quán rượu nổi tiếng, bởi vì trong thành phố này có đến hàng triệu thanh niên, cần phải giải tỏa những phiền não vì vấn đề miếng cơm manh áo, những đau khổ của chuyện yêu đương và thất tình, hoang mang trước tương lai mơ hồ, buồn phiền về quá khứ không như ý... Vì vậy những quán bar trong thành phố này luôn có giá trị tồn tại và những quán bar ấy ngày càng làm ăn phát đạt.

Quán rượu XX, nét độc đáo nhất của quán rượu này là nó được mở trong một hoa viên, có diện tích lên đến một trăm bảy mươi mét vuông, nóc quán cao và nhọn hoắt, được bao bọc bởi cửa kính, bên trong là sự phối hợp giữa những cây cột màu đen và màu trắng, trên các cây cột đều có treo các nhân rượu.

Đêm đã khuya, nhưng tiếng nhạc mới vừa bắt đầu.

Trong một góc nhỏ, khuôn mặt của hai người phụ nữ thoát ẩn thoát hiện trong ánh đèn mờ.

Một ly cocktail vào bụng, cảm giác man mát nhưng vẫn không thể xoa dịu những nỗi đau trong tận đáy lòng.

“Chị Liêu, chị định sau này sống một mình sao? Không tìm người đàn ông khác à?”. Hứa Trác Nghiên đã say rồi, nói chuyện rất thẳng thắn, không còn biết cân nhắc hay dè dặt như bình thường.

“Tìm đàn ông ư?”. Liêu Vĩnh Hồng cười khẩy: “Có thằng đàn ông nào muốn sống với chị thật lòng chưa nói đến quá khứ rắc rối của chị, chỉ nói đến đứa con trai của chị thôi, ai dám chấp nhận hai mẹ con chị chứ?”

Liêu Vĩnh Hồng lắc lư theo tiếng nhạc, thân hình, cử động vẫn vô cùng quyến rũ: “Đi thôi, chúng ta ra nhảy đi!”, Liêu Vĩnh Hồng nói rồi liền kéo Hứa Trác Nghiên ra sàn.

Hai người nhảy nhót như điên trong tiếng nhạc, cơn say hiện rõ lên trên khuôn mặt, tỏa ra sức hấp dẫn khó cưỡng lại được, tựa như những đóa bách hợp nở về đêm.

Hai người họ, một người trẻ trung xinh đẹp, một người gợi cảm, quyến rũ, đã thu hút không ít ánh mắt của những người trong quán. Phụ nữ lúc say thường rất xinh đẹp, mà nét buồn ngủ và buồn bã trên mặt họ càng khiến cho người khác phải xót xa, càng thu hút sự chú ý của người khác, khiến cho bao người kéo đến nhảy cùng với họ.

Lúc Lâm Khởi Phàm đi vào quán bar, nhìn thấy cảnh tượng này, Liêu Vĩnh Hồng đang ngồi trên ghế trong góc, ôm hôn say đắm một gã đàn ông để râu quai nón, còn Hứa Trác Nghiên đang nhảy nhót trên sàn cùng với một gã đàn ông lạ mặt, cô hình như đã say rồi, còn gục đầu vào lòng gã đàn ông nọ. Nhưng bàn tay của gã ta chẳng hề tử tế tẹo nào, bàn tay ấy đang vuốt ve eo cô.

Lâm Khởi Phàm cầm một chai bia lên, đập mạnh xuống bàn, hùng hổ lao về phía họ.

Nhân viên bảo vệ lập tức đến chặn lại, còn gã đàn ông đang ôm Hứa Trác Nghiên nhìn thấy có người đang hùng hổ lao đến liền hiểu ra sự việc, vội vàng buông tay, đẩy Hứa Trác Nghiên ra, còn mình thì lùi lại sau mấy bước.

Hứa Trác Nghiên đã say rồi, loạng choạng đứng không vững nữa. Lâm Khởi Phàm đến gần kéo tay cô, không nói một lời, trừng mắt nhìn gã đàn ông kia, ném cái chai vỡ xuống đất, sau đó kéo Hứa Trác Nghiên ra ngoài.

Hai giờ sáng, hai bên đường sáng rực ánh đèn.

Hứa Trác Nghiên lảo đảo đi trên đường, vừa đi vừa đá những hòn sỏi, rồi đột nhiên cô mất thăng bằng, ngã nhoài lên bậc thềm đá, cánh tay bị trầy da.

Cảm giác đau đớn ập đến, nỗi đau trong tim dâng trào.

Sau đó cô nghe thấy tiếng phanh xe thắng rất gấp trên đường, cuối cùng nước mắt cô trào ra, cô ngồi bệt xuống bậc thềm, khóc nức nở, khóc cho thỏa nỗi lòng.

Một lát sau, không biết vì khóc mệt hay vì nguyên nhân khác, cô lau nước mắt trên mặt, sụt sịt mũi, đứng dậy phủi hết đất cát bám trên váy, tiếp tục đi.

Cùng lúc đó, một tiếng mở cửa xa vang lên, ngay sau đó là một bàn tay rắn chắc kéo giật cô lại từ phía sau, lôi cô lên xe.

Lâm Khởi Phàm tức đến phát điên lên, chỉ vào cô mà mắng: “Cô ầm ứ cái gì hả? Nửa đêm nửa hôm vẫn không về nhà, còn đến quán bar đàn đúm, cô có biết giờ cô đã là gái có chồng rồi không hả? Nói cô đảm ba câu là cô đỡ chứng cần cùn, lại còn gây rối giữa đường giữa phố. Đúng là gần mực thì đen, đi theo loại người như Liêu Vĩnh Hồng, cô đã học được cái gì tử tế hả? Tôi cũng điên rồi nên mới để cô tiếp tục làm việc ở đây. Tôi nói cho cô biết, kể từ ngày mai, cô hãy ngoan ngoãn ở nhà cho tôi, không được đi đâu hết!”

“Anh dựa vào đâu? Anh dựa vào đâu mà đòi cấm cản tôi?”, Hứa Trác Nghiên bật khóc.

“Tôi nói cho cô biết, Liêu Vĩnh Hồng trước đây làm nghề gì cô có biết không?”. Ngón tay của Lâm Khởi Phàm chỉ thẳng vào mặt Hứa Trác Nghiên: “Cô ta là tú bà nổi tiếng đất Châu Hải đấy! Cô đi theo cô ta, không biết chừng một ngày nào đó sẽ bị cô ta bán đi luôn!”

Bốp một tiếng, Hứa Trác Nghiên hất bàn tay đang chỉ vào mặt mình của Lâm Khởi Phàm ra: “Tú bà thì đã sao? Chị ấy vẫn còn sạch sẽ hơn các người. Anh quên rằng hồi đầu anh đã chiếm đoạt tôi như thế nào rồi ư? Không có chị ta, tôi có quen với anh không?”

Ngón tay Lâm Khởi Phàm như run lên: “Tôi nói cho cô biết, cô ta có thể giúp tôi chiếm đoạt cô thì cũng có thể giúp người khác, cô hiểu chưa hả?”

Hứa Trác Nghiên chẳng buồn nghĩ ngợi, buột miệng nói luôn: “Ai cũng như nhau thôi, tôi không quan tâm!”

Bốp một tiếng, một cái tát giáng thẳng vào mặt Hứa Trác Nghiên.

Cái tát ấy khiến cho cô tỉnh táo, một cơn tỉnh táo ép buộc.

Hứa Trác Nghiên cố kìm nước mắt: “Đánh đi, dùng bạo lực với tôi đi, liên minh với cả nhà anh bắt nạt tôi đi, anh còn muốn làm gì nữa?”

Lâm Khởi Phàm cũng rất kinh ngạc, tại sao anh lại đánh cô, biết rõ những lời cô nói là những lời trong lúc say xỉn, tại sao vẫn chấp nhất với cô? Lâm Khởi Phàm chợt mềm lòng, kéo cô vào lòng, thì thầm an ủi: “Thôi được rồi, anh đánh em là anh sai, nhưng tại ban nãy em nói cái gì chứ? Câu ấy có thể tùy tiện nói hay sao? Anh là đàn ông, sao có thể để mặc cho vợ mình chơi bời ở bên ngoài mà không quản lý được?”

“Ai chơi bời? Ai chơi bời?”, Hứa Trác Nghiên bật khóc, âm ức tột độ.

Lâm Khởi Phàm chớp lấy tay cô, đánh vào mặt mình: “Em cứ thoải mái đánh anh đi thế đã được chưa?”

Hứa Trác Nghiên giật tay mình ra, ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Lâm Khởi Phàm lại kéo cô lại: “Thôi được rồi, đừng làm ầm lên nữa, đến đây là chấm dứt nhé!”

Hứa Trác Nghiên ngẩng đầu, trừng mắt với anh.

Lâm Khởi Phàm mỉm cười, cúi đầu hôn lên trán cô một cái thật lâu: “Chẳng phải vì anh lo cho em sao, cô gái ngốc nghếch chẳng biết tốt xấu gì cả!”

Sáng sớm, lúc Liêu Vĩnh Hồng tỉnh lại sau cơn say, đã thấy mình đang ở trong một nhà nghỉ, bên cạnh là một gã đàn ông xa lạ trong tình trạng khỏa thân.

Cô nhớ lại mọi chuyện xảy ra tối hôm trước, lập tức giật mình bừng tỉnh, vội vàng nhặt quần áo dưới đất, đằng sau có giọng nói vang lên: “Cưng à, để lại số điện thoại đi!”

Liêu Vĩnh Hồng chẳng buồn ngoảnh đầu lại: “Để cái đít ấy!”

Gã đàn ông đó rút từ trong ví ra mấy tờ giấy bạc: “Cưng à, còn chưa thanh toán mà!”

Liêu Vĩnh Hồng quay phắt người đi: “Anh có bệnh à?”

Gã đàn ông bật cười một cách dâm dăng: “Anh không có bệnh, em yên tâm, hơn nữa tối qua anh còn dùng đến hai cái bao, tận hai vòng bảo vệ cơ đấy!”

Liêu Vĩnh Hồng đang định ngoác mồm chửi thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Ngay sau đó có một nhóm người ập vào, là cảnh sát.

Liêu Vĩnh Hồng tát mạnh vào mặt mình một cái rồi nhắm mắt lại.

Tại phòng thẩm vấn của sở cảnh sát thành phố.

Đội trưởng Lý Thanh Hải và trợ lý của anh ta là Điền Điền, một thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai, mới tốt nghiệp Đại học cảnh sát, phụ trách thẩm vấn Liêu Vĩnh Hồng. Điền Điền có khuôn mặt vuông, trắng trẻo, lông mày thanh tú, thân hình cân đối, lúc mới được chuyển về đây đã gây ra một vụ xáo động, từ các nữ cảnh sát xinh đẹp đến các chị cảnh sát đã lớn tuổi đều đổ dồn ánh mắt về phía anh ta, thế là Điền Điền trở thành hotboy được cưng chiều của sở cảnh sát. Nhưng làm cái nghề này, chỉ đẹp trai không thôi thì cũng vô ích. Lý Thanh Hải không nói gì, chỉ im lặng ngồi nhìn Điền Điền thẩm vấn Liêu Vĩnh Hồng.

Từ lúc vào đây đến bây giờ đã hai tiếng đồng hồ, Liêu Vĩnh Hồng vẫn không nói không rằng, cô không nghĩ là bản thân mình vì bị dính dáng đến một vụ giao dịch tình một đêm đã bị mời đến “làm khách” ở sở cảnh sát này. Có thể đến nơi này, được “Tiếp đón” long trọng thế này, chắc chắn không phải vì đêm hôm trước, có lẽ là bởi vì những chuyện ngày xưa.

Liêu Vĩnh Hồng không biết, lúc này ngoài việc trầm ngâm ra, cô còn có thể làm gì.

Lý Thanh Hải liếc nhìn Trợ lý của mình, rõ ràng là đang bất mãn với tình trạng này. Thế là anh lại mở cuốn sổ hồ sơ ra, Liêu Vĩnh Hồng từng là tú bà nổi tiếng ở Châu Hải, bởi vì các vụ của cô ta đều có dính dáng quá nhiều đến những kẻ có quyền thế, lại không có bằng chứng trực tiếp nên vụ án này vẫn chưa được giải quyết. Không lâu trước, một cô gái mắc bệnh AIDS đến tự thú ở cục cảnh sát, thừa nhận mấy năm trước đã làm nghề này ở Châu Hải. Cô ta đã khai ra một danh sách dài, có cả tên những chị em ngày xưa cùng lẩn lộn với mình, cũng có người ở “Tuyển trên” là Liêu Vĩnh Hồng.

Qua điều tra, Lý Thanh Hải có hơi do dự, bởi vì Liêu Vĩnh Hồng đã “rửa tay gác kiếm” từ mấy năm trước rồi, cô ta chuyển nghề sang làm buôn bán đồ chơi và mỹ phẩm, hơn nữa hiện nay cũng làm ăn rất khá ở

thành phố này, là một người rất nhiệt tình trong công tác từ thiện. Theo như những gì cảnh sát điều tra được, Liêu Vĩnh Hồng đã thực sự bỏ nghề cũ.

Vậy thì tại sao vẫn cần phải truy cứu đến cùng? Đúng lúc đang do dự thì hôm qua, nhân viên cảnh sát mặc thường phục luôn theo sát Liêu Vĩnh Hồng đã phát hiện ra cô ta xuất hiện ở quán bar XX, còn dẫn theo một cô gái trẻ tuổi, hình như là có hành động gì đó.

Thế là cảnh sát lập tức phái người đến hiện trường.

Cô gái ở bên cạnh Liêu Vĩnh Hồng, Lý Thanh Hải chỉ nhìn qua là nhận ra ngay, chính là Hứa Trác Nghiên, hôm đó đã đến đồn cảnh sát với Trần Hiểu Đình.

Lý Thanh Hải điều tra vụ án không hoàn toàn dựa vào chứng cứ, mà còn dựa vào trực giác. Tuy anh đứng ở chỗ tối nhưng có thể cảm nhận được rằng Hứa Trác Nghiên không phải là loại người ấy. Nỗi đau đớn trên mặt cô, sự buông thả và bất cần trên mặt cô khác hẳn với những cô gái phong trần. Về sau, người đàn ông đó đột ngột xông vào, hành động của anh ta cùng với những thông tin mà các đồng nghiệp thu được sau đó đã chứng minh cho sự suy đoán của anh. Đây chỉ là một cô gái cảm thấy bế tắc trước cuộc hôn nhân mà thôi.

Vì vậy anh chỉ bắt Liêu Vĩnh Hồng.

Nên nói rằng anh hơi tàn nhẫn, không hạ lệnh bắt khi mọi việc chưa xảy ra mà đợi tội danh buôn bán xác thịt của cô ta lộ rõ mới ra tay bắt giữ.

Khi cảnh sát xông vào, người đàn ông khỏa thân trên giường đang chìa tiền ra, còn Liêu Vĩnh Hồng đang quay mặt về phía anh ta, mặc dù cô không đưa tay ra nhận tiền, nhưng ít nhất lần này, tội anh đã thành lập.

Lý Thanh Hải lên tiếng: “Liêu Vĩnh Hồng, tôi biết đã có một thời gian chị không làm tú bà nữa mà chuyển sang đầu tư làm ăn chính đáng. Nhưng hiện giờ chị nên biết rõ bản thân mình từng làm gì trước đây. Những gì đã làm trong quá khứ sẽ không vì thời gian qua đi mà biến mất. Vì vậy chắc chắn chị sẽ phải trả giá cho hành vi trong quá khứ của mình, điều này rất công bằng. Việc duy nhất mà chị có thể làm là hợp tác với cảnh sát, khai ra toàn bộ những hành vi chị đã làm trong quá khứ, giành lấy sự khoan hồng của pháp luật, giảm nhẹ hình phạt cho bản thân!”

Liêu Vĩnh Hồng nhìn Lý Thanh Hải, khẽ nhướn miệng cười, nụ cười rất nhạt: “Anh bảo tôi khai cái gì? Tôi cũng rất muốn khai, nhưng anh nên biết rõ hơn tôi, có rất nhiều chuyện nếu không phải như ngày hôm nay bị các anh bắt tại trận, hoặc có nhân chứng, vật chứng đầy đủ, vậy thì tôi có nói cũng có ý nghĩa gì? Có thể chứng minh được cái gì?”

Lý Thanh Hải hơi khựng lại: “Chị nói rồi chúng tôi tự khắc sẽ có cách đi lấy chứng cứ, chị không nói gì, thái độ bất hợp tác ấy không có lợi cho chị chút nào đâu!”

Liêu Vĩnh Hồng thở dài: “Tùy các anh, muốn làm thế nào cũng được, tôi không quan tâm!”

Lý Thanh Hải và trợ lý nhìn nhau, đành phải để ột nữ cảnh sát dẫn Liêu Vĩnh Hồng đi.

Điền Điền nói với Lý Thanh Hải: “Người đàn bà này cứng miệng lắm, đội trưởng Lý, anh nói xem, có phải chị ta sợ khai ra những người ấy rồi, họ sẽ báo thù chị ta không?”

Lý Thanh Hải lắc đầu: “Không đâu, những người ấy cùng lắm chỉ là gái mại dâm, nộp ít tiền là xong. Tôi thấy chị ta chủ yếu là vì sợ làm liên lụy đến những phụ nữ ấy”.

“Điều đó chứng tỏ chị ta cũng có nghĩa khí đấy chứ! Chỉ có điều nói là nói vậy, nếu có nghĩa khí, sao chị ta lại tổ chức cho người ta làm chuyện này, đây là chuyện thất đức mà?”. Điền Điền lắc đầu: “Thật chẳng hiểu nổi, đàn bà như một câu đố!”

Lý Thanh Hải vỗ vai Điền Điền: “Thôi được rồi, gọi phó tổng giám đốc của công ty chị ta đến đây, cho dù chị ta có nói hay không, chúng ta vẫn phải tranh thủ điều tra!”

“Rõ thưa sếp!”, Điền Điền mau mắn đáp.

“Khoan đã!”. Lý Thanh Hải bổ sung thêm: “Hãy nói mời cô ấy đến để hỗ trợ điều tra, đừng làm âm ỉ lên nhé!”

“Dạ!”. Điền Điền gật đầu: “Mà này đội trưởng ơi, sao em cứ cảm thấy anh với cô phó tổng giám đốc ấy không bình thường nhỉ, hình như có chút gì đó thương hoa tiếc ngọc, thực ra tôi qua anh có thể bắt tất cả về đồn mà!”

“Cậu thì biết cái gì?”. Lý Thanh Hải trừng mắt, nhú mày nói: “Người ta đã có chồng, chúng ta cần chú ý một chút, đừng có làm gì lỗ mãng, ai biết được lúc về nhà người ta gặp phải chuyện gì, chúng ta làm việc phải thận trọng một chút!”

“Vâng ạ!”, Điền Điền cúi đầu nói.

28. Chương 30

Chương 30: Cận kề sự hủy diệt

Ở văn phòng, sau khi Hứa Trác Nghiên nhận được điện thoại, đầu óc cô như trống rỗng, có thể nói cảm giác gần như ngệt thở.

Cô móc điện thoại ra, đang định gọi nhưng lại dừng lại. Gọi cho ai đây? Chồng của cô? Cô nhanh chóng gạt đi cái suy nghĩ nông nổi này. Thứ nhất, mặc dù anh ta là chồng cô, nhưng cô không muốn cầu xin anh ta. Thứ hai, anh ta luôn có thành kiến sâu sắc với Liêu Vĩnh Hồng, mặc dù Hứa Trác Nghiên không biết cái thành kiến ấy xuất phát từ đâu, vì chuyện gì, nhưng cô dám khẳng định Lâm Khởi Phàm sẽ không ra mặt giúp đỡ Liêu Vĩnh Hồng chuyện này, thậm chí còn tìm cách ngăn cản mình. Hứa Trác Nghiên liền dặn dò Đỗ Giang và Trần Hiểu Đình vài câu qua mạng chat, sau đó vội vàng ra khỏi văn phòng, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến sở cảnh sát.

Khi lần thứ hai ngồi vào phòng tiếp đón ở đây, lần thứ hai đối mặt với Lý Thanh Hải, cô cảm thấy hoang mang hơn lần đầu tiên, thậm chí còn bối rối không biết làm sao.

Lý Thanh Hải nhìn cô: chiếc váy màu cà phê kết hợp với áo sơ mi trắng, ánh mắt trong veo, khuôn mặt không trang điểm, đúng là hình ảnh một tri thức thảo vạt và đơn thuần.

Anh hi vọng cô không khiến cho bản thân mình thất vọng, anh hi vọng cô không biết gì hết, nhưng lí trí mách bảo anh rằng, mọi chuyện đều phải dựa trên chứng cứ thực tế. Thế nên anh gật đầu, ra ý bảo trợ lí Điền Điền ngồi bên cạnh bắt đầu hỏi.

Điền Điền mở sổ ra để ghi chép: “Họ tên, tuổi, nghề nghiệp, có quan hệ gì với Liêu Vĩnh Hồng?”

Hứa Trác Nghiên giật mình, nhìn Lý Thanh Hải: “Là thẩm vấn hay là hỗ trợ điều tra thế?”

Lý Thanh Hải mặt hơi biến sắc, xem ra chắc chắn cô đã biết một vài chuyện gì đó. Anh cầm bật lửa trên bàn lên, châm một điếu thuốc: “Hỗ trợ điều tra!”

Hứa Trác Nghiên gật đầu: “Hứa Trác Nghiên, 25 tuổi, phó tổng giám đốc công ty mỹ phẩm Thủy Dạng, Liêu Vĩnh Hồng là bà chủ của tôi!”

“Bà chủ?”. Khóe môi Điền Điền hơi nhếch lên, khinh bỉ hừ giọng: “Nói xem tôi qua đã có chuyện gì xảy ra?”

“Tôi qua ư?”. Hứa Trác Nghiên vẫn chưa hiểu ra tình hình: “Tôi và tổng giám đốc Liêu đến quán bar của Nam Sơn, nói chuyện một lúc, sau đó chồng tôi đến, nên chúng tôi đi trước!”

Hứa Trác Nghiên rõ ràng nói kiểu úp úp mở mở, điều này khiến Điền Điền cảm thấy có vấn đề: “Tôi qua là Liêu Vĩnh Hồng dẫn cô đi hay là cô đòi đi cùng? Cô ta có yêu cầu cô làm cái gì không?”

Hứa Trác Nghiên mặt đỏ bừng, hình như đã hiểu ra ý của anh ta: “Không phải, tối qua là tôi kéo chị ấy đi, bởi vì hai ngày nay tâm trạng của tôi không được tốt, vì vậy tôi muốn kéo chị ấy đi giải sầu, chỉ có vậy thôi!”

Điền Điền ngồi cặm cụi ghi chép, vừa ghi vừa hỏi: “Tốt nhất cô nên khai thật, đừng có giấu giếm. Liêu Vĩnh Hồng đêm qua đã thuê khách sạn với người ta, bị chúng tôi bắt tại trận đã có hành vi mua bán dâm, cô có biết chuyện của cô ta không?”

“Anh nói cái gì? Không thể nào!”, Hứa Trác Nghiên gần như bật dậy khỏi ghế.

“Cô la lối gì chứ?”. Điền Điền nhú mày: “Hỏi cô thì cô cứ trả lời. Cô ta có tiền án tổ chức phụ nữ bán dâm, vì vậy, tối qua cô đi với cô ta, cô phải khai báo rõ ràng nếu không sẽ khó tránh khỏi liên lụy!”

Hứa Trác Nghiên trầm ngâm, nhìn sang phía Lý Thanh Hải, cô cảm thấy anh ta có vẻ đáng tin.

Lý Thanh Hải, ánh mắt lạnh lùng nhìn viên trợ lý trẻ tuổi, quyết định tự mình vào cuộc. “Hiện giờ cô thực sự nên nói sự thật, cô biết bao nhiêu thì nói bấy nhiêu!”

Hứa Trác Nghiên ngây người, cô cúi đầu, hai hàng lông mày nhú chặt. Nói cái gì đây? Chẳng lẽ kể toàn bộ cái quá khứ đau đớn mà Liêu Vĩnh Hồng không muốn nhớ lại cho bọn họ nghe ư? Cô không làm được, đó là đời sống riêng tư của Liêu Vĩnh Hồng, nếu muốn nói phải để tự Liêu Vĩnh Hồng nói ra, như vậy chỉ ít chị ấy cũng được hưởng khoan hồng, vì vậy bản thân mình không được nói. Thế là Hứa Trác Nghiên bặm môi, ngẩng đầu nhìn Lý Thanh Hải: “Anh Lý, tôi quen tổng giám đốc Liêu đã được một thời gian dài, anh có biết hoạt động khuyến học “Hoa bướm bướm Thanh Hải” chưa?”

Lý Thanh Hải lắc đầu, trên mặt chẳng chút biểu cảm, ánh mắt dừng lại trên mặt cô vài giây.

Hứa Trác Nghiên nói tiếp: “Ngày 1 tháng 10 năm ngoái, tại quảng trường thương mại Trung Quang Thôn của Bắc Kinh, có một hoạt động quyên góp cho các trẻ em thất học trên quy mô lớn, tôi là một thành viên trong tổ chức ấy, mà Liêu Vĩnh Hồng lại là nhà từ thiện. Chúng tôi đã quen biết nhau như vậy đấy, về sau nhận lời mời của chị ấy, sau Tết Nguyên Đán năm nay tôi đến Thẩm Quyển, phụ trách tiêu thụ và mở rộng thương hiệu cho công ty chị ấy. Tôi biết Liêu Vĩnh Hồng trên thương trường là một phụ nữ giỏi giang và độc lập, ngoài công việc, chị ấy giống như một người chị lớn, dạy cho tôi rất nhiều đạo lý cuộc đời, ví dụ như: kiên cường, lạc quan, tích cực và bao dung. Đây là toàn bộ những gì tôi biết về chị ấy!”

Không nằm ngoài dự đoán, cô ấy hoàn toàn không hay biết sự tình. Không biết tại sao, Lý Thanh Hải lại thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn nhiều. Điền Điền nhìn sắc mặt của cấp trên mà không khỏi thắc mắc, vốn nghĩ Hứa Trác Nghiên là một điểm mấu chốt để phá vụ án này, chẳng ngờ cô lại còn ca tụng kẻ tình nghi.

Lý Thanh Hải cầm cái cốc giấy trước mặt, rót ít nước vào đó rồi ném đầu mẩu thuốc lá vào cốc.

“Những gì cô nói chúng tôi sẽ đi điều tra!”. Lý Thanh Hải nhìn Hứa Trác Nghiên: “Tốt nhất cô cũng nên có sự chuẩn bị về mặt quản lý. Cái công ty này là do Liêu Vĩnh Hồng đầu tư, nếu như tội danh của cô ta thành lập, chứng thực tiền đầu tư vào công ty này hồi đầu là tiền phạm pháp, vậy thì công ty chắc chắn sẽ bị xử lý và đóng cửa. Ngoài ra, chúng tôi sẽ tiến hành điều tra trong nội bộ công ty, hi vọng cô có thể phối hợp!”

Hứa Trác Nghiên không thể ngờ sự thế lại nghiêm trọng đến mức này. Từ sở cảnh sát đi ra, tâm trạng của cô vô cùng nặng nề, không biết phải đối mặt với tất cả những chuyện này ra sao. Có lẽ mình nên đi tìm Lâm Khởi Phàm bàn bạc một chút. Nghĩ vậy, Hứa Trác Nghiên lần đầu tiên chủ động gọi cho Lâm Khởi Phàm.

“A lô!”. Điện thoại kết nối, Hứa Trác Nghiên bỗng thấy chẳng biết phải nói gì.

“Nghiên Nghiên, là em phải không?”, Lâm Khởi Phàm có vẻ sốt ruột, gọi tên cô mấy lần.

Điều này khiến Hứa Trác Nghiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút, nói thế nào đi nữa anh ta cũng vẫn quan tâm đến mình: “Là tôi, tôi muốn gặp anh!”

Lâm Khởi Phàm có vẻ rất ngạc nhiên, đột ngột được Hứa Trác Nghiên chủ động gọi điện thoại cho, còn ăn nói rất dịu dàng, khiến cho Lâm Khởi Phàm vô cùng hào hứng: “Được thôi, giờ em đang ở đâu?”

Hứa Trác Nghiên nhìn xung quanh, cũng không tiện nói đang ở cửa sổ cảnh sát nên đành nói bừa: “Đến quán Danh Điển dưới công ty anh đi, khoảng nửa tiếng nửa tôi có mặt!”

“OK!”, Lâm Khởi Phàm cúp điện thoại, trong lòng vui không tả xiết. Nhưng ngay sau đó, gã đàn ông họ Tàng đẩy cửa bước vào, mang đến cho anh một cơn ác mộng khủng khiếp.

Hai người đó thì nhau hút thuốc, khiến cho đứng từ ngoài nhìn vào, văn phòng tổng giám đốc nghi ngút khói thuốc. Gã họ Tàng giơ tay dấm vào đùi mình: “Làm thế nào bây giờ anh Phàm, toàn bộ vốn liếng của em điều bị kẹt trong cái dự án này rồi, còn cả khoản vay ngân hàng và khoản tiền em vay anh nữa!”

Lâm Khởi Phàm đi đi lại lại trong phòng, lồng lộn như một con mãnh hổ: “Làm thế nào, tôi có thể làm thế nào được chứ? Đã bảo cậu từ sớm đừng có làm mà cậu cứ không nghe, ngành bất động sản hiện nay, mặc dù thị trường cứ nóng lên sốt xình xịch nhưng chính sách ở trên mỗi ngày một khác, cậu đi đầu tư toàn bộ tiền vào trong đó, vốn dĩ là nguy cơ rất lớn!”

“Ai mà nghĩ được chuyện này chứ, em cũng định sau khi lấy được giấy phép, chỉ cần bắt đầu phiên giao dịch là tiền sẽ về, tự nhiên sẽ có vốn điều động. Ai ngờ bên trên lại đưa ra chính sách, không cho phép bán các công trình chưa hoàn thiện, phải chờ hoàn thành mới được bán ra, em làm gì có tiền để mà chờ đến lúc ấy?”

Điện thoại bàn lại đổ chuông, Lâm Khởi Phàm nhấc máy, đã bực lại càng thêm bực, là giám đốc thu mua nói hóa đơn thanh toán một lô hàng mới cần chữ ký của anh, Lâm Khởi Phàm liền gầm lên trong điện thoại: “Bảo họ chờ một lát, Hải Vương có chạy đi đâu mất đâu, bao nhiêu cửa hàng thuốc đều ba tháng, nửa năm mới thanh toán một lần, tôi tháng nào cũng thanh toán cho họ thành ra họ sinh tật phải không? Muộn mấy hôm không được chắc? Nói với họ, đợi được thì đợi, Không đợi được thì dẹp tiệm cho tôi!”

Giám đốc Vu sợ chết khiếp, mặc dù ông chủ rất nóng tính nhưng trước nay làm việc luôn công tư rõ ràng, sao đột nhiên hôm nay lại kì lạ như vậy. Giám đốc Vu vội vàng đáp lời rồi cúp máy.

Lúc này Lâm Khởi Phàm mới nhớ ra đã hẹn Hứa Trác Nghiên. Anh nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ hẹn, vội vàng chớp lấy điện thoại trên bàn, đi ra ngoài: “Này anh Phàm, anh Phàm ơi!”. Gã họ Tàng đi theo sau, cùng vào thang máy: “Anh Phàm, anh có thể nghĩ cách được không?”

“Tôi thì có thể có cách gì chứ? Tôi đã đưa toàn bộ vốn lưu động của Hải Vương cho cậu rồi, cậu thấy đấy, ban nãy giám đốc Vu đang thúc tôi thanh toán cho xưởng sản xuất tôi còn chưa phê duyệt kia kìa! Lần này tôi hết cách rồi, thân tôi tôi còn chẳng lo được ấy chứ, không khéo cả Hải Vương cũng bị chìm theo, cậu tự nghĩ cách đi, đừng chờ đợi ở tôi!”

“Anh Phàm, anh Phàm...”, gã họ Tàng cứ lảng nhảng theo sau.

Ra khỏi thang máy, Lâm Khởi Phàm đã nhìn thấy Hứa Trác Nghiên đang đứng đợi trước cổng, liền ngoảnh đầu lại trừng mắt nhìn hắn ta: “Vợ tôi đến rồi, tốt nhất cậu ngậm chặt cái miệng lại, chuyện này đừng có để hở ra ngoài!”

“Em biết rồi mà!”, hắn ta gật đầu như bả củi.

Lâm Khởi Phàm sải bước về phía Hứa Trác Nghiên, nhìn thấy sắc mặt cô rất xấu liền xoa xoa đầu cô, hỏi: “Sao thế? Khó chịu à?”

“Không!”. Hứa Trác Nghiên nhìn gã họ Tàng đang đứng phía sau Lâm Khởi Phàm, cảm giác mất tự nhiên.

“Chào chị dâu!”, hắn ta cười tươi như hoa, chào hỏi Hứa Trác Nghiên.

Hứa Trác Nghiên gật đầu: “Không dám!”

Lâm Khởi Phàm vỗ vỗ vào má cô: “Có gì mà không dám, thực ra chúng ta còn phải cảm ơn cậu Tàng đấy, không có cậu ta uống say làm bừa ở khách sạn hôm ấy, anh đâu được gặp em”.

“Đúng thế, nói gì thì em cũng là ông mai mà!”. Hắn ta phụ họa theo: “Anh Phàm, chị dâu, hai người nói chuyện đi, em đi trước nhé!”

Lâm Khởi Phàm gật đầu.

Hai người đi vào Danh Điển, vẫn ngồi ở cái bàn lúc trước đối diện nhau.

“Uống gì?”, Lâm Khởi Phàm hỏi.

“Trà chanh đá!”

“Ồ?”. Lâm Khởi Phàm tròn mắt nhìn Hứa Trác Nghiên: “Dạ dày không tốt lại còn uống chanh đá à? Sao thế, gặp phải chuyện gì rồi?”

Hứa Trác Nghiên chống tay vào cằm, tâm trạng vô cùng nặng nề. Lâm Khởi Phàm nói với nhân viên phục vụ: “Một cốc cà phê, một ly sinh tố đu đủ, nhớ đừng cho đá!”

“Vâng ạ!”, nhân viên phục vụ mau mắn đáp. Lâm Khởi Phàm đứng dậy, đi sang ngồi xuống bên cạnh Hứa Trác Nghiên, quàng vai cô: “Nói anh nghe xem, có chuyện gì mà khiến cho phó tổng giám đốc của chúng ta phiền muộn thế?”

Hứa Trác Nghiên không biết tại sao bỗng cảm thấy rất tủi thân, rất đau lòng. Cô gục đầu vào vai Lâm Khởi Phàm rồi bật khóc, khiến anh vô cùng ngạc nhiên.

Đúng lúc ấy nhân viên phục vụ mang nước lên. Lúc này Hứa Trác Nghiên mới nín khóc, lấy khăn giấy trên bàn lau nước mắt rồi nói: “Chị Liêu giờ đang ở trong sở cảnh sát!”

“Cái gì?”. Mặt Lâm Khởi Phàm sa sầm: “Tại sao?”

“Bởi vì...”, Hứa Trác Nghiên hơi do dự, cô không biết có nên nói hay không, cũng không biết nên nói thế nào. Cô biết Lâm Khởi Phàm có ấn tượng không tốt về Liêu Vĩnh Hồng.

“Bởi vì chuyện trước đây bị người khác cáo giác à?”. Lâm Khởi Phàm rất nhanh nhạy, nhìn bộ dạng của Hứa Trác Nghiên là hiểu được phần nào câu chuyện.

Hứa Trác Nghiên đầu tiên là gật đầu, sau lại lắc đầu: “Tối qua... không phải... là hôm nay, sáng hôm nay, chị Liêu và người ta ở trong khách sạn... bị phát hiện!”

“Hừ, đáng đời! Loại đàn bà ấy nên bị dạy ột bài học từ sớm rồi!”. Lâm Khởi Phàm nóng mặt, mắng mỏ Hứa Trác Nghiên: “Tối qua may mà anh đi tìm em, kéo em về, nếu không ngày hôm nay ngồi trong tù chẳng phải mình cô ta! Em nói em khôn hay là dại hử, đã bảo em nghỉ việc ở đấy đi, ở nhà ngoan ngoãn làm vợ anh mà em đâu có chịu nghe!”. Càng nói càng tức, Lâm Khởi Phàm đứng dậy, ngồi lại vị trí đối diện, bẻ cốc cà phê lên nhấp một ngụm, nhúm mày nhìn Hứa Trác Nghiên. Cứ nhìn bộ dạng của cô là cơn tức lại trào lên, không thể nhịn được: “Thôi được rồi, kể từ ngày hôm nay, ngoan ngoãn về nhà, không được đi đâu hết!”

Hứa Trác Nghiên cúi đầu: “Anh đừng chỉ biết giáo huấn tôi, chuyện phiền phức nhất lúc này là công việc của công ty phải tạm thời dừng lại, tiền vốn cũng bị phong tỏa, ngày mai bắt đầu điều tra các nhân viên trong công ty, hơn nữa chị Liêu vẫn đang ở trong đó, tôi muốn tìm anh là để...”

Lâm Khởi Phàm nổi đóa, lập tức ngắt lời cô: “Em đừng nói rằng bảo anh kéo cô ta ra nhé, đừng mơ! Đừng nói là anh không đoái hoài, cho dù có muốn làm gì thì với tình trạng của cô ta bây giờ, người ta muốn trốn còn không kịp, giờ anh lao vào, người ta còn tưởng anh là khách hàng lớn của cô ta thì sao?”

Hứa Trác Nghiên chớp chớp mắt, lí nhí nói: “Thì anh vốn là khách hàng lớn của chị ấy còn gì, trước đây anh chưa từng tìm chị ấy sao? Người ta vừa xảy ra chuyện anh đã trốn rõ xa, điều này khiến tôi khinh thường anh!”

“Con người em sao mà ngang bướng thế?”. Lâm Khởi Phàm trừng mắt với Hứa Trác Nghiên, không nói cũng biết trong lòng anh đang bức bối đến thế nào. Vốn lưu động của mình thì bị gã họ Tàng làm cho nháo nhào lên, vốn chỉ chuyện này thôi cũng đủ khiến anh nhức óc lắm rồi, khó khăn lắm Hứa Trác Nghiên mới chủ động hẹn gặp mặt chỉ vì chuyện này.

Lúc ra ngoài, Lâm Khởi Phàm nhúm mày nhìn cô: “Em thấy chưa, dạ dày đã chẳng ra làm sao rồi, tối qua còn uống cho lắm rượu, giờ thế nào? Khó chịu chứ gì? Tí nữa uống tiếp đi, uống nhiều vào!”

Hứa Trác Nghiên trừng mắt, nhìn Lâm Khởi Phàm như nhìn con quái vật, cầm túi xách lên, quay lưng đi ra ngoài.

Lâm Khởi Phàm thở dài, kéo giật tay cô lại: “Đi, anh đưa em về nhà!”

“Tôi không về nhà, tôi phải đến công ty xem sao!”. Hứa Trác Nghiên chợt thấy choáng váng, bước lên xe, ngồi dựa lưng vào ghế: “Tôi ngủ một lát, đến nơi thì gọi tôi!”

Lâm Khởi Phàm không nghe mà đưa thẳng Hứa Trác Nghiên về nhà.

“Xuống xe, lên lầu ngủ đi!”, Lâm Khởi Phàm đẩy đẩy vai Hứa Trác Nghiên.

Hứa Trác Nghiên dụi dụi mắt nhìn, lập tức gắt lên: “Chẳng phải tôi đã nói đến công ty sao?”

“Đến công ty cái gì? Anh là tài xế của em à, em đang bắt taxi đấy hả?”, Lâm Khởi Phàm kéo Hứa Trác Nghiên ra khỏi xe.

Vừa vào nhà, đã thấy cả nhà họ đang ngồi ở phòng khách xem ti vi.

“Bác!”. Triệu Long thấy Lâm Khởi Phàm về liền thích thú chạy ùa lại, Lâm Khởi Phàm bế bổng nó lên: “Thế nào, nhóc con, chuẩn bị khai giảng rồi, bớt chơi đi, sách vở bác mua cho cháu đã xem hết chưa?”

Triệu Long bĩu môi: “Mẹ cháu nói có đi học cũng vô ích, nói chung cháu sẽ lẫn lộn với bác, học hành thế nào cũng không quan trọng!”

Hứa Trác Nghiên đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát mọi người đều coi cô như người vô hình, dường như chỉ có mỗi Lâm Khởi Phàm về nhà.

Cô em dâu của Lâm Khởi Phàm liền tiến đến, bẹo mông Triệu Long nói: “Thằng nhóc con, mẹ nói như thế với con bao giờ, đừng có nói bậy bạ nữa!”, sau đó cô ta toét miệng cười với Lâm Khởi Phàm: “Anh cả hôm nay sao về sớm thế? Tối nay muốn ăn gì để em làm nào?”

Lâm Khởi Phàm đặt Triệu Long xuống, xoa xoa đầu thằng bé: “Chị Nghiên không khỏe, anh đưa chị ấy về nhà, công ty còn có việc, tối nay anh không về nhà ăn cơm đâu!”

“Oa!”. Cô ta tỏ vẻ ngưỡng mộ: “Anh cả thật chu đáo. Được rồi, lát nữa xem chị dâu muốn ăn cái gì, em sẽ làm cho chị ấy ăn, anh cứ yên tâm đi làm việc của anh đi!”

Hứa Trác Nghiên Không dám tin vào tai mình nữa, sao đứng trước mặt Lâm Khởi Phàm cô ta lại biết điều thế? Hứa Trác Nghiên thoáng rung mình, thật đáng sợ, ở trong nhà mà còn câu kết, kéo bè kéo cánh đối phó lẫn nhau. Hứa Trác Nghiên không nói không rằng, lạch bạch đi lên phòng mình, nằm lăn ra giường, không muốn ngồi dậy nữa.

Lâm Khởi Phàm quay lại công ty, gọi giám đốc tài vụ giải quyết một số vấn đề rắc rối, bận rộn đến tận hơn mười giờ, mẹ Lâm Khởi Phàm đã gọi cho anh mấy lần, lúc này xong việc rồi, Lâm Khởi Phàm mới về nhà.

Vừa vào nhà, mẹ Lâm Khởi Phàm đã bắt đầu kể lể: “Con xem con đi, con bé này kém xa Trần Tuyết trước đây. Con bảo nó không khỏe, đích thân đưa nó về nhà, cả nhà đâu dám thờ ơ. Mẹ với cái Thôi lên đó hai lần, hỏi nó ăn cái gì, nhưng nó trù trù kín mít, chẳng buồn đếm xỉa đến ai. Về sau mẹ nấu cho nó bát mì bẻ lên, con đoán xem, nó không nói lời nào mà chạy thẳng vào nhà vệ sinh nôn ọe, cứ như thể mì mẹ nấu khó ăn lắm vậy. Đúng thật là, đã chẳng đảm đang tháo vát, lại không biết điều, thật chẳng ra làm sao!”

Lâm Khởi Phàm sầm mặt, ậm ừ đáp lại vài câu rồi đi thẳng lên phòng. Vừa đi được nửa đường liền bị mẹ gọi lại. Bà lại gần, thì thầm nói: “Con à, con nói xem, có khi nào nó có rồi không?”

“Có rồi?”, Lâm Khởi Phàm ngây người.

“Thằng ngốc, đợt trước hai đứa chúng mày hùng hục như thế, mẹ đoán, nếu nó không có bệnh tật gì thì phải có từ lâu rồi mới phải!”. Mẹ Lâm Khởi Phàm nhìn vào phòng ngủ, khẽ gõ vào đầu con trai.

Lúc này Lâm Khởi Phàm mới hiểu ra: “Ha, không đâu, mẹ đừng nghĩ bậy. Cô ấy có bệnh, bị dạ dày, rất nghiêm trọng, hơi không để ý là dạ dày co thắt, không phải là dấu hiệu có bầu đâu. Cô ấy bị viêm dạ dày, thức ăn chỉ dính chút dầu mỡ thôi cũng thấy buồn nôn”.

Mẹ Lâm Khởi Phàm tỏ vẻ hậm hực: “Loại con gái như thế, thật chẳng hiểu con yêu nó vì cái gì, ngày nào cũng phải vất vả cực nhọc!”

“Thôi được rồi mẹ à, mẹ mau đi ngủ đi!”. Lâm Khởi Phàm dỗ dành mẹ rồi lên gác, đi vào phòng ngủ.

Hứa Trác Nghiên không có ở trong phòng, nhà vệ sinh đang sáng đèn, có tiếng ho và nôn ọe vọng ra từ bên trong. Trong đầu Lâm Khởi Phàm chợt lóe lên một ý nghĩ, anh vội vàng lấy điện thoại ra, mở lịch ra nhằm tính, mặt bỗng tươi tỉnh hẳn. Đúng lúc ấy Hứa Trác Nghiên từ trong nhà vệ sinh đi ra, mặt mỗi năm lần ra giường.

Lâm Khởi Phàm xán đến, đang định mở miệng thì Hứa Trác Nghiên xua tay: “Đừng động vào tôi, tôi khó chịu lắm!”

Lâm Khởi Phàm thu tay lại, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Nghiên à, có phải em... có rồi không?”

“Có rồi? Có cái gì?”. Hứa Trác Nghiên giật mình sức tỉnh, vội vàng ngồi bật dậy khỏi giường, tròn mắt nhìn Lâm Khởi Phàm: “Không thể nào, không thể nào!”

Khoảnh khắc ấy, mặt cô như trắng bệch ra.

Phản ứng này khiến cho Lâm Khởi Phàm đau đớn. Phản ứng ấy không phải là hân hoan, cũng không phải phấn khích, mà là hoảng hốt, sợ hãi, bác bỏ. Lâm Khởi Phàm bỗng cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, không nói nửa lời mà đi thẳng vào thư phòng.

29. Chương 31

Chương 31: Mỗi người mỗi ngã

Chuông báo thức ở điện thoại đổ chuông từ nhỏ đến to dần, đây là thiết kế độc đáo của điện thoại Samsung, hi vọng người đang say ngủ có thể từ từ tỉnh dậy chứ không phải giật mình đột ngột choàng tỉnh. Nhưng cũng có lúc, chính bởi như vậy khiến cho người ta bị nhỡ việc. Lúc Hứa Trác Nghiên tỉnh lại, đã là hơn chín giờ sáng. Lúc ấy điện thoại đã đổ chuông, nhưng không phải tiếng chuông đồng hồ báo thức, mà là tiếng điện thoại. Là từ công ty gọi đến.

“Chị Nghiên!”. Giọng Trần Hiểu Đình có vẻ hốt hoảng: “Chị đang trên đường phải không? Lát nữa chị có đến công ty chứ?”

Hứa Trác Nghiên: “Chị đến ngay đây, chị hơi khó chịu nên đến muộn!”

“Chị Nghiên, cảnh sát đến đây, còn cả viện kiểm sát công thương nữa đây, họ đang niêm phong hồ sơ và các khoản mục. Chị Hồ đang nói chuyện với họ, bảo em gọi điện cho chị, mọi người giờ đang nháo nhác hết cả lên...”. Trần Hiểu Đình còn chưa nói hết, Hứa Trác Nghiên đã hiểu ra mọi chuyện. Thật đáng ghét, đã bảo đến công ty sớm một chút rồi! Hứa Trác Nghiên lập tức nói: “Ok, em nói với mọi người, không có chuyện gì đâu, chị đến ngay đây!”

Cúp điện thoại Hứa Trác Nghiên lao vào nhà vệ sinh với tốc độ nhanh nhất có thể.

Rửa mặt xong, cô chẳng bôi cái gì lên mặt, cũng chẳng kịp chải đầu, chỉ thay chiếc váy công sở màu đen rồi xách túi lao xuống lầu.

Thật kì lạ, hôm nay Lâm Khởi Phàm cũng đi rất muộn, lúc Hứa Trác Nghiên tỉnh lại, không nhìn thấy anh, cô vốn tưởng anh đã đi rồi, nào ngờ giờ thấy anh đang ngồi trong phòng khách, dường như đang đợi cô.

“Đi đâu thế?”, Lâm Khởi Phàm mặt mày vô cảm hỏi.

“Đến công ty!”. Hứa Trác Nghiên nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của anh, biết anh đang không vui, không dám dây vào, cũng không muốn lỡ mất thời gian.

“Hôm qua anh nói gì với em, em không để tai lời nào sao? Lại còn cố tình làm trái với ý anh ư?”. Lâm Khởi Phàm lạnh lùng nói, trước đây anh có nổi dóa cũng không đến mức ghê ghớm như thế này.

Hứa Trác Nghiên không biết tại sao anh lại phản ứng như vậy, cô chỉ biết cả một mớ bong bóng đang đợi mình, vì vậy không muốn đôi co nhiều: “Chuyện của chị ấy anh không chịu giúp, anh có suy nghĩ của anh,

tôi cũng không bắt ép. Nhưng anh phải hiểu cho lập trường của tôi, tôi là phó tổng giám đốc, giờ xảy ra chuyện lớn như thế này, cả đám người đang đợi tôi, tôi không thể bỏ mặc được!", nói rồi cô liền đi ra cửa.

Lâm Khởi Phàm không kéo cô lại như trước đây mà chỉ nói một câu: "Đi bệnh viện với anh trước, sau đó sẽ về công ty!".

"Đi bệnh viện ư?". Hứa Trác Nghiên ngậy ra, sau đó lập tức hiểu ý anh: "Tôi không sao, tôi thật sự muộn lắm rồi, tôi đi trước đây!"

Lâm Khởi Phàm không ngăn cô lại, chỉ nhìn cô đi ra khỏi cổng, khuất dần khỏi tầm mắt của mình.

Tâm trạng u ám. Một người vợ như thế này, một cuộc hôn nhân như thế này... anh lắc đầu, hóa ra anh thật sự đã sai lầm. Anh từng tưởng kết hôn xong cô sẽ từ từ chấp nhận anh. Nhưng anh đã sai, kết hôn rồi cô vẫn không hề thay đổi, có con rồi cũng không hề thay đổi. Trái tim của cô chưa từng ở bên anh dù chỉ nửa phút. Công ty của Liêu Vĩnh Hồng xảy ra chuyện, cô xông lên "Trận tiền", ấy vậy mà công ty mình đứng trước nguy cơ phá sản, đối mặt với nguy cơ cấp bách chưa từng thấy, cô lại chẳng hề hay biết. Cho dù cô biết thì đã sao? Cô sẽ nói một câu an ủi với mình ư?

Đúng, bản thân mình rất thích cô ấy, nhưng có thích đến mấy, đối mặt với một người chẳng chút quan tâm đến bản thân, đến sự nghiệp và gia đình mình, lại càng chẳng có chút tình cảm bao dung và tha thứ, liệu có thể ở bên nhau đến trọn đời không? Lâm Khởi Phàm nghĩ mà thấy xót xa.

Trong khi Lâm Khởi Phàm đang ủ rũ ở nhà thì Hứa Trác Nghiên đã đến công ty.

Người của sở cảnh sát, công thương, viện kiểm sát đều đã đi rồi.

Mọi người trong văn phòng đã chẳng còn tâm trí nào mà làm việc nữa, họ đang tụ tập ở một góc thì thầm to nhỏ. Nhìn thấy Hứa Trác Nghiên đến vội vàng im bật, dùng ánh mắt tò mò nhìn Hứa Trác Nghiên.

Hứa Trác Nghiên bỏ qua chi tiết này, đi thẳng vào trong phòng tài vụ.

"Chị Hồ, tình hình thế nào?", Hứa Trác Nghiên cô gắng trấn áp bản thân.

Chị Hồ thấy Hứa Trác Nghiên vào liền đóng cửa phòng tài vụ lại, thì thầm: "Tất cả các hạng mục, tiền mặt, tài khoản, đều bị phong tỏa rồi!"

"Tại sao? Họ nói lí do là gì?". Hứa Trác Nghiên cảm thấy rất kì lạ, cho dù là tội danh thành lập cũng là tội lỗi của một người, đâu đến nỗi phải liên lụy đến cả công ty.

"Chỉ là tạm thời phong tỏa thôi, đợi khi nào vụ án của tổng giám đốc được định đoạt sẽ xem xét xử lí tiếp ra sao. Những chuyện khác họ đều không nói!", chị Hồ thở dài, lắc đầu nói.

"Thế... tuần sau là phải phát lương rồi, bọn họ không thể cắt luôn cả tiền phát lương đấy chứ?". Hứa Trác Nghiên chỉ cảm thấy chóng mặt, chẳng lẽ vất vả kinh doanh đến lúc này lại bị đổ bể thế sao? Quá tàn khốc! Cô không thể hiểu nổi: "Nếu là như vậy, chúng ta đến sở cảnh sát hỏi cho rõ, chuyện quái quỷ gì thế này?"

Chị Hồ lắc đầu, chẳng nói thêm điều gì, Hứa Trác Nghiên cũng chẳng tiện nói thêm, có lẽ im lặng là cách giải quyết thích hợp nhất lúc này.

Hứa Trác Nghiên đi ra khỏi phòng tài vụ, nhìn các nhân viên túm năm tụm ba liền bỏ vào phòng mình. Cô đang nghĩ, phải làm thế nào đây?

Chuyện cấp bách hàng đầu là tuần tới phải trả lương cho nhân viên, ít nhất cũng cần phải có hai mươi mấy vạn. Số tiền này biết kiếm đâu ra đây? Nếu như không phát lương, chắc chắn sẽ gây ra sự hoang mang và rối loạn trong lòng mọi người. Nếu các nhân viên trong công ty thi nhau nghỉ việc, không chỉ các quầy hàng không có người đứng bán, mà phải ăn nói ra sao với quản lý trung tâm thương mại cũng không phải vấn đề dễ dàng, hơn nữa nếu như vậy, cái thương hiệu "Thủy Dạng" này liệu có thể tồn tại ở Thẩm Quyển nữa hay không? Mà đã kí hợp đồng với bên Mỹ rồi, hàng hóa ở trong kho, những hàng hóa đang trên đường vận chuyển chuẩn bị đến kho... tất cả mọi thứ, thế là hết.

Lâm Khởi Phàm, Hứa Trác Nghiên lại lần nữa nghĩ đến cái tên này, thái độ kiên quyết của anh với chuyện này, cô lại lắc đầu, không có hi vọng, tìm anh cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Vậy thì ngoài Lâm Khởi Phàm ra, còn ai có thể giúp cô thoát khỏi cửa ải này?

Người có tiền, người có tiền và có lương tâm, hơn nữa lại chịu giúp đỡ mình?

Cô chợt nhớ đến Phan Hạo Nho.

Gọi điện cho Phan Hạo Nho, vay của anh hai mươi vạn, cộng thêm với số tiền tiết kiệm của mình là có thể giải quyết được tiền lương cho nhân viên.

Nhưng biết ăn nói thế nào với anh ấy đây? Anh ấy sẽ không hiểu nhầm, sẽ không khinh thường mình chứ? Đầu óc Hứa Trác Nghiên rối như tơ vò.

Cô do dự không quyết định được. Nhưng khi cô nhìn bên ngoài qua cửa kính, nhìn thấy những ánh mắt kì vọng ấy, cô đã đi đến quyết định, cô cầm điện thoại lên, gọi đến số máy của anh.

“A lô?”, là giọng nói của Phan Hạo Nho.

Hứa Trác Nghiên cố kìm nước mắt, cố nói bằng giọng bình thường nhất có thể: “Anh rể à!”. Cô cắn chặt môi, đúng vậy, kể từ ngày cô nảy sinh tình cảm với anh, cô chưa bao giờ gọi anh là anh rể cả. Nhưng hôm nay, cô cảm thấy chỉ có xưng hô như vậy mới khiến cô có thể mở miệng vay tiền anh.

“Nghiên à?”. Phan Hạo Nho hình như đang họp, Hứa Trác Nghiên nghe thấy anh nói với một người khác “Anh ra ngoài một lát, tôi nghe điện thoại cái đã!”

“Nghiên à, có chuyện gì thế?”. Giọng của Phan Hạo Nho vẫn có sức hút rất đặc biệt, có thể vỗ về, xoa dịu tâm trạng của cô.

Hứa Trác Nghiên quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Cho em vay hai mươi vạn có được không?”

Phan Hạo Nho hơi khựng lại, nhưng chẳng mấy chốc anh đã trả lời: “Ok, đọc cho anh số tài khoản của em, trưa nay anh chuyển tiền vào cho!”

Hứa Trác Nghiên cắn chặt môi của mình để khỏi bật khóc. Cô biết Phan Hạo Nho chắc chắn sẽ cho cô mượn, nhưng cô nghĩ rằng anh sẽ hỏi, hỏi cô làm gì mà cần nhiều tiền như thế, tại sao lại vay tiền của anh. Nhưng anh chẳng hỏi gì hết, Hứa Trác Nghiên không biết mình nên vui hay nên buồn, tại sao lại không hỏi nhỉ?

“Nghiên à, em còn chuyện gì không?”, Phan Hạo Nho bình thản hỏi. Hứa Trác Nghiên càng thêm kinh ngạc, cùng là những người đàn ông thành đạt, tại sao anh ta và anh lại khác nhau đến thế nhỉ?

“Không ạ, lát nữa em sẽ nhấn tin số thẻ của em vào máy anh nhé!”. Hứa Trác Nghiên kìm nén giọng nói, cố gắng nói câu cuối cùng trước khi cúp máy: “Em vay, nhất định em sẽ trả lại anh!”

Phan Hạo Nho cười: “Nghiên à, em chịu nói với anh như thế này là anh vui rồi, bởi vì em coi anh là người một nhà, không tỏ ra khách sáo. Còn về chuyện có trả hay không đều không thành vấn đề, quan trọng là anh hi vọng em sống thật tốt, hi vọng em vui vẻ!”

Cuối cùng nước mắt vẫn trào ra.

Cúp điện thoại, cô gục mặt xuống bàn, khóc một trận thỏa thích.

Cuối cùng, cô tỉnh táo lại, cô biết mình đã tỉnh khỏi một giấc mộng dài. Phan Hạo Nho là hoàng tử, mãi mãi là một hoàng tử trong lòng cô. Nhưng trong lòng anh đã sớm có công chúa của mình, cô không xứng với anh. Nhất là sau khi trải qua nhiều sóng gió, cuối cùng cô cũng hiểu ra rằng, anh và cô mãi mãi là chuyện không thể.

Kể từ nay về sau, anh chỉ có thể là anh rể của cô mà thôi.

Điều đáng mừng duy nhất là, chị họ hoàn toàn không biết tất cả chuyện này. Vì vậy tình yêu của chị ấy vẫn được trọn vẹn, vẫn ngọt ngào và hạnh phúc.

Hứa Trác Nghiên lau khô nước mắt, nhấc điện thoại trên bàn lên rồi gọi cho Trần Hiểu Đình.

“Hiểu Đình, thông báo với mọi người, tất cả mọi người đến phòng họp nhé!”. Về mặt của cô rất trịnh trọng và kiên cường, bởi vì cô tin rằng mọi chuyện đều sẽ qua đi.

Lúc Hứa Trác Nghiên đi vào phòng họp, tất cả mọi người đã đến đông đủ, cô hiểu rõ trong lòng mọi người đang nghĩ cái gì, thế nên cô quyết định nói thẳng mà không vòng vo, bởi ai cũng sống vì bản thân, đều có những trách nhiệm và nghĩa vụ thế này hoặc thế kia. Công việc đối với họ mà nói không phải là hứng thú và sự nghiệp, mà là nền tảng sinh tồn.

“Chuyện sáng hôm nay mọi người đều biết rồi, tôi cũng không muốn giấu giếm nữa. Tổng giám đốc Liêu gặp phải một số rắc rối, nói thẳng ra là cô ấy đang bị tạm giam!”. Hứa Trác Nghiên đi thẳng vào vấn đề, khiến ọi người ai nấy đều yên lặng lắng nghe. Bọn họ không ngờ Hứa Trác Nghiên lại thẳng thắn đến thế.

“Về chuyện riêng tư của tổng giám đốc Liêu tôi không muốn nói nhiều, bởi vì tình hình cụ thể ra sao tôi cũng không biết rõ, điều tôi muốn nói ở đây là, Thủy Dạng!”. Hứa Trác Nghiên đứng dậy, đưa mắt nhìn mặt từng người.

“Thủy Dạng là của tổng giám đốc Liêu, cũng là của chúng ta, là do chúng ta tự tay bán ra từng thùng, từng thùng hàng một. Công ty này là một công ty nhỏ, được xây dựng từ hai bàn tay trắng, tất cả đều xuất phát từ con số không, trong hơn tám tháng trời, chúng ta đã khiến cho thị trường Thâm Quyển nói chung và ngành mỹ phẩm nói riêng phải nhìn Thủy Dạng bằng con mắt khác. Điều này là nhờ đâu? Một mặt là do chất lượng sản phẩm, nhưng quan trọng hơn cả vẫn là nhờ vào chúng ta, là công sức của chúng ta bao lâu nay, chúng ta đã vất vả đấu tranh, đã lăn lộn rất nhiều. Tôi không bao giờ quên được trận mưa mùa xuân ấy, tôi và Đỗ Giang, Hiếu Dĩnh đội mưa đi giao hàng, khổ sở biết bao nhiêu, bởi vì rất khổ nên chúng ta mới thấy trân trọng ngày hôm nay!”

Nói đến đây, Hứa Trác Nghiên cảm thấy rất xúc động, Trần Hiếu Dĩnh liền đưa cho cô một tờ giấy ăn. Cô mỉm cười, lắc đầu rồi nói tiếp:

“Nói thẳng ra, giờ công ty đang gặp rắc rối vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, tôi cũng không thể hứa hẹn gì với mọi người. Ban này tôi nhốt mình trong văn phòng, trầm nghĩ, có nên phát nốt tháng lương cuối cùng rồi bảo mọi người tự tìm đường lùi ỉnh hay không? Nhưng tôi lại không nỡ, bởi vì tôi sợ chuyện này qua đi, công ty hồi phục lại bình thường, đến lúc ấy thứ quý giá nhất, chính là những chiến hữu của chúng ta, đã không còn nữa”.

“Vì vậy mà tôi cứ do dự... tôi nói thẳng tình hình công ty với mọi người rồi đấy. Chỉ một câu thôi, tất cả do mọi người tự quyết định, cho dù là đi hay ở, tôi đều thay mặt tổng giám đốc Liêu cảm ơn vì những cống hiến của mọi người cho công ty!”, Hứa Trác Nghiên nói xong liền cúi đầu trước các nhân viên.

Lúc Hứa Trác Nghiên ngẩng đầu lên, cả văn phòng dậy lên tiếng vỗ tay hoan hô.

Tràng pháo tay đã nói lên tất cả. Lần này thì Hứa Trác Nghiên đã có thể để mặc cho những giọt nước mắt trào ra khóe mi.

Hết giờ làm, Hứa Trác Nghiên gọi chị Hồ, Đỗ Giang và Trần Hiếu Dĩnh đến phòng mình.

Trần Hiếu Dĩnh cầm cốc rót cho Hứa Trác Nghiên một cốc nước, đặt lên bàn. Chỉ một hành động rất nhỏ, không cần bất cứ một lời lẽ nào, nhưng lại chứa đựng sự quan tâm và cổ vũ rất nhiều.

Hứa Trác Nghiên lấy một tấm chi phiếu từ trong túi ra, đưa cho chị Hồ: “Ở đây có hai mươi lăm vạn, có lẽ là đủ tiền lương ọi người, những chi phí khác đều tạm gác lại hết, đảm bảo lương tháng ọi người đã!”

Chị Hồ ngậy người: “Phó tổng giám đốc, đây là tiền riêng của chị à? Như thế này có được không?”

Đỗ Giang cũng nói: “Đúng thế, hay chúng ta bàn bạc với mọi người một chút, cố gắng một hai tháng, không thể để chị phải bỏ tiền túi được!”

Hứa Trác Nghiên xua tay: “Trong tình cảnh này, mọi người có thể cũng nhau đứng trên một con thuyền đã là không dễ dàng rồi. Trong số các nhân viên có rất nhiều người đều không phải là người bản địa, họ phải trả tiền thuê nhà, phải chi tiêu này nọ, tiền lương là cơ sở đảm bảo cuộc sống cho họ, không thể không trả cũng không thể chậm trễ!”

Chị Hồ gật đầu: “Vâng!”

Hứa Trác Nghiên lại nhìn sang Đỗ Giang: “Đỗ Giang, anh là người đàn ông duy nhất của công ty, anh nhất định phải làm cho tốt công tác động viên an ủi các nhân viên bán hàng. Tiếng dứ đồn xa, tôi đoán tin dứ

này chẳng mấy chốc sẽ truyền đến tai họ, nếu như các nhân viên bán hàng hoang mang, rối loạn thì thị trường của chúng ta cũng không được đảm bảo, vì vậy nhiệm vụ của anh là vô cùng gian khổ đấy!”

Đỗ Giang nhìn Hứa Trác Nghiên trình trọng gật đầu.

“Hiếu Dĩnh, ngày mai chị muốn em cùng chị đến sở cảnh sát một chuyến, chị phải tìm hiểu tình hình một chút, cũng muốn phản ánh hoàn cảnh của chúng ta hiện giờ với các ban ngành có liên quan, cho dù thế nào cũng không thể làm liên lụy đến hơn một trăm nhân viên cùng hơn ba mươi trung tâm thương mại làm ăn với chúng ta được”.

“Ok, không thành vấn đề!”, Trần Hiếu Dĩnh gật đầu.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Hứa Trác Nghiên mới ra khỏi văn phòng, bắt xe về nhà.

Nhà, cái nhà này hiện nay đối với cô mà nói chẳng khác gì một cái nhà trọ.

Lê cái thân xác mệt mỏi rã rời lên lầu, vừa bước vào phòng đã thấy cơn buồn nôn khủng khiếp ập đến. Trong làn khói thuốc mịt mờ, mùi thuốc là quện với mùi rượu khiến Hứa Trác Nghiên bị sặc, không thể mở mắt ra nổi. Cô đi thẳng đến cửa sổ, kéo rèm cửa ra, mở toang cửa sổ, hướng mặt ra bên ngoài, hít thở không khí trong lành, cố gắng đè chặt cơn khó chịu trong người.

“Cuối cùng cũng chịu về rồi đấy à?”, một giọng nói trầm trầm vang lên từ sau lưng cô.

Hứa Trác Nghiên chẳng buồn đoái hoài đến anh, đi thẳng ra trước tủ, mở tủ ra lấy một bộ đồ ở nhà, cô chỉ muốn đi tắm một cái rồi đi ngủ cho sớm.

Nhưng ngay cả một ước vọng nhỏ nhoi ấy cũng bị phá vỡ, Lâm Khởi Phàm giữ chặt vai cô: “Anh đang nói chuyện với em đấy! Em không nghe thấy à?”

Hứa Trác Nghiên gạt tay anh ra: “Tôi nghe thấy rồi, nhưng tôi mệt, muốn đi tắm rồi đi ngủ luôn. Có chuyện gì để mai nói được không?”

“Ngày mai nói ư? Ngày mai anh biết đi đâu tìm em?”. Lâm Khởi Phàm cười khẩy, hôm nay anh đã uống rất nhiều, chuyện công ty, chuyện gia đình, chẳng có chuyện gì như ý. Đợi suốt cả buổi tối, lo lắng cho sức khỏe của cô, lo lắng cô bị liên lụy vì những chuyện vớ vẩn ở công ty, nhưng cô thì sao? Hoàn toàn hững hờ vô tâm, về đến nhà còn coi như không nhìn thấy chồng. Sự bất mãn và phẫn uất tích tụ trong giây phút này đang phun trào mãnh liệt.

Lâm Khởi Phàm kéo giật người cô lại, khiến cô ngã vào lòng, ép cô nhìn thẳng vào mình, nhưng cái anh nhìn thấy là gì? Sự mệt mỏi, hoang mang và cả sự bất cần.

Anh nổi điên. Bất cần, cô dám dùng ánh mắt đó để nhìn anh sao?

Lửa giận bùng cháy trong lòng, Lâm Khởi Phàm gần như mất đi lí trí, kéo cô ngã xuống giường, đè lên người cô mà hôn, mà cắn, mà chiếm đoạt, mà giày vò.

Lần này cô không phản kháng, cô thậm chí còn không nhắm mắt lại, chỉ lạnh lùng nhìn anh, nhìn anh trút toàn bộ sức lực và dục vọng lên người cô. Những giọt mồ hôi của anh nhỏ tí tách trên mặt cô, trên người cô. Cô cắn chặt môi, âm thầm chịu đựng, bởi vì đây là lần cuối cùng. Cô tự nhủ với lòng mình, rằng đây là lần cuối cùng.

Khi cuối cùng Lâm Khởi Phàm cũng lăn xuống khỏi người cô, nằm bên cạnh và chìm vào giấc ngủ, Hứa Trác Nghiên mới ngồi dậy, lấy một điều thuốc ở đầu giường, lặng lẽ châm lửa. Hút thuốc... cô không biết, cô cũng không hiểu tại sao đàn ông lại thích hút thuốc. Cô cũng nhìn thấy nhiều cô gái trong quán bar cũng hút thuốc, là những điều thuốc dành cho nữ, dài và nhỏ. Họ cầm nó trong tay, nhẹ nhàng hút và từ từ nhả khói, làn khói mờ ảo khiến người ta cảm thấy mong lung, nhưng không biết tại sao nhìn những cô gái hút thuốc, người ta thường có cảm giác họ đang cô đơn.

Nếu không phải là những cô gái đang chờ đợi tình yêu.

Thì cũng là những cô gái đã từng có, nhưng đột nhiên mất đi người yêu.

Nói chung là những cảm giác ấy: cô đơn, hụt hẫng, đau đớn vô hạn... đều vô tình ánh lên trong mắt họ.

Cũng như cô lúc này, cuộc hôn nhân “Chớp nhoáng” của cô và Lâm Khởi Phàm là khởi đầu của một sai lầm, nhưng cô thật sự từng có lúc nghĩ rằng sẽ tiếp tục nó, nhưng mỗi lần muốn đến gần anh, cô lại bị anh làm tổn thương sâu sắc hơn.

Giờ có lẽ đã đến lúc kết thúc triệt để cái sai lầm này.

Lúc Hứa Trác Nghiên hút hết bao thuốc 555, trời đã gần sáng.

Cô xuống giường, đi vào phòng tắm, tiếng nước lại chảy ào ào.

Khi có tiếng nước ào ào vọng ra, Lâm Khởi Phàm liền tỉnh giấc, anh vẫn chưa hẳn tỉnh táo sau cơn say, vì vậy chẳng mấy chốc lại nhắm mắt lại, dựa đầu vào thành giường. Nhớ lại những chuyện tối qua khiến anh đột nhiên tỉnh táo.

Anh hất tung chăn, vừa định xuống giường thì cảnh tượng trước mắt khiến anh ngây ra.

Trên tấm ga trắng tinh là một vết máu đỏ, nổi bật như một bông hoa mai nở trong tuyết. Giờ thì anh đã tỉnh táo hoàn toàn. Mình đã làm cái gì thế này?

Anh không thể tin tất cả những chuyện này lại là thật. Lâm Khởi Phàm chạy chân trần vào trong nhà tắm ra sức gõ cửa: “Nghiên ơi, em giờ thế nào rồi?”

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng nước chảy ào ào và tiếng rên rỉ khe khẽ.

Lâm Khởi Phàm đập mạnh cửa, nhưng cửa bị khóa trái bên trong. Anh chưa bao giờ hoảng loạn đến thế, vội vàng chạy xuống nhà tìm chìa khóa dự phòng rồi lao như bay lên nhà, lấy chìa khóa mở cửa.

Cảnh tượng bày ra trước mắt khiến anh thất kinh.

Cô gục bên bồn tắm, người ướt đẫm nước, bên dưới là một vùng máu.

Lâm Khởi Phàm giật lấy cái khăn tắm trên giá, luống cuống quần vào người cô rồi khoác thêm cái áo choàng ngủ và vội vàng bế cô xuống nhà.

Mẹ Lâm Khởi Phàm nhìn thấy con trai mới sáng ra đã chạy như điên ra ngoài liền đuổi theo ở phía sau: “Này, này, có chuyện gì thế? Thế này...?”

Lâm Khởi Phàm không buồn ngoảnh đầu lại, đặt Hứa Trác Nghiên vào trong xe rồi phóng như bay trên đường.

Bên ngoài khoa sản bệnh viện nhân dân thành phố, Lâm Khởi Phàm lo lắng đứng chờ, muốn hút thuốc nhưng phát hiện mình chẳng mang điếu nào.

Một người đàn ông đang ngồi bên cạnh đợi người thấy thế liền ngồi sát lại, đưa cho anh điều thuốc và nói: “Đừng nóng ruột, vợ tôi cũng đang ở trong đó, tôi đã chờ hai tiếng đồng hồ rồi đấy!”

Lâm Khởi Phàm gật đầu: “Cảm ơn!”

“Cảm ơn cái gì!”. Người đó lấy bật lửa ra: “À phải rồi, vợ anh đẻ mổ hay đẻ thường?”

Khóe môi Lâm Khởi Phàm khẽ giật giật không biết trả lời ra sao.

Người đàn ông đó cười, vỗ vai anh: “Nhìn anh căng thẳng kìa, không sao đâu!”

Cửa đã mở, một bác sĩ trẻ đi ra.

Hai người cùng đứng bật dậy, chạy lại gần.

“Ai là người nhà của bệnh nhân Triệu Phong Hoa?”, bác sĩ hỏi.

Người đàn ông đứng bên cạnh Lâm Khởi Phàm liền tiến đến: “Là tôi, là tôi ạ!”

“Sinh con rồi, con trai, bốn cân ba!”. Bác sĩ nhìn anh ta, xong quay sang Lâm Khởi Phàm: “Ở đây không được hút thuốc, mau dập thuốc đi!”

“Vâng vâng vâng!”. Người đàn ông lần đầu làm cha đương nhiên vui phát điên, liền ôm chầm lấy Lâm Khởi Phàm mà quay mấy vòng. Ngay sau đó, vợ và con anh ta được đẩy ra ngoài.

Anh ta vội vàng chạy đến: “Vợ ơi, em giỏi quá!”, sản phụ mặt mày phờ phạc: “Anh cứ bắt em ăn cho lắm vào, con rõ là to, hành em gần chết!”

“Em vất vả quá, sau này anh sẽ làm trâu làm ngựa cho em, cả đời này nghe lời em!”. Người đàn ông đứng bên dịu dàng dỗ dành rồi cùng vợ và con đi vào phòng.

Hành lang vắng tanh nay càng trở lên yên tĩnh. Lâm Khởi Phàm đứng bật dậy, dán mắt vào cánh cửa ấy. Giờ anh chẳng còn dám mong có thể giữ lại được đứa bé ấy, chỉ cần cô khỏe lại, nhưng liệu cô ấy có khỏe lại được không?

Lâm Khởi Phàm dấm vào đầu mình, mình làm sao vậy, đầu óc mụ mị rồi hay sao? Biết rõ tình trạng của cô ấy, cho dù tâm trạng của cô ấy có không tốt, cố chấp, ngang bướng, chỉ cần nhường nhịn cô là được rồi, cần gì phải nổi cáu với cô ấy như thế?

Nghĩ đến những chuyện xảy ra tối qua, chỉ tại hành vi điên cuồng của mình sau khi say rượu đã làm hại đến cô, đã làm mất đi đứa bé, Lâm Khởi Phàm siết chặt bàn tay, dấm mạnh vào tường, mắt thậm chí không chớp lấy một cái.

Cánh cửa lại mở ra, một bác sĩ lớn tuổi bước ra, đưa mắt nhìn Lâm Khởi Phàm: “Người nằm trong kia, bị ra máu, mới được đưa đến là vợ anh à?”

Lâm Khởi Phàm tiến lên trước, căng thẳng gật đầu.

“Có biết cô ấy có thai không?”, bác sĩ nhìn anh ta, ánh mắt thăm dò.

Lâm Khởi Phàm trầm ngâm, không có đủ dũng khí để thừa nhận: “Chỉ có cảm giác thể thôi chứ không dám chắc!”

“Thế tại sao không đến bệnh viện kiểm tra?”. Bác sĩ lắc đầu: “Thôi bỏ đi, không giữ được đứa bé, giờ đã xử lý xong rồi, ở lại bệnh viện theo dõi một ngày rồi về nhà tĩnh dưỡng!”

Lâm Khởi Phàm gật đầu.

Ông bác sĩ không nén được liền nói: “Tôi thấy anh cũng không còn ít tuổi, chẳng phải bọn thanh niên choai choai nữa, sao thiếu hiểu biết thế, đã gần hai tháng rồi, thời kì đầu mang bầu không được làm chuyện ấy, sao chẳng chịu chú ý gì hết, thật đáng tiếc!”

Lâm Khởi Phàm ngoài gật đầu ra chẳng còn biết phải làm gì, bởi vì anh đã hối hận từ lâu rồi.

Khi anh đem theo nỗi áy náy đến bên giường bệnh của cô, cô nhắm mắt lại, nói: “Kết thúc đi thôi!”

Vào thời điểm này, Lâm Khởi Phàm không thể nào từ chối, mặc dù một kết cục như thế này không phải điều mà anh mong muốn, nhưng lúc này đây, anh quyết định buông tay.

Bởi vì anh tự nhận thấy, anh vẫn là một thằng đàn ông.

Nếu đã làm sai thì phải đối mặt với hậu quả do sai lầm ấy gây ra. Cho dù trong lòng có không cam tâm đến đâu, có hối hận đến nhường nào, nếu như cô đã muốn kết thúc, vậy thì nên kết thúc. Có thể bản thân mình không nên kết hôn với cô ấy.

30. Chương 32

Chương 32: Nói chuyện thẳng thắn

Khi Hứa Trác Nghiên lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Lý Thanh Hải, anh có hơi ngạc nhiên. Cô mặc chiếc áo sơ mi dài tay, kết hợp với chiếc váy ngắn ôm sát, mái tóc để xõa tự nhiên. Khuôn mặt xanh xao, không rõ là hốc hác hay thất thần, nhưng vẻ mặt ấy vẫn ánh lên sự trấn tĩnh và kiên cường, giống như một bông hoa nhỏ đứng đưa trong gió, khiến cho người khác không thể kiềm chế được bản thân mình mà đem lòng xót thương.

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười với anh, cô đã không còn là một cô gái bé nhỏ, cô có thể đọc được nội dung trong ánh mắt mà một người đàn ông nhìn mình, ít nhất cô tin rằng, anh ta là vô hại với bản thân mình, ánh mắt ấy là một chút gì đó tò mò xen lẫn sự yêu mến, vì vậy cô mới hẹn anh ra ngoài.

“Anh Lý, xin thứ lỗi cho tôi, tôi không biết nên xưng hô với anh thế nào nữa!”, cô cười vẻ ái ngại.

Lý Thanh Hải vô thức sờ tay vào túi áo tìm bao thuốc, nhưng cuối cùng lại thôi không lấy ra: “Cứ gọi tôi là Thanh Hải là được rồi!”

Hứa Trác Nghiên cười: “Anh muốn hút thì cứ hút!”. Nói rồi cô đẩy cái gạt tàn về phía anh: “Trước đây tôi rất sợ hút thuốc, nhà tôi chẳng có ai hút thuốc cả, bố tôi ở nhà không bao giờ hút, thỉnh thoảng chạy ra hàng lang hút một điếu, nếu để mẹ tôi phát hiện, bà sẽ mắng bố tôi cả tuần. Sau khi đến Thâm Quyển, đi bàn chuyện với khách, tôi chẳng thể ngăn cản các thượng đế hút thuốc, vì vậy cũng quen dần!”

Lý Thanh Hải tự cho rằng xưa nay mình nhìn người rất chuẩn. Cô gái này ngay từ lần đầu gặp mặt đã khiến cho người ta cảm thấy cuộc sống của cô không được như ý. Một khuôn mặt vốn xinh xắn, đáng yêu nhưng không hiểu tại sao luôn bị phủ một lớp sương mù đau thương, cảm giác cô đơn cứ như hình với bóng khiến người ta không kiềm chế được bản thân muốn tìm hiểu, muốn chú tâm.

“Thanh Hải!”. Cô gọi tên anh, có vẻ không mấy tự nhiên, rồi mỉm cười tiếp tục: “Hôm nay hẹn anh ra đây... anh có thể lắng nghe câu chuyện này, không phải từ góc độ một cảnh sát mà là từ góc độ một người đàn ông không?”

Lý Thanh Hải có hơi bất ngờ, anh khựng người hồi lâu mới gạt đầu.

Cô lại mỉm cười, nụ cười ném nhin: “Nhớ nhé, tôi không phải là phạm nhân, cũng không phải là manh mối, giờ anh cũng không phải đang ở phòng thẩm vấn tội phạm đâu nhé!”

Lý Thanh Hải cũng người, cuối cùng móc thuốc lá trong túi ra, châm một điếu.

Câu chuyện rất dài, dường như là quá trình thoát xác của một cô gái vậy. Cô không chỉ định cụ thể là ai, chỉ dùng cụm từ “Cô gái ấy” để thay thế. Tuy nhiên Lý Thanh Hải biết “Cô gái ấy” chính là Liêu Vĩnh Hồng cũng tức là tú bà.

Lý Thanh Hải lại một lần nữa cảm thấy ngạc nhiên, mặc dù anh không ngờ ngốc nghếch đến mức cho rằng cô ấy hẹn mình ra đây chỉ là để nói chuyện, tâm sự. Nhưng anh cho rằng câu chuyện này sẽ liên quan đến cô, nhưng cuối cùng vẫn là vì Liêu Vĩnh Hồng.

Lý Thanh Hải cảm thấy lồng ngực tức nghẹt, sắc mặt từ từ sa sầm xuống.

Nghe cô kể xong câu chuyện này, anh không nói nửa lời, chỉ cầm thìa khuấy cốc cà phê đá của mình, cho thêm sữa và đường vào rồi lại khuấy đều lên, cứ như thể cốc cà phê ấy không phải là để uống mà là để khuấy vậy.

Lý Thanh Hải nhìn thẳng vào cô, ánh mắt như áy náy và bất lực: “Câu chuyện rất hay, cũng rất xúc động, nếu như ở bên cạnh tôi có một người chị như vậy, tôi sẽ đồng tình với chị ấy, có thể sẽ dốc sức giúp đỡ chị ấy. Nhưng phải biết rằng, một người nếu như đi sai đường, có thể đi một đường vòng để quay lại, sẽ chỉ lãng phí một khoảng thời gian mà thôi. Nhưng nếu như lại làm sai một việc gì thì không còn đơn giản như vậy nữa, mà phải gánh vác những hậu quả do hành vi sai lầm ấy đem lại!”

Hứa Trác Nghiên ngẩng đầu, chăm chú nhìn Lý Thanh Hải, bỗng nhiên cô ngáy người, tâm trạng rối bời, những điều anh ta nói dường như rất có lý nhưng cũng dường như chẳng có lý chút nào.

“Tôi biết, nhưng tôi muốn hỏi, nếu như, tôi nói là nếu như nhé, chuyện như thế này có thể phạt tiền thay vì phạt tù không?”. Đôi mắt cô ánh lên sự chờ đợi, nhưng Lý Thanh Hải không muốn giấu giếm cô nên trả lời thẳng thừng: “Không thể!”

Cô gạt đầu: “Trước khi đến đây tôi đã lên mạng tra cứu rồi, cũng biết kết quả đại khái là như vậy!”. Sau tiếng thở dài, vẻ mặt cô liên thay đổi, trở nên kiên nghị và cứng cỏi: “Tôi tìm anh có hai việc muốn nhờ anh giúp, chắc là anh rất ngạc nhiên tại sao tôi phải nhờ anh giúp đỡ, bởi vì tôi bây giờ đã đến đường cùng rồi!”

Lý Thanh Hải rít một hơi thuốc, nhìn cô qua lớp khói mỏng: “Hả?”

“Vâng, bọn họ đã phong tỏa toàn bộ tài khoản, đóng băng toàn bộ vốn liếng, vấn đề hàng hóa có thể chậm lại một thời gian, như nhân viên thì sao? Tiền lương, tiền bảo hiểm của hơn một trăm nhân viên cùng với các khoản chi phí để duy trì công ty biết lấy từ đâu ra?”. Cô vẫn còn chút kích động, giọng nói cứ to dần: “Nếu như nói chị ấy là nghi phạm, là người xấu, vậy thì thủ đoạn bức bách một công ty đang phát triển phải phá sản, khiến cho hơn một trăm con người phải thất nghiệp thì là cái gì? Không giấu gì anh, tôi đã mở miệng vay của người ta hai mươi vạn để chi trả tiền lương tháng này cho nhân viên, nhưng còn tháng tới thì sao? Cứ như thế này thật chẳng khác gì ép gái nhà lành thành đi!”

“Ép gái nhà lành thành đi?”. Lý Thanh Hải giật mình trước câu nói này: “Cô mượn tiền của ai? Của chồng cô ư?”

“Chồng ư?”. Hứa Trác Nghiên cười như mỉa: “Anh nói Lâm Khởi Phàm ư? Chúng tôi ly hôn rồi!”

“Ly hôn rồi?”. Lý Thanh Hải nhớ đến cái tối hôm bắt Liêu Vĩnh Hồng, người đàn ông ấy đã xông thẳng lên sàn để kéo Hứa Trác Nghiên đi.

“Chắc chắn anh nghĩ rằng tôi lấy Lâm Khởi Phàm bởi vì anh ta là đại gia phải không? Nhưng anh có biết không? Ngoài cái nhẫn cưới và tờ giấy đăng ký kết hôn có giá hai mươi sáu đồng ra, tôi không lấy của anh ta một xu nào!”. Hứa Trác Nghiên có vẻ rất kích động: “Cưới nhanh, ly hôn cũng nhanh, bởi vì mù quáng và nông nổi nên đánh mất hạnh phúc, giống như ban nãy anh đã nói, đi sai đường rồi vòng lại một vòng, quay lại điểm xuất phát mà!”

“Xin lỗi vì đã động chạm đến nỗi buồn của cô!”. Cuối cùng thì Lý Thanh Hải đã hiểu ra, tại sao trên mặt cô lại phảng phất vẻ cô độc và đau thương, tại sao tối đó cô lại xuất hiện ở quán bar, lại có hành vi buông thả trên sàn nhảy.

Hứa Trác Nghiên lắc đầu: “Không sao, so với chuyện của chị Liêu thì chuyện của tôi đâu có là gì. Tôi chỉ muốn nhờ anh phản ánh một chút đến các cơ quan có liên quan, ít nhất phải đảm bảo tiền lương cho nhân viên và các khoản chi cần thiết, thực ra các anh có thể cử nhân viên kiểm toán hoặc thuế vụ đến công ty tôi. Mỗi khoản thu chi hàng ngày các anh có thể giám sát, có thể đối chiếu, chẳng lẽ giờ mỗi tháng có đến mấy trăm vạn tiền bán hàng chuyển về mà chúng tôi không được nhận ư?”

Lý Thanh Hải gật đầu: “Tình hình về kinh doanh tôi không mấy hiểu rõ, nhưng đúng thật là tôi có thể phản ánh lên trên, ít nhất có thể đảm bảo tiền lương cho nhân viên!”

“Thế thì tốt quá!”, Hứa Trác Nghiên mỉm cười, cảm kích nói.

Lý Thanh Hải chăm chú nhìn cô, dường như đây là nụ cười đầu tiên xuất phát từ đáy lòng, là niềm vui thực sự của cô. Cô cười rất đẹp, cũng rất rạng rỡ, rất phù hợp với lứa tuổi hai mươi của cô.

“À phải rồi, ban nãy cô vừa nói có hai chuyện, đây là một, còn một chuyện là gì?”, Lý Thanh Hải đập tắt đầu mẩu thuốc trên tay.

“Chuyện này...”. Về mặt Hứa Trác Nghiên chột sầm xuống: “Tôi thật sự ngại quá, nhưng ở Thâm Quyển này tôi chẳng có bạn bè, cũng chẳng có mối quan hệ nào, lại không muốn nhờ cậy đến những người quen trên thương trường. Một mặt là vì không muốn để chuyện này âm ỉ lên, mặt khác những người trên thương trường trước khi làm gì đều có điều kiện, thường ngày tôi tránh còn không kịp, huống hồ là nhờ họ giúp mình!”

“Tôi hiểu!”. Lý Thanh Hải gật đầu: “Có chuyện gì, để xem tôi có thể giúp cô không?”

“Tôi muốn mới một luật sư cho chị Liêu!”. Cô nhìn Lý Thanh Hải dè dặt nói: “Thực ra nhờ anh tìm giúp một thầy cãi cho nghi phạm chính tay anh bắt giữ thật đúng là chuyện nực cười! Nhưng tôi nghĩ, những người mà anh quen biết chắc chắn không phải phường trộm cắp, hay những kẻ vô dụng chỉ biết đi cầm tiền của thiên hạ. Tôi biết nghề luật sư cũng có sự phân chia, có người chuyên về hình sự, có người chuyên về kinh tế, nhưng tình hình cụ thể như thế nào thì tôi cũng không rõ, nên...”

“Tôi hiểu rồi!”. Lý Thanh Hải khẽ gật đầu: “Có hai vấn đề tôi muốn hỏi cô, cô có thể thẳng thắn trả lời không?”

“Vâng!”

“Thứ nhất, tại sao cô lại quan tâm đến chuyện của Liêu Vĩnh Hồng như thế? Bởi vì theo như tôi biết, với năng lực của cô hoàn toàn có thể đến làm ở một công ty khác, mọi phiền phức sẽ chẳng liên quan gì đến cô, cũng không ảnh hưởng đến thu nhập của cô. Tại sao cô phải bám lấy Liêu Vĩnh Hồng để cùng dính vào bùn nhơ chứ?”. Lý Thanh Hải luôn quan tâm đến vấn đề này, mặc dù trực giác mách bảo anh rằng Hứa Trác Nghiên chẳng có liên quan gì đến chuyện phạm pháp trước đây của Liêu Vĩnh Hồng, nhưng anh cũng không thể tự thuyết phục bản thân, chỉ với nửa năm quan hệ bà chủ và nhân viên mà cô sẵn sàng chạy đôn chạy đáo để lo lắng cho Liêu Vĩnh Hồng như thế.

“Tôi cũng không biết nữa!”. Câu trả lời của Hứa Trác Nghiên khiến cho Lý Thanh Hải thấy bất ngờ.

“Thực ra tôi nên hận chị ấy, tôi và Lâm Khởi Phàm quen biết nhau, sau đó đi đến hôn nhân, chị ấy cũng đóng vai trò nhất định, nói chính xác hơn là tạo ra nhiều cơ hội cho Lâm Khởi Phàm”. Nghĩ đến những chuyện nửa năm qua, Hứa Trác Nghiên có cảm giác đây như một cơn ác mộng: “Nhưng chị ấy kể cho tôi nghe chuyện quá khứ của chị ấy, chẳng giấu giếm, rất thẳng thắn. Mặc dù lúc ấy tôi rất kinh ngạc, nhưng tôi có thể hiểu chị ấy, đúng như chị ấy đã nói, một người mẹ vì đứa con của mình thì có gì mà không dám làm, những quan điểm đúng sai, phải trái truyền thống đối với chuyện cứu lấy con của mình, dường như chẳng hề quan trọng nữa. Hơn nữa, tôi khâm phục nhất là mặc dù gặp phải hoàn cảnh khó khăn nào, chị ấy cũng đều không oán trách trời đất. Chị ấy chỉ muốn dựa vào sức của chính mình để thay đổi tình trạng sống tồi tệ. Sự kiên định, dũng cảm của chị ấy khiến tôi khâm phục. Có thể phương pháp chị ấy lựa chọn không đúng, nhưng tôi muốn nói, trên thương trường, có mấy người kiếm được những đồng tiền đầu tiên sạch sẽ đâu. Việc tích lũy vốn ban đầu vốn dĩ tàn khốc như vậy đấy, nhưng thành công về sau thì sao? Có bao nhiêu người chỉ biết đến thương hiệu của mình, có bao nhiêu người giống như chị ấy, không chỉ tích cực hoạt động từ thiện mà còn đích thân đến những khu vực nghèo khó khăn nhất của Thanh Hải để khảo sát, để đảm bảo tiền từ thiện đến tận tay người khó khăn?”

Kể một hơi những chuyện đó xong, Hứa Trác Nghiên thở dài, bê cốc cà phê lên, uống một ngụm lớn.

“Còn nữa, vấn đề thứ hai của anh là gì?”. Hứa Trác Nghiên nói xong, cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn đôi chút.

Lý Thanh Hải mỉm cười, nhìn cô cả buổi, khiến Hứa Trác Nghiên nghiêng đầu, ánh mắt hướng về mặt biển cách đó không xa, khẽ nói: “Bởi vì anh lương thiện!”

“Cái gì?”. Lý Thanh Hải kinh ngạc: “Cô nói tôi lương thiện ư? Chuyện này tôi thừa nhận, nhưng mà...”

“Nhưng mà làm sao tôi biết chứ gì?”. Hứa Trác Nghiên chớp mắt: “Còn nhớ lần trước tôi đi cùng Trần Hiểu Đình đến chỗ anh không?”

Lý Thanh Hải gật đầu.

“Anh là người đàn ông duy nhất, khi tôi cùng xuất hiện với cô ấy, ánh mắt của anh lại hướng về phía cô ấy chứ không phải là tôi!”

“Hả?”, Lý Thanh Hải dường như cảm thấy lý do này rất kì quặc.

“Ha ha!”. Hứa Trác Nghiên cười khanh khách: “Vì vậy anh là một chàng cảnh sát lương thiện, tôi biết, anh sẽ giúp tôi!”

Lý Thanh Hải lắc đầu, trừng mắt với cô: “Đừng tưởng bở”, nhưng mặt anh vẫn đỏ lựng lên.

Hứa Trác Nghiên bật miệng cười thích thú, cô phát hiện ra chàng cảnh sát này thật sự rất đáng yêu.

31. Chương 33

Chương 33: Tình nồng

Trước máy rút tiền tự động bên dưới chung cư La Hồ, mặt Đỗ Giang như ngậy ra, sao có thể thế này chứ? Trong thẻ của mình tự nhiên lại có thêm sáu nghìn tệ? Chuyện này thật khó tưởng tượng!

Hai tháng trước, mỗi tháng tiền lương của anh đều bị rút đi một nửa, liên tiếp hai tháng trời, tổng cộng là sáu nghìn, khiến anh xót hết cả ruột. Số tiền ấy anh phải trả cho Trình Mộng Vân sửa cái kính chắn gió trên ô tô của cô ta. Thế mà sao bây giờ sáu nghìn tệ ấy lại tự động bay về tài khoản của mình nhỉ?

Đỗ Giang ngơ ngác gọi đến số của Trình Mộng Vân.

“Cuối cùng cũng nhớ ra phải gọi cho tôi à, vứt tôi ở Thế Mập chẳng đoái hoài gì, cũng chẳng quan tâm tới nhân viên mới gì cả, anh làm sếp cái kiểu gì thế hả? Sếp có nghĩa là phải chỉ đạo, nhận xét công việc của cấp dưới, anh trốn tránh tôi làm gì hả?”. Trình Mộng Vân vừa nhắc điện thoại lên đã tuôn một tràng oán thán.

Đỗ Giang nghe thế chẳng còn biết hỏi cái gì nữa, cô ấy nói cũng đúng, thế nên anh quyết định thay đổi chủ ý: “Hôm nay cô đi làm ca nào, để tôi qua thăm cô?”

“Thật không?”. Trình Mộng Vân gần như reo lên: “Người sói, cuối cùng anh cũng nghĩ thông suốt rồi hả? Thế này đi, anh qua đây mời tôi ăn KFC nhé, tôi biết anh nghèo, nên sẽ ăn tạm một bữa với anh vậy!”

Đỗ Giang cúp điện thoại, cảm giác như đang trong mơ, đến bây giờ cho dù Trình Mộng Vân có gọi anh là “người sói” thì anh cũng hiểu được tâm ý của cô, chắc là cô ấy cũng hơi thịnh thích mình.

Cái ý nghĩ này khiến cho Đỗ Giang vô cùng căng thẳng và hồi hộp. Ngơ ngẩn suốt cả nửa ngày, cuối cùng anh mới bắt xe đến trung tâm Thế Mập.

Khuôn mặt trang điểm cầu kỳ, mái tóc uốn lộn nhuộm màu vốn để xóa nay được búi gọn gàng sau gáy, bộ đồng phục màu tím vừa vặn cơ thể, trên cổ còn đeo thẻ nhân viên. Vốn dĩ nghề bán hàng này chính là nghề có nhiều cô gái xinh đẹp, trẻ trung và ăn mặc đẹp đẽ nhất, nay vẻ đẹp long lanh của Trình Mộng Vân càng trở nên nổi bật trong đám đông.

Trong cửa hàng KFC ồn ào, Đỗ Giang chỉ tìm thấy một chỗ ngồi một người ở bên cạnh thùng rác, nhìn thấy Trình Mộng Vân bước vào liền vội vàng vẫy tay.

Trình Mộng Vân cười hớn hở đi về phía anh: “Anh cũng biết chọn chỗ ngồi gọn nhỉ, muốn ở gần tôi cũng không cần phải làm thế đâu. Hơn nữa tôi cũng đâu thể ngồi lên chân anh mà ăn?”. Người ngồi bên cạnh nghe vậy phụt cả cô ca ra ngoài, Đỗ Giang nhíu mày: “Đang đúng giờ ăn mà, người hơi đông. Cô nói năng phải chú ý một chút, đừng ăn nói tùy tiện như vậy có được không hả?”

Trình Mộng Vân nhìn cô gái ngồi cạnh đang vội vàng lau cô ca trên người: “Xí, ai bảo cô ta dễ cười như thế, đâu phải lỗi tại tôi?”. Trình Mộng Vân đảo mắt một vòng, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười. Cô đến bên một cái bàn bốn chỗ, ở đó chỉ có một thằng bé ba, bốn tuổi đang ngồi gặm bánh Hamburger một mình.

Trình Mộng Vân đi đến đó, cúi xuống, mỉm cười nói với thằng bé: “Em trai à, em đi mấy người thế?”, giọng điệu ngọt ngào ấy khiến Đỗ Giang nổi gai ốc.

“Hai người ạ!”. Thằng bé nhìn thấy chị xinh đẹp cũng toét miệng cười: “Mẹ em đi tè rồi!”

“Ồ!”. Trình Mộng Vân bẹo má thằng bé một cái: “Chị không có chỗ ngồi, có thể cho chị ngồi đối diện em không, tí nữa chị sẽ tặng em một cái bánh cuộn nhé!”

Thằng bé mau mắn gật đầu: “Vâng ạ!”

Trình Mộng Vân xoay người, làm một cái mặt xấu với Đỗ Giang: “Đi mua đi, tôi muốn một suất lớn, một cốc cô ca không đá và hai cái bánh cuộn!”

Đỗ Giang thở dài, trong lòng thầm nghĩ, mời cô ăn một bữa mà tôi phải ăn mì liền mất mấy hôm rồi!

Lúc Đỗ Giang xếp hàng dài, mua được đồ mang về bàn, chỉ còn mình Trình Mộng Vân đang ngồi đấy.

Đặt đồ ăn lên bàn, Đỗ Giang bắn khoản hỏi: “Người đâu rồi?”

Trình Mộng Vân cầm cốc cô ca lên, mở nắp ra nhìn, phát hiện đúng là không có đá mới cầm ống hút vào, uống một hơi rồi rồi mới nói: “Bị tôi đuổi đi rồi!”

“Cái gì?”. Không phải Đỗ Giang nghe không rõ, nhưng anh thật không dám tin vào tai mình.

Trình Mộng Vân lấy giấy ướt ra đưa cho Đỗ Giang. “Lau đi!”, sau đó cẩn thận lau sạch các ngón tay của mình một lượt, nhón lấy một miếng thịt gà từ suất ăn rồi thản nhiên gặm.

Đỗ Giang chưa từng thấy cô gái nào ăn KFC như thế. Anh nhớ lần trước đi ăn KFC với Hứa Trác Nghiên, cũng là ăn gà nguyên vị, Hứa Trác Nghiên liền dùng giấy ăn bọc lấy, cắn từng miếng, rất lịch sự, cũng rất đẹp mắt. Còn tướng ăn của Trình Mộng Vân rõ ràng chẳng khác gì đàn ông.

“Làm gì thế? Tôi ngon đến thế à? Tôi ăn thịt gà, anh lại nhìn tôi? Thế thì tôi lỗ to rồi!”, Trình Mộng Vân phản đối.

Đỗ Giang gãi gãi đầu: “Đứa bé ban nãy đâu rồi?”

“Anh không nghĩ là tôi bán nó đi đấy chứ?”. Trình Mộng Vân trừng mắt: “Nói cho anh hay, mẹ nó đã quay lại, chúng tôi nhân tiện nói vài câu, tôi giới thiệu mỹ phẩm Thủy Dạng cho chị ta, nói giờ chị đi mua hàng sẽ được tặng quà nên chị ta đi luôn rồi!”

“Hả?”. Đỗ Giang há hốc mồm, trong suy nghĩ của anh, làm kinh doanh không phải như thế này, tuy nhiên dường như cô ấy đã làm đúng, lúc nào cũng phải có ý thức kinh doanh, đây là điều trong sách vẫn nói, chỉ có điều anh nghĩ thế nào cũng thấy có gì đó không ổn!

“À phải rồi, anh vẫn chưa nói anh đến tìm tôi hôm nay là có chuyện gì đấy?”. Trình Mộng Vân đổi sang món ngô, vẫn là cái tướng ăn xấu xí ấy: “Không phải là nhớ tôi thật đấy chứ?”

Dường như Đỗ Giang đã bắt đầu quen với cách ăn nói sỗ sàng này của Trình Mộng Vân, anh khẽ nói: “Số tiền ấy, tại sao cô lại gửi trả cho tôi?”

“À, ra là vì chuyện này à?”. Trình Mộng Vân dừng dừng nói, tuy nhiên trong lòng vẫn có chút thất vọng: “Anh không biết nói rằng anh nhớ tôi, nhân tiện hỏi chuyện tiền nong hay sao?”

Đỗ Giang cười, nhấp một ngụm nước, nóng quá, muốn nhổ ra nhưng đang ngồi trước mặt Trình Mộng Vân nên anh không dám, đành phải nhắm mắt nuốt vào bụng. Trình Mộng Vân liền đẩy cốc cô ca đến trước mặt anh: “Nóng chứ gì? Uống một ngụm cô ca đi, ngâm trong miệng, đừng nuốt vội, đây là cách giảm nhiệt đấy, lát nữa sẽ đỡ đau rát hơn!”. Đỗ Giang có hơi bất ngờ, cô ấy thật lòng quan tâm đến mình? Anh lắc lắc đầu.

Trình Mộng Vân liền xị mặt ra: “Tôi đâu có bệnh, sức khỏe hoàn toàn bình thường. Chẳng phải lúc mới vào các anh đã kiểm tra rồi hay sao? Anh quên rồi à?”

Đỗ Giang nhìn bộ dạng của cô, ái ngại nói: “Tôi uống rồi cô có còn dám uống không?”

Trình Mộng Vân bật cười: “Xem ra anh cũng còn chút lương tâm, không sao đâu, anh cứ uống đi, tôi phải tiêu diệt cái này!”. Trình Mộng Vân vừa nói vừa cầm hai cái bánh cuộn lên, cắn mỗi cái một miếng.

“Công ty xảy ra chuyện hả?”, Trình Mộng Vân thờ ơ hỏi.

Đỗ Giang gật đầu.

“Tin này đã lan ra rồi, rất nhiều người nói sẽ nghỉ việc, cũng có rất nhiều người đến đây lôi kéo người của chúng ta!”. Trình Mộng Vân nhìn suất ăn trước mặt, đột nhiên chẳng còn muốn ăn nữa. Nhìn vẻ mặt khổ sở của Đỗ Giang, cô không nén được đẩy anh một cái: “Tôi biết công ty có thể không trả lương, vì vậy mới gửi tiền lại cho anh!”

Trong lòng Đỗ Giang cảm thấy ảm áp lạ thường, cô gái này trông có vẻ vô tâm vô tính nhưng lại rất biết quan tâm người khác. Anh lắc đầu: “Phó tổng giám đốc đã vay mượn hai mươi vạn trả lương cho nhân viên, hơn nữa chị ấy đang nghĩ cách, tôi cảm thấy khó khăn này có thể vượt qua, vì vậy số tiền này vẫn phải trả cho cô!”

Trình Mộng Vân đột nhiên đưa chân ra giậm mạnh chân Đỗ Giang dưới gầm bàn. Đỗ Giang đau đến mức hét lên, khiến cho ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía họ.

Trình Mộng Vân tỏ vẻ không vui, chu môi nói: “Anh cần gì phải tính toán rõ ràng với tôi như thế? Anh tưởng rằng lần trước tôi muốn chém anh sáu nghìn tệ thật đấy à? Không phải đâu người sói ạ! Tôi nói cho

anh biết, ban đầu tôi rất tức, vô cùng tức giận. Tôi rất muốn biết gã nào mà dở hơi thế, không đi đường cho tử tế mà lại vừa đi vừa đá sỏi, cũng may là đá trúng vào xe, chứ nếu đá trúng vào mặt tôi thì sao? Anh sẽ nuôi tôi cả đời hay là đưa tôi tới Nhật Bản làm thẩm mỹ?”

Đỗ Giang không nói gì, trong khi Trình Mộng Vân dường như đang rất hứng thú, tiếp tục ca cẩm: “Về sau tôi đòi anh sáu nghìn là để chọc anh chơi, nào ngờ anh thật thà quá, lại còn ngốc nghếch đến độ đưa cả thẻ ngân hàng và chứng minh thư cho tôi. Lúc ấy tôi thấy anh thật đáng yêu. Nhưng về sau tôi lại nghĩ, những kẻ lừa gạt thường có vẻ ngoài hiền lành, thật thà, ngộ nhờ phút trước anh đưa chứng minh thư với thẻ lương cho tôi, phút sau anh lại đi báo mất, vậy chẳng phải tôi vẫn chẳng có gì sao?”

“Sao tôi có thể làm như vậy được chứ?”. Đỗ Giang khe khẽ phản bác, nhưng ngay lập tức bị Trình Mộng Vân chen ngang: “Thật đáng ghét! Tôi còn chưa nói xong mà, vì vậy tôi cầm lấy thẻ của anh, rút tiền hai tháng liền, cuối cùng rút được sáu nghìn thật!”. Trình Mộng Vân không nhịn được cười, cười lăn bò càng, khiến mọi người ai cũng phải nhìn.

“Nói nhỏ thôi, nói nhỏ thôi!”. Đỗ Giang gõ gõ bàn, trong lòng thầm than trời, đi với cô ấy không muốn gây chú ý cũng khó.

“Thôi được rồi!”. Trình Mộng Vân thôi cười: “Hai tháng này với số tiền sáu nghìn tệ đã cho tôi biết, anh cũng có thể coi là một người tốt, vì vậy tôi rất hứng thú với anh, cũng có thể là tôi đã thích anh rồi!”

Lời tỏ tình này thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của Đỗ Giang.

Đỗ Giang có hơi nghi hoặc, anh nhìn quanh quán KFC, chợt nhớ đến có người từng nói bây giờ phần lớn mọi người đều chọn các cửa hàng như KFC, McDonald's cho lần hẹn hò đầu tiên hay lúc đi xem mắt, tỏ tình với ai đó, là bởi vì nó không lịch sự và yên lặng đến mức khiến người ta cảm thấy lo lắng, hồi hộp như trong các quán cà phê, cũng không quá tùy tiện hay tầm thường như các quán ăn vặt bên đường.

Ở những nơi như thế này, vốn dĩ là nơi mà một gia đình hay các cặp tình nhân có thể thoải mái ăn uống, nói chuyện, vừa dễ chịu vừa thân mật, có thể tiếp cận đối phương một cách tự nhiên nhất.

Trong lúc Đỗ Giang đang thất thần, anh lại bị Trình Mộng Vân đá ột cái. Cô đang thấp thỏm nhìn anh “Anh không thích tôi à?”

Trước khi đến đây Đỗ Giang đã cân nhắc vấn đề này rồi, vì vậy anh lắc đầu. Trên mặt Trình Mộng Vân liền hiện ra một nụ cười rạng rỡ, chỉ đó điều câu nói tiếp theo của Đỗ Giang khiến cho cô tức đến mức muốn xù lông nhím lên:

“Nhưng chúng ta không hợp!”

“Không hợp ư? Có chỗ nào không hợp?”, cô ngây người.

Đỗ Giang không nói gì. Anh không muốn nói là vì hoàn cảnh gia đình, xuất thân, mức thu nhập trung bình, bởi vì như vậy khiến cho người ta nghĩ anh cảm thấy tự ti, nhưng ngoài những nguyên nhân ấy, anh chẳng nghĩ được nguyên nhân nào khác, cũng không muốn thêu dệt những lý do vớ vẩn để đánh lừa cô, vì vậy anh chọn cách im lặng.

“Không phải ở nhà anh đã có vợ đính ước từ nhỏ đấy chứ?”. Cô bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn, ánh mắt hoang mang nhìn Đỗ Giang: “Không phải ở nhà anh đã có đứa con trai bảy, tám tuổi rồi đấy chứ?”

Đỗ Giang thật muốn kiểm một cuộn băng dính to bản để dán kín cái miệng Trình Mộng Vân lại. Anh trừng mắt: “Cô nói liên thiên gì thế hả? Xem phim nhiều quá rồi đấy!”

“Ồ, vậy thì tốt, vậy thì tốt!”. Trình Mộng Vân lấy tay vỗ vỗ vào ngực: “Anh nói luôn đi, tim tôi không tốt, mặc dù dọa chết người không phải đền mạng, nhưng anh đừng ác như vậy, đã không để mắt đến tôi lại còn muốn hại chết tôi!”

Đỗ Giang đứng bật dậy: “Cô mà còn nói nữa là tôi đi đấy!”

“Thôi được rồi, thôi được rồi!”. Trình Mộng Vân lại gần, kéo tay Đỗ Giang, khe khẽ tựa vào người anh: “Tôi không nói linh tinh nữa, vậy anh phải nói chuyện tử tế với tôi. Nói cho rõ tại sao không thể chấp nhận tôi, lý do được thành lập, tôi sẽ tha người, nếu không tôi sẽ đeo bám anh cho đến chết!”

“Tôi...”. Đỗ Giang ngẫm nghĩ giây lát rồi quyết định nói rõ: “Mặc dù tôi không phải người theo chủ nghĩa đại trượng phu, cũng không có tham vọng hay hoài bão lớn lao là phải làm nên sự nghiệp hoành tráng như thế nào, nhưng tôi cũng muốn tự xây dựng sự nghiệp cho bản thân, thực hiện ước mơ bằng chính sức lực của mình. Về nữa kia của cuộc đời, tôi cũng không có ước vọng xa vời, chỉ cảm thấy cô ấy hiền lành, có điều kiện na ná như tôi là được rồi. Cô rất tốt, nhưng cô vượt quá sự kì vọng của tôi, vì vậy tôi không dám đón nhận cô!”

Những lời Đỗ Giang nói, Trình Mộng Vân nghe mà chỉ hiểu lơ mơ.

Nhìn vẻ mặt mông lung của Trình Mộng Vân, Đỗ Giang có hơi không đành:

“Cô đã xem “Thời đại hôn nhân mới chưa?”

Trình Mộng Vân gật gật đầu: “Tôi rất thích Hà Kiến Quốc, tôi cảm thấy hai người có điểm gì đó tương đồng, hi hi...”

Đỗ Giang trừng mắt: “Vậy cô có thể làm Cố Tiểu Tây không?”

Trình Mộng Vân khựng người.

Về mặt Đỗ Giang như dụi lại:

“Tôi nhớ có một câu thoại kinh điển như sau, mẹ Tiểu Tây nói: “Cho dù tình yêu có nồng nàn đến đâu cũng không thể chịu được sự vất vả và bào mòn trong thời gian dài!”, còn có cả nhân vật do Mai Đình diễn xuất nữa, cô ấy nói: “Tôi không muốn mình trở thành cây nến đỏ của người khác, hi sinh bản thân vì người khác, cũng không muốn người khác làm cây nến đỏ ỉn, cống hiến ỉn!”, đây là nguyên nhân tôi từ chối cô!”

Đỗ Giang lấy điện thoại ra xem giờ, rồi nhìn Trình Mộng Vân nói: “Cũng gần đến giờ cô phải về rồi đấy!”

Trình Mộng Vân không nói gì, lặng lẽ đi ra khỏi cửa hàng KFC, một mình đi về phía trung tâm Thế Mộng, cô vừa đi vừa nghĩ về những gì Đỗ Giang nói. Đột nhiên cô quay phắt người lại, chạy theo cái bóng đang quay lưng lại với mình, để mặc cho cơ thể mình chạm vào anh, ôm lấy anh để cả hai cùng ngã xuống đất.

Đỗ Giang lồm cồm bò dậy, kéo Trình Mộng Vân lên, kiểm tra phần cánh tay và chân hở ra: “Cô không sao chứ? Không ngã bị thương chứ? Chạy đi đâu thế hả? Cô chỉ cần gọi một tiếng chẳng phải là xong sao?”. Mặc dù nói như oán thán nhưng trong những lời lẽ ấy vẫn phảng phất sự lo lắng và quan tâm.

Trình Mộng Vân mỉm cười, lại gần, ôm lấy đầu anh rồi hôn mạnh một cái lên má anh.

Đỗ Giang như bị điện giật, đứng ngậy ra tại chỗ.

Trình Mộng Vân chu môi: “Người sói, anh là đồ ngốc!”

Đỗ Giang đưa tay lên, ra sức lau lau chỗ cô vừa hôn, Trình Mộng Vân thấy thế bật cười: “Đồ ngốc, nụ hôn không để lại dấu vết đâu, tôi chỉ dùng son dưỡng không có màu! Đồ ngốc!”

Đỗ Giang chẳng buồn đếm xỉa đến cô, quay người đi tiếp ra bến xe buýt. Bởi vì ban nãy mời cô ăn cơm nên tháng này anh lại bị bội chi, vì vậy anh quyết định đi xe buýt về nhà. Còn Trình Mộng Vân cứ chậm rãi đi theo anh, vừa đi vừa nói, không biết là nói ỉn nghe hay nói cho những người qua đường nghe nữa.

“Người sói, anh thật ngốc! Gia đình tôi có điều kiện, gia đình tôi có tiền, đây là chuyện của gia đình tôi, đâu phải tôi giàu có đâu. Tôi cũng là kẻ nghèo kiết xác, ăn bữa nay lo bữa mai đây. Nếu anh sợ người khác nói anh ăn bám đàn bà, vậy thì gia đình tôi sẽ đi làm một tờ giấy công chứng, mọi tài sản của gia đình tôi sau này đều thuộc về em trai tôi, tôi không cần một xu nào hết. Nếu như anh còn không tin nữa, chúng ta có thể làm công chứng tài sản trước kết hôn. Hơn nữa mẹ tôi nổi tiếng là “Chỉ có nhận mà không có cho”, bà ấy nhất định không cho anh một xu đâu. Hơn nữa, bố tôi trọng nam khinh nữ, năm ba mươi tuổi mới có em trai tôi, anh cứ yên tâm, cho dù anh có muốn xin tiền của họ cũng đừng hòng được một xu!”

Cô vừa nói vừa cúi đầu đếm những viên gạch dưới đường. Cô hi vọng bản thân có thể thuyết phục được anh trong phạm vi mười mét. Tuy nhiên cô đã nói hết mà lại bất thành linh va phải một bức tường.

Tường người, bởi vì Đỗ Giang đi trước mặt cô đã đột ngột dừng lại.

Thế là, người thì xoa đầu, còn người thì xoa vai.

Khi ánh mắt chạm vào nhau, đầu tiên là cái nhìn thù địch, nhưng ngay lập tức là tiếng cười vui vẻ vang lên. Nhìn thấy ánh mắt mặc nhận của anh, Trình Mộng Vân cũng mỉm cười, tiến lên trước, lưu lại trên mặt anh một nụ hôn. Còn Đỗ Giang, cuối cùng thì lần đầu tiên anh cũng dám giang rộng cánh tay ôm lấy một cô gái.

32. Chương 34

Chương 34: Phán quyết cuối cùng

Vụ án của Liêu Vĩnh Hồng sẽ được xử trong ngày hôm nay.

Hôm nay, Hứa Trác Nghiên dậy thật sớm, mặc bộ đồng phục bán hàng bình thường của Thủy Dạng: áo sơ mi trắng, áo vét màu tím khoác ngoài. Cô buộc á tóc rồi trang điểm thật nhẹ nhàng. Cô cầm cái túi xách ở trên ghế lên, đi ra ngoài phòng khách, phát hiện Trần Hiểu Đình đã chuẩn bị xong xuôi. Giống như một chồi non đang âm thầm sinh trưởng, trở thành một thân cây cao lớn và xum xuê lá xanh, Trần Hiểu Đình bây giờ đã trở nên xinh đẹp hơn nhiều.

Hai người đi xuống lầu, nhìn thấy một chiếc Hummer đang đỗ ở bên đường. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hứa Trác Nghiên, một anh béo bước từ trong xe ra, tay xách túi đồ ăn sáng, đến trước mặt Trần Hiểu Đình và nói: “Đề anh đưa bọn em đi!”

Trần Hiểu Đình thẹn thùng đưa mắt nhìn Hứa Trác Nghiên, rồi quay sang trừng mắt với anh ta: “Ai bảo anh đến đây hả?”

Anh ta chính là anh chàng Trình Kiến Công đã gặp trong chương trình “Cuộc hẹn tám phút”. Anh ta cười: “Chẳng phải tối qua em nói em sợ, em chưa bao giờ đến tòa án, cũng chưa bao giờ xem xử án sao?”

Hứa Trác Nghiên dường như đã hiểu ra, hóa ra cuộc sống của mọi người gần đây đã không còn dừng lại ở vị trí ban đầu, ai cũng đều tiến về phía trước, cũng đều có những viên cảnh tươi đẹp của riêng mình. Cô thật lòng vui mừng thay cho Trần Hiểu Đình, đúng vậy, người tốt sẽ được báo đáp, quả đúng là như vậy!

Trình Kiến Công đưa họ đến tận cổng tòa án.

Vụ án này không được xét xử công khai, vì vậy Hứa Trác Nghiên và Trần Hiểu Đình đều phải ngồi ngoài hành lang chờ đợi, chẳng mấy chốc Trình Kiến Công cũng vào, ngồi xuống bên cạnh Trần Hiểu Đình, nắm chặt lấy tay cô.

Khoảng bốn mươi phút sau, cánh cửa trong đó mở ra, Lý Thanh Hải trong bộ cảnh phục từ trong bước ra, gật đầu với Hứa Trác Nghiên. Cô quay sang cười với Trần Hiểu Đình rồi cầm túi công văn bước vào bên trong.

Cũng giống như Trần Hiểu Đình, đây là lần đầu tiên Hứa Trác Nghiên bước vào tòa án, mặc dù ngồi ở ghế nhân chứng, nhưng cô vẫn thấy rất căng thẳng. Cô nhìn Liêu Vĩnh Hồng, tinh thần của chị ấy vẫn khá ổn. Hứa Trác Nghiên nhìn Liêu Vĩnh Hồng bằng ánh mắt trấn an. Đúng lúc ấy, thẩm phán bắt đầu hỏi.

“Họ tên, nghề nghiệp, có quan hệ gì với bị cáo?”. Thẩm phán là một phụ nữ trung niên, mặt mày vô cảm, có thể đây chính là “Thiết diện vô tư” mà mọi người thường nói.

“Hứa Trác Nghiên, phó tổng giám đốc công ty mỹ phẩm Thủy Dạng. Liêu Vĩnh Hồng là tổng giám đốc của công ty, chúng tôi có quan hệ đồng nghiệp!”. Hứa Trác Nghiên hít một hơi thật sâu, rồi bổ sung thêm: “Cũng là bạn bè!”

“Ồ...”. Những người nghe xét xử đều là những nhân viên phụ trách vụ án này, nghe thấy vậy liền ồ lên.

“Trật tự!”. Thẩm phán lên tiếng: “Luật sư của bị cáo và bên khởi tố có nghi ngờ gì về thân thế của người làm chứng không?”

Luật sư biện hộ: “Không ạ!”

“Tốt!”. Thẩm phán tuyên bố: “Đôi bên bắt đầu tiến hành thẩm vấn nhân chứng!”

Bên cảnh sát hỏi trước: “Hứa Trác Nghiên, trong khoảng thời gian từ năm 1996 đến 1999, Liêu Vĩnh Hồng đã tổ chức môi giới phụ nữ bán dâm, cô biết chuyện này chứ?”

Hứa Trác Nghiên: “Tôi biết!”

Cảnh sát: “Sao cô biết được chuyện này?”

Hứa Trác Nghiên: “Có một lần tôi gặp rắc rối về tình cảm, chị ấy khuyên tôi đã kể cho tôi nghe một câu chuyện. Mặc dù chị ấy không nói rõ nhưng tôi biết chị ấy chính là nhân vật chính trong câu chuyện kể về một người phụ nữ có số phận éo le, từng bị cuốn vào tội lỗi nhưng sau đó đã phấn chấn trở lại, nỗ lực phấn đấu vươn lên!”

Cảnh sát: “Nói cách khác, cô không hề biết những tình tiết cụ thể về tội lỗi mà bị cáo từng làm trước đây? Chỉ là thấp thoáng cảm nhận được thông qua câu chuyện của bị cáo đã kể?”

Hứa Trác Nghiên: “Vâng!”

Cảnh sát: “Cô vào làm ở công ty của Liêu Vĩnh Hồng từ khi nào?”

Hứa Trác Nghiên: “Ngày 5 tháng 1 năm nay!”

Cảnh sát: “Trước đó có quen biết nhau không, sau này có phải cô đã phát hiện ra hành vi phạm pháp của Liêu Vĩnh Hồng?”

Hứa Trác Nghiên: “Lần đầu tiên gặp mặt là vào ngày 1 tháng 10 năm ngoái, trong một buổi quyên góp từ thiện cho các trẻ em nghèo thất học Thanh Hải được tổ chức ở Bắc Kinh, về sau chúng tôi nói chuyện khá hợp, cuối cùng tôi đã nhận lời mời về làm việc cho công ty của chị ấy. Sau khi đến làm việc, theo tôi hiểu thì chị ấy là người có trách nhiệm trong công việc, một lãnh đạo tốt đối với nhân viên, không hề có hành vi phạm pháp nào!”

Cảnh sát: “Tối ngày 3 tháng 8 năm nay, cô ở đâu? Có phải đã đến quán bar XX ở Nam Sơn không?”

Hứa Trác Nghiên: “Tối 3 tháng 8, tôi và Liêu Vĩnh Hồng sau khi hết giờ làm việc đã đến quán bar XX ở Nam Sơn. Lúc ấy tâm trạng của tôi không được tốt, vì vậy chị ấy đến đó với tôi để giải sầu. Chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện, cũng uống rất nhiều rượu, cả hai đều ngà ngà say. Về sau chồng cũ đến tìm tôi và dẫn tôi về!”

Cảnh sát: “Chồng cũ ư? Cô kết hôn khi nào? Tại sao lại ly hôn?”

Hứa Trác Nghiên ngây người, rõ ràng cô không chuẩn bị gì về vấn đề này. Cô nhìn Lý Thanh Hải, anh ta mặt mày vô cảm, Hứa Trác Nghiên lại ngoảnh đầu sang nhìn luật sư biện hộ.

Luật sư biện hộ cũng là một phụ nữ đứng tuổi, thấy vậy liền đứng bật dậy: “Thưa thẩm phán, các vị bồi thẩm đoàn, câu hỏi này không liên quan gì đến vụ án này cả, người làm chứng có quyền không trả lời!”

Bên cảnh sát lập tức phản đối: “Phản đối! Vấn đề này có liên quan trực tiếp đến độ tin cậy của người làm chứng, cũng có liên quan đến hành vi của bị cáo tối ngày 3 tháng 8!”

Thẩm phán gật đầu: “Nhân chứng mau trả lời câu hỏi!”

Hứa Trác Nghiên ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Tôi kết hôn ngày 3 tháng 5, đến ngày 22 tháng 8 thì ly hôn!”

Cảnh sát: “Tại sao cô ly hôn? Chồng của cô, à không, chồng cũ của cô là tổng giám đốc một hệ thống cửa hàng thuốc lớn ở Thâm Quyển này. Cái gì đã khiến cho cô kết thúc cuộc hôn nhân này chỉ trong có hơn ba tháng?”

Hứa Trác Nghiên không đáp, bởi vì cô không biết trả lời ra sao cả. Cô biết nếu như nói ra tất cả sẽ chỉ khiến người ta nghĩ rằng đây là một cuộc hôn nhân có mục đích, mà người môi giới chính là Liêu Vĩnh Hồng.

Bên cảnh sát đưa cho thư kí một xấp tài liệu ở trên bàn, thư kí lại trình nó lên cho thẩm phán.

Thẩm phán xem xong nói với Hứa Trác Nghiên: “Tháng 2 năm nay, có một khoản tiền là hai trăm vạn được chuyển vào tài khoản của công ty Thủy Dạng, là chi phiếu của công ty Hải Vương, cô giải thích chuyện này như thế nào?”

Hứa Trác Nghiên đã hiểu ra, hóa ra bọn họ nhận định là Liêu Vĩnh Hồng đã dùng Thủy Dạng làm bình phong để tiếp tục hành vi môi giới buôn bán thân xác.

Cô không căng thẳng nữa, ngược lại rất thư thái, không trả lời câu hỏi của thẩm phán mà quay sang nói với bên cảnh sát:

“Thưa các anh cảnh sát, các anh cũng là đàn ông!”. Hứa Trác Nghiên mỉm cười, đi ra khỏi ghế nhân chứng, đến trước mặt họ, xoay một vòng rồi sau đó trở lại ghế người làm chứng: “Các anh nói xem, tôi có đáng giá đến hai trăm vạn tệ không?”

Bên cảnh sát lập tức cứng họng, ngay cả cô thư kí cũng cúi gầm mặt xuống máy tính để cười thầm.

Hứa Trác Nghiên nói tiếp: “Các anh hỏi đi hỏi lại chẳng phải muốn nói rằng cuộc hôn nhân của tôi với Lâm Khởi Phàm là một cuộc mua bán, mà ngư ông đắc lợi ở đây chính là Liêu Vĩnh Hồng chứ gì?”

Viên cảnh sát trừng mắt: “Tôi không nói như vậy!”

Hứa Trác Nghiên: “Vâng, anh không nói ra từng chữ, nhưng ý của anh như thế nào mọi người đều hiểu hết. Tôi có thể nói cho anh biết, tôi và Lâm Khởi Phàm kết hôn là bởi vì tôi muốn kết hôn, tôi muốn có một mái nhà ở Thâm Quyển này, còn anh ta lại thích tôi, chỉ đơn giản vậy thôi. Chúng tôi ly hôn là bởi vì khoảng cách trong tính cách, chúng tôi không thể nào hợp nhau. Anh ta hay mang tôi ra so sánh với vợ cũ đã mất của anh ta, tôi cũng hay mang anh ta ra để so sánh với người tình trong mộng của mình. Mà chúng tôi đều là những người có tính cách mạnh mẽ, chẳng ai chịu thay đổi vì ai, vì vậy chúng tôi đã ly hôn!”

“Chẳng có sự mua bán dơ bẩn như các anh vẫn nghĩ. Nếu thật là như vậy, tôi đã không ly hôn. Giá trị của Hải Vương, tài sản của Lâm Khởi Phàm ra sao các anh đều hiểu rất rõ, tôi sẽ không ly hôn mà không được một xu nào!”

“Còn về số tiền hai trăm vạn ấy, chẳng phải các anh đã kiểm tra tài khoản rồi hay sao? Lúc ấy công ty chúng tôi mới thành lập, nhất thời không xoay được vốn nên đã phải vay tiền của Lâm Khởi Phàm. Nếu các anh kiểm tra kĩ một chút sẽ thấy chỉ mấy tháng sau, chúng tôi đã gửi trả lại anh ta số tiền ấy rồi. Xin hỏi, đây có coi là một vụ mua bán không?”

Bên cảnh sát không biết nói gì. Lý Thanh Hải liền nói: “Nhân chứng cần phải bình tĩnh lại, chúng tôi chỉ thẩm vấn theo trình tự, căn cứ vào những chứng cứ mà chúng tôi thu được!”

Hứa Trác Nghiên nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Xin hỏi các anh cảnh sát đáng kính của chúng ta, các anh đã hỏi hết chưa ạ?”

Lý Thanh Hải gật đầu.

Hứa Trác Nghiên giơ tập tài liệu trong tay lên: “Tôi cũng có vật chứng cần trình lên đây ạ!”

Thẩm phán ra ý bảo cảnh sát chuyển tập tài liệu của Hứa Trác Nghiên lên.

Sau khi xem xong, thẩm phán liền đưa cho hai bên luật sư và cảnh sát cùng xem.

Hứa Trác Nghiên nói: “Tài liệu trong tay các vị là những bằng chứng về số tiền quyên góp của Liêu Vĩnh Hồng đã đóng góp cho các công trình từ thiện, hỗ trợ cho các trẻ em nghèo thất học của Thanh Hải trong suốt năm năm qua, ngoài ra còn có những bức thư và bằng kết quả học tập mà các em học sinh được chị ấy hỗ trợ gửi đến.”

“Chị ấy từng là một người đi sai đường, nhưng chị ấy cũng là một phụ nữ đáng kính. Bức ảnh về một cậu bé sáu tuổi đang nằm bất động trên giường mà các vị vừa xem chính là con trai của chị ấy. Thành bé bị liệt não. Có nghĩa là sao ạ? Cơ thể đứa bé sẽ phát triển như một đứa trẻ bình thường, nhưng trí tuệ của nó mãi mãi không bao giờ phát triển, mãi mãi chỉ biết mở miệng gọi chị ấy một tiếng mẹ. Chính vì một đứa trẻ như vậy, chị ấy bị chồng ruồng bỏ, không thể không đi theo cái nghề bán thịt trong mắt các vị. Bởi vì chị ấy cần một số tiền lớn, để theo đuổi ước vọng không thể thành hiện thực của mình, là hồi phục cho đứa con trai tội nghiệp”.

Hứa Trác Nghiên nghẹn ngào, không chỉ có cô, Liêu Vĩnh Hồng lúc trước còn giữ được vẻ bình tĩnh nay cũng không kiềm chế được cảm xúc, bật khóc ngay trên ghế bị cáo.

Hứa Trác Nghiên dừng lại một chút, lấy lại tinh thần rồi nói: “Chúng ta thử nghĩ mà xem, nếu như chị ấy vứt bỏ đứa bé lại bệnh viện, để mặc nó cho phúc lợi xã hội lo, có phải chị ấy có thể tìm được một cuộc sống càng tốt đẹp hơn không? Nhưng chị ấy không làm như vậy, chị ấy đã tự mình gánh vác. Chính là bởi vì chị ấy biết nỗi khó nhọc của một người mẹ, vì vậy mới dành toàn bộ số tiền kiếm được vào việc chữa trị cho con trai và quyên góp cho các hoạt động công ích của xã hội. Như vậy còn chưa đủ hay sao? Xử chị ấy mười năm, hai mươi năm liệu có thể bù đắp được cái gì? Nhưng nếu để chị ấy tại ngoại, chị ấy có thể dùng tiền tài mình kiếm được để chuộc tội, như thế còn không đủ sao?”

Sau khi đưa mắt nhìn khắp phiên tòa, Hứa Trác Nghiên nói nốt: “Thực ra tôi muốn nói, chuyện mua bán thân xác là tội ác, nhưng tại sao nó vẫn có thị trường? Cái gọi là mua bán chính là chuyện của hai bên, tại sao khách làng chơi chỉ cần trả tiền phạt là không sao, còn người phụ nữ lại bị phạt hình sự, bị đưa đến trại cải tạo, bị người đời phỉ nhổ?”

Đúng thế, chẳng ai có thể trả lời câu hỏi mà cô đặt ra.

Nhưng cô có thể nhận ra ánh mắt dần dịu xuống của thẩm phán, trong ánh mắt ấy còn có một chút lay động, thậm chí thẩm phán còn khẽ gật đầu với cô.

Trả lời thêm vài câu hỏi của luật sư bào chữa nữa, thế là Hứa Trác Nghiên hoàn thành nhiệm vụ và bước ra khỏi phiên tòa.

Tiếp theo đó là Trần Hiểu Dĩnh được mời vào để trả lời. Trần Hiểu Dĩnh cũng có chuẩn bị từ trước. Cô đã đệ trình lên tòa lá thư chung của hơn một trăm nhân viên, chứng minh công ty Thủy Dạng là tâm huyết của tất cả mọi người chứ không phải chỉ là một cái vỏ bọc che đậy hành vi bóc lột nhân phẩm, Thủy Dạng có quan hệ làm ăn với hơn ba mươi khu thương mại, mấy chục cửa hàng thuốc... tất cả những thứ này có thể chứng minh Thủy Dạng là một công ty làm ăn chân chính, là một công ty đang trên đà phát triển.

Hứa Trác Nghiên không biết những tài liệu mà mình và Trần Hiểu Dĩnh đã chuẩn bị có thể giúp đỡ Liêu Vĩnh Hồng hay không, cô chỉ thấy buồn, lúc cô và Trần Hiểu Dĩnh đến nhà Liêu Vĩnh Hồng để tìm kiếm chứng cứ, nhìn thấy đứa trẻ bất động trên giường, chỉ biết trông chờ vào sự chăm sóc của người giúp việc trong nhà mà trái tim cô như thắt lại, khó mà hít thở được.

Hai tiếng sau, mọi thứ đã kết thúc, nhưng thẩm phán không phán xử ngay tại tòa.

Cũng may, như thế là vẫn còn có hi vọng.

Bên khởi tố và bên biện hộ cùng bước ra.

Luật sư biện hộ là một phụ nữ hiền hòa, chị vỗ vỗ vai Hứa Trác Nghiên: “Giỏi lắm, biểu hiện hôm nay của em rất thú vị, chị thấy một luật sư biện hộ như chị cũng chẳng còn đất dụng võ nữa!”

Hứa Trác Nghiên có hơi bất ngờ: “Thật không ạ? Chị Bành, em còn tưởng mình quá kích động, cứ thấp thỏm mãi, sợ làm hỏng hết việc!”

Luật sư Bành cười: “Em làm tốt lắm, ban nãy ở trong đó chị còn nghĩ, nên cổ vũ em tham gia vào cuộc khảo sát tư cách luật sư, sau đó nhận em làm đồ đệ đấy!”

“Thật không ạ?”. Hứa Trác Nghiên bật cười: “Em thì không được rồi, em nóng tính lắm!”

Luật sư Bành gật đầu: “Cố gắng chờ đợi kết quả nhé!”

Trần Hiểu Dĩnh liền lại gần nói: “Luật sư Bành, để bọn em tiễn chị về văn phòng!”

“Ok!”. Luật sư Bành cùng với Trần Hiểu Dĩnh và Trình Kiến Công chào từ biệt Hứa Trác Nghiên rồi về trước.

Đúng lúc ấy, Lý Thanh Hải đến gần, nhìn Hứa Trác Nghiên: “Thật không ngờ cô lại ghé góm đến như vậy!”

Hứa Trác Nghiên ngoảnh đầu lại, vẻ mặt không vui: “Tôi chẳng muốn nói chuyện với anh nữa, đồ lừa đảo!”, nói rồi cô xách túi đi thẳng.

Lý Thanh Hải hơi ngẩn người, trong ánh mắt có hơi áy náy và bất lực. Viên cảnh sát đứng cạnh liền nói: “Còn gây ra đó làm gì? Không mau đuổi theo đi?”

“Ồ!”, Lý Thanh Hải ném tài liệu trong tay cho đồng nghiệp rồi hấp tấp đuổi theo.

Ở bên ngoài tòa án, anh đứng chắn ngay trước mặt Hứa Trác Nghiên.

“Cô đi đâu? Để tôi tiễn cô!”

Hứa Trác Nghiên chỉ tay vào chiếc xe cảnh sát: “Bảo tôi ngồi xe cảnh sát ấy hả?”

“Xe cảnh sát thì làm sao?”, Lý Thanh Hải bắn khoả.

“Vốn đã nghĩ mình giống phạm nhân rồi, còn bảo tôi ngồi xe cảnh sát, có phải anh chỉ thiếu điều bập cồng số tám vào tay tôi không hả?”. Hứa Trác Nghiên mặc dù miệng nói vậy nhưng chân vẫn không hề có ý bỏ đi.

Lý Thanh Hải cười: “Thôi được rồi, lên xe đi. Đâu phải chỉ có kẻ xấu mới phải ngồi trên xe cảnh sát, còn có cảnh sát nữa cơ mà!”

“Trời, thế tôi là cái gì?”. Hứa Trác Nghiên mặc dù nói vậy nhưng vẫn lên xe của Lý Thanh Hải.

“Còn có người nhà của cảnh sát!”. Lý Thanh Hải nói rất nhỏ, nói xong bỗng thấy mặt nóng bừng.

Hứa Trác Nghiên trừng mắt với anh: “Tôi có thể nghĩ rằng những lời anh vừa nói là trêu ghẹo con nhà lành, là hành vi quấy rối không hả?”

Lý Thanh Hải ngây người: “Tôi cứ cảm thấy cô nên cân nhắc đến lời đề nghị của luật sư Bành, cô đúng là rất thích hợp làm luật sư!”, nói rồi anh chăm chú nhìn Hứa Trác Nghiên, trịnh trọng gật đầu.

“Cái gì? Đồ đáng ghét!”. Hứa Trác Nghiên bật cười: “Đi thôi!”

33. Chương 35 - 36 End

Chương 35: Mọi người cùng vui

Vụ án của Liêu Vĩnh Hồng cuối cùng đã được xử nhẹ. Ngoài vụ mua bán tình một đêm tối đó cùng với sự trình báo của cô gái bị mắc AIDS trước đây ra, không còn bằng chứng gì thuyết phục chứng minh cô từng tham gia, tổ chức, ép buộc, môi giới phụ nữ bán dâm. Vì vậy cuối cùng Liêu Vĩnh Hồng bị tuyên án phạt tù hai năm, hoãn hình phạt hai năm, đồng thời phạt tiền.

Luật sư Bành nói, đây là kết quả tốt nhất rồi.

Liêu Vĩnh Hồng nói, cho dù có bị xử nặng hơn, cô cũng không oán trách ai cả, bởi vì đúng là cô cần bị trừng phạt.

Liêu Vĩnh Hồng đã ra đi, dẫn theo con trai đến Mỹ, ở đó có điều kiện và các thiết bị tốt hơn để giúp con trai cô chữa trị.

Hứa Trác Nghiên cảm thấy rất kì lạ, trước khi Liêu Vĩnh Hồng đi, hai người có gặp mặt. Hứa Trác Nghiên thẳng thắn nói: “Chị Liêu, chị vẫn còn rất trẻ, tại sao phải dốc toàn bộ sức lực và thời gian vào đứa bé mà toàn thể giới y học gần như đã công nhận rằng chẳng còn chút hi vọng nào? Nếu như chị muốn, chị có thể kết hôn, có thể sinh đứa khác mà!”

Liêu Vĩnh Hồng mỉm cười: “Đứa bé này vốn dĩ có thể khỏe mạnh, nhưng bởi vì chị từng làm quá nhiều chuyện sai trái, vì vậy mọi sự trừng phạt mới đổ lên đầu nó. Chị có trách nhiệm chăm sóc nó, trả mọi giá để nó được hồi phục. Đây là số kiếp của chị, cho dù có phải khổ sở hơn nữa, chỉ có làm vậy chị mới giảm bớt được tội lỗi của mình!”

Liêu Vĩnh Hồng giao lại công ty cho Hứa Trác Nghiên, chỉ có một điều kiện duy nhất, đó là mỗi năm công ty phải bỏ ra một phần lợi nhuận để làm từ thiện, ngoài khoản quyền góp cho các em nhỏ thất học ở khu vực nghèo khó ra còn tăng thêm một chương trình nữa là giúp đỡ cho các bệnh nhân AIDS.

Thâm Quyển về đêm, vẫn phồn hoa như ban ngày, tuy nhiên cũng có những điểm khác biệt rất rõ ràng.

Hứa Trác Nghiên và Lý Thanh Hải đi dạo trên bãi biển. Hứa Trác Nghiên ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao, bỗng cảm thấy u uất, cô nói như tự lẩm bẩm: “Tình yêu rốt cuộc là cái gì nhỉ? Ai có thể định nghĩa cho tình yêu?”

Lý Thanh Hải khe khẽ hát một câu trong một bài hát cũ: “Tình yêu giống cái gì? Tình yêu giống như buổi sáng chủ nhật...”

Hứa Trác Nghiên mỉm cười:

“Hình như có một bài thơ cổ có câu: “Hỏi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyện sống chết?”

Lý Thanh Hải nhìn cô, ngẫm nghĩ: “Theo anh thì tình yêu giống như một loại rượu được ủ. Chẳng phải có người từng nói “những người chưa từng uống sẽ không biết cái dịu của rượu, những người chưa từng say sẽ không biết cái gắt của nó” đó sao. Có những loại rượu bên ngoài đẹp đẽ, rất hấp dẫn, uống vào thấy thơm ngọt, nhưng uống xong sẽ quên rất nhanh. Nhưng cũng có những loại rượu bề ngoài mộc mạc, uống ngậm đầu tiên chẳng thấy gì, nhưng càng thưởng thức càng thích thú, cho dù bao nhiêu năm sau cũng không quên được cái dư vị ấy”.

“Ví dụ này rất hay!”. Hứa Trác Nghiên ngẫm nghĩ những điều Lý Thanh Hải nói: “Rượu lúc cho vào trong bình, trong suốt và long lanh, rất hấp dẫn, tuy nhiên uống vào mới thấy tồi tệ. Chẳng lẽ ý của anh là trước khi có được thì tình yêu là đẹp đẽ, có được rồi mới biết nó tồi tệ? Hơn nữa rượu uống một chút có thể cường tráng thân thể, nhưng uống nhiều lại hại gan thận, thực sự không tốt chút nào!”

Lý Thanh Hải kéo Hứa Trác Nghiên ngồi sóng vai trên một tảng đá to, lắng nghe tiếng sóng vỗ, ngẩng đầu nhìn không gian bao la trước mặt, cảm giác rất thư thái.

“Nghĩ đi nghĩ lại, em cảm thấy coi tình yêu như những áng mây trên trời là thích hợp nhất”, Hứa Trác Nghiên ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời.

“Tại sao?”, Lý Thanh Hải cũng ngẩng đầu nhìn theo hướng nhìn của cô.

“Bởi vì những đám mây trên trời luôn bồng bềnh bất định, mới đó thôi còn tô điểm cho bầu trời thêm rạng rỡ, chẳng mấy chốc đã mây mù kín đặc bầu trời, mang theo mưa bão đến. Hơn nữa những đám mây trên trời lúc nào cũng rất nhiều, nhưng đám mây thuộc về mình thì chỉ có một”.

“Hả?”, Lý Thanh Hải nhún mày.

“Sao thế? Anh không tán đồng quan điểm của em à?”, Hứa Trác Nghiên trừng mắt.

“Anh đang nghĩ, em là một đám mây trắng hay là một đám mây đen chuẩn bị đem mưa đến làm ướt hết người anh?”. Khuôn mặt của Lý Thanh Hải càng trở nên khô ngô trong màn đêm mờ ảo. Lúc này vẻ mặt anh rất trịnh trọng, dường như đây là một vấn đề hết sức trọng đại.

Hứa Trác Nghiên hít một hơi thật sâu: “Em thấy anh cứ coi em như một đám mây đen thì tốt hơn. Em đúng là đàn gảy tai trâu rồi, một buổi tối lãng mạn, một chàng cảnh sát chẳng lãng mạn chút nào!”

Cô chống tay vào cằm, vẻ chán nản.

Lý Thanh Hải ghé vào tai cô thì thầm: “Cho dù em là vầng mây trắng đáng yêu hay đám mây đen đáng sợ, anh đều sẽ trở thành bầu trời ôm trọn lấy em, mãi mãi chiều chuộng, yêu thương em!”

Hứa Trác Nghiên ngoảnh mặt lại, chăm chú nhìn anh, ánh mắt long lanh, nhẹ nhàng hôn lên má anh rồi gục đầu vào vai anh: “Chúng ta đếm sao đi!”

“Hả? Đếm sao á?”. Lý Thanh Hải thốt lên: “Em bệnh à? Đếm đến rụng hết răng cũng chẳng đếm hết được!”

“Hứ!”. Hứa Trác Nghiên xì mặt, thở dài: “Nhìn đi, em biết ngay sự lãng mạn của anh không quá nổi ba phút mà! Ban nãy còn nói ôm trọn lấy em, chiều chuộng em, giờ anh làm em tức chết rồi!”

Hứa Trác Nghiên đứng phắt dậy, phủi bụi trên quần rồi chạy về phía biển.

Lý Thanh Hải ngây người trong tích tắc rồi lập tức đuổi theo, ôm chặt lấy cô, quay cô trên không mấy vòng liền: “Đám chơi trò đuổi bắt với cảnh sát à, không dễ chơi đâu, đổi trò khác đi!”

Hứa Trác Nghiên trừng mắt, còn anh thì toét miệng cười, khẽ cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại và ấm áp của cô.

Tại Từ Viên của khu đô thị Á Bắc ở Bắc Kinh, đây là tổ ấm của Phan Hạo Nho và Hứa Trác Nghiên. Phan Hạo Nho đang tưới nước cây cảnh phát lộc ở trong bình, đột nhiên nghe thấy điện thoại đổ chuông, cô con gái liền gọi: “Mẹ ơi, có điện thoại!”

Ngay sau đó là tiếng vợ anh nghe điện thoại, giọng nói có vẻ rất phấn khởi: “Thật không? Tốt quá rồi! Bọn chị nhất định sẽ đi, cứ yên tâm!”

Không biết cô lại tự ý quyết định cuộc hẹn gì ỉn rồi. Phan Hạo Nho đặt bình phun nước xuống bàn công, đi vào trong phòng khách, ôm con gái ngồi xuống ghế sofa, nhìn thấy khuôn mặt hân hoan của vợ liền hỏi: “Vợ à, có chuyện gì mà vui thế?”

Thế là Hứa Trác Nghiên liền kể về một tràng dài.

Thực ra điều quan trọng chỉ có một câu, đó là em họ Hứa Trác Nghiên chuẩn bị lấy chồng, ở Thâm Quyển, mời bọn họ đến tham dự hôn lễ.

Thấy Hứa Trác Nghiên mặt mày hớn hở, Phan Hạo Nho cũng không nén được cười: “Nhìn bộ dạng hớn hở của em kìa, còn vui hơn cả lúc hai đứa mình cưới nhau nữa!”

“Đương nhiên rồi! Người ta lúc ấy còn phải tỏ vẻ bên lên cho nó giống gái ngoan chứ!”. Hứa Trác Nghiên vui vẻ ngồi xấp lại gần Phan Hạo Nho: “Thật muốn được kết hôn lần nữa quá!”

“E hèm...”. Phan Hạo Nho đưa tay ra ôm quàng lấy vợ: “Em nói gì thế hả?”

“Hi hi, với anh chứ có phải đối chú rể đâu!”, Hứa Trác Nghiên tựa đầu vào lòng Phan Hạo Nho. Nhưng con nhóc đang thu mình trong lòng bố thấy thế liền phản đối luôn, nó đưa tay ra đẩy Hứa Trác Nghiên: “Mẹ à, mẹ đối chú rể luôn đi, như thế sẽ chẳng còn ai tranh bố với con nữa!”

“Được thôi!”. Hứa Trác Nghiên đưa tay bẹo cái mũi núng nính của nó: “Chỉ cần bố của con đồng ý là được, mẹ không có ý kiến!”. Nói rồi cô nhẹ nhàng đứng dậy, đứng dựa lưng vào thành tủ nhìn hai bố con. Con bé dựa vào lòng Phan Hạo Nho, ra sức làm nũng: “Bố ơi, bố ẹ đi lấy chồng đi mà, ẹ tìm chú rể khác đi! Được không bố?”

Con bé ồn đến mức Phan Hạo Nho nhức hết cả đầu, anh trừng mắt nhìn Hứa Trác Nghiên: “Em chỉ giỏi hành hạ anh thôi!”

“Ha ha...”, Hứa Trác Nghiên cười lăn lộn.

Cả nhà lúc nào cũng đầm ấm và vui vẻ như vậy đấy.

Chương 36: Hồi kết

Hứa Trác Nghiên có nằm mơ cũng không ngờ, mình lại có một buổi hôn lễ đẹp đến như vậy.

Đây là món quà cưới mà chị họ và Phan Hạo Nho đã tặng cho cô.

Ở Tam Á, trên một chiếc du thuyền sang trọng trên Hải Nam, các nhân viên mặc trang phục thủy thủ đứng xếp hàng ở hai bên, Hứa Trác Nghiên và Lý Thanh Hải chậm rãi bước lên boong tàu trong tiếng nhạc dịu dàng. Phía sau họ là Trình Mộng Vân và Đỗ Giang, Trần Hiểu Đình và Trình Kiến Công. Đây là một lễ cưới tập thể khiến cho họ cả đời cũng không thể quên được.

Những chùm bóng bay khổng lồ, một tấm thảm đỏ kéo dài từ đầu đến cuối boong tàu, khắp thành tàu được trang trí những dải lụa màu trắng xen lẫn hồng phấn biến nơi đây thành một thế giới thần tiên. Gió biển lồng lộng, bầu trời trong xanh, càng khiến cho lễ cưới trở nên lãng mạn và thiêng liêng.

Khoảnh khắc các cặp đôi bước lên boong tàu, những lời chúc phúc chân thành từ những người bạn và người thân như vậy họ, ngay cả con thuyền cũng hụ còi chúc mừng cho hạnh phúc của họ.

Tiếng pháo nổ râm ran, những bông pháo hoa nổ xòe trên bầu trời.

Ba cặp đôi đứng trên boong tàu, gió biển làm tung bay tà váy cưới của cô dâu. Anh thuyền trưởng làm chủ trì cho buổi lễ của họ. Trong tiếng sóng biển rì rào, trời xanh mây trắng dung hòa, những cơn gió thu lồng lộng làm chứng, họ lần lượt trao nhau những lời thề non hẹn biển.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, ba cặp đôi chính thức thành vợ chồng, họ trao cho nhau những lời thề hẹn, trao nhau tín vật, cùng uống ly rượu giao môi, tay nắm tay, nguyện sống bên nhau mãi mãi.

Tất cả mọi người đều chúc phúc cho họ, cũng thật lòng hi vọng khoảnh khắc này là mãi mãi.

Mỗi người đích thân cầm một bông hoa hồng trao cho đôi vợ chồng mới cưới và tặng họ một lời chúc phúc. Khi Phan Hạo Nho đến bên cạnh hứa Trác Nghiên và Lý Thanh Hải, anh nói: “Tin vào duyên phận, trân trọng duyên phận, hi vọng năm mươi năm sau, chúng ta vẫn có thể chúc mừng ngày kỉ niệm của hai em!”

Hứa Trác Nghiên mắt ngân ngấn nước, cô vui vẻ gật đầu. Trong tất cả mọi người, người cô để tâm nhất vẫn là anh, người cô muốn nhận được lời chúc phúc nhất là chị họ Hứa Trác Nhiên.

Ngay sau Phan Hạo Nho là Hứa Trác Nhiên xinh đẹp, chị mặc một chiếc áo cổ chữ V màu xanh da trời, kết hợp với chiếc váy ngắn màu hồng phấn, đi đôi boots dài màu trắng, trên mái tóc óng ả là một chiếc kẹp tóc pha lê lấp lánh, trông đáng yêu hệt như một thiếu nữ. Cô đến trước mặt Hứa Trác Nghiên, dang tay ôm lấy em họ.

“Em còn nợ chị một cái ôm, lúc em bỏ trốn khỏi Bắc Kinh!”. Hứa Trác Nhiên nháy mắt đầy tình nghịch, hàng mi dài rung rinh trong gió, điệu bộ rất đáng yêu, nhưng cũng đủ khiến cho Hứa Trác Nghiên cảm động rơi nước mắt. Chị họ lại dùng cái từ “bỏ trốn” để nói về hành động của cô, vậy chắc tâm sự của cô hồi ấy, tình cảm của cô dành cho Phan Hạo Nho lúc trước chắc chị đều đã biết?

Hứa Trác Nhiên nói: “Chị cứ chờ đợi, đợi có một cơ hội chính miệng nói với em, duyên phận thật sự là một điều gì đó rất kì diệu. Em là cưới chớp nhoáng, chị là yêu chớp nhoáng, hình thức khác nhau nhưng nội dung như nhau. Cho dù là yêu hay là cưới chớp nhoáng, cái chữ “Chớp nhoáng” nó đã đại diện cho sự nóng vội, khiến cho người ta có hơi bất an, nhưng cũng ẩn chứa một duyên phận đã được an bài. Vì vậy chúng ta càng cần phải dùng trái tim để lĩnh hội, phải cận thận bảo vệ mới được!”.

Hứa Trác Nghiên nhìn chị họ, cô rất vui mừng bởi vì thứ tình cảm mù quáng của mình với Phan Hạo Nho lúc ấy đã không làm tổn thương đến chị, bởi vì trong mắt cô, chị họ thật sự rất hoàn mỹ. Cô gật đầu, gục đầu vào vai chị họ giống hệt như hồi nhỏ, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì “Chớp nhoáng”, thế nên phải trân trọng, chứ không được đánh mất thứ hạnh phúc được ông trời ban cho!”

Khi nghi lễ kết thúc, chiếc du thuyền từ từ rời khỏi bờ, khách khứa đứng trên boong tàu, vừa thưởng thức đồ ăn, vừa thưởng thức những bản hợp tấu violon, sáo... vừa nhẹ nhàng vừa tự tại.

Lý Thanh Hải cầm hai ly champagne, đi ra ngoài boong tàu, đến bên cạnh hai vợ chồng Phan Hạo Nho lúc ấy đang tay trong tay thưởng thức gió biển: “Em rất ngưỡng mộ anh chị!”

Phan Hạo Nho bật cười, chỉ tay vào Hứa Trác Nhiên: “Em chỉ nhìn thấy hiện tại mà thôi. Thực ra cô ấy còn ngang bướng hơn cả Trác Nghiên đấy, cũng rất có chủ kiến. Hồi đầu anh theo đuổi cô ấy, không biết đã nếm bao nhiêu đau khổ, mất đến bảy năm trời đấy! Còn tốn công tốn sức hơn em nhiều!”

Lý Thanh Hải có vẻ không tin: “Có thật không?”

Hai người đàn ông cụng ly với nhau. Phan Hạo Nho ngẩng nhìn đại dương, chậm rãi kể lại câu chuyện tình yêu của họ.

Đêm đã xuống, hai tay gối sau đầu, lặng lẽ nằm trên sàn tàu trải đầy hoa, trên đầu là bầu trời đầy sao, bên tai là tiếng sóng rì rào, mơ màng nhắm mắt lại, tất cả những phiền não tích tụ trong đầu dường như đều tan biến.

Hứa Trác Nhiên đột nhiên ngoảnh đầu lại, ngẩng nhìn người chồng đang nằm dang rộng chân tay bên cạnh mình. Cô dựa người vào anh, anh đưa tay ra ôm lấy cô rất tự nhiên, để cô dựa vào ngực mình.

Phan Hạo Nho vuốt ve mái tóc vợ: “Hóa ra em biết hết mọi chuyện à?”

Hứa Trác Nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh: “Em biết cái gì?”

Phan Hạo Nho bật cười: “Trước đây đọc tiểu thuyết có nói, một số phụ nữ có giác quan thứ sáu, anh lúc ấy còn cảm thấy kì lạ, người phụ nữ nào lại được đánh giá như vậy chứ? Giờ thì anh đã biết, hóa ra vợ anh cũng có giác quan thứ sáu này!”

“Dẻo mỗ thế!”. Hứa Trác Nhiên đưa tay lên vuốt ve làn môi chồng. Anh bất thành linh há miệng, ngậm chặt ngón tay cô.

“Em à, trong lòng anh mãi mãi chỉ có mình em, em có tin không? Chưa bao giờ thay đổi, ngay cả một chút gợn sóng với người khác cũng chưa từng!”. Phan Hạo Nho nói với Hứa Trác Nhiên, giống như những lời lẽ tin từ mà anh dành cho cô mấy năm về trước.

Đêm khuya, dưới bầu trời, đôi hàng mi anh càng trở nên quyến rũ, đôi mắt anh thậm chí còn lấp lánh hơn cả những vì sao.

Hứa Trác Nhiên nhìn sâu vào đôi mắt ấy: “Em biết, em còn chưa bao giờ nghi ngờ, nhưng mà...”

Cô chợt dừng lại khiến Phan Hạo Nho cuống lên, ngồi bật dậy: “Nhưng cái gì?”

Hứa Trác Nhiên bật cười: “Nhưng thực ra cho dù có một ngày anh thay đổi, không còn yêu em nữa, em cũng sẽ không buồn, không oán trách anh, bởi vì mỗi ngày bên cạnh anh em đều rất hạnh phúc, em thấy chẳng còn gì để hối tiếc. Vì vậy cho dù có một ngày, anh không còn yêu em, rời xa em, cũng chỉ là vì em chưa đủ tốt, hoặc duyên phận của chúng ta đã hết, em sẽ chỉ nhớ đến những kỉ niệm của chúng ta mà không bao giờ trách anh!”

“Ồng ngốc!”. Phan Hạo Nho lại ôm cô vào lòng: “Em nói cái gì thế, duyên phận của chúng ta là mãi mãi, không chỉ kiếp này, mà còn cả kiếp sau, em tin không?”

“Có!”. Cô gật mạnh đầu: “Hôm nay, Nghiên nó hỏi em một câu, nó nói em là người có quyền lên tiếng nhất!”

“Hả? Là gì thế?”, Phan Hạo Nho hào hứng hỏi.

“Tình yêu là gì?”, Hứa Trác Nhiên nói.

“Em trả lời thế nào?”

“Em bảo nó đến hỏi anh, em nói vấn đề này nhất định phải hỏi anh Phan!”. Hứa Trác Nhiên ngược mắt, nhìn chồng bằng ánh mắt sùng bái, ngưỡng mộ và tình nghịch.

Phan Hạo Nho ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu như cô ấy đến hỏi anh, anh sẽ nói như thế này!”

“Tình yêu giống như chiếc du thuyền mà chúng ta đang đi, trên thuyền có chở tính mạng và hạnh phúc của từng hành khách. Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền. Không có nước, thuyền không thể chạy, nước siết quá, thuyền cũng không thể vận hành. Nhưng thuyền chạy trong nước, đương nhiên có lúc gặp gió yên biển lặng, nhưng cũng có lúc sóng to gió lớn. Những người hạnh phúc trong tình yêu thường dễ dàng đắm chìm vào những ưu điểm của đối phương, thường coi nhẹ những khó khăn vây quanh, trong mắt chỉ có trời xanh, nước biển, mây trắng, và tình cảm ngọt ngào. Nhưng những người chung sống cùng nhau thường rơi vào một cái vòng kì lạ, chính là dễ bị đắm chìm trong những khuyết điểm của đối phương, phóng đại những khó khăn trong cuộc sống và những mâu thuẫn với nhau, trong mắt chỉ toàn là gai nhọn và những điều bất hạnh”.

“Ôi, ôi chóng mặt quá!”, Hứa Trác Nhiên la lên.

Phan Hạo Nho lo lắng hỏi: “Sao thế? Em say sóng à? Để anh pha cho em cốc nước chanh nhé, hay là uống thuốc chống say?”

“Ha ha ha!”. Hứa Trác Nhiên bật cười. “Em bị những lí lẽ của anh làm cho chóng mặt đấy! Em phát hiện ra anh càng ngày càng quyến rũ, xem ra em phải cài đặt hệ thống định vị vệ tinh toàn cầu trên người anh chứ nếu không anh dễ ngoại tình lắm!”

Hứa Trác Nhiên ngồi dậy, chấp tay lại nói: “Trời ơi, anh làm ơn đừng có dễ thương như thế có được không?”

Phan Hạo Nho thở dài, ôm cô vào lòng: “Năm ngoan đi, anh còn chưa nói hết mà. Điều anh muốn nói nhất là, thực ra, nói trắng ra, tình yêu là đàn ông và đàn bà thu hút lẫn nhau, tìm hiểu nhau, tôn trọng nhau, giúp đỡ lẫn nhau, yêu thương nhau, bù đắp cho nhau, quan tâm và chăm sóc cho nhau”.

“Ôi chóng mặt quá, chóng mặt chết đi được!”, Hứa Trác Nhiên nhảy dựng lên. Phan Hạo Nho chăm chú nhìn cô, anh vẫn muốn nói: “Tình yêu chính là trong ánh mắt của nhau, cho dù thời gian trôi đi, nhan sắc có lụi tàn thì ánh mắt ấy sẽ mãi mãi không thay đổi, không chuyển hướng!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-chop-nhoang>